

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

LIMPHANDLAREN

OCH

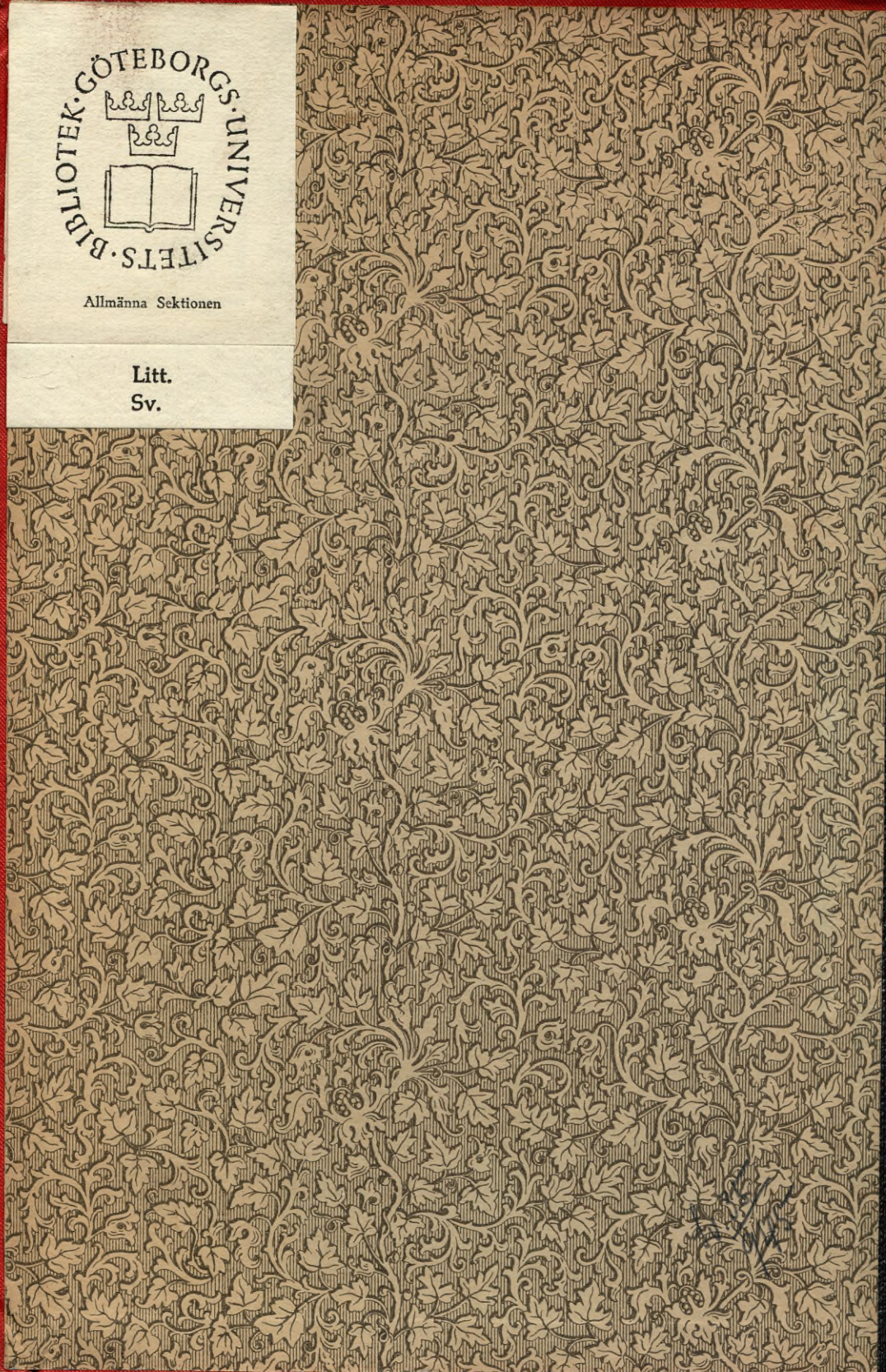
SPANJORENS
HÄMND.

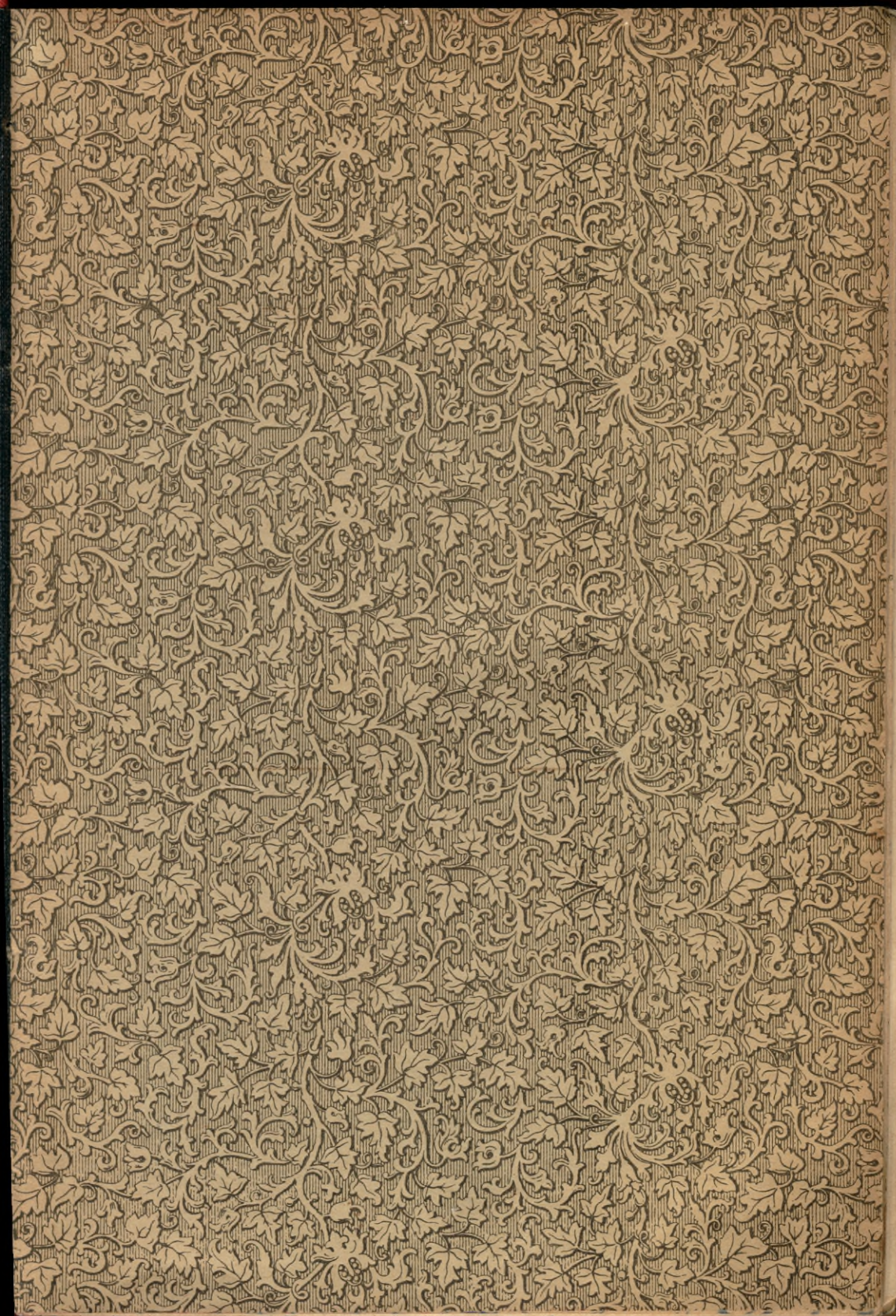

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

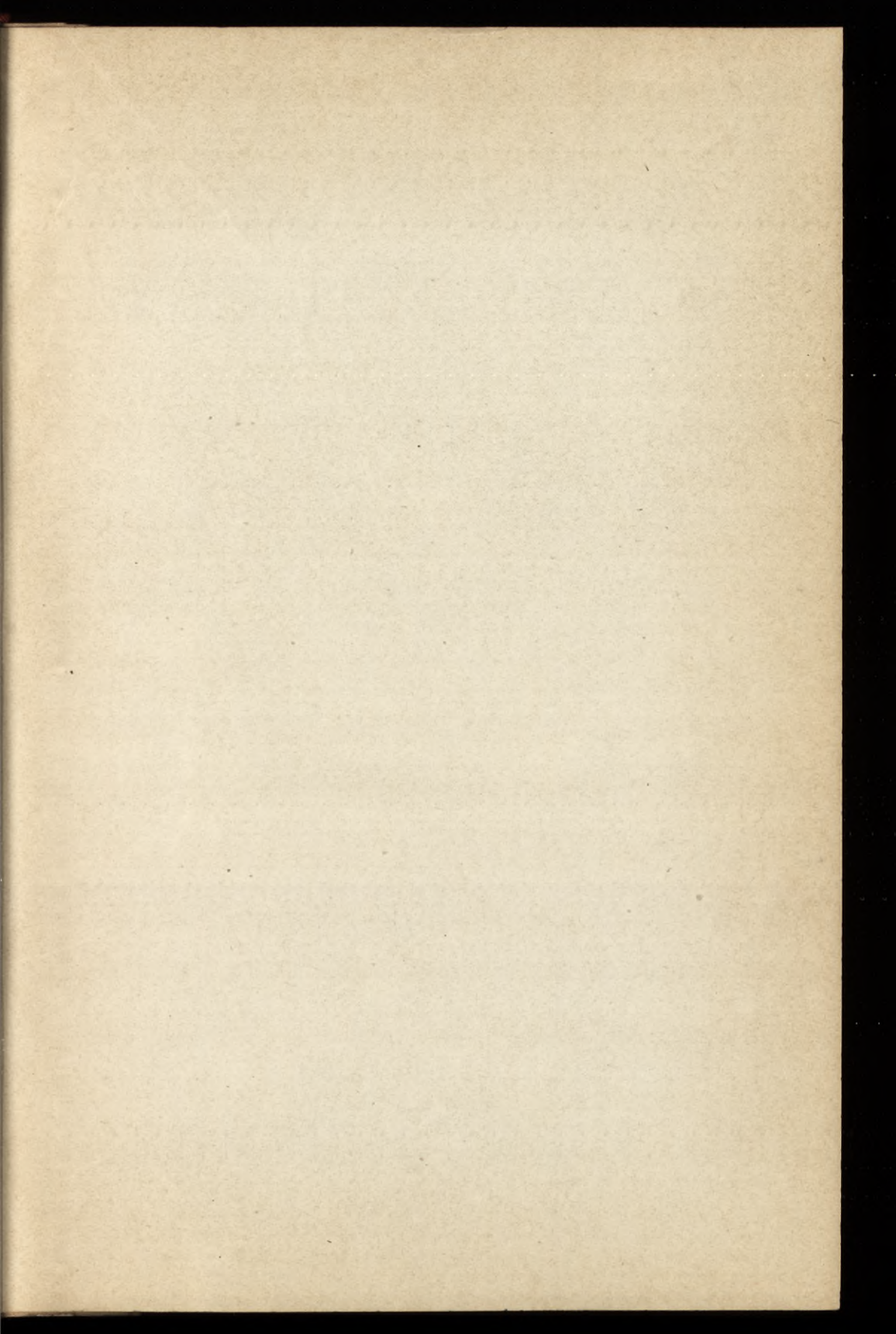

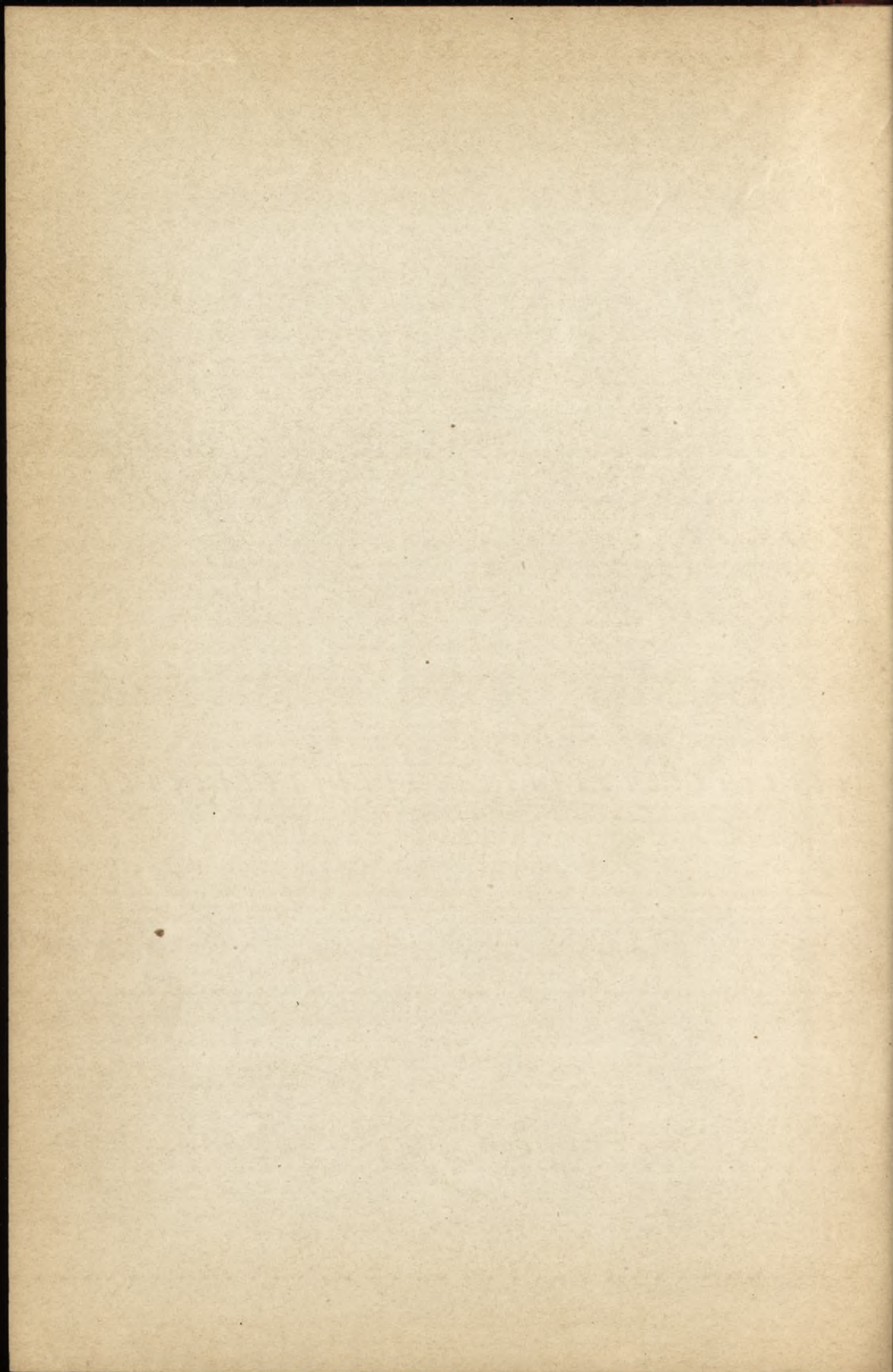
STOCKHOLM

STOCKHOLM

VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI

1898.

SPANJORENS HÄMND.

ROMAN

AF

LARS JOHAN.

Författare till Fregatten Norrköpings Expedition till Amerika och Vest-
Indien 1861—62; Tvätterskan i Skinnarviken; Ädlingen af Folket;
Lif och Död eller Branden vid Glasbruksgatan; Lumphandlarn i
Stadsgården; Wilhelm von Brauns Skinnsoffa; Hyddans
Son; Bankirens dotter; En svensk Skarpskytt;
Döddoktorn på Ladugårdslandet; m. fl.

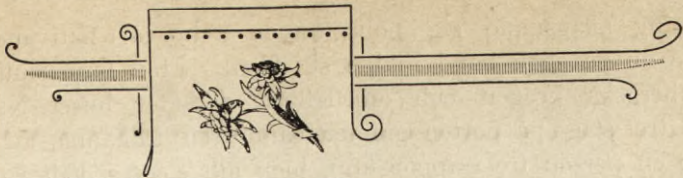

STOCKHOLM,
OL. HANSENS FÖRLAG.

STOCKHOLM
VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI
1898.

SPANJORENS HÄMND.

SPANNORENS HALL

FÖRSTA KAPITLET.

I.

Det var en höstafton 1829, som himmelen tycktes hafva öppnat alla sina slussar öfver staden Stockholm. Regnet hällde ned i forsar på gatorna och bildade riktiga floder, genom hvilka fotvandrarerna hade svårt att vada sig fram. Tornväktarnes lurar hade redan tystnat efter tionde timman på aftonen, då en man pulsade fram i dyn i Dödgräfvaregränden och sökte finna ett visst husnummer i det nästan ogenomträngliga mörkret. Hans bemödanden syntes fruktlösa, ty de dåliga lyktorna på den tiden hade ej förmåga att uppfylla sitt ändamål. Vår vandringsman ämnade därför vända sina steg hemåt, då han helt oförmodadt stötte på en polisman.

»Det är ett Herrans väder i denna afton. Man nära nog drunknar i denna gyttjiga gränd. Var god och säg mig, hvar huset N:o 8 kan vara beläget.»

»Det är ej lätt att se husnumren i detta mörker» — svarade polismannen och kastade en misstänksam blick på den frågande — »men Grönbergskans krog ligger ett stycke härfån, och har N:o 2. Herrn kan nog leta upp detta nummer och sedan lotsa sig till N:o 8.» — Efter denna knappa hand-

räckning aflägsnade sig polismannen och vår nattvandrare måste nu på egen hand hjälpa sig fram. Han fann slutligen Grönbergskas krogen och omedelbart därefter huset N:o 8. Med tre slag på porten gaf nattvandraren tillkänna, att han sökte en person tre trappor upp, men allt syntes dödt i detta hus. Ånyo dånade portklappen med sina tre slag, då ändtligen en barsk stämman lät höra sig från ett öppnadt fönster.

»Hvem understår sig att föra ett sådant oväsen på porten midt i natten? Får ej hederligt folk sofva i fred i sitt eget hus? Hvem söker Ni min gunstige herre?»

»Jag ber om förlåtelse» — svarade nattvandraren — »jag söker en enkefru Rehnghjelm, som skall bo i detta hus.»

Den barske husvärden svarade ej utan stängde igen fönstret och sände ned sin piga, som öppnade porten, och upplyste, att fru Rehnghjelm bodde kvar i huset, emedan hon ännu var — obegrafvad.

»Hvad säger Ni, mitt barn» — utropade nattvandraren i en bestört ton — »är hennes nåd, fru Rehnghjelm, död?»

»Ja, hon har i dag blifvit svept och skall i morgon föras bort i sin kista» — upplyste tjänsteflickan — »men nu blåser det ju så gräsligt, att jag ej kan stå längre i porten.»

»Jag måste följa eder upp, emedan jag har ett ärende att framföra till den afidnas dotter.»

»Det är bra sent att vilja tala med unga fröken, synnerligast den stackars flickan är alldeles uttröttad af vakande och sorg.»

»När hon får se mig, en gammal trotjänare i hennes släkt, skall hon ej känna trötthet, utan tvärtom finna tröst i min närvaro.» Sedan dessa ord voro uttalade, steg nattvandraren in genom porten till stor förundran för tjänsteflickan, som emellertid lyste främlingen till tredje våningen och insläppte honom i en sal, där en uppskakande syn mötte honom. Midt på golvet stod en likkista med ett nyss svept lik. Det var ett medelålders fruntimmer med tärda anletsdrag. En lampa stod på salsbordet och hvita lakan hängde för fönstret. Det var således en dödsboning. Främlingens sinnen blefvo djupt angripna af denna syn och det ännu mera, då hans ögon upptäckte en ung flicka på knä vid kistan, fuktande densamma med sina tårar.

Hvad är mera rörande än att se en dotter vid sin moders dödsläger! Det käraste, den unga flickan ägt i detta lifvet, låg nu utan lif, utan värme, färdigt att gå den vägen, från hvilken ingen återvänder. Det moderliga stödet hade fallit undan och dottern stod ensam i den kalla, egoistiska världen, som blott älskar sig själf. Denna dotter bar namnet *Anna Rehnhjelm*, var 18 år gammal, vacker, bildad, god och ädel, nu nedtryckt af sorg, förtviflan och gränslös smärta. Den unga flickan syntes hafva gjort en bön, ty efter densamma steg hon upp och nalkades den sene störaren af hennes heliga andakt. Då hon såg en gammal man med grånad hjässa, hopknäppta händer och deltagande blick framför sig, drog sig hennes mun till ett svagt leende af fröjd, ty den, som i denna stund besökte henne, var en deltagande person, fast blott en tjänare, med namnet *Lars Wibelius*, hofmästare hos Carl Filip Rehnhjelm, generalmajor och broder till den aflidna fruns man.

»Jag trodde mig vara öfvergifven af alla lefvande denna förfärliga natt» — sade Anna Rehnhjelm — »men himlen har sändt mig åtminstone en varelse af kött och blod, en lefvande människa, då allt omkring mig hviskar om döden, grafven, sorgen och förtviflan. Välkommen hofmästare Wibelius, till min moders likkista, där äfven jag borde hvila! Hvad för er hit, gamle trotjänare, hur kunde Ni finna vägen till detta dödsbo, där moder lyckats gråta sig till döds och där hennes dotter snart skall lyckas i samma bittra arbete.»

»Herran, som bor i höjden» — svarade med tröstande stämma den gamle hofmästaren — »lägger understundom sin hand hårdt på människan, men detta är också ett tecken, att han älskar en sådan människa och med henne har ett mål i sikte.»

»Kanhända Ni har rätt, Wibelius, att jag skall dricka den bittra kalken, innan jag är värdig att tjäna Herran. Dock, låt oss glömma för ett ögonblick denna tärande sorg och selsätta oss med hvad lifvet kräfver» — sade den allvarliga flickan — »Ni har ett uppdrag till mig, min goda Wibelius, icke sant?»

»Jo, min fröken, jag har ett bref till Er och anhåller om ett svar därpå.» Anna Rehnhjelm mottog ett med friherrligt vapen försegladt bref, kastade en blick på stilen å utanskriften,

rodnade lindrigt, men blef därefter likblek och lämnade rummet. Vi följa den unga flickan in i hennes sängkammare, där hon satte sig i moderns gamla ländstol, med darrande hand öppnade brevet och läste detsamma:

Min dyra älskade Anna!

Jag lefver ett lif, sämre än de fördömdas, ty vaken eller sofvande, står din bild framför mig, såsom en anklagande engel, såsom en hotande skugga från vedergällningens mörka rike. Anna Rehnjelm! du har ej förlåtit mig, ty mitt samvete har ingen ro. Jag har sökt dig öfverallt, men du har flytt undan, och detta med rätta, ty du förbannar mig, emedan jag ohelgat din rena själ med en brottslig kärlek. Em sådan handling vanhedrar adelsmannen och den uniform, jag bär. Ack! hvad du lidit för min skull, utan att jag tagit ett steg för att upp-rätta och hela, men du känner min fars hårda principer. Han skulle aldrig lyssna till mina böner att få dig till maka, och ändock är du min maka, min brud, mitt allt på jorden inför både Gud och människor. Jag måste åter se dig och falla till dina fötter, för att få förlåtelse för mitt brott och frid i mitt sargande samvete. Jag sänder dessa rader med gamle Wibelius och hoppas, att genom ditt svar få veta, om du ännu vill se

din olycklige

Axel Rehnjelm.

Stockholm d. 22 Okt. 1829.

Fröken Rehnjelm läste tvenne gånger igenom detta bref under synbar sinnesrörelse. Därpå skref hon följande svar:

Axel Rehnjelm!

Jag älskade dig en gång så högt en kvinna kan älska, men jag föraktar mig nu själf för denna kärlek, som blef syndig med straffet i sitt spår. Mig återstår bilott vanäran och samvetskvalen! Jag förlåter dig all den smärta, du beredt mig, men jag vill aldrig mera återse dig. Våra vägar få ej mötas. En ny smärta har rågat mitt lidande. Min mor är död och jag är ensam, ensam i hela världen. Det är rysligt att se sig så öfvergifven, men jag hoppas, att grafven skall

Hon låg gråtande vid sin moders bår.

snart förlossa mig. Sök aldrig att uppspara mig, ty ifrån denna stund är jag död för världen. — Farväl, Axel, vi återse hvarandra där alla jordiska sorger hafva upphört.

Stockholm d. 22 Okt. 1829.

Anna Rehnjelm.

Tårarna runno ymnigt utför den olyckliga flickans kinder, då hon ihopvek detta svar, ty hvad hon skrivit öfverensstämde ej med hennes inre. Hon afsade sig sina heligaste och dyrbaraste känslor, under det att hon i sin själ längtade nu mer än någonsin efter deras tillfredsställande. Hennes beslut var dock fattadt och verkställdes, ehuru hjärtat var nära att brista. Då hon lämnade brevet till hofmästaren, genomfor en skakning hela hennes kropp och med möda kunde hon yttra dessa ord: »hälsa Axel Rehnjelm från en olycklig fader och moderlös flicka.» — Därpå sjönk hon åter ned vid kistan och bad för sin döda moder och för sin otrogne älskare, som hon ej kunde slita ur sitt hjärta.

Följande morgon klockan 9 kommo lejda bärare och togo den dyrbara skatten från dottern, och innan solen nått sin middagshöjd lämnade fröken Rehnjelm det hemska huset i Dödgräfvargränden, utan att tillkännagifva, hvarthän hon ställde sin kosa i den vida världen.

II.

Dagen efter denna ruskiga natt kom solen fram med all sin glans och jorden fröjdade sig. Drottninggatan hvimlade af promenerande, synnerligast fruntimmer ur den förnäma världen, de där sökte öfverträffa hvarandra i eleganta toiletter. Naturligtvis sagnades ej heller unga militärer i lysande uniformer. Tvenne officerare, den ene vid artilleriet och den andre vid Lifgardet till häst ådrogo sig det täcka könets uppmärksamhet genom sina vackra figurer och nobla hållning.

Dessa bägge militärer voro cirka tjugufem år gamla och buro namnen Thure Lefwengraup och Axel Rehnghjelm. Den förre var mörklagd och den senare något cendré till utseendet. De raska Martissönerna voro särdeles goda vänner, skötte punktligt sin tjänstgöring, roade sig af hjärtans grund, förstörde raskt penningar och anlidade flitigt procentare, emedan hasardspel, grisetter och fina baler kosta mycket penningar, och de dukatrullar, som bestods de unga militärerna af enkefru grefvinnan Eleonora Lefwengraup, Thures mamma, och af generalmajoren Carl Filip Rehnghjelm, Axels pappa, voro alldeles för otillräckliga. För öfrigt ansågos löjtnanterna Thure Lefwengraup och Axel Rehnghjelm för typer af den tidens noblaste militärer. De två officerarnes uppmärksamhet fästade sig vid ett skönt spann af två ramsvarta hästar, hvilka drogo en elegant berlinare.

»Jag tror verkligen, att min far kommer åkande» — utropade Rehnghjelm — jag känner igen hästarna och Wibelius på baksätet.»

»Generalmajoren skall väl till slottet» — sade Lefwengraup — »det är mottagning i dag.» Vagnen stannade vid passerandet af officerarne. Generalmajoren gaf en vink och löjtnanterna nalkades vagnen, görande honnör med handen.

»Angenämt att se er, herr grefve Lefwengraup, hur mår er ädla fru moder» — yttrade generalmajoren Rehnghjelm, en man med hårda anletsdrag, van att befalla och blifva åtlydd samt renons på ömmare känslor.

»Min mor har god hälsa» — svarade Lefwengraup — »och jag har äran tacka för herr generalmajorens deltagande.»

»Framför min vördnad för den ädla fru enkegrefvinnan.» — tillade hofmannen med en böjning på hufvudet. Lefwengraup gjorde ny honnör med handen och lät detta gälla såsom svar. Generalmajoren vände sig nu till sin son med dessa ord:

»Apropos 'Figaro', den sköna araben, har du bemärkt, Axel, att det ädla djuret föredragit vårt ringa stall framför spanske ministerns?»

»Jag förstår ej rätt, min älskade far, men torde få hoppas att

»Vara egare till Figaro» — afbröt fadren, småleende — »just så, baron Rehnghjelm, men den besten kostade mig två

tusen riksdaler banco. Spanska ministern ville ej sälja den till lägre pris. Farväl, mina herrar, min tid tillåter ej längre samtal, emedan audienstimman på slottet är inne.» Med en böjning på hufvudet till afsked var världsmannen snart ur sikte och Axel hann ej tacka för den dyrbara gåfvan.

»Hvilken storartad frikostighet» — utropade Thure — »att köpa Figaro, den fina araben, du har en pappa, som du ger. Min mor gaf mig en riktig bryggarkamp, som kostade fyrahundra riksdaler och hade ben, tjocka som timmerstockar. Gumman sade också: »denna häst skall stå på säkra ben och jag tycker om allt, som är fast och stadigt såväl ibland människor som djur.»

»Din mor, Thure» — inföll härvid Axel — »är en dam af fordna världen, principfull, hushållsaktig men hjälpsam, med karaktär af stål och dock ömsint mot olyckliga. Hon är en ståtlig fru, mitt ideal, och du understår dig ej att klandra henne med ett enda ord, ty då duellera vi genast.»

»Har ingen fara, Axel» — svarade Thure småleende — »min mor är mig kärare än du tror, men något knusslig och det hörer till gamla tidens anda — men stopp och belägg, nu äro vi ju midt framför edert hus, och din ståtliga fru moder sitter ju i fönstret och tittar i reflexionsspeglenn. Ser du, Axel, hon är *mitt* ideal, ty hon är god och ädel och vet att sprida glädje öfverallt, där hon visar sig. Skulle någon vilja vara af annan tanke, finge han känna på min klinga.»

»Tack, tack, kära Thure för dina vackra omdömen om min älskade moder. Nu vinkar hon åt oss att komma upp. Jag förstår. Hon har en liten god frukost och ett glas godt vin att bjuda oss på. Följer du med, Thure?»

»Topp, jag har redan gjort honnör för den ädla frun och vet ej skönare stund än då jag får njuta af din moders angenäma sällskap.» De bägge militärerna hade fått en varm hälsning af ett medelålders, ännu vackert fruntimmer, generalmajorskan och friherrinnan Heloise Rehnjelm.

III.

Vi återvändla nu till den unga flickan, som i Dödgräfvargränden tillbragte natten med att gråta vid sin moders dödsbädd. Anna Rehnholm hade ingen glad framtid att vänta. Ensam i världen, utan förmögenhet och utan skydd! Innan vi berätta hvad Anna nu ämnar företaga sig, vilja vi framställa för läsaren några tilldragelser, som belysa ett och annat i denna novell. Släkten Rehnholms stamfader var krigare, adlad under drötning Christinas tid och hade fått många föränningar af krönan för krigiska idrotter, men under Carl XI:s tid drabbades den Rehnholmska släkten af reduktionen, hvarigenom dess rikedom betydligt förminskades. Dock återstod tillräckligt för den adliga familjen att uppehålla husets ära, d. v. s. att efter den tidens föreställningar visa en storartad gästfrihet, hafva ypperligt bord och stall, många tjänare och dyrbara serviser af guld och silfver. I slutet af sjuttonde århundradet dog en friherre Rehnholm, efterlämnande tre söner, *Carl Filip*, *Axel Gottfrid* och *Claes Magnus*.

Den äldste, Carl Filip, var generalmajoren, hvilken vi redan presenterat för läsaren, den andre i ordningen, Axel Gottfrid, var Annas fader och död liksom hennes moder. Den tredje, Claes Magnus, hade på tjugufem år ej varit i Sverige och troddes vara afiden i Vestindien, därifrån man en gång fått en dunkel underrättelse om honom. Dessa tre bröder hade haft en god uppfostran, men högst olika karaktärer. *Carl Filip* var högdragen, ville gerna spela herre öfver sina bröder och var därför af dem ej tåld. *Axel Gottfrid* var mild till lynnet, böjde sig gerna under den äldre broderns valde och var föröfrigt afhållen af alla. *Claes Magnus* var ett brushufvud, låg ständigt i träta med den äldre brodern och kunde aldrig begripa, hur Axel Gottfrid lät tukta sig af Carl Filip. Sålunda hade ynglingarne vuxit upp, då oförmödad fadren afled. Carl Filip, såsom äldste sonen, tillträdde ett stort fideikommiss efter fadren och de två andra sönerna erhöilo blott tjugutusen riksdaler hvardera. Rehnholmska förmögenheten hade alltså betydligt ihopsmält. Fideikommissa-

rien, som var löjtnant vid Lifgardet till häst, slog sig ner i hufvudstaden och tillbragte blott ett par månader under sommaren på sitt stora gods. Axel Gottfrid tjänstgjorde vid Vestmanlands regemente, och den tredje af Rehnhjelmiska ättlingarna, Claes Magnus, rumlade bort sitt arf bland glada sällskapsbröder, kom i skulder, blef hårdt eftersatt af kreditorer och sökte hjälp hos sin rike broder, fideikommissarien, men tillbakavisades med hån och förakt, hvarför han måste rymma från Stockholm. Han begaf sig till sin andre broder, som var bosatt i Vestmanland på ett litet kaptensboställe, hvilket han arrenderat, och dessutom gift med Catharina Sefvenberg, som skänkt honom dottern Anna. Här mottogs Claes Magnus med öppna armar, gästade flera veckor brodern och hans unga, sköna hustru, yppade sin svåra ställning och omtalade den äldre brodrens hårdhet. Axel Gottfrid och hans hustru afhörde med deltagande brodrens olyckliga belägenhet och deras önskan var att söka hjälpa honom, ehuru de själfva ej hade mycket att vinka med. Emellertid beslöts, att Claes Magnus skulle begifva sig till Amerika och Axel Gottfrid skaffade honom tvåtusen riksdaler i reskassa, med löfte att få penningarne åter, ifall lyckan stod flyktingen bi.

Efter ett rörande afsked reste Claes Magnus, utlofvande att blifva en bättre människa, och vid afskedet yttrande dessa ord: »om jag kan blifva rik en gång, skall du, Axel Gottfrid, dela med mig, och lilla Anna skall blifva prydd som en prinsessa med juveler och diamanter.» — Åren förgingo, och man hörde blott en enda gång, att flyktingen lefde, hvarför slutligen det antogs, att han omkommit.

Så länge Axel Gottfrid var ogift, hade han understundom vid sina besök i hufvudstaden umgåtts med sin äldste broder och var förhållandet mellan bröderna tämligen godt. Men när Axel Gottfrid notificerade sitt giftermål med mamsell Sefvenberg, en fattig och ofrälse mamsell, dotter af en skolrektor, som i fideikommissariens ögon var lika gällande med en »skolmästare», upphörde allt umgänge bröderna emellan; ja, Carl Filip ansåg sig numera vara den ende, som borde bära det högadliga namnet Rehnhjelm, och vid förfrågan, om ej herr baronen hade några syskon, svarade han lugnt: »jag har haft två bröder, men de äro döda.»

IV.

Emellertid lefde Axel Gottfrid lycklig med sin älskade hustru under tre år på det arrenderade kaptensbostället, då han själf blef utnämnd till kapten. Lyckan syntes le emot de bägge makarna. De voro bergade, ansedde, gästfrie, afhållne och juvelen i deras äktenskap var den lilla dottern, en cherub af skönhet, barnslig oskuld och kärleksfull tillgifvenhet. Alla grannar beundrade det lilla söta barnet och man kunde ej nog prisa den trefnad, denna familj visste att sprida ikring sig. Det var idel solsken, tills en dag olyckan kom och allt blef mörker, sorg och elände. Likasom omkastningar finnas i naturen, så äfven i det mänskliga lifvet. Man söker skapa en beständig lycka men lyckan är föränderlig. Kapten Rehnghjelm dog hastigt af hjärtlidande och lämnade till allas förvåning efter sig ett skuldbelastadt bo, hvarigenom enkan fick göra bekantskap med en ny gäst — fattigdomen. Sedan mannens skulder voro betalade, återstod blott litet möbler, hvarmed enkan flyttade till Stockholm och öppnade en liten flickpension. Detta ovanliga arbete var väl plågsamt, men trösten låg däri, att det var ett *ärligt* arbete och gaf föda åt såväl moder som dotter.

Under denna tid hade fru Catharina Rehnghjelm besök af sin svåger, fideikommissarien och baronen Carl Filip Rehnghjelm, numera öfverstelöjtnant samt gift med fröken Heloise Sture, af gammal adel, men ej så synnerligen stor förmögenhet. Öfverstelöjtnanten hade fått ett bref ifrån sin döende broder, Axel Gottfrid, som besvor honom att skydda hans hustru och dotter, dem han till sin stora smärta måste lämna utan stöd i världen. Fideikommissaren, som under kaptenens senare lefnadsår ej velat höra talas om honom, beslöt likväl att uppsöka hustrun och barnet. Efter ifrigt letande, fann han familjen på Högbergsgatan i huset N:o 12, där hans svägerska höll flickpension, omgifven af en stojande barnskara. Emellertid hade skolfrun äfven ett litet förmak, dit det förnäma herrskapet anmodades att begifva sig. Någon presentation kom ej ifråga, utan öfverstelöjtnanten, stående midt på

golfvet utan att hafva antagit värdinnans inbjudning till sof-
fän, där friherrinnan dock tagit plats, ställde följande fråga
till svägerskan:

»Är Ni enka efter kaptenen vid kungliga Vestmanlands
regemente, Axel Gottfrid Rehnghjelm?»

»Ja, min herre» — svarade fru kaptenskan, som på lik-
heten bröderna emellan misstänkte att hon hade den stolte
fideikommissarien framför sig. — »Med hvem har jag den
äran tala.»

»Mitt namn är Rehnghjelm, öfverstelöjtnant, broder till eder
afidne make, och dessutom sittande i denna soffa, min fri-
herrinna Heloise, född Sture» — svarade fideikommissarien
med höghdragen ton.

»Ah!» — utropade vid denna underrättelse kaptenskan
förvånad och öfverraskad. — »Jag ser således framför mig
brodren till min afidne make och till den olycklige Claes
Magnus.»

»Hvarför nämner Ni just *nu* detta namn, som så van-
hedrat sig själf?» — frågade öfverstelöjtnanten, skarpt fixe-
rande svägerskan.

»Jo! emedan han var den olyckligaste af sina bröder,
förvildad, men god i djupet af sitt hjärta. Jag och min man
ömmade för hans elände. Vi ville ej se honom på gäldstu-
gan utan vi lånade honom tvåtusen riksdaler till öfverfart till
Amerika, där han lofvade blifva en bättre människa.»

»Edra penningar blefvo nog lika illa använda som det
arf, hans fader gaf honom» — inföll öfverstelöjtnanten.

»Möjligen, att Ni har rätt, herr baron, men kanhända
också, att den unge mannen blifvit en stadgad människa, och
då är vår lön stor nog.»

»Detta ämne intresserar mig ej» — inföll öfverstelöjtnan-
ten med hetta — »jag är hitkommen för *eder egen* person,
fru kaptenska, och må ni därför höra mig. Eder afidne man
hade kort före sin död i ett rörande bref bedt mig draga för-
sorg om sin familj och därför ser Ni mig och min friherr-
inna här.»

»Så är förhållandet, min fru» — hördes nu friherrinnan
säga — »vi önska att lindra de bekymmer, dem Ni så oskyl-
digt ådragit eder, och till ett bevis härfpå har jag nöjet erbjuda

er min hand. Kaptenskan tryckte den framsträckta handen och yttrade ej utan rörelse:

»Hvad jag är tacksam för så mycket deltagande.»

»Nåväl min fru, jag vill då upplysa er om» — inföll öfverstlöjtnanten — »att jag gifver er i pension åttahundra riksdaler årligen, dock med ett enda vilkor.»

»Och detta vilkor lyder, om jag vågar fråga.»

»Jo, det består deri, att ni aflägger ert nuvarande namn och kallar er med edert fordna.»

»Jag kan ej förstå, hvarför jag skall aflägga mitt nuvarande namn, hvilket tillhör mig och min dotter.»

»Vidare fordrar jag» — fortfor öfverstlöjtnanten utan att bemärka svägerskans invändning — »att Ni afstår från eder dotter.»

»Afstå från min dotter» — utropade kaptenskan med oro och häpnad.

»Ja, min fru, det är min önskan, att eder dotter uppfostras utomlands på min bekostnad äfven hon under annat namn, ty jag vill *ensam* bära namnet Rehnghjelm af skäl, dem jag ej är skyldig att uppgifva. Min yngste broder har ej hedrat detta namn och derföre bör jag, ättens hufvudman, vara desto räddare om detsamma.»

»Om eder yngste broder satt någon fläck på sitt ärfda namn, har väl ej min make gjort sig skyldig till dylikt felsteg.»

»Jag har mina principer, dem jag ej ändrar. Ni har hört mina vilkor. Det återstår er att afslå eller antaga dem» — sade den högmodiga svågern med otålighet. Friherrinnan, som ej kunde förstå detta sårande anbud, var lika förvånad som den förödmjukade modren. Att sålunda erbjuda hjälp med den ena handen och med den andra vilja rakt af förkrossa, røjde allt utom en ädel karaktär. Det var mer än en moder kunde lida. Kaptenskan ämnade just att gifva luft åt sin sårade stolthet och moderskärlek genom ett henne värdigt svar, då salsdörren öppnades och den lilla omtvistade dottren visade sig. Hon neg blygsamt för de främmande personerna och skyndade derefter till modren, ty utan att vara blyg, så hade lilla Anna med sju år på nacken ej haft tillfälle att se så många främmande i modrens tarfliga hem. Barouen blef frap-

perad öfver barnets likhet med hans affidne broder. Friherrinnan vinkade flickan till sig och smekte henne samt yttrade:

»Du är nog ett litet snällt barn, hvad heter du?»

»Jag heter Anna» — svarade flickan — »men hvem är du, granna fru?»

»Jag heter Heloise och är din tante.»

»Nej! jag har inga tanter.»

»Vill du ej kalla mig för tante?»

»Åhjo! om mamma är din vän.» De bägge fruarna smålogo åt barnets naiva svar och gåfvo hvarandra en blick, som syntes innebära den frågan: skola vi ej blifva vänner. Lilla Anna tycktes förstå detta varma ögonspråk, hvarför hon fattade friherrinnans ena hand och yttrade: »du ser så godt på min mamma, att du nog sjelf är en snäll mamma. Jag vill nu gerna kalla dig tante.» Denna lilla rörande scen dref friherrinnan till att omfamna och kyssa barnet. Baronens å sin sida var återigen lika slutnen, som då han inträdde i rummet. Han ville hafva slut på det afbrutna samtalet och yttrade derföre, vänd till kaptenskan:

»Tiden hastar och jag måste derföre hafva edert svar, min fru.»

»Nåväl, herr baron, jag afslår, emedan jag och mitt barn ej kunna lefva utan hvarandra, och hvad vårt namn angår, så hafva vi ej i den minsta mån nedsatt detsamma, hvarföre det skulle vara en skymf mot den affidne maken och fadren att bortläggga detsamma.»

»Betänk er noga, min fru, innan Ni afsäger eder åttahundra riksdaler årligt understöd för egen del och en lysande uppfostran för er dotter.»

»Penningen är en mächtig häfstång men moderskärleken är ännu större» — sade kaptenskan med stigande oro — »skulle Ni sjelf, herr baron, vilja afstå från eget barn, om man fordrade det och ville gifva er guld såsom ersättning?»

»Det är nu ej frågan om mig, utan om er» — utbrast svågern med hetta — »jag behöfver ingen hjälp utan hjälper mig sjelf. Ni deremot kan med svårighet lifnära er och detta barn. Den tid kan komma, då bröd saknas er, och då må ni ej tro, att jag ånyo kommer och erbjuder eder hjälp. Mitt beslut är fast och ändras ej. I *dag* har ni vägen öppen till

oberoende för er sjelf och till en lysande framtid för er dotter, i morgon återtar jag mitt ord.»

Friherrinnan såg den smärta, hvaraf den arma modren led, men kunde ej uppträda såsom medlerska, ty hon kände sin mans orubbliga karaktär, då han fattat ett beslut, vare sig moget eller omoget. Hon kunde ej heller ställa sig på mannens sida, då hon ej gillade hans obegripliga fordringar, dem hon för öfrigt ej kunde förstå. Ställningen var således pinsam på alla håll, då helt oförmodadt lilla Anna vände sig till modren frågande: »Hvarom kan denne stränge herre tala? Jag förstår ej hans ord. Han vill ju, att ett barn skall lemna sin moder.»

»Ja! min kära flicka, du har rätt förstått hans ord» — upplyste modren — »han vill gifva mat åt en fattig enka och granna kläder åt hennes dotter, blott denna dotter öfvergifver sin moder och reser till främmande menniskor.»

»Hvad heter denna olyckliga moder, som vill öfvergifva sin dotter, för att sjelf få mat» — frågade flickan med blossande kinder och kastande oroliga blickar omkring sig, ej olik en liten lejonunge, ännu spä, men dock färdig att visa anor från djurens konung.

»Hon heter kärlekslös och onaturlig, ty hon bör ej finnas bland de lefvande» — utbrast kaptenskan med rörd stämma, ty tårarne började nu rinna ned på hennes bleka kinder. Vid denna syn sprang dottren, snabb som hinden, fram till modren fattade henne om halsen och utropade med sönderslitande stämma:

»Nu förstår lilla Anna, att det är *min* mamma, som han vill narra att sälja bort mig, för att hon skall få mat och jag granna kläder hos främmande menniskor, men gråt ej, älskade mamma, lilla Anna skall ej gå ifrån dig, utan hon skall vara nöjd utan granna kläder och sitta i ett hörn uti skolrummet och få kunskaper, så att hon en gång kan föda sin snälla mamma.»

»Ni hör sjelf, hvad detta älskade barn ur djupet af sitt hjerta talar, herr baron, tror Ni, att man skulle kunna skiljas från en sådan dotter utan att straffas för kärlekslöshet och låg egoism. Mitt barn och jag kunna ej vara hvarandra förutan, och den Gud, som förenar oss med kärlekens heliga band, skall

ej öfvergifva oss, så länge ärligt arbete ej saknas. Hvad tror Ni, att er affidne broder skulle säga om han såge sitt barn lösryckt i spädate åldern från det sköte, det så väl behöfver? Sjelfva djuren öfvergifva ej sina ungar, förrän dessa kunna föda sig sjelfva, men jag, enka efter en hederlig man, skulle för slem vinnings skull släppa mitt enda barn i främmande händer, nej, aldrig, herr baron och friherrinna.» Kaptenskan Rehnjelm hade talat såsom blott en sannhertad moder kan tala. Friherrinnan var rörd af hennes ord och gaf detta tillkänna med deltagande ord, men baronen åter blef ännu mer förargad öfver detta motstånd från en fattig skolmästarfru, som agerade en slags hjeltinna med tiggarpåsen halfsydd. Han var förnärmad öfver så mycken stolthet och otacksamhet samt fick ännu en stöt i sitt högmod, då lilla Anna gick raskt fram till honom, betraktade honom med glödande ögon och sade:

»Du gamle man är ej god och jag vill ej mera se dig.» Dessa ord hade sin behöriga verkan. Baronen fattade sin hatt och utbrast med hetta:

»Jag och min friherrinna hafva alltför länge varit här. Jag har uppfyllt min pligt, men har blifvit tillbakastött af vansinnig stolthet och löjligt högmod. Våra vägar träffas ej mera, fru kaptenska!»

»Ni är mig intet skyldig, herr baron, jag är nöjd med min fattigdom och är glad öfver, att hederns lagar äro djupt ristade i mitt inre.» Då baronen redan lemnat rummet skyndade sig friherrinnan att säga:

»Ur djupet af mitt hjerta beklagar jag den falska riktning min mans tankar i denna sak har tagit, och beder eder, fru kaptenska och min hederliga svägerska, ej alltför hårdt dömma honom. Jag skall i min mån söka upprätta hvad han felat. Vi skola blifva vänner, och nu farväl.» Hon tryckte vänligt sin svägerskas hand och kysste lilla Anna, som gladt utropade:

»Kom snart till oss, älskade tante, och tag med dig dina barn så får jag leka med dem.»

V.

Emellertid förgingo åren. Den lilla flickpensionen födde grundläggarrinnan deraf och hennes dotter. Emellan friherrinnan och skolmästarinnan uppstod en innerlig vänskap. Den förra besökte ofta svägerskan och medtog under stundom sonen Axel. Dessa stunder voro rigtiga högtider, då de bägge kusinerna fingo leka med hvarandra. Axel var redan en välbestäld kadett, hvarför Anna liksom de öfriga pensionsflickorna, fröjdade sig öfver den vackra uniformen och funno den raske kadetten både glad och angenäm i sitt väsende. — Emellertid är den barnsliga tillgifvenheten ofta en farlig vägledare till varmare känslor. Axel hade visserligen tillfälle under sin permissionstid att förströ sig på mångahanda sätt, men helst skyndade han till »tante Karin,» som han kallade fru kaptenskan, och till »kusin Anna». Väl hade ynglingen i sitt eget hem allt i öfverflöd och dessutom en moder, som klemade bort honom, emedan det var hennes enda barn, men detta oaktadt trufdes Axel bäst hos den lilla familjen på söder, ehuru der saknades allt af rikedomens fördelar. Det var så roligt, tyckte Axel, att få skratta med Anna, att höra henne sjunga, eller spela dansmusik, eller svänga om med de andra flickorna i pensionen. Ibland gjorde kusinerna en promenad tillsammans och den unge kadetten var riktigt stolt öfver sin kavaljersplats vid hennes sida. Han försökte på mångahanda sätt att få den vackra kusinen på en Carlbergsbal, men deremot satte sig modern af flera skäl, oaktadt »tante Heloise» lofvade att taga henne i sitt sällskap.

Öfverstlöjtnanten kunde väl ej direkt förbjuda sin hustru att umgås med den i hans ögon tarfliga svägerskan, men det var dock ej med hans synnerliga vilja.

Dessutom hade han med tydliga ord låtit sin hustru veta, att i hans hus kommo hvarken fru Rehnhjelm eller hennes dotter.

Om kadettens täta besök hos släktingarne på söder hade öfverstlöjtnanten ingen aning.

Anna hade redan sina sjutton vintrar på nacken och Axel var färdig att blifva officer.

På sednare tiden hade kaptenskan med svårighet kunnat slå sig fram, emedan pensionärernas antal börjat förminska sig, och därför sökte Anna med nålen fylla den magra kassan, men hennes små bidrag voro otillräckliga, ty en ny olycka hade drabbat den lilla familjen. Kaptenskan föll i en långvarig febersjukdom, som efter ett och ett halft års plågor ändade hennes lif. Dottren vakade troget hos sin moder och mången natt satt äfven Axel vid hennes sida, deltagande och tröstande. Ej underligt, om under sådana stunder kärleken började upplåga i den unga krigarens hjerta, då han hade framför sig en sådan skön och älskvärd varelse. En natt, då den sjuka fått en god slummer, bekände Axel för Anna, att han älskade henne och den unga flickan gjorde det samma tillbaka. Nu började ett nytt lif för dessa unga! De voro bägge lifliga och känslofulla och deras kärlek var rotad på mångårig vänskap, tillgifvenhet och aktning. Sjelfva himlen måste gilla detta dess eget arbete och ingen människa kunde annat än glädjas öfver denna så rena kärlek, men detta oaktadt blef modren ej underrättad derom, ty de älskande fruktade, att hon ej skulle gilla denna böjelse, som, med hänseende till öfverstlöjtnantens stolta principer, aldrig kunde nå sitt mål, och dessutom hindra deras vidare umgänge med hvarandra. Huruvida modren såg dottrens kärlek till kusinen, är svårt att afgöra. Sjukdomen förvärrades emellertid synbarligen och fru kaptenskan tillrättades af läkarne att begifva sig till en badort.

Anna måste lemna modren i pigans vård och stanna kvar i hufvudstaden för att sköta pensionen. Då modren rest, till sade Anna Axel, att han numera ej finge besöka henne, då hon var alldeles ensam i sitt lilla hem. Han insåg detta och de bägge älskande togo afsked af hvarandra med dessa heliga löften, som tillhöra den första oskuldsfulla kärleken. Det var tomt för den unga flickan att på en gång vara skiljd från både moder och älskare, men Anna arbetade desto flitigare med sina elever och skref ofta till sin moder. Friherrinnan Heloise besökte henne flera gånger och sökte att få lindra hennes bekymmer i ekonomisk väg, men den unga flickan

sade sig ingenting behöfva. När friherrinnan på den vägen ej lyckades få visa sitt deltagande, betjenade hon sig af följande list:

Hon skref ett bref till den sjuka kaptenskan och bifogade deri en större sedel samt undertecknade brefvet med orden: »tacksam f. d. pensionär.» Listen lyckades. Kaptenskan fick brefvet, anade måhända hvem den rätta gifvarrinnan var, men teg, för att lätta dottrens bekymmer.

Sålunda hade redan tre veckor gått till ända, sedan modrens afresa, då Anna en söndagseftermiddag i sin stora sorgbundenhet öfverraskades af en knackning på salsdörren. Hon öppnade och möttes af en blick lika varm, som den Gud låter fara öfver de goda människorna. Rodnaden sprang såsom ett yrväder öfver den unga flickans kinder och hon ihopslog sina händer af förvåning, glädje, öfverraskning, hänförelse och tillgifvenhet. Han stod ju framför henne lifslevande, älsklingen, idealet, barndomsvännen, som hade hennes hjerta, hennes tro, hennes kärlek. Det var ej underligt, om hennes hjerta klappade hårdt, om en trogen blick gick Axel till mötes, om ett ljuft småleende hviskade om den fröjd, hennes oskyldiga hjerta i denna stund erfor. Allt detta såg älskarn och kunde ej hindra sig sjelf utan omfamnade den sköna flickan, hälsande henne med dessa ord:

»Blif ej förtörnad på din Axel, som ej längre kunde utärda att ej få se dig och tala vid dig. Dessa veckor hafva varit långa som år. Jag har många gånger varit på väg till ditt hem, men vändt om, fruktande att störa dig och ej viljande bryta mot ditt förbud, men i dag kunde jag ej besegra mig sjelf. Förlåt mig, min älskade Anna, att min kärlek var starkare än allt annat.» Anna kände i denna stund, hur kärleken inom henne var för stark för att kunna motstå hennes älsklings omfamning och smekningar. Det var så länge sedan hon hört ljudet af hans röst och känt värmen af hans blickar. Han kom ju för sin kärleks skull och hon var ju blott en qvinna, som gifvit bort sitt hjerta, ja hela sitt lif åt — kärleken.

Hvem kan hindra viljan och blodet att gå den väg, de önska? Hvem kan motstå den hastigt påkommande glädjen, den länge saknade fröjden, den tärande längtan?

Kroppen tiger aldrig, då den lider och ej får sin näring. Själven suckar under hela lifvet, emedan den aldrig kan mättas förrän i en annan verld. Ej under då, om menniskan griper in i de få glädjestunder, jorden skänker!

Hafvet är förfärligt i sin vrede och mer än mäktigt i sitt raseri! Passionen är starkare än hafvet, ty dess lågor äro tagna ur sjelfva himlen! Just derföre, att kärleken ej vill veta af några hinder, vare sig af högmodet, girigheten, afunden eller verldsklokheten, utan går sin bana fram, ledd af Guds hand, derföre är den så skön, så mäktig till *allt* på jorden, vare sig i lidande, försakelse, trohet och uppoffring. Den är grunden för verldens tillvaro och grunden för äkenskapets lycka. Den eld, som förtärer skogen, är stark, den som kommer från solens nejd ännu starkare, men dessa bägge måste vika för den låga, som kärleken tänder i människohjertat. Derföre undra vi ej på, att den unga flickan hvilar i sin älskares famn och solar sig i hans varma öga. Mången sorgens tår har hon fällt under dessa långa dagar, sedan modren reste och älskaren måste öfvergifva henne. Desto större fröjd nu, då hjertat får lefva i idel solljus!

»O! hvilken stund af rik glädje» — utbrister Anna och återgäldar sin älskares varma blickar med ännu varmare — »hvad jag längtat efter dig, min Axel, och nu är du här, då jag satt och tänkte på dig och sade till mig sjelf; »om en fé blott en stund ville föra honom till mig, att jag finge värma mitt hjerta vid hans åsyn.»

»Dina ord äro sköna likasom dina tankar» — svarade Axel med ömhet — »jag känner på styrkan af mina egna känslor, att du har mig kär, ja, jag skulle ej kunnat lemna Sverige, utan att taga åtminstone afsked af dig. Min far skall på några månader resa utrikes och har erbjudit mig att göra sällskap.»

»Ack! hvad jag gläder mig öfver, att du får se främmande länder, ty när du kommer tillbaka, skall du nog berätta för mig allt det underbara, du erfarit.»

»Jag vill ej fara med, ty jag får ju nu ej se dig på flera månader.»

»Åh lappri! Axel, du skall hafva stor nytta af en sådan resa och mig glömmet du kanske snart nog bland utlandets granna damer.»

— utan öfverstlöjtnanten stannade midt på golfvet.

»Tror du, att din Axels hjerta är så flyktigt?

»Ack nej! förlåt mig, min Axel, jag tror, att du älskar mig lika varmt som jag älskar dig.»

»Så skall du tala, Anna, då talar du värdigt ditt ädla hjerta. Vår kärlek byggdes ej på några minuters uppflammande lidelse, utan den började gro redan i våra barna-hjertan, och derföre skall den äga bestånd, trots motgångar och vidriga öden.»

»Ja! Min Axel, du har rätt» — utbrast den passionerade flickan — »vi äro numera blott *ett* hjerta och *en* själ. När *ditt* hjerta klappar, klappar äfven *mitt* och när *ditt* hjerta stannar, stannar äfven *mitt*. Denna stund är den ljufvaste i mitt lif!» — Så glömmet passionen allt för det brännande i sin natur. Förnuftet är bedåradt af känslans hänförelse och den rena kärleken låter besegra sig af lidelsens orena låga!

Under de fjorton dagar, som ännu återstodo innan Axels afresa, besökte han Anna några gånger, och denna svaghet var ett farligt moln på den förut så skära kärlekshimmelen! Men niskan är skapad af *kött* och *blod*!

ANDRA KAPITLET.

I.

Det finnes en aristokrati, som stöder sina anspråk på anor och en annan, som stöder dem på penningar. Den sistnämde heter börsens aristokrati, har haft en ganska svår strid, innan den kommit till anseende, men håller desto säkrare fast den eröfrade spiran. Vid denna tid funnos många handelsfirmor i Stockholm af stor solidité och ibland dem intog handelshuset van der Maase första rummet. Dess chef *Louis van der Maase*, bördig från Holland af gammal adel, ehuru ej introducerad på svenska riddarhuset, var en medelålders man, elegant, stolt och förnäm, tvenne gånger gift, först med en rik holländsk flicka, som skänkt honom sonen Charles och sedan med en fattig svensk fröken, som gifvit honom två döttrar, Aurore och Elin. Tio år hade passerat mellan köpmannens begge giftermål, hvarigenom sonen Charles var trettio år, Aurore nitton år och Elin nio år. Familjen hade sitt eget stora hus på Blasieholmen.

I dess första våning fanns allt, som kunde erhållas för guld, och de stora salarna voro ofta öppnade för alla möjliga gäster, som kunde göra anspråk att höra till den förnäma

verlden. I andra våningen bodde kommerserådet och hans fru. I tredje våningen bodde konsul Charles, kompanjon i den rika firman, samt döttrarna. I fjärde våningen den talrika betjeningen. Man häpnade för den lyx, som rådde öfverallt, och gaf tillkänna en storartad rikedom. Man trodde sig vara hos en konung och Louis van der Maase var verkligen en konung i sin värld — guldets och handelns värld.

Kommerserådet sjelf var mellan 50 och 60 år gammal, en ståtlig figur, med vackra anletsdrag, något högdragen af naturen och medveten af sin rikedom, ehuru han sökte dölja sig i en viss nedlåtande fryntlighet, som af folket kallas godhet och anspråkslöshet. Den ansedde köpmannen ägde stor popularitet genom sin frikostighet och elegans vid alla möjliga tillfällen. Hans bröst var rikt på ordnar, hans tal prydt med valda ord och hans bildning öfver medelmåttan. Kommerserådinnan, ännu vacker, var högdragen och därför mera fruktad än älskad, utrustad med godt hufvud och utmärkt värdinna i sitt glänsande hem. Sina barn älskade den stolta modren på *sitt* vis, men hade ej begrepp om det sköna ord, som kallas moderskärlek. Styfsonen Charles var henne särdeles i smaken för den artighet, han visade henne.

Kommerserådinnan var en sann typ af en fulländad världsdam, som visste att draga ikring sig alla dem, som gjort denna världen till sin Gud.

Konsul Charles van der Maase var en elegant, ung, man, lik sin fader i både godt och ondt, firad och eftersökt, välvillig mot underordnade och därför älskad och afhållen.

Den vackra konsulin har en ungarlsvåning, der lyxen, smaken och rikedomen skapat allt, som är skönt och beundransvärdt. Naturligtvis umgås denne man blott med förnäma mäns söner, hvilka, liksom han, enligt den tidens bruk, öfverträffa hvarandra i darskaper, vittnande om en ännu ej synnerligen djup bildning. För öfrigt arbetar den unge köpmannen flitigt på kontoret och är af sin fader instuderad i handelns många mysterier.

Fröken Aurore är skön som den hedniska gudinnan af Somma Nama, stolt som sin moder och van att öfverallt beundras. Hennes lilla syster Elin är ännu ett barn med barnsliga tankar, en skön knopp som kan blifva prydnadsfull, om

den väl vattnas och ej går öfver i tistelform genom dålig uppfostran.

Ibland de många tjenare, som finnas i detta rika hus, intager herr *Jules Lopéz* ett framstående rum. Han är spanjor till börden, nära eller öfver medelåldern, med mörk hy, svart hår, passionerad blick och proportionerlig växt. Han bär spansk dräkt af svart färg, dolk vid sidan, är ytterst lifvig och rörlig, sköter hela husets ekonomi, är kommerserådets förtrogna och kommen med honom från Holland samt kallas af alla Intendent. Spanjoren har ett utmärkt hufvud, räcker till för allt och rör alla, är den siste att gå till sängs och den förste att stiga upp. Han styrer hela tjänstepersonalen med jernhand och alla frukta honom, ty han vet allt, genomskådar allt och ingen kan bedraga honom. *Jules Lopéz* utfärdar sina befallningar med låg stämman, men åtföljda af en blick, som skrämmer och injagar fruktan.

Det har någon gång kunnat hända, att han i vredesmod lagdt handen på sin dolk, till tecken, att det spanska blodet kommit i för stark jäsning genom motstånd. Lågan i hans nattsvarta ögon synes förtärande och plågar den, som länge blickar derin. Då han visar sig på gatorna i topphatt och sammetsjacka med silfverknappar, får han alltid heta: »Spanjoren».

Denna besynnerliga man, som liknar en son af underjorden, är hjelten i denna roman, och bebor två rum på nedra botten i kommerserådet van der Maases ståtliga palats.

Det är morgon. Klockan är blott 6, men *Jules Lopés* är redan på benen och gifver sina befallningar åt tjänstefolket. Det blifver rörelse och lif öfverallt. Bagare, slagtare, mjölkhandlare och trädgårdsmästare infinna sig och expedieras af »spanioren», hvilken de betrakta med oroliga blickar, ty folket talar så underligt om denne man. Han skall gå om nätterna i källarhvalfven och ropa på ett besynnerligt språk, under stundom skrattar han förfärligt och en stund derefter sjunger han en vild sång och spelar på en liten cittra. Man vågar

knappast gå förbi hans dörr, då skymningen inträdt och allmänna tron är, att Spanjoren är en af Belsebubs tjensteandar som iklädt sig mensklig skepnad för att på jorden fånga menniskosjälur åt afgrundsfursten. Spanjoren känner till folkets vidskepliga prat och småler åt deras förskräckelse.

En ringning höres, Jules Lopéz lyssnar och skyndar uppför trappan, ty kommerserådet är den ringande, och Jules tjenstgör äfven såsom kammartjenare hos husets herre.

»God morgon, herr kommersråd» — säger Jules, uppdragande de tjocka sidengårdinerna — »himmelen är klar och luften ljuf som i Andalusien, mitt sköna fosterland, dit jag ännu en gång vill vallfärda, ty här i Norden är kallt och dystert.»

»Du längtar till Södern, Jules, och detta är naturligt, ty hvarje menniska älskar sitt fädernesland, det må nu ligga i Södern eller Norden» — svarade kommerserådet och lät kammartjenaren sätta på sig tofflor och nattrock.

»Ja! Man har sina minnen fästade vid fädernetorfvån, de må vara ljusa eller mörka, så äro de dock angenäma» — yttrade kammartjenaren med en vemodig ton — »befaller kommerserådet något vidare.»

»Nej min gode Lopéz. Du kan lemna mig. Säg till i kommerserådinnans våning, att jag i dag ämnar frukostera i familjen». Kommerserådet afskedade derpå sin intendent med en vänlig blick och började göra toilette. Jules bugade sig och försvann tyst som en ande.

II.

Familjen van der Maase samlades vid tiotiden till kaffefrukost. Kommerserådinnan med sina begge döttrar hafva redan tagit plats och kommerserådet inträder, klädd som vanligt i svart bonjour, blå sammetsväst, krås med briljantnål och spetsman-

chetter. Man skulle tro att det är en ädling från Gustaf den tredjes tid, ifall puder äfven funnits i håret.

»God morgon Louis» — utropar kommerserådinnan, nickande med hufvudet — »har du haft god sömn?»

»Förträfflig, min älskade hustru» — svarade kommerserådet, tagande plats vid kaffebordet -- »hur mår mina snälla döttrar Aurore och Elin? Edra blomstrande kinder besvara bäst denna fråga.» De bägge fröknarna smålogo och hälsade på fadren. Kaffe serverades.

»Min goda pappa» — utbrast Elin med en smörgås i handen — »skulle du snarligen vilja gifva mig en guvernant, ty jag har tråkigt om dagarna och Aurore vill ej läsa med mig.»

»Kära Elin» — inföll härvid Aurore, strålände af skönhet och rik toilette — »hvem uthärdar med gamla lexor och glosor.»

»Detta behöfver du ej heller» — sade fadren — »ty hofpredikanten, doktor Tellenius, är redan vidtalad af mig att skaffa en passande lärarinna åt Elin.»

»Tack pappa» — utropade Elin — »det skall blifva roligt att få lära något, ty annars bli dagarna så långa.»

»Har hofpredikanten Tellenius ännu funnit någon passande guvernant» — frågade kommerserådinnan.

»Ja, jag tror, att han bestämt sig för ett yngre fruntimmer af adlig, ehuru fattig släkt, och särdeles talangfull» — svarade kommerserådet.

»Hur heter hon och hur gammal är hon» — frågade fröken Aurore.

»Hon heter, vill jag minnas, Anna Rehnghjelm och hennes föräldrar äro döda.»

»Rehnghjelm» -- iföll fru van der Maase — »Det namnet bär ju generalmajoren, som hör till vår societé.»

»Kanske äro de slägt» — yttrade kommerserådet -- »emellertid är det just i dag den nya guvernanten skall presenteras af doktor Tellenius.»

»Jag skall blifva så flitig» — utropade lilla Elin glädtigt — »ty då kan jag snart spela både en polka och en vals.»

»Du är ett snällt barn» — sade fadren och klappade sin yngsta dotter på hufvudet. Derefter lemnade han salongen och åkte till kontoret vid Skeppsbron.

III.

Samtidigt familjen van der Maase intog sitt kaffe, finna vi konsul Charles i en gungstol i sin magnifika ungarlsvåning med cigarren i munnen. Framför honom står hans jockey, *Sam*, en negerlaf, 19 år gammal och qvick som en eld. Det korpsvarta, ulliga, håret, de mörkbruna ögonen, de högröda läpparna, den svarta hudfärgen och de hvita tänderna säga tydligt, att *Sam* är ett barn från Afrikas brännande sol. Gossen bär engelsk jockeykostym, röd jacka, hvita ridbyxor, små kragstöflar med sporrar och i handen ett elegant ridspö med tofs af guld.

»Nå, *Sam*, hur gick *Armida* i dag» — frågade konsuln.

»Hon ilar med vindens snabbhet» — svarade negern —
»jag red till *Manilla* och tillbaka på trettio minuter.»

»Har du varit med blomsterbuketten hos mamsell *Nanny Ren*» — frågade vidare konsuln.

»Ja, herre, jag var der redan kl. 7 på morgonen, men kunde ej komma in så tidigt, ehuru jag ringde sönder klocksträngen» — svarade negern skrattande.

»Din drummel, kan du uppföra dig så tölpaktigt» — utropade husbonden med hetta — »du var der för tidigt. Således fick *Nanny* inga blommor?»

»Jo, herre, ty *Sam* är klok och listig. Om man ej läser upp dörren för mig, så läser jag upp den sjelf» — sade negern, grinande af välbehag.

»Jag förstår ej hvad du menar. Berätta, men fort, ty jag skall till kontoret.»

»Nåväl, herre, *Sam* hade en nyckel i sin ficka. Den passade till tamburdörren. Jag gick på tå in i köskammaren, väckte den vackra kammarjungfru *Lina*, som sof, med en kyss, lemnade henne blommorna med tillsägelse, att hon skulle bära dem till sin matmoder, mamsell *Nanny Ren*.»

»Hur kunde du våga detta att tränga dig in med falsk nyckel och hvad tyckte kammarjungfrun om kyssen?»

»Hon gaf visserligen till ett anskri, när hon vaknade,

men jag hade en grann karamell i ordning åt henne, och då skrattade hon, mottog karamellen och utropade: »Du är ett odjur, Sam, en ful negerunge, som skulle tuktas, om jag vore man i stället för qvinna.»

»Tukta mig, så mycket du vill» — sade jag — och föll på knä vid hennes säng. »Jag skall ej försvara mig, slå mig hårdare än slafförarna i Afrika, jag skall ej gråta, ty jag älskar dig hvita flicka, och skulle låta döda mig för din skull.»

»Bravo, Sam, en kärleksförklaring kl. 7 på morgonen af en neger på knä vid en kammarjungfrus säng» — utbrast konsuln, skrattande — »Nå vidare, hvad svarade Lina.»

»Hon såg på mig med milda ögon och sade: »du är tokig, Sam, men man kan ej begära bättre af en vilde. Gå nu genast och tala ej om för någon människa, att jag kysst en svart negerunge.»

»Ändock har du redan berättat alltsammans för mig.»

»Ni är min husbonde, och dertill en god husbonde, därför skall Ni veta allt.»

»Du är en snäll gosse, Sam, ser du silfverslantarne på mitt skrifbord. Tag dem och köp dig karameller åt din älskarinna, den vackra kammarjungfrun Lina.»

Sams ögon lyste af välbehag. Han älskade silfver och guld, emedan han för silfver och guld får det, som smakar godt för gommen. Sedan han fyllt sin ficka med den lilla silfverhögen, lemnade han rummet utropande: »Sam älskar två människor af hvita racen, husbonden och den goda flickan hos mamsell Nanny.»

I V.

Då Sam hunnit till nedersta våningen, mötte han intendenten Jules Lopéz, som hejdade honom med denna fråga:

»Ah! Lille Sam har redan varit ute och ridit så bittida på morgonen?»

»Ja! herr intendet, jag har varit till Djurgården och motionerat Armida.»

»Har du alltid blomsterbuketter med dig och ställer du alltid kosan till Djurgården?»

»Ja! Man skall väl begifva sig till något håll och jag älskar mycket blommor.»

»Vill du säga mig, hvem som får dessa blommor», frågade intendenten med inställsam ton.

»Åhjo! Ni skall få köpa min hemlighet.»

»Hvad kostar den» — sporde Spanjoren, småleende åt negerns girighet.

»Ett guldstycke.» — Lopez framtog en silkesbörs och gaf negern en dukat. Sam grep åt sig dukaten med välbehag och sade:

»Blommorna tillställes mamsell Nanny Ren.»

»Hvem är denna menniska» — frågade intendenten lifligt.

»Hon är dansös vid kungliga teatern, ung, vacker, god och bor på Storgatan N:r 4.

»Ah! Jag börjar begripa» — mumlade spanjoren för sig sjelf — »ett offer som skall förstöras genom blommor, diamanter, guld och fagra ord, ånyo ett mord . . .»

»Hvad mumlar ni mellan tänderna» — frågade jockeyen.

»Ingenting, min käre Sam, men jag vill bedja dig titta in till mig i afton, ty jag har en viktig sak att tala med dig om. Du kan komma kl. 11.»

»Har ni nötter, apelsiner, fikon och vin att gifva mig, herr intendent?»

»Du skall få allt hvad du förlorat i södern, stackars barn.»

»Jag skall komma, men hvarför kallar ni mig *stackars* barn?»

»Jo! Emedan du är en *slaf*, en hund, som din husbonde kan döda, när han vill» — svarade intendenten med medlidssam ton.

»I Sverige finnas inga slafvar», utropade negern med blixtrande ögon.

»Konsul Charles van der Maase har fått dig genom köp.»

»Alltså är jag hans slaf, hans hund, menar ni?»

»Just så! Charles van der Maase kan döda dig, om han vill, piska dig och skymfa dig, ifall det roar honom.»

»Ah! hvad säger ni, herr intendent», utropade Sam med blossande kinder, »herr Charles skulle döda, piska eller skymfa mig. Omöjligt, ty han är en god husbonde och gör mig bara godt. Ni tyckes hata min husbonde, då ni kan tillvita honom sådana laster?»

»Så du pratar, Sam, jag skulle hata sonen till min husbonde. Jag sade ej, att herr Charles skulle döda, piska och skymfa dig, utan att han kunde göra det, emedan du är hans *slaf*.»

»Ännu en gång ordet *slaf*», sade negern med otålighet, »jag är ej en *slaf*, vill vara fri som fogeln i luften och fisken i hafvet. Vet ni, herr intendent, att jag går och läser för doktor Tellenius; emedan jag skall döpas och konfirmeras. Doktorn säger, att alla menniskor äro fria, fastän den ene röfvar bort den andra och säljer den svagare till *slaf*.»

»Doktorn har rätt», inföll Spanjoren med höjd stämma, »den starkare förtrycker den svagare, den hvite mannen reser öfver till Afrika med kanoner eller andra skjutgeväär. Afrikanare skjutes ned och tusende sinom tusende af dina landsmän, Sam, säljas såsom *slafvar* och ryckas bort ifrån hvarandra.»

»Ni talar sannt, herr Intendent», fortfor Sam med häftighet i ton och åtbörder — »äfven jag rycktes bort ifrån mina föräldrar och blef en *slaf*, men nu är jag fri, säger doktor Tellenius, och skall blifva kristen liksom mina nya bröder, de hvite i Sverige.»

»Man bedrager dig, Sam, en *hvit* kan aldrig älska en svart. Du är en neger, d. v. s. du är af alla föraktad för din färg, ditt ulliga hår, dina tjocka läppar och dina svarta ögon.»

»Ja, men doktor Tellenius säger, att den kristna kärleken bjuder den ena menniskan att älska den andra, att den svarte står Gud lika nära som den hvite och att *Jesus Kristus* dött för *alla* menniskor.»

»Den gode doktorn talar om det som skulle hända i *himmelen*, men jag håller mig till *jorden*. *Slafven* är *slaf*, vare sig i Norden eller Södern, ty öfverallt finnes ett tyranni, som ej älskar ordet frihet, jemnlighet och menniskokärlek.»

»Ni talar hårda ord, herr intendent, och jag vet ej, om

ni har rätt. Jag skall betänka hvad ni har sagt och sedan vill jag säga eder min tanke. Ännu en fråga vill jag bedja er att besvara: Kan en *svart* man få gifta sig med en *hvit* kvinna i detta land?»

»Ja», om den svarte är döpt och konfirmerad, samt den hvita kvinnan vill gifta sig med en svart, som alltid föraktas i alla civiliserade länder, trots den kristna kärlekens ädla sträfvan att vilja göra negern ljusare till färgen.»

»Hvarmed skall den svarte kunna besegra den hvita kvinnan?» — frågade ånyo Sam med stigande otålighet.

»Med guldet» — svarade Spanjoren — »ty denna metall är nyckeln till diamanternas, perlornas och smyckenas skattkammare. Kvinnan är fal för guldets, och till och med den svarte skall kunna nalkas henne och tala om kärlek, men då måste han hafva flera åsnor lastade med guld med sig.»

»Tack för lärdomen, herr intendent, jag skaffa mig mycket guld, ty kanske jag en gång vill gifta mig med en *hvit* flicka.»

»Lycka till, Sam! Jag skall öppna för dig vägen till guldgrufvan, om du blott tjenar mig troget.» Sam skulle gifva ett svar, men afbröts af en signal, som bortkallade intendenten till hans kontor.

»Jag är således en slaf, en föraktad varelse, därför att jag är född med svart hud, ulligt hår och tjocka läppar» — mumlade Sam för sig sjelf — »skall jag hata de hvite, därför att de hata mig? Det må den hvita flickan afgöra. Om hon gifver mig sin kärlek, skall Sam älska alla hvita, äfven om de hata mig.» Så ädla tankar rörde sig i den unga negerns inre.

Den första strålen af kärlekens glödande kol hade redan träffat hans hjerta. Han ville hafva någon varelse på jorden att sluta sig till, ty han var ensam i ett främmande land, ryckt från fader och moder, en ringa slaf, dock med glödande känslor, som ville hafva gensvar, ty under Sams svarta hud klappade ett varmt hjerta och i hans ådror rann ett blod, lika rött och lika varmt som hos den hvita menniskan. Detta hjerta vill sluta sig till ett annat, det vill älska, fastän det har sin boning inom den svarta ramen.

Naturen går sin väg efter sina gifna lagar och frågar ej efter svart eller hvit omhöljning af kött och blod!

V.

På kommerserådet van der Maases kontor går det liffigt tillväga. De många biträdena hafva fullt upp med arbete. Man måste passera flera rum, innan man kommer in i chefens för den stora firman. Kommerserådet är i samtal med sin gamle kassör, herr Daniel Bratt, då en bokbållare anmäler: »herr Henry Allen.» Omedelbart derefter inträder en ung elegant man, och yttrar: »Har jag den äran att tala med kommerserådet van der Maase?»

»Ja, min herre» — svarade kommerserådet och böjde på hufvudet.

»Tillåt mig presentera denna vaxel», yttrade den främmande herrn.

Kommerserådet mottog vaxeln, som var dragen af handelsfirman Robert Schelton & Comp. i Havanna på huset Louis van der Maase i Stockholm å tretusen pund sterling. Kommerserådet kastade en blick på egaren till vaxeln och lemnade den derefter till kassören, sägande: »herr Kill utbetala till herr Henry Allen 3000 puud i svenskt mynt. Den främmande mannen aflägsnade sig, fick sina penningar och kvitterade vaxeln. Kommerserådet fördjupade sig ånyo i sitt arbete, men blef återigen störd af en ny anmälan:

»Direktör Zwicken.» En liten rörlig man med glasögon på näsan inträdde under djupa bugningar och utropade med liffig ton: »hvilken lycka och ära att få träffa herr kommerserådet och kommandören van der Maase, jag är . . .

»Hvad önskar ni, min herre» — afbröt köpmannen med en tonart, som gaf tillkänna, att han snart ville blifva den lille direktören kvitt.

»Jag skulle i dag få svar angående köpet å den charmanta egendomen Fläckeby som ligger med sina ogenomträngliga skogar alldeles bredvid ert stora jernbruk, Stockhamra.»

»Ja, herr direktör! Jag har tagit saken i öfvervägande och bjuder för Fläckeby med underlydande egendomar Trillsta och Snäringe 200,000 riksdaler banko, emedan jag behöfver stora skogar. Kan ni såsom ombud uppgöra affären, så eger ni att kontant lyfta halfva summan och den andra hälften om sex månader.»

»Egaren vill hafva 225,000 riksdaler banko, som herr kommerserådet vet, hvarför jag icke gerna tilltror mig utan hans hörande kunna uppgöra denna stora affär.»

»Som ni behagar, min herre, men i morgon återtar jag mitt anbud.»

»Det förändrar saken. Nåväl! Jonas Zwicken är en regel man, står alltid på bägge parternas sida, när behagar herr kommerserådet och kommandören underskrifva papperen?»

»När ni har dem färdiga.»

»Förträffligt! Jag skall hafva alla till saken hörande handlingar komplett i ordning inom tre dagar, ty Jonas Zwicken vet att tid är penningar och att det tillhör oss advokater att vara snabba, rättrådiga och . . .

»Min tid är dyrbar, herr direktör — afbröt chefen för firman van der Maase — välkommen tillbaka om tre dagar.»

»Allra ödmjukaste tjenare, herr kommerseråd och kommandör, jag tackar tusenfallt å min klients vägnar.» Den lille mannen gjorde oändligt med bugningar, innan han passerat genom alla kontorsrummen till stor munterhet för bokhallarna.

FJERDE KAPITLET.

I.

Efter modrens död syntes lifvet bittert för Anna Rehn-
hjelm. Hon var nitton år, utan stöd, utan vänner och
utan plats. Till en början beslöt hon att sälja bort
den lilla qvarlätenskapen efter modren och gick derföre till en
fru i Brunnsbacken, som höll klädstånd och bar namnet Eric-
sson. Hon fann den värda frun, sittande i en länstol och om-
gifven af alla de olika artiklar, som tillhöra ett välbestäldt
klädstånd. Fru Ericsson var ett medelålders fruntimmer med
milda och ännu vackra anletsdrag. Hon var klädd i en skinn-
kofta med stora fickor och på hufvudet en bahytt af siden.
Den goda frun hade framför sig ett bord och deruppå en snus-
dosa af silfver samt en blårandig näsduk. Anna fann henne
sysselsatt med läsning och stannade straxt innanför dörren,
utan att blifva bemärkt. Fru Ericsson läste högt och Anna
lyssnade begärligt till följande religionens sköna ord: »Det är
så mycken sorg och jemmer i denna världen, kommen öfver
menniskan för syndens skull, att Guds ord ständigt bör talas
till de förtryckta barnen, att de ej uppgifvas under vägen och
förgås i elände. Salige äro de bedröfvade, säger skriften, ty
de skola få hugsvalelse! Hören detta I alle, som sucken un-

der lifvets vedermodor och ären utan både tak och hus, mat och drick, glädje och frid. Hören det I alle, som rike ären, hafvande denna jordens goda, såsom ett ymnighetens horn, ty det är eder denna stora glädje förbehållen är, att trösta dem som lida och hugsvala dem som äro bedröfvade, på det att I derigenom må uppfylla Guds vår Herres Jesu Kristi vilja och vara befunnen flitig i de stycken, Gudi tillhöra. Men *ve* eder *hårde* och *obarmhertige*, som sluten edert hjerta till för nöden och lägga hårda ord till eder kallsinnighet, *ve* eder — säger jag, en ringa tjenare i Kristo och ovärdig all den nåd, mig gifven är för trons skull — både höge och låge, att I så bruken Kristi ödmjukhet till egen hårdhet och låter fånga eder af Mammon, den djefvulen tillhör. Ja, det skall en gång blifva Sodoms och Gomorras barn drägligare än den hårdhertade, som bär namnet *Kristen*, men ej verkar i Kristi namn på jorden med kärlekens och trons sanna anda.» Här afbröt sig den fromma frun sjelf i sin läsning, ty hon hörde en häftig snyftning och såg ett ungt fruntimmer framför sig badande i tårar. Vid denna syn reste sig fru Ericsson förvånad ur länstolen, gick fram till den bedröfvade, fattade hennes hand, yttrande dessa tröstens ord med mild stämma:

»Hvem ni än är, så har sorgen dock djupt träffat eder, eftersom ni faller så bittra tårar. Jag är blott en stackars syndig menniska, en ringa klädstandsfru, som dock vandrat ärligt fram och blifvit af Gud hulpen, så att jag kan bistå den som lider och af Herran sändes i min väg. Var därför god och sätt er, mitt arma barn, och behöfver ni råd, tröst och hjälp, så skall ingendera fattas.»

»O! min fru,» svarade Anna, sättande sig nära länstolen, der frun ånyo tog plats, »hur god ni är som så innerligt deltagar i en främlings bekymmer. När jag hörde er läsa detta Kristliga språk, kände jag ny tröst i min själ, der sorgen länge tårt, och mina tårar började rinna. Förlåt, om jag stört er min fru.»

»Skulle jag störas af tårar från en lidande medmenniska? Ack nej! då hjertat lider, skall det tröstas, och Ni må tro, att denne prestman kan skriva och predika som en karl. Han är hofpredikant och heter Johannes Telenius. Kyrkan är öfverfull, då han predikar, och jag, en ovärdig Herrans tjena-

»Nå! Sam, hur gick Armida i dag» — frågade konsuln.

rinna, känner mig underbart stärkt af doktors allvarliga ord. Dock, låtom oss nu tala om edra angelägenheter och äfven om edra lidanden, om ni tillåter mig.»

»Jag kommer helt enkelt för att bedja er köpa af mig några möbler, dem jag efter min nyss döda moder ej behöfver.»

»Jaså! Er moder är död, stackars barn, jag förstår nu er djupa sorg.»

»I dag har man burit bort henne och jag är nu ensam i världen», sade Anna med en klagande och rörande ton.

»En god moder är en dyrbar skatt» — inföll fru Ericsson — »och det är bittert att mista densamma, *men den som slår, han äfven helar*. Vår Herre öfvergifver oss ej, om vi ej öfvergifva oss sjelfva. Jordan tar igen sitt lån och om några år får ni återse den älskade modren, men tills dess måste ni genomgå en kamp, tröstad af Guds ord och Guds anda! Låt oss nu hålla oss till det jordiska. Ni hade möbler att sälja. Dem köper jag och får fråga, om er adress, för att kunna besöka er och bese varorna.»

»Jag bor i Dödgräfvargränden n:o 8, tre, tr. upp och skall vara hemma, tills ni kommer, min goda fru.»

»Nej, ni skall icke sitta ensam hemma med edra tårar. Sorgen tärer själen liksom nöden kroppen. Bäst att jag nu följer med er hem, då min piga om en stund kommer och vaktar »ståndet». Under tiden kan ni gerna lätta ert hjerta för mig, så kan jag måhända gifva ett godt råd.

Anna förtäljde nu hvad läsaren redan vet. om sina föräldrår, om sin barndom, om modrens stränga arbete och slutligen om den förnäma farbrodrens besök, hvarvid fru Ericssons uppmärksamhet lifligt spändes. Då Anna slutat sin berättelse, sade frun:

»Jag har glömt, att säga er mitt namn, likasom jag ej vet ert. Jag heter Christina Ericsson och förlorade min man för några år sedan.»

»Och jag heter Anna Rehnjelm.»

»Rehnjelm», utropade frun med häftig tonart, under det en svag rodnad öfverfor hennes kinder.

»Ja! min fru, detta är mitt namn, men ni ser så förbittrad ut, hvad har händt?»

»Ack! min fröken, ni har ingen del i den sinnesrörelse, som detta namn framkallade. Minnen från fordna tider tog ut sin rätt, ty man kan aldrig fullkomligt glömma. Låt oss nu begifva oss af, ty jag ser nu min piga komma. Vill ni, en adelig fröken, gå i sällskap med en ringa klädståndsfru?»

»O! att ni kan göra en sådan fråga. Få äro de som vilja sällskapa med de olyckliga. Ni är en ibland dem, Gud skall välsigna er därför.»

»Ja,» — sade den redlige klädståndsfrun med låg ton, i afsigt att ej höras — »Herrans vägar äro underbara i sanning! För nitton år sedan var jag ett verktyg i försynens hand att hjälpa en 'Rehnhjelm', men hade ej stor tack därför. Nu kommer en telning af samma namn, stadd i lidande och sorg, och en inre röst befaller mig att ej öfvergifva denna stackars flicka.»

Fru Ericsson lemnade sitt klädstånd och tog vid Södermalmstorg en åkare-trilla, emedan vägen var lång. Många voro de blickar, som fästades på dessa olika fruntimmer, den goda klädståndsfrun i bahytt och kapott med den stora sammetspiraten framför sig samt den unga fröken i hennes djupa sorgdrägt. Ännu mera hade man förvånats, om man vetat, att detta unga fruntimmer var en adelig dam och bredvid henne sittande en simpel klädsståndsfru, ty den tiden var ståndsskillnaden stor.

Då trillan rullat in på Drottninggatan, passerade densamma förbi två unga militärer, som ej gäfvos akt till det anspråkslösa ekipaget och de deri sittande fruntimren. Men Anna hade i den ene af de bägge officerarne igenkänt sin barndomsvän, sin älskare, sin förförare, och vid denna syn fattade hon krampaktigt i fru Ericssons arm, hvarvid denna vände sig till den unga flickan, som var dödsblek och betagen af en synbar oro.

»Fröken mår illa», sade frun med deltagande.

»Ja! jag mår illa. Det kommer nog af ovanan att åka i detta stötande åkdon» — svarade Anna och sökte sålunda dölja den sinnesrörelse, återseendet af Axel Rehnhjelm åstadkommit. Ändtligen stannade åkaren vid n:r 8 Dödgräfvargränden och uppkomne i den lilla våningen, började de bägge fruntimren genast att värdera möblerna. Anna skref och fru Ericsson dikterade sålunda: »denna byrå är af mahogny och är värd

25 riksdaler, denna spegel är värd 40 riksdaler, denna pendyl 20 riksdaler, emedan urtaflan är spräckt oeh förgyllningen afnött.» Sålunda genomgicks allt och derefter hopaddades summan, som besteg sig till 540 Riksdaler.

»Så mycket penningar har jag ej med mig» sade frun, »men ni skall få resten i morgon. Här är emellertid 320 riksdaler.

»Det är väl ej så brådtom med liqviden, min goda fru Ericsson. Jag behöfver ej ha så mycket penningar.»

»Allt skall vara klart. Det har alltid varit min princip. Ni har sålt och skall hafva betaldt. Varan afhämtar jag redan i dag, men nu till en annan sak, om jag vågar fråga. Hvert-hän ämnar min snälla fröken taga vägen, då rummen blifva tomma. Här kan ni ej mera bo. Kanhända att eder köttsliga farbror, generalmajor Rehnjelm, gifver eder gästfrihet?»

»Nej, nej, till den mannens hus kommer jag aldrig. Förr vill jag hyra in mig hos alldeles främmande menniskor.»

»Jaså! Ni har afsmak för generalmajoren. Nåväl, ni kan ju ha skäl dertill, dem jag ej känner. Återigen att hyra in sig, i form af inackordering är ej rådligt, emedan ni då får betala bra och svälta likväl.»

»Hvart skall då en moderlös flicka taga vägen», frågade Anna ej utan oro, ty hon hade aldrig i sitt lif förut behöft att söka sig ett hem, »må Gud hjälpa mig.»

»Ja! Han hjälper alla, som rätt bedja, ty ser ni min fröken, jag har ej följt er hit blott för att köpa möbler, utan äfven för att erbjuda eder gästfrihet i mitt tarfliga hem. Ni ser i mig en simpel klädsständsfru, men en hederlig menniska, som gjort allom rätt, och derfor äger aktning ibland mina gelikar. Vill ni derföre följa med mig till mitt hem, fröken Rehnjelm, så behöfver ni ej sitta ensam med den tärande sorgen», sade den välvilliga frun, beledsagande sina ord med en välvillig blick.

»Gudi vare äran» svarade Anna med rörelse, »jag har förlorat min moder mitt sista stöd, och nu sänder mig himlen en ny beskyddarinna. Jag följer er, min fru, med tacksamhet och glädje.»

»Ni skall ej sakna hvad ni allra bäst behöfver, lugn och tröst, tills såret efter sörjd moder börjar läkas. Allt är nu be-

ställdt. Tjensteflickan stannar här, tills mina karlar afhämtat möblerna, hvarefter äfven hon kan komma till oss och skaffa sig en annan plats. Bort nu från denna sorgens boning och låt mod och förtröstan ånyo komma in i ert unga hjerta. Jag känner ljuf fröjd i mitt inre, ty Herran har ansett mig värdig att i dag vara ett verktyg i hans hand.» — Anna Rehnjelm, som för några timmar sedan ansåg sig öfvergifven af hela världen, hade underbart nog funnit en redlig och deltagande vän, ehuru denna vän var blott en arbeterska ur folkets leder en på lärdom fattig, men på kristiga seder rik kvinna, den der genom sitt ärliga arbete vetat att förskaffa sig aktning och oberoende samt hvars karaktär liknade eken i styrka och hvars hjerta klappade för allt lidande på jorden. Klädsståndsfrun öppnar med moderligt sinne gästfrihetens dörr för en svag planta ur adelig jordmån! Den döde modren kanhända log af glädje i sin himmel, då hon såg sitt barn i så trofast sköte. Men ho vet, om de döda hafva någon gemenskap med de lefvande? Kanske dock, att englarna, som äro Guds tjensteandar, föra kärlekens budskap mellan hjertan, som härnere voro djupt fästade vid hvarandra, men genom döden måste skiljas åt!

II.

Dagen efter denna inställde sig en ung man, åtföljd af en äldre, i huset N:r 8 Dödgräfvargränd och frågade öfverallt efter fröken Rehnjelm, men han kunde blott få den upplysningen att en hop möbler blifvit bortslumpade och att fröken Rehnjelm lemnat huset, sägande sig ej mera återkomma.

Man frågade hos värden, om fröken ägde kvar lägenheten, då kvartalets sista månad ännu återstod, men man fick äfven här det sorgliga svaret, att den unga fröken sjelf aflemnat nycklarna och ej velat uppgifva ny adress. Äfven tjensteflickan hade följt henne. Klädsståndsmadamen kunde man ej närmare beskrifva hvarför alla spår voro väl igentäckta. Baron Axel Rehnjelm och kammartjenaren Wibelius måste derfor lemna huset utan att hafva vunnit sitt ändamål. Samvetet var oroligt

hos Axel Rehnghjelm, ty en röst från djupet hviskade dag och natt: »du har förstört med din orena kärlek en oskyldig, och, hvad ännu nedrigare är, du har ej ännu sökt att upprätta ditt brott.»

III.

Fru Ericsson bodde n:r 4 Glasbruksgatan å Söder i ett vackert hus, försedt med en trädgård. Anna fick till sin disposition ett litet trefligt rum med utsigt öfver saltsjön.

»I denna lilla kammare skall fröken nog trifvas» sade fru Ericsson fryntligt »hitin skola vi flytta pianot, som fröken ej ville sälja.»

»Kalla mig ej mera fröken, utan Anna, så blir jag ännu tacksammare för all den godhet, ni bevisar mig. Jag vill då kalla er för moster, så hafva vi närmat oss i tilltalet, likasom vi redan äro vänner i hjertat.»

»Väl är det stor skillnad mellan en fröken och en klädståndsfru, så att jag vet ej, om denna föreslagna jemnlighet är på sin plats» — invände fru Ericsson, ej utan skäl, ty tiden hade ännu ej rubbat gamla fördomar, rämärkena voro skarpt bibehållna mellan adeln och ofrälse stånden, synnerligast då härvidlag var fråga om en klädstånds-idkerska, som ej kunde göra anspråk på någon rang inom samhället.

»Min goda 'moster'» — utropade i sin ordning Anna och omfamnade sin nya värdinna — »nu är isen bruten, neka mig ej hvad jag begär, ty i mina ögon är rangskilnaden blott verldsligt påhitt. Vi äro alla lika inför Gud.»

»Nåväl, mitt goda barn, då vill jag gerna uppfylla din önskan och gagna dig i det lilla jag förmår. Låt mig nu till en början få lemna dig återstoden af betalningen för möblerna.» Fru Ericsson framtog resterande beloppet ur sitt gamla ekskåp och blef nu således Annas hela förmögenhet 508 riksdaler. Fru Ericsson tillkännagaf vidare, att hon var i sitt klädsstånd från 10 till 2, hvarefter hon aflöstes af sin piga. Anna kunde således använda sin dag, hur hon behagade, och det var en liten

högtid för dessa bägge goda människor, då de sammanträffade middagstiden. Glädjen kryddade maten och småningom började återigen ett småleende att visa sig på den hårdt pröfvade flickans läppar. Sålunda läker kärleken hvad kärleken sårat, det förut nära nog till förtviflan bragta hjertat får något nytt andrum och ny frid, der förut var idel mörker, börjar det att ljusna och hoppet uppfriskar det sjunkna modet. Lika sakta tiden går, då dysterhet och otrefnad herska i ett hem, lika fort ilar densamma, då glädje och trefnad råda. Till följe deraf hade redan flera veckor förflutit, utan att Anna ännu hunnit att skaffa sig en guvernantsplats, genom hvilken hon kunde få tillfälle att draga nytta af sin uppfostran. En dag hemkom fru Ericsson särdeles gladt stämd, och berättade, att hon i Aftonbladet upptäckt en annons om en guvernantsplats, som var ledig i ett adligt hus och att närmare underrättelse meddelades af hofpredikanten Tellenius, hvilken ärans man fru Ericsson personligen kände och därför genast besökt.

»Du må tro» — avslutade den goda frun sin berättelse för Anna vid kaffebordet — »att doktorn, den gudsmannen, hälsade på mig, der jag satt i hans mottagningssal bland både grefvinnor och friherrinnor och lät mig få inkomma i sitt skrifrum, der jag berättade hela din historia. Han afhörde mig ända tills jag slutat, och du skall besöka honom i morgon, då han vill följa med dig till herrskapet, som vill hafva en guvernant, inte derföre, att jag kör dig på porten, men eftersom det är nödvändigt för alla lefvande varelser att arbeta och uppfylla sin kallelse på jorden.»

»Huru skall jag kunna tacka för så mycken godhet» — utropade Anna — »jag har hvarje dag längtat efter en plats, ty nu är jag upphvilad både till kropp och själ. Men kära moster att åtaga sig en guvernants plats är ej så lätt.»

»Var ej rädd, min raska flicka» — tröstade frun — »du spelar bättre än sjelfva organisten i Storkyrkan, kan rita och måla samt har en sann gudsfuktan, som är det bästa af allt.»

»Hörde moster ej namnet på den adlige familjen», frågade Anna.

»Doktorn nämde herrskapets namn, men jag lade det samma ej så noga på minnet. Du får nog höra det i morgon. Det blir nu farligt långsamt efter dig, ty jag håller redan af

dig såsom mitt eget barn, men om onsdags och söndagseftermiddagarna kan du gerna besöka mig och låta ditt piano stå kvar, så får jag höra några toner. Nog hade brödbiten räckt till för oss bägge och du kunnat stanna hos mig till döddagar, men understundom få vi ej passa allt efter vår bekvämlighet och efter vårt svaga förstånd, utan Herrans vilja är vår lag. Du är ung och måste pröfva världen samt draga nytta af alla goda kunskaper, din moder gifvit dig.» Med både sorg och glädje tänkte Anna på den förändring, som möjligen med snarast kunde ske.

Visserligen var det nödvändigt att Anna sökte förtjena sitt eget bröd, men äfven smärtsamt att lemna denna fridfulla hamn och kanske finna ett otrefligt hem bland kalla menniskor.

IV.

Hofpredikanten och teologie doktorn Johannes Tellenius var på sin tid en af hufvudstadens förnämsta predikanter. Egna bittra pröfningar i lifvet hade lärt honom att rätt bedömma medmenniskors lidanden, och den lefvande tro, som brann i hans hjerta, dref honom oupphörligen att verka i kärlekens och försonlighetens milda anda. Hans yttre var ett uttryck af den frid, som bodde i hans inre. Johannes Tellenius var cirka 60 år gammal med milda ögon, grått hår och en välljudande stämma. Han var mycket eftersökt för sin lärdom, humanitet och enkelhet såväl af den rike som den fattige, ty hans hjerta stod öppet för allt lidande på jorden. Klockan mellan 1—2 hade hofpredikanten sin mottagningstimma. Anna ringde med liten hjertklappning på den lärde mannens dörr och mottogs af ett medelålders fruntimmer, doktors gamla hushållerska och värdinna, ty han var ogift. Efter anmälan kom doktorn genast ut i salen och bad Anna komma in i hans skrifrum. Anna sade sitt namn, hvarefter doktorn inledde följande samtal:

»Ni önskar en plats såsom guvernant, icke så, min fröken?»

»Ja! herr doktor, jag nödgas tjena hos andra, för att kunna hafva min utkomst.»

»Vi äro *alla* tjenare på jorden, min fröken», sade den vördnadsvärde andlige mannen med en mild stämma, genomträngande till hjertat, »och därför får ni ej anse eder lott så tung fastän ni måste hos främmande menniskor förtjena edert bröd. Det är redan en Guds gåfva att hafva kunskaper och ännu heligare att utså ett ärligt vetande hos späda hjorden, som derigenom skall blifva stor och stark. Ni lärer vara skicklig i musik, målning och språk, hörde jag af fru Ericsson, som rekommenderat er hos mig.»

»Åhja! min uppfostran är vårdad, men måhända den goda fru Ericsson af välvilja för mig sagt mer än hon förstår», svarade Anna blygsamt.

»Visserligen är fru Ericsson obildad och har således ej kompetens att bedömma lärdom, men hon har praktiskt förstånd, som vägleder henne, och dessutom ett förträffligt hjerta.»

»Ack! herr doktor, hvad edra goda ord rörande min välgörarinna göra mig godt att höra.»

»Hon är värd att berömmas, ty många goda handlingar har hon utfört, vittnande om en lefvande tro — men vi komma ifrån ämnet. Vet fröken, till hvilken familj ni skall komma?»

»Nej, herr doktor.»

»Jo, det är till kommerserådet van der Maase, det förnämsta köpmanshuset i Stockholm.»

»Äro flera elever mig ämnade?»

»Blott en enda, hvars namn är Elin. Jag har döpt henne för 8 år sedan, vill jag minnas. Denna familj lefver på stor fot, hvarför ni till en början torde finna er mindre hemmastadd, men med tiden kan man vänja sig vid allt, blott man har tålmod. Är ni beredd, fröken Anna Rehnjelm, att af mig presenteras för denna familj?»

»Huru skall jag kunna tacka er för denna godhet, herr doktor?»

»Eder ställning i lifvet, fröken Rehnjelm, har påkallat min beredvillighet att gagna er, och jag ömmar alltid för de fader och moderlösa», sade doktorn med sin mildaste stämma och betraktade den unga flickan med en deltagande blick. En

stund derefter voro doktorn och Anna på väg till kommerserådet van der Maase. Många blickar fästades på den allmänt kände och ryktbare predikanten *Johannes Tellenius*, som talade väldeligen till massorna både med lagens starka och evangeliets milda stämning, der han nu framgick, åtföljd af en ung flicka i djup sorgdrägt. »Männe hon är hans släkting eller hans pupill», frågade nyfikenheten, och man måste beundra såväl den gamle mannen som hans unga följeslagerska. Vid ankomsten till kommerserådets palats, anmäldes de besökande af intendenten Jules Lopéz, som för doktorn gjorde sin djupaste bugning. Anna kände sig modlös, men tröstades af den ädle doktorn med dessa sköna ord: »Var vid godt mod, mitt barn, vi hafva alltid himlen när oss, fastän vi måste kämpa på jorden.»

FEMTE KAPITLET.

I.

Doktorn och Anna hade ej väntat ens några sekunder, förrän kommerserådinnan inträdde. Hon var nyss hemkommen från visiter. Kommerserådinnan frasade i sidenklädning och bar sitt hufvud högt som vanligt. Hon gick emot den lärde mannen, besvarade hans hälsning siratligt med några artiga ord af det innehåll, att hon alltid ansåg det för en ära att se herr doktor Tellenius i van der Maase's familj. Derpå tog hon plats i en fätölj och uppmanade den andlige att taga plats i en annan. Anna tycktes hon ej bemärka. Ett sådant mottagande hade ej den stackars flickan väntat. Hon kände ej till den högfärdiga menniskoanden, som pöser af eget värde och gerna vill förtrampa andras. Anna Rehnhjelm kände sig djupt sårad af denna ohöflighet och hon visste ej, om hon skulle gå fram till denna furstinna och böja sig i stoftet eller om hon skulle våga sätta sig. Doktorn skyndade den nödställda till hjälp, fattade Anna i handen, framledde henne till kommerserådinnan och yttrade dessa ord:

»Här har jag nöjet för hennes nåd, fru kommerserådinnan

van der Maase, att presentera fröken Anna Rehnghjelm, som jag finner lämplig till lärarinna åt lilla Elin.»

Anna gjorde en djup bugning för kommerserådinnan, som med en böjning på hufvudet gaf till känna, att hon ändtligen varseblifvit den blifvande guvernanten. Doktors ord besvarade hon sålunda:

»Den person, som herr doktor Tellenius anser lämplig till lärarinna åt min dotter, kan ej hafva bättre förespråkare». Derefter vände hon sig till Anna, sägande: »ni är antagen till min dotter Elins guvernant och edra lönevillkor skola blifva värdiga det hus, i hvilket ni inträder. Vårt ekipage afhämtar er, när ni behagar.»

I detta ögonblick inträdde fröken Aurore van der Maase, lysande, vacker, stolt och förnäm liksom modren. När hon fick se den andlige, gamle mannen, förändrade hon ögonblickligen sin stolta hållning och framgick mera ödmjukt till honom, ty han var den, som konfirmerat henne, och denna tid var måhända ej fullkomligt glömd, ehuru *fåfängan*, *högfärden* och *verldsanden* numera sökt ur hjertat uttränga *ödmjukheten*, *enkelheten* och *fromheten*, hvilka sköna prydnader tillhöra ungdomen framför allt. Hon böjde därför sitt hufvud något djupare för sin fordne lärare än för andra människor och måhända någon del af uppriktighet förefanns, då hon yttrade dessa ord:

»Hvilken glädje att få se herr doktorn. Det var länge sedan herr doktorn behagade besöka oss.»

»Ack, mitt barn, om du visste, hur många olika göromål upptaga min tid, skulle du ej förundra dig öfver, att jag numera är sällsynt i nöjenas krets. Kyrkan, skolan och de fattiga måste hafva sin omvårdnad.

»O! hvad det måtte vara upplyftande att verka i ett så skönt kall», utropade fröken Aurora med en viss hänryckning.

»Dertill äro vi *alla* kallade i mer och mindre mån. Du, Aurore, har alltid tillfälle att besöka de fattige olycklige. Jag hoppas, att du ej glömt dessa sköna bud, som kallas kärlekens och barmhertighetens», frågade den fromme mannen sitt fordna läs barn, medan en forskande blick åtföljde orden.

»Ack! herr doktor», svarade Aurore lätt rodnande, »jag har

verkligen glömt att besöka de fattiga, ty min tid har varit upptagen af annat, men . . .

»Låt oss ej tala vidare i denna sak», afbröt doktorn, som väl insåg, att hans goda utsäde fallit i dålig jordmån, »min tid är dyrbar, låt mig för Aurore presentera fröken Anna Rehnghjelm, som är antagen till guvernant för lilla Elin.»

»Ah! det var i sanning väl, att Elin fått en guvernant, ty hon riktigt uttråkar mig med sina frågor», yttrade Aurore, svagt böjande på hufvudet, till tecken, att hon bemärkt Annas ödmjuka helsning.

I detta ögonblick öppnades en dörr och den lilla Elin hoppade in i rummet, glad som en fogel och skyndade fram till modren, som klappande henne på hufvudet, yttrade: »nu har Elins guvernant anländt, gå nu snällt och helsa på henne.» Elin sprang fram till Anna, betraktade henne några ögonblick och utropade:

»Du ser så snäll ut, min guvernant, att jag riktigt skall tycka om dig», sade lilla Elin och klappade Anna på kindbenet. Denna barnets hjertlighet gjorde på Anna ett godt intryck, synnerligast hon förut af såväl kommerserådinnan som fröken Aurore emottagits på ett högdraget sätt. Hon återgäldade derföre det oskuldsfulla barnets smekning med en dylik, yttrande:

»Vi skola nog blifva vänner, lilla Elin, när vi börjat läsa tillsammans.»

»Ack! så roligt, mamma, jag får läsa för en riktig guvernant och slipper numera, fråga Aurore. Hon ska gerna få fara bort hela da'n på visiter och jag ska ej mera fråga henne något.»

»Skall Elin glömma att helsa på doktor Tellenius», sade modren afbrytande barnets språksamhet.

»Nej! gode herr doktor», utropade Elin, jag ville bara se hvem som skulle blifva min guvernant.» Efter denna förklaring skyndade Elin till doktorn och gjorde en djup nigning åtföljd åt ett skålmaktigt leende.

»Du är en snäll flicka», sade doktorn och lade sin hand på hennes hufvud, måtte Gud bevara ditt hjerta alltid så rent som det nu är.»

»Är inte alla menniskor lika rena till sitt hjerta», frågade Elin, fästade sin oskuldsfulla blick på den gamle mannen.

»Ack nej! mitt barn, somliga glömma sin Gud och älska denna världen allena, hvarigenom deras hjertan blifva orena, ty man kan ej på en gång tjena två herrar, Gudi och Mammon», svarade det sanningsälskande ordets tolkare, i det han steg upp och tog afsked, vändande sig till kommerserådinnan med dessa ord:

»Jag öfverlemnar i er vård, min vördade fru denna unga lärarinna, blif henne i moders ställe, ty hon har nyligen förlorat sin egen.»

»Jag skall försöka», svarade fru van der Maase, »och får å såväl egna som min makes vägnar tacka er, herr doktor, för er godhet att hafva hjälpt oss i denna sak.» Efter tvenne dagars förlopp skulle Anna tillträda sin plats.

Då doktors och Annas väg skiljde sig från hvarandra, yttrade den välvillige mannen dessa deltagande ord: »behöfver ni mitt råd, om ni kommer i någon olycka, så har ni i mig en vän.»

Anna var rörd af den ädle mannens deltagande och tackade honom af upprigtigt hjerta. Hon var nu således antagen till lärarinna i ett förnämt hus och hastade med snabba steg till sitt hem, för att få meddela sin goda välgörarinna denna angenäma nyhet.

Då doktor Tellenius väl var kommen in i sitt skrifrum sade han för sig sjelf: stackars fröken Anna Rehnshjelm, som skall taga sitt bröd i detta förnäma hus, der högfärden är den dagliga gästen.

II.

Fru Ericsson lagade i ordning ett extra kaffebord, som skulle mottaga Anna vid hemkomsten från besöket hos doktorn.

»Att flickan blir väl mottagen af doktorn och genom hans förord erhåller platsen, är tvärsäkert», mumlade den goda frun för sig sjelf, men tomt efter henne blifver det, ty en rar flicka är hon, värd en grefve till man. Tyst, jag hör hennes steg i farstun.»

»Här är jag moster», utropade Anna med glad ton och tryckte varmt sin välgörarinneas hand, »jag har gått mycket fort, emedan jag längtade hem till detta fridens tjäll.»

»Tack för dina ord, Anna, du är ett tacksamt barn och vill hedra mitt gamla hem. Men tag nu af hatten och hvila dig vid mitt lilla extra kaffebord, som jag just för dig ordnat ty ser du, gumman är nyfiken och vill, sedan vi druckit kaffe, pumpa dig på många nyheter.»

»Rättså, goda moster, jag skall berätta allt från början till slut, men se sådana rara kringlor och pepparkakor. Jag blir ju bortskämd af min moderliga vän. Kaffet är delikat och smakar förträffligt.»

»Jag har också sjelf kokat det och du vet, att dåligt kaffe ej är min sak.» Sedan påtåren var behörigt inmundigad, började Anna sålunda:

»Er doktor, moster, är en ärans man, en fridens härold på jorden. Han mottog mig som en dotter, uppmuntrade mig och följde mig till det förnäma herrskapet, som hette kommerserådet van der Maase och bodde på Blasieholmen i ett stort palats.

»Van der Maase», inföll fru Ericsson liksom för sig sjelf, »detta namn har jag hört förut, men glömt det. Fortsätt, min snälla flicka.»

»Innan jag talar om vårt besök hos kommerserådets, vill jag berätta er något om samtalet hos doktorn. Han sade, att ni rekommenderat mig, att ni väl ej hade lärdom, men ett praktisk förstånd, som säkert vägleder edert omdöme och dessutom ett förträffligt hjerta.»

»Sa' han verkligen det om mig, en stackars klädståndsfru», utropade den goda gumman med synbar glädje och under det att en svag rodnad uppsteg på hennes kinder, »jag vill ej byta ut dessa ord mot alla världens skatter, men jag kan ej begripa, har doktorn kunnat tilldela mig ett sådant beröm?»

»Jo! kära moster, han sade vidare: »fru Ericsson är värd att berömmas, ty många goda handlingar har hon utfört, vittnande om en levande tro.»

»O! du min skapare, hvilken glädjedag för mig! En Herrans man, lik apostlarne i frömhets, uttalar ett sådant vittnesbörd öfver en stackars arbetska! Jag har ju blott i min

mån mättat de hungriga, herbergerat de husvilla och tröstat de lidande, såsom skriften befäller, men icke skall jag därför hafva beröm och verldsligt pris? Det goda skall göras för sin egen skull.

»Den gode doktorn», inföll härvid Anna, »vet nog, att moster ej vill hafva beröm, men just därför gladde det honom att berömma, ty han visste, att det var välförtjent.»

»Gud välsigne den fromme mannen», sade fru Ericsson, »ty han är en fader för alla lidande och hans ord äro tröstekällor med lifsens vatten. Vill du nu, kära Anna, berätta om besöket hos kommerserådets?»

»Vi spatserade uppför en marmortrappa, der stora byster stodo i hörnet», berättade Anna, »och mottogs af en mörk herre, som var klädd i sammetsjacka med silfverknappar. Han förde oss in i en stor sal, der bara lyx och grannlåt mötte.

Efter en liten stund kom frun i huset, kommerserådinnan, en drottning, stolt och stel. Hon såg mig knappast, förrän doktorn presenterade mig. Derefter kom husets äldre dotter, fröken Aurore, en skön kvinna, men kall i sitt väsende, och sist min blifvande elev, lilla Elin, en tjusande elfva, som försonade mig med de andras högmod genom sin egen enkla natur.

»Högfärd, kära barn, klibbar merändels vid guldets och dumheten», inföll härvid fru Ericsson, »du får väl tråkigt till en början, men du får dock en förnäm plats bland storstatligt folk, och en duktig lön, som ej är att förakta.»

»Vid afskedet syntes kommerserådinnan mindre stel och om två dagar redan skall jag vara der», berättade Anna vidare.

»Aj, aj, kära barn våra sötebrödsdagar taga snart slut. Men hvad sade doktorn, då du skiljdes från honom», frågade frun, »jag väntar att få höra några vackra ord.»

»Ja, moster, han gaf mig en vänlig blick, tryckte min hand och yttrade: »om ni kommer i någon olycka och behöfver mitt råd, så har ni i mig en vän.»

»Så skall det talas människorne till tröst», utropade frun, »och Gudi vare lof, att du nu kommer i ett respekta-belt hus.»

En liten rörlig man med glasögon på näsan inträdde.

III.

I huset på N:o 4 Storgatan en tr. upp, halffigger i en soffa en förtjusande flicka, insvept i en robe af musslin. Det är mademoiselle Nanny Rehn, dansös vid kungliga teatern i Stockholm, redan högt uppburen för sin konst, sin skönhet och sin rena vandel. Hon är 19 år gammal, utan föräldrar, utan skydd, omgifven af teaterns alla frestelser intriger och kabaler. Man afundas den vackra flickan, att hon redan vunnit publiken och blifvit dess älskling, man afundas hennes skönhet, som liknar den nyss utspruckna rosen och hviskar om dygd och fromhet i hjertat, man förargas öfver att ej kunna finna ihålligheter i hennes vandel, trots teatern i allmänhet har lätt att framvisa sådana ibland dess individer.

Den vackra flickan synes drömma, ty ett ljuft småleende hvilar på de röda läpparne och en fin skärhet ilar öfver kinderna. Hon drömmer om en ung man, som säger sig älska henne, beundra hennes dans, tillbeder henne med en platonisk kärlek, hemtad från den kyska gudinnan Vestas rena altare och derföre skön såsom blicken från en moders öga. Han är ung, vacker, rik, bildad, öm och blygsam, ja, han är i faders broders och väns ställe, och derför har han vunnit hennes hjerta, hennes ömhet och kärlek, ty hon står alldeles ensam på den slippriga teaterns tiljor och behöfver faderligt stöd, broderlig tillgifvenhet och ömhet af en vän.

Nanny Rehn vaknar upp ur sin dröm och framför henne står idealet, vännen, älskarn, Charles van der Maase, en ung, rik köpman och konsul. Hon rodnar af glädje, skyndar emot honom och fattar hans händer samt hälsar honom med dessa ord:

»Du är välkommen, Charles, jag drömde nyss om dig, ty vaken eller sofvande rörer sig min själ ikring dig och detta är min högsta glädje i lifvet att i dig hafva en vän, som älskar mig och vill mitt väl.»

»O! min vackra Nanny, jag ser på glansen i dina ögon och på den ljufva rodnaden på dina kinder, att du håller mig kär och därför är jag nu hos dig, för att värma mitt hjerta af din åsyn, hulda flicka, och höra dessa kärlekens ord, som komma de menskliga hjertan att klappa af underbara känslor.»

»Ja! Du talar sannt, min Charles, låt oss taga plats, så får jag meddela dig ett förtroende och begära ditt råd i en viktig sak.» Konsuln kysste sin älskarinna på handen och de unga slogo sig ned i soffan.

»Har du någon önskan, Nanny, som jag kan uppfylla, så skall den genast blifva uppfylld.»

»Nej, jag behöfver intet, ty min dans föder mig, men jag har ett bekymmer inom mig, som förtär mig och jag hehöfver tröst af en vän. Du skall nog höra mig och förstå mig, då jag öppnar mitt hjerta för dig.»

»Tala Nanny! Jag är idel öra och delar din smärta, innan jag ens vet, hvad slags bekymmer kan oro ditt fridfulla hjerta.»

»Flera månader hafva gått framåt, sedan jag första gången såg dig. Du eröfrade mitt hjerta, jag älskade dig med min första kärleks rena låga, jag hängaf mig åt denna böjelse, ty du var den värd för din blygsamhet och din broderliga tillgifvenhet. Jag trodde att två menniskor kunde få älska hvarandra utan afund och förtal, då deras kärlek var ren och ej smutsad af lidelsens anda, men jag misstog mig.»

»Ah! jag förstår. Du har råkat ut för förtal, min stackars Nanny, man afundas vår lycka och afunden måste ladda ur sig giftiga ord och låga beskyllningar.»

»Ja! Charles! Man har kommit mina kinder att rodna af harm och mitt hjerta att låga af vrede.»

»Hvem är den oförsämnda, som kunnat så förolämpa dig, Nanny, du den oskyldigaste varelse i verlden», frågade den unga konsuln, smekande dansösens lockiga hufvud.

»Jag har sjelf gifvit anledning till förtalet, ty jag har glömt att vara rädd om mitt rykte», sade Nanny, med en ton både allvarlig och förebrående.

»Ditt rykte, hvem kan anklaga dig för den minsta . . .

»Ah! Charles, utbrast Nanny Rehn, »just därför, att jag *icke* är en fallen varelse, hatar man mig desto mera. Då de

ej kunnat komma åt sjelfva mitt rykte, utan måst låta det vara i fred, så hafva de angipit *skenet*, som tyvärr är emot mig och skall förstöra mig.»

»Du irrar dig visst, Nanny!»

»Ack nej! Häromdagen, då jag var på teatern för att repetera i den nya baletten brast ett skoband, hvarför jag skyndade in i närmaste klädloge, tillhörande dansöserna. Logen var afdelad genom en gardin, bakom hvilken flera personer voro samlade, samtalande med hvarandra, och deras samtal gällde mig.»

»Dig, Nanny», inföll konsuln med en viss oro i rösten.

»Ja, just mig, Nanny Rehn, som måste höra sig nedsmutsas af deras giftiga tungor. En af dessa damer yttrade: har Ni hört, att Nanny Rehn nu äntligen fått sin.»

»Så», svarade en annan, »hon var ej litet högfärdig och såg oss öfver axlarne, viljande anses sjelf för ett dygdemönster».

»Kan Ni gissa, hvilken nappat på hennes listiga krok», utropade den första damen, som börjat samtalen, »jo konsul Charles van der Maase, han som kurtiserat hela baletten och är en stor beundrare af vår sköna konst.»

Charles van der Maase var ej särdeles belåten med detta dansösernas omdöme om hans person och han kunde ej dölja en viss förlägenhet, medan Nanny fortsatte att berätta: Ni veten, att konsuln är rik och generös. Han har möblerat upp en våning åt älskarinnan på Storgatan n:r 4 och besöker henne hvarje afton, för att supera, dricka champagne och . . .

»Mera uthärdade jag icke höra», utropade Nanny, rodnande af harm vid hågkomsten af denna förnedringens stund, »jag kände, hur blodet kokade inom mig. Jag tyckte att hjertat ej mera klappade. Min vanära brände min själ och jag såg hela verlden håna mig. Hastigt uppryckte jag förhänget. kastade en blick af stolthet och förakt på dessa eländiga smäderskor, som dock voro mina kamrater, men sönderplockade mitt rykte bit för bit och kunde med möda få fram dessa ord: »Nanny Rehn är ännu ej såld åt lasten och lefver af sitt ärligt förtjenta bröd och emottager ej af någon guld eller silfver. I borden blygas att så hafva förtalat mig, som var eder kamrat och aldrig förfördelat någon af eder.»

Hemkommen grät jag hela den dagen och begrundade

hvad jag hört. Ryktet var ju till största del sannt. Jag hade glömt att vara försiktig och rädd om mig. Mina nitton år äro ej de väktare, som kunna skydda mig och afunden smyger alltid kring Thalias tempel, då publiken korat sig en gunstling.»

»Du skall ej fästa dig vid dessa flyktiga varelsers lösa tal, min älskade Nanny», tröstade Charles, något orolig sjelf för hvad dansösen skulle tro om hans galanteri mot hela balett-corpsen, »du är ju sjelfva oskulden och ej en fläck finnes på din karaktär.»

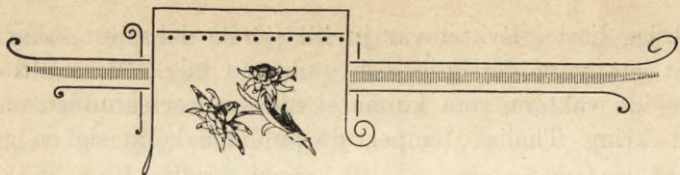
»Smickra mig ej Charles, ty smickret är ett gift.»

»Hvad du är lättskrämmd i dag, älskade Nanny», utropade konsuln, »är jag ej din vän, som i flera månader brunnit för dig af en kärlek, så ren, att englarne i himlen kunnat glädja sig deråt?»

»Ack jo», svarade Nanny, »du älskar mig nog med en ren och varm känsla och därför tror jag på din kärlek». Den unga kvinnan var uppskakad af förtälets giftiga udd och behöfde nu mer än någonsin en trogen vän vid sin sida. Charles hade lärt sig att med fagert tal bedåra unga kvinnor och spela den känsofulle och blygsamme älskarn, som småningom eröfrar den oerfarnas hjerta och sålunda vinner sitt eländiga mål.

Det unga hjerta, som känt sig fattadt af kärlekens första rena låga, längtar efter att få ånyo höra dessa smekande ord, som kärleken ständigt föder nya, och hvilka berusa hjertat samt frambringa kol på sinnlighetens altare. En kärlekens herdestund firade nu Charles och Nanny, speglade sig i hvarandras ögon och smekande hvarandras hjertan med kärlekens varma ord, troende sig vara ensamme, men den lille Sam hade halat sig upp på takrännan, för att kunna spionera och han grinade af af välbehag, då han såg den hvite mannen smeka den hvita kvinnan.

SJETTE KAPITLET.

I.

Hufvudstäder är ej brist på kommissionärer. Det är vanligt att blifva kommissionär, då alla förhoppningar slagit fel. Jonas Zwicken var en sådan man, hade kontor, på Stora Nygatan N:o 8. En messingsplåt är spikad på dörren med namnet Jonas Zwicken. Direktör. Träffas 10—12 f. m. Rummen är två. I det yttre arbeta två biträden och i det inre residerar herr Zwicken sjelf vid en grön pulpet. Naturen har varit karg emot Jonas Zwicken, ty han är koppärrig, har gulartad hy, är flintskallig och trubbnäsad med stor mun, der en gles tandrad grinar emot åskådarn. Föröfrigt har kommissionären små kattlika ögon och ett smilande sätt i både ord och åthäfvor, hvilket ingifver föga förtroende. Till sin yttre menniska söker Zwicken följa modet och man ser honom ofta i blå frack med blanka knappar, grön silkessammetsväst, krås med diamantnål, fin stormhatt och promenadkäpp med guldkrycka. Den lille kommissionären är ytterst snål och hemmastadd i all slags kommissionärskap, synnerligast procentarlån, ty dessa gifva bästa skörden. Hans ålder kan vara 45 à 50 år. Vi titta nu in på kontoret.

»Herr Malmberg», ropar direktören till en af de bägge

arbetarne i yttre rummet, »skrif rent detta ark i rappet, ty klienten kommer snart.»

»Skall se, herr direktör», svarade Malmberg, en rödbrusig Bachi vän, som ej föraktat drufvans saft.

In på kontoret träder löjtnanten, grefve Thure Lefwengraup. Direktören flyger som en fogel emot den unge militären, bugar sig djupt och införer den ärade klienten i sitt inre affärsrum, hvars dörr tillstänges.

»Jag kommer till direktören i en penningeaffär», börjar Lefwengraup, vårdslöst slående sig ned i soffan, medan kommissionären blifver stående vid den gröna pulpeten.

»Hvilken ära för mig», utropar Zwicken, bugande sig.

»Jag behöfver 3000 riksdaler banko i eftermiddag. Kan ni anskaffa denna summa, herr direktör?»

»Man får försöka», svarade kommissionären, plirande med sina små ögon och väntande, att grefven skulle vidare utlåta sig i ämnet.

»Har ni ej någon säker källa att taga ur», sporde löjtnanten med en viss ifver, ty det gällde honorerandet af en spel-skuld.

»Jag funderar just derpå», svarade Zwicken, som visste, att motstånd ej behagade den häftige löjtnant Lefwengraup, »men en svårighet uppstår deri, att herr grefven just i dag har en revers förfallen hos en man, som jag annars tänkt anlita.

»Ah för katten! en revers förfallen och på hvilket belopp, min gode direktör?»

»Fyratusen riksdaler banko!

»Nåväl! Vi omsätta den på samma gång, vi taga ett nytt lån hos den hederliga långifvaren, som då får en dugtig förtjenst, eller hur, herr direktör?»

»Visserligen, men det beror äfven på borgesmannen, om lånet kan genomdrifvas.»

»Här har ni syndalappen», sade grefven, upptagande ett papper ur bröstfickan, »läs sjelf och pröfva.»

Jonas Zwicken emottog reversen med en djup bugning och läste med halfhög stämma: Till sedelhafvaren betalar undertecknad tre månader à dato tretusen riksdaler banko jemte sex procent årlig ränta, tills full likvid sker. Kontant

valuta bekommen, som erkännes och reverseras. Stockholm den 29 Oktober 1829.

(Säger 3000 riksdaler banko jemte 6% ränta.)

Thure Lefwengraup.

Grefve.

Löjtnant vid kungl. Svea Artilleriet.

(Sigill.)

För ofvanstående såväl kapital som ränta går undertecknad i full borgen som för egen skuld.

Försäkras som ofvan.

Axel Rehnhjelm.

Friherre.

Löjtnant vid Lifgardet till häst.

(Sigill.)

Kommissionären fann reversens innehåll i laga form affattad, men gjorde den invändningen, att löjtnant Rehnhjelm's namn äfven kaverade på den förfallna skuldsedeln 4000 riksdaler banko.

»Tviflar Ni på mitt och Rehnhjelm's namn», frågade Lefwengraup i en stolt ton.

»Jag tviflar aldrig, men långifvaren måhända», svarade Zwicken i en ödmjuk ton, »dessutom äro tiderna dåliga och osäkra. Någon af de bägge höga herrarne kunde med döden afgå, hvarigenom det blefve svårare att utfå lånet.»

»Tror ni ej, att våra anhöriga i sådant fall skulle honorera våra namn?»

»Visserligen, men det händer ibland, att man ogera vill honorera så kallade procentarlappar, då de unga låntagarne behogat dö, och dessutom blifver detta papper dyrt, om samme långifvare ånyo skall riskera beloppet.»

»Hvilken procent begäres då?»

»Troligen 40 procent», menade kommissionären.

»Sådana blodsugare», utropade grefven med harmsen ton, »de vilja äta upp oss lefvande.»

»Alldeles, herr grefve, procentare likna vargarne, ty de äta ända in på benen», försäkrade den lille direktören, »och vi stackars kommissionärer, få blott två procent för allt vårt besvär.»

»A la bonheure!» sade grefven, resande sig ur soffan,

»jag måste mätta blodhundarne, emedan jag är i knipa, »kan ni skaffa penningar eller skall jag på annat håll?»

»Skulle en grefve Lefwengraup behöfva springa till någon annan man för ett lån på några tusen riksdaler så länge Jonas Zwicken lefver, ingalunda! I eftermiddag klockan fem eller sex skall jag hafva den äran komma med penningar.»

»Det låter höra sig, herr direktör, och nu farväl!»

»Ödmjukaste tjenare, herr grefve», utropade kommissionären och följde Martissonen ända till yttre dörren.

Då kommissionären ånyo satt vid sin pulpet, öppnade han en kontorsbok, som bar titeln: »lån på reverser», småmumlande: »Jag undrar, huru djupt nedsytlade herrar Rehnghjelm och Lefwengraup äro. Axel Rehnghjelm pagina 121. Revers till sedelhafvaren å 1000 riksdaler banko utan borgen. Vidare borgen för Lefwengraup 600 riksdaler, dito 4,500 riksdaler. Slutligen eget lån å 500 riksdaler, summa 12,000 riksdaler. I sanning ett nätt kapital! — Pagina 180: Thure Lefwengraup. En revers å 6,000 riksdaler med borgen af Axel Rehnghjelm. En revers å 3,000 riksdaler utan borgen, samt i dag en revers å 4,500 riksdaler, utan borgen — summa 13,500 riksdaler. De unga adelmännen hafva nog delat lånen med hvarandra. Tjugufem tusen riksdaler med 40 procents ränta skola hastigt stiga i höjden. Jag måste nu säga nej och söka få in lånen, ty det glunkas om, att generalmajoren är betydligt skuldsatt och svårligen kan bistå sin son. Hvad vidare Thure Lefwengraups mamma beträffar, så är hon bottenät, men så snål, att hon troligen nekar att hjälpa herr Thure, fastän han är enda arfvingen.»

Malmberg anmälde nu postens ankomst, då direktören gick ut i andra rummet och öppnade flera rekommenderade bref i kontoristernas närvaro. Han hade en egen industri, som skulle gifva dessa ett högt begrepp om kontorets solidité. Hvarje postdag kom alltid flera bref till Jonas Zwicken, dem han sjelf inlemnade på posten. Deras penningeinhåll bad han kassör Malmberg lägga i kassan, men på samma dags eftermiddag

hände, att han ånyo tog ut dem, förebärande att banken då var stängd.

Emellertid var tiden inne att tillsluta kontoret. De bägge kontoristerna gingo sin väg och direktören sjelf var sysselsatt med att draga på sig handskarna, då ännu en person inträdde på kontoret frågande efter direktör Jonas Zwicken.

»Till er tjänst, min herre», svarade kommissionären, och inbjöd främlingen till det inre rummet.

»Mitt namn är Henry Allen», sade denne.

Kommissionären bugade sig. Främlingen fortsatte:

»Jag har fått uppdrag af herr baron Claes Magnus Rehn-
hjelm att af eder fordra redovisning för åtskilliga penninge-
remisser, skickade af nämnde herr Claes Magnus Rehn-
hjelm att genom eder försorg tillställas kaptenskan enkefru Katharina
Rehn-
hjelm, född Sefvenberg samt enkefru Kristina Ericsson.»

»Claes Magnus Rehn-
hjelm», utropade kommissionären med
tydlig oro och förvirring, »den mannen måste vara död.»

»Han lefver, Gudi vare lof», upplyste Allen, »ehuru han
numera bär namnet, Robert Shelton, och jag har äran vara
hans son. Jag reser för mitt nöje under namnet Henry Allen
och söker upp min faders gamla vänner i Sverige.»

»Troligen hörer enkefru Katharina Rehn-
hjelm till deras
antal», sporde Zwicken, jag erinrar mig nu, att herr Claes
Magnus Rehn-
hjelm måste lemna Sverige för skuld och att jag
skaffade honom åtskilliga penningelån till denna resa.»

»Kanske ni har att fordra penningar af min fader», sporde
Henry och fixerade skarpt kommissionären, emedan han märkte
hvilken bedräglig människa han hade framför sig.

»Öfverhopad med affärer, kan jag ej på rak arm ur minnet
gifva nöjaktiga svar, men om ni vill hedra mig med ett nytt
besök om några dagar skall jag genom mina kontorsböcker
påminna mig mina fordna transaktioner med herr Claes Magnus
Rehn-
hjelm.»

Allen förstod, att kommissionären ville vinna tid för att
kunna reda sig och inskränkte sig derföre till denna fråga:
»kanske ni åtminstone kunde gifva mig adress till fru kaptenskan
Rehn-
hjelm och hennes dotter Anna.»

»Oändligt gerna! Frun är död och hennes dotter har jag
skaffat guvernantsplats hos en af mina klienter i Finland, herr

lagman Gripenberg, boende cirka 20 mil bortom Helsingfors, men troligen nu på resor i Italien med sin andra dotter och hennes guvernant.»

»Hon är död, denna ädla kvinna», utropade Allen med en smärtsam ton, »och hennes dotter måste arbeta sig till sitt lefvebröd. Men jag förstår ej detta. Min far har skickat rikligt underhåll till dessa bägge fruntimmer, så att fröken Rehnjelm ej borde behöfva tjena såsom guvernant. Ni har ju utdelat detta underhåll eller hur», sporde Allen med något höjd stämma, kastade en misstänksam blick på den falske kommissionären.

»Naturligtvis har frun fått sina penningar och jag mina kvitton, men huru hon hushållat vet jag ej, svarade Zwicken med medlidsam stämma och höjande på axlarna, till tecken att han ansåg flera frågors besvarande för onödigt och ville blifva af med främlingen. Detta lyckades äfven, ty Allen fattade sin hatt och yttrade vid afskedet: »jag hoppas att vid nästa besök på detta kontor finna edra papper med kaptenskan Rehnjelm och fru Ericsson klara. Under tiden vill jag per posto ställa mig i förbindelse med fröken Anna Rehnjelm. Men jag skulle önska få adress äfven på fru Ericsson, för hvilken min fader högeligen intresserar sig. Hon lärer hålla klädstånd. Känner ni henne, min herre?»

»Fru Ericsson», utropade kommissionären med ängslig ton »hvem kan känna en klädståndskärring. Sådana hafva ej affärer med mitt kontor.»

»Besynnerligt, att min far berättat, det ni haft penningeaffärer just med en fru Kristina Ericsson, som håller klädstånd», yttrade Allen, som tydligen bemärkte den förvirring, som rådde hos kommissionären, och deraf drog den konklusionen, att Zwicken ånyo bedrog honom.

»Ah! Mitt minne vaknar», utropade kommissionären gestikulerande med högra handen, »jag har verkligen känt en fru Ericsson, som höll klädstånd. Hon dog för några år sedan i smittkoppor.»

»Således äfven hon död, den hederliga menniskan», yttrade Allen, »jag kommer försent öfverallt. Farväl herr direktör!»

»Ödmjukaste tjänare, herr Allen!»

Den lille kommissionären hade haft en het stund. An-

klagelser af obehaglig art kröpo fram efter många års hvila och hotade med lagens stränga hammare att krossa Jonas Zwickens tvetydiga anseende. Han trodde Claes Magnus Rehn-
hjelm vara död och han lefver. Han har bedragit denne man, bedragit fru kaptenskan Rehn-
hjelm och klädståndsfrun Ericsson. Derföre vill han att fru Ericsson skall vara död, liksom fru Rehn-
hjelm är det. De döda tala ej, utan med dem kan man förfara efter behag. Kommissionären har nu fått myror i hufvudet och borde hafva samvetsagg, men procentare, girig-
bukar och bränvinsadvokater, hafva ej något samvete, äro fritänkare och tro att allt är slut då döden inträffat.

SJUNDE KAPITLET.

I.

Elin van der Maase har nu börjat att samla vetandets dyrbara korn. Den lilla flickan hyllar sig till sin guvernant, som kärleksfullt återgäldar barnets tillgifvenhet. Elin är läraktig och Anna känner sig lycklig att kunna bibringa hvad hon sjelf inhämtat. Lärjungen och lärarinnan älska redan hvarandra. Elin har hittills ej haft något moderligt eller systerligt sköte att värma sig uti, ty hennes moder förstår ej hvad en moder tillhör och syster Aurore brås för mycket på modren för att kunna vara henne olik, men i Anna Rehnhjelm har Elin erhållit en både moderlig och systerlig vän, som såväl förstår henne, och därför vill den lilla flickan nu mera ej vara hos någon annan än sin »lilla älskade Anna.» Den första, som väcker Elin med en kyss hvarje morgon, är Anna, och den sista, som lockar henne till sömns hvarje afton med förtäljandet af en saga, är också Anna: Ej underligt, om kärleken födes emellan dessa två varelser.

Det går förnämt tillväga i van der Maaseska huset. Guvernanten tillsäges blott någon gång att stiga ned i familjen. Derföre intaga Anna och Elin sina måltider i sin lilla våning, som består af en sal och två mindre rum, af hvilka Anna bebor det ena och Elin det andra. Från samma sal har äfven fröken Aurore ingång till sina två rum.

Det är en eftermiddag. Vi finna Anna läsande med sin discipel, då en betjent inträder och anmäler, att fröknarna i afton skola dricka thé i familjen.

»O! hvad vi få tråkigt denna afton», utropar Elin, då betjenten aflägsnat sig.

»Säg icke så, lilla Elin. Det är ju alltid roligt för ett barn att vara hos sina föräldrar», sade Anna, både undervisande och tröstande, i det hon lät sin hand smekande fara öfver den lilla flickans lockiga hufvud.

»Jaha! när jag är pappas och mammas barn skulle de väl tala med mig och smeka mig, men i dess ställe stöter mamma mig undan, då jag vill kyssa henne och pappa likaså. Mamma säger, att jag skrynklar ner hennes sidenklädning och att det bara är sämre folk, som kysser sina barn. Pappa ber mig akta sitt krås.»

Anna kunde ej neka till, att barnet hade rätt och det var svårt att få det lugnadt i dess rättvisa fordringar.

»Pappa och mamma», sade Anna, »älska nog sin Elin, såsom andra föräldrar älska sina barn. Elin får ju af dem så många vackra saker.»

»Ja, det är sannt, men jag vill ha mindre med leksaker och mera smekningar.»

»Man får vara nöjd här i verlden, fastän man ej får allt hvad man vill», upplyste lärarinnan, »jag har inga föräldrar i lifvet, men är ändock nöjd med Guds vilja.»

»Du är så god, min älskade Anna, att jag bara vill kyssa dig och i samma ögonblick verkställde den lilla cheruben sin hotelse, hvarvid Anna blott kunde småle åt dessa barnets hjertliga bevis på tillgifvenhet och kärlek.

II.

Det är i afton mottagning hos familjen van der Maase. Kommerserådinnan tronar i en fätölj och kommerserådet i en annan. Fröken Aurore sitter på en tamburett med solfjäder i handen och rundtomkring upptäcka vi statsrådinnan von Liven, professorskan Hiller, grefvinnan Lefwengraup, hennes son, löjtnant Lefwengraup, fröken Stjernberg, stallmästare Happe och konsul Charles van der Maase. Konversationen är i full gång. Stallmästare Happe hade alltid intressanta nyheter att berätta, hvarför kommerserådinnan tillsporde honom med dessa ord: »Nåväl, herr stallmästare Happe, har ni ej några nyheter att meddela oss.»

»Åhjo! svarade stallmästaren, »jag är alltid redo med sådana, min nådiga fru kommerserådinna. Till hufvudstaden har anländt en resande, som väcker allmän beundran för sitt utseende, sin ungdom och sin rikedom.»

»Någon turist förmodligen», gissade kommerserådinnan.

»Han är antingen engelsman, spanjor eller amerikanare, men eget nog mäktigt svenska språket.»

»Så förunderligt», inföll fröken Stjernberg.

»Hvad heter han», frågade löjtnant Lefwengraup.

»Henry Allen», svarade stallmästaren.

»Detta namn vill jag påminna mig hafva hört förut», upplyste kommerserådet, »det var häromdagen en ung man inne på vårt kontor och presenterade en vaxel från ett af de största handelshusen i Havanna, Robert Shelton & Co. Han kallade sig Henry Allen.»

»Emellertid är herr Henry Allen allmänna samtalsämnet för dagen», fortfor stallmästaren, »och sednast i går uppträdde han på kungliga teatern med två ordnar på bröstet, ehuru han synes vara blott 25 eller 27 år gammal.»

»Ni retar nyfikenheten hos oss, som tillhöra Evas kön», utropade fröken Aurore, »jag skulle vilja se denne man från Södern. Han är nog ovanlig i många afseenden.»

»Utan tvifvel, fröken Aurore! Allen är en typ af manlig

skönhet. Söderns sol har visserligen något brännt hans hy, men detta gör honom ännu intressantare. Hans ögon äro svarta och blixtrande. Hela personen är smidig och full af behag. Han är en Adonis från Södern.»

»Ni berättar ju en saga ur 'Tusen och en Natt', smickrade professorskan Hiller.

»Jag ber om fortsättning», inföll statsrådinnan, »herr stallmästar Happe öfverträffar sig sjelf denna afton.»

»Oändligt tacksam för statsrådinnans uppmärksamhet», svarade stallmästaren, »vill jag fortsätta med hvad jag inhämtat om denne främling. Herr Allen var ensam på teatern, men bemärktes vid utgången från amphiteatern vara åtföljd af två svarta slafvar i praktfulla österländska dräkter. Denna afton gafs »Korsfararna» med våra utmärkta dramatiska artister, Emelie Högqvist och Georg Dahlqvist i hufvudrolerna. Dock kunde dessa stora artister denna afton ej uteslutande sysselsätta publiken, ty Henry Allen var en ny fixstjerna, som drog allas uppmärksamhet till sig. Han var idel åhörare af den vackra pjesen, han bemärkte ej det skarpa batteri af kikare, som Stockholms skönheter riktade mot honom, han lefde blott i skådespelet, och efter dess olika innehåll kunde man tydligen se rörelsen i hans ädla anlete, ja, en gång föll en tår ur hans öga, och när ridån fallit, applåderade han lifligt och syntes förtjust öfver sin afton.»

»Huru förargligt», utropade kommerserådinnan, hvars nyfikenhet stigit i höjden, »att vi ej voro på teatern denna afton.»

»Men hvad som är äfven märkvärdigt, rörande denne hjelte», fortfor stallmästaren, »är den rikedom Henry Allen utvecklar. Han säges vara en Cræsus.»

»Hur kan han tala svenska, då han förut ej varit i Sverige», frågade Aurore med liflig ton och spänd nyfikenhet.

»Man vet redan», upplyste stallmästaren, »att hans fader är född i Sverige, men modren i utlandet.»

»Detta är ju en roman, min gode herr stallmästare», inföll grefvinnan Lefwengraup, »men med hvem umgås denne gentleman.»

Stallmästar Happe skulle just fortsätta sin berättelse om Henry Allen, då han afbröts genom guvernantens och hennes discipels inträdande.

»Var ej rädd, min raska flicka», tröstade frun.

Anna ledde Elin vi handen och gjorde en djup nigning för sällskapet, men kunde ej ana, huru oläglig hennes ankomst blef. Man var ju med lif och själ inne i den underbara sagan om en trollprins från en annan verld, och då kommer en stackars guvernant liksom ett åskmoln och afbryter tråden i den spännande idyllen.

Den stackars flickan fick också känna, huru ringa en guvernant den tiden aktades af de förnäma och rika. Kommer-serådinnan måste för skams skull presentera sin dotters lärarinna och detta tillgick med följande ord, som hon utsade med kall ton, sittande i fåtöljen, rak utan att röra sig: »detta är Elins guvernant.»

Detta ohöfliga presenterande utan att fröken Rehnjhelms namn nämndes, skulle naturligtvis gifva tillkänna, huru litet värde den högfärdiga kommerserådinnan satte på en guvernant, och ehuru måhända denna brist på vanlig höflighet ej gillades af societeten i van der Maaseska salongen, så ville man ej stöta sig med kommerserådinnan, utan hälsningen på guvernanten, blef kall och afmätt. Man reste sig ej från stolarne ens, utan böjde svagt på hufvudet och syntes fästa föga uppseende vid den stackars guvernanten. Dock gjorde härvid konsul van der Maase ett undantag, ty han steg upp från stolen och gjorde en artig bugning. Aurore satt orörlig, viftande med solfjädern. Förtrytelsen rodnad purprade fröken Anna Rehnjhelms kinder och en förfärlig bitterhet kändes i hennes hjerta. Hon satte sig på en stol långt bort ifrån sällskapet och snart började tårar att rinna ned från hennes ögon.

Emellertid gjorde Elin små utflykter i salongen och hälsade på 'broder Charles', tanterna Lefwengraup och Stjernberg, farbror Thure, men skyndade derpå tillbaka till Anna, som hon fann gråtande. Vid denna syn blef barnet upprördt och kastade sig i Annas knä snyftande och ropande: »Ser du, Anna, att vi aldrig skulle gått ner. Man är ej snäll mot oss, annars hade du ej gråtit», och den goda flickan blandade sina tårar med den förolämpades. Detta ovanliga intermezzo ingrep störande. Kommer-serådinnan kastade en undrande och försmädlig blick på de bägge gråtande och ångrade, att hon nedkallat guvernanten. Fröken Aurore ingrep djupare i saken. Hon sökte nedstysta systemens stämman med dessa ord: »Om

Elin lipar längre, får hon lemna salongen med sin guvernant.»

Sällskapet i allmänhet syntes oroligt och något missnöjdt med såväl kommerserådinnans som Aurores uppförande, hvarför konsul Charles van der Maase gick fram till den vrå, der guvernanten och Elin sutto, klappade sin lilla syster på hufvudet och yttrade med sakt röst: »å min styfmoders vägnar får jag bedja om tillgift för den oartighet, hon visade, då hon ej sade ert namn, och du, lilla Elin, gråt ej mera, ty då blir din snälla lärarinna ännu mera iedsen. Jag skall söka upp-rätta min moders fel så godt jag kan.»

Då dessa ord voro sagda, fattade Charles guvernantens hand, förde henne midt ibland sällskapet, yttrande: »ehuru ni nyligen förlorat eder moder, får ni dock ej beröfva oss edert sällskap, fröken Anna Rehnghjelm.» Han lade stark tonvigt på de två sista orden och framsatte nära gumman Lefwengraup en stol åt Anna, som var tacksam för detta deltagande.

Kommerserådinnan bet sig i läppen och fröken Aurore kunde ej begripa hvad Charles menade med detta sceneri.

Emellertid fästade grefvinnan Lefwengraup sin blick på Anna och tilltalade henne med en vänlig ton sålunda: »är fröken släkt med generalmajorens.»

»Ja», svarade Anna med något sväfvande röst, ty hon visste knappast, om hon vågade tala sanning eller ej.

»Man kan verkligen se en frappant likhet i edert anlete med löjtnant Axel Rehnghjelm, som i afton med sina föräldrar äro på annat håll. Ja, ni ären kusiner, icke så?»

Anna blef likblek vid Axel Rehnghjelms namn och kunde med svårighet utsäga ordet ja.

Grefvinnan tycktes icke bemärka Annas blekhet utan fortsatte samtalet: »således är ni dotter af kapten Rehnghjelm?»

»Ja! fru grefvinna.»

»Denne man kände jag. Han var en förträfflig man, en dugtig militär och hade en god maka.»

»Ack! min nådiga fru grefvinna, hvad dessa edra ord uppfylla mitt hjerta med glädje», bedyrade Anna och fattade den gamla fruns hand, den hon kysste. Grefvinnan Lefwengraup, som hade ett godt hjerta under en barsk yta, blef öfverraskad af denna Annas rörande tillgifvenhet och yttrade! »ni är en

god flicka, då ni med kärlek ihågkommer edra föräldrar. Men nu måste vi tåga, ty stallmästar Happe skall fortsätta berättelsen om den underbara främlingen.» Så var också förhållandet. Man hade nog observerat, att grefvinnan Lefwengraup protegerade den obetydliga guvernanten, men man fästade sig föga dervid, utan stallmästar Happe ombads från alla håll att ånyo blifva sagoberättare. Han bugade sig och fortfor: »Herr Henry Allen kom hit på egen ångare, som ligger förtöjd på strömmen. Den lärer vara utrustad med fabelaktig slösaktighet och nyfikenheten vallfärdar dit dagligen.»

»Med hvem umgås denne sagoprins», frågade fröken Stjernberg.

»Till en början for han ensam och besåg Stockholm samt dess omgifningar, blott åtföljd af sina två slafvar, som stodo bak på vagnen, men sedermera erhöill han bjudningskort från flera ministrar. På dessa kort stod namnet Shelton men ej Allen.»

»Robert Shelton är det solidaste handelshuset i Havanna», upplyste kommerserådet, »det besitter stora kaffe- och bomullsplantager i Vestindien. Jag ångrar nästan, att jag ej tog närmare reda på denne unge man, som troligen är son till herr Robert Shelton, men nu reser inkognito under namnet Henry Allen.»

»Hvarför behåller han ej sitt eget namn, då det är så ansest», inföll fröken Aurore, »jag tycker att namnet Shelton för honom bör hafva en välljudande klang, då hela köpmannakåren respekterar detsamma.»

»Visserligen har ett aktadt köpmannanamn sitt värde öfverallt», förklarade kommerserådet med en viss stolthet, »men ser du, Aurore, man blifver understundom generad, då man bär ett stort namn, hvarför äfven köpmän bruka resa inkognito, alldeles som furstar.»

»Skulle du ej kunna invitera herr Allen till en middag», frågade kommerserådinnan, som alltid ville lysa med framstående gäster i sitt hus.

»Jo, det kan jag visst, synnerligast firmorna van der Maase och Shelton hafva affärer med hvarandra, svarade kommerserådet.

»Du charmerar oss alla, min käre man», utlät sig fru

van der Maase, »och jag hoppas, att snart få invitera eder alla till denna middag, mina vänner, så att vi få se denne herr Henry Allen, som nu är lejonet för dagen.» Alla uttryckte sin tacksamhet för värdinnans artighet och konsul Charles yttrade: »Jag skall i morgon göra herr Allen min visit och kanske vi få se honom på teatern, då den nya baletten uppföres.»

»Ja! Käre, Charles, du måste uppvakta honom snarligen och nästa gång skola vi ej glömma att besöka teatern». Samtalet afbröts nu, då hofmästaren visade sig i dörren, tillkännagifvande, att supén var serverad.

III.

Ändtligen får Anna lemna denna salong, der hon blifvit så föraktligt behandlad af sjelfva frun i huset. Hon kan ej göra reda för de känslor, som denna afton trängt sig på henne, men att hon lidit af blygsel och skam känner hon, då hon nu i sin kammare öfvertänker, hvad som passerat, ty blotta minnet har förmåga att ännu en gång drifva förtrytelsens rodnad fram på hennes kinder. Under det att hon aftager sig sorgklädningen, tänker hon för sig sjelf: »är icke mitt namn ett hederligt arf efter mina föräldrar, hvarför ville den stolta kvinnan ej utsäga det? Jag ville hata henne för all den skam, hon i dag hopat öfver mig, om hon ej vore moder åt min Elin och skänkt mig bröd i sitt hus.»

När den unga kvinnan stod färdig att gå till sängs, lade hon handen på sitt hjerta och sade: »hvad har jag brutit mot denna kvinna, som så trampar mig under fötterna?»

Stoltheten tog ut sin rätt hos den sårade kvinnan, men några ögonblick derefter låg Anna Rehnghjelm i stoftet på sina knän, bedjande Gud att förlåta henne alla sina synder, ty hon visste med sig, att hennes själ brunnit af orena lågor och ändock vågade hon dömma andra menniskor så hårdt.» Denna natt ville ej sömnen vederkvicka den stackars flickan med sin stärkande hvila, utan fantasien höll hennes själ vaken i

drömmen. Hon tyckte, att Axel Rehnjelm satt vid hennes sida och talade dessa ljuftva kärlekens ord, som smeka hjertat. Hon var lycklig en stund, men drömmen förändrade sig.

Hon såg Axel försvinna, hon ropade honom tillbaka, men han kom ej. Hon grät öfver hans hårdhet, hon kände sig olycklig. Drömmen förändrar sig. Anna ser framför sig en högmodig kvinna, som tilltalar henne med föraktliga ord och tvingar henne i stoftet. Anna tigger om nåd och förbarmande, men hon får ingendera. Hon skymfas med nesliga anklagelser, flera personer hafva ställt sig kring den elaka kvinnan och pekar fingret åt henne. Hennes hjerta krymper ihop och förtviflan rasar i hennes inre. Hon anropar sin döda moder till hjälp, och i samma stund vaknar Anna, med kallsvett på sin panna och rysande i sina lemmar vid hågkomsten af nattens marter. Solen tittar in med fridhälsning från den gode Guden, och lilla Elin, som blifvit väckt af Annas rop, har krupit upp i hennes säng och slingrat sina armar kring hennes hals. Den ömma flickans smekningar lugnade småningom den upprörda kvinnan. Hon är ej mera ensam. Det är ett menskligt väsende bredvid henne, en liten jordisk engel, skickad af skaparen. Hon är således ej öfvergifven af alla.

ÅTTONDE KAPILET.

I

Vi förflytta oss nu till generalmajor Carl Filip Rehn-
hjelms hus på Drottninggatan.

Generalmajoren sitter vid sitt skrifbord. Klockan är elfva på förmiddagen. Familjens gamle trotjenare, Lars Wibelius, mottager befallningar af sin husbonde.

»Jag väntar hit klockan half tolf herr direktör Zwicken», sade generalmajoren, »släpp in honom hit.»

»Skall ske, herr generalmajor.»

»Klockan tolf anländer kommerserådet van der Maase, hvilken Wibelius emottager vid porten och beledsagar till stora salongen.»

»Skall ske», herr generalmajor.

»Jag har ej flera befallningar. Ni kan gå, Wibelius! Generalmajoren är nu ensam och sitter mediterande i skrifstolen: Låtom oss betrakta denne egoistiska menniska. Hårdhet är hufvuddraget i hans karaktär, och, hvad han beslutar, genomdrifver han med jernvilja. Han är van att befalla och blifva åtlydd. Hans blick är ej af det milda slaget, utan liknar fastmera ett åskmoln, som har blixten med sig och skrämmer hvarje lefvande varelse. Till sitt yttre är generalmajoren ännu

en ståtlig figur, som intager och hafver respekt med sig. På sitt adliga sköldmärke sätter han stort värde och anse de ofrälse stånden vara ett slägte för sig sjelfva. Generalmajoren anses vara rik, lefver stort och är firad öfver allt. I sin familj herrskar han med jernspira och några varma känslor för hustru och son hafva ej rotfäst sig i hans faderliga hjerta.

Dörren öppnas och Wibelius rapporterar: »herr direktör Zwicken är anländ.»

»Släpp in honom.» Jonas Zwicken träder in djupt bugande sig. Han är svartklädd med hvit halsduk, krås och diamantnålar, ty han skall stå inför en förnäm man. Han glider som en ål fram på mattan, men vet ej, huru långt han vågar avancera, ty den förnäme mannen sitter orörlig i skrifstolen och tyckes försjunken i sitt inre. Kommissionären hostar ett litet tag och härvid vänder generalmajoren på hufvudet, nickar och yttrar: »tag plats, herr Zwicken och afhör ett förslag, jag vill gifva er.» Kommissionären bugade sig ännu en gång med akrobatisk mjukhet i lederna och satte sig på kanten af en soffa.

»Jag har förut en gång under en svår penningkris nödgats anmoda er skaffa mig penningar, och ni gjorde derpå en god affär, ty räntan var af största sorten. Jag fann er förslagen och tystlåten och gjorde deraf den konklusionen, att ni är affärsman.»

»Edra ord, herr baron och generalmajor smickra mig och . . .

»Min herre», afbröt generalmajoren i högmodig ton, hvem har begärt edra omdömen? Ni torde afhöra mina ord med uppmärksamhet, ty jag har blott en halftimme ledig för detta samtal. Ni anskaffar penningar hastigt fastän med hög ränta. Jag behöfver femtio tusen riksdaler oförtöfvadt till en vigtig affär. Kan ni skaffa mig denna summa?»

»Summan är stor och skall hastigt anskaffas», svarade Zwicken, plirande med ögonen, och betraktade lånsökaren med forskande blick, tiderna äro ej goda.»

»Ni torde märka herr direktör», inföll generalmajoren otåligt, »att när ni får äran uppgöra en affär åt mig, kommer ej i fråga mer än en enda sak, om ni kan göra upp den eller ej.»

»Visserligen kan Jonas Zwicken alltid göra upp en affär, synnerligast då en så förnäm man som herr generalmajoren och baronen Rehnghjelm nedlåter sig att åt mig gifva sitt förtroende, och jag får derföre acceptera affären, troende mig hafva passande långgifvare i ordning.»

»Hur stor ränta begäres», frågade generalmajoren.

»Jag har aldrig mera än två procent, men mina långgifvare fordra trettioåtta, ergo fyratio procent, som afdrages vid penningarnes aflemnade, mot revers å tre månader med sex procents ränta. Tillåter herr generalmajoren mig fråga, hvilka borgesmän kunna erbjudas.»

»Jag anser mig sjelf utan borgen vara säker för denna summa», yttrade den förnämne mannen med imponerande tonart och kastande på den lille kommissionären en hvass blick, som kom denne att rysa till, eller hur tycker ni, herr direktör?

»Naturligtvis kan ingen betvifla en sådan säkerhet», svarade kommissionären. »och när får jag afhämta reversen samt afgifva mitt recipisse.»

»I morgon klockan elfva», svarade generalmajoren, steg upp ur skrifstolen och afskedade procentar-kommissionären med en lindrig böjning på sitt stolta hufvud. Jonas Zwicken gjorde ånyo en djup bugning, tänkande inom sig sjelf, hvem som i denna stund var den sämste af dessa två männer, adelsmannen, som sökte efter procentarlånet eller kommissionären, som man behöfde anlita, fastän man behandlade honom såsom en hund.

Generalmajoren gick fram till en spegel och såg efter, att denna obehagliga stund ej rubhat något i hans ansigte, utan att allt var i ordning till den andra bataljen, som skulle utkämpas med en rik och stolt köpman, den der ansåg sig visst ej stå uuder den förnämne militären.

II.

Kommerserådet och kommandören Louis van der Maase har anländt och generalmajoren sjelf infört honom i stora salongen. Sedan välkomsthälsningen var gjord och herrarna

intagit plats i hvarsin fätölj yttrar generalmajoren: »Det är med känslor af både rörelse och högtidlighet vi sammanträffa, herr kommerseråd, då det gäller våra barns gemensamma lycka.»

»Alldeles så», bejakade kommerserådet och framtog en liten gulddosa med spanskt snus, hvarpå han luktade, »vi köpmän gå alltid rakt på saken. Min öfvertygelse är att våra barn skola blifva lyckliga genom detta äktenskap. Baron Axel Rehnhjelm är en förträfflig ung man, med utseende, bildning, hopp om befordran, och således passande för min dotter Aurore.»

»Er dotter, herr kommerseråd,» svarade generalmajoren med en böjning på hufvudet, »är en prydnad för sitt kön, skön, väl uppfostrad och talangfull. Hon blifver en beundransvärd maka, och Axel är redan betagen i henne.»

»Så mycket bättre», inföll härvid kommerserådet, som med behag afhört dottrens alla förtjenster, »om kärlek är med, ehuru jag för min del anser, att äktenskapet kan behöfva solidare grund.»

»Alldeles min tanke», bejakade generalmajoren, »man måste först se efter, att de unga hafva en solidité att bygga på, ty ungdomen tänker ej på sådant. Jag gifver min son Axel femtio tusen rikdaler i hemgift och efter min död ärfver han Rehnhjelmiska fideikommisset.»

»Och jag», sade kommerserådet, förande dosan till näsan, »gifver min dotter Aurore etthundratusen riksdaler i hemgift.»

»Förträffligt, herr kommerseråd, och blifva de då ej lyckliga, är ej felet hos deras fäder», yttrade generalmajoren, småleende.

»Således är affären afgjord», sade köpmannen och stoppade dosan i fickan, »återstår blott att underrätta de unga om deras lycka. Naturligtvis har jag inhemtat min hustrus tanke i denna sak och funnit den öfverensstämma med min egen.»

»Så äfven jag,» tillade generalmajoren, »min fru är charmerad öfver detta parti och anser sin son göra en lysande eröfring.»

»Åhja!» menade kommerserådet, förnöjd af smickret, öfver

sin dotter, »Aurore är en perla bland Evas döttrar och blifver en söt friherrinna», tillade han småskrattande.

»Våra fruar kunna ju sysselsätta sig med hvad till bröllopet hörer», föreslog Axels fader, »och min hustru skall snarligen göra visit hos fru kommerserådinnan och fröken Aurore. Återstår nu blott att bestämma tiden för förlofningens eklaterande. Anser herr kommerserådet passande om 14 dagar?»

»Hvarför icke», medgaf Aurores fader, »och jag hoppas, att allt skall blifva till glädje och lycka.» Den rike köpmannen reste på sig och tog afsked af den förnäme adelsmannen med en handtryckning.

Inkommen i sitt skrifrum mumlade generalmajoren för sig sjelf: »det är dock *menniskan* som sjelf bestämmer öfver sitt öde, ty huru väl har jag ej lyckats i dag. Min son gifter sig med den rikaste arftagerskan i Stockholm och derigenom uppehåller äfven jag *min* kredit, ty att vara beslägtad med en *van der Maase*, det är att hålla sjelfva kreditens vågskålar i sin egen hand. Men det var också hög tid, att denna plan realiserades, ty man börjar tvifla på min solidité och jag tviflar sjelf, då jag besinnar, att jag söker uppehålla krediten med procentarlån. I tviflet är redan olycka i annalkande.» Generalmajoren ansåg sig nu genom detta giftermål vara räddad undan egen ruin. Detta var hufvudsaken och om giftermålskontrahenternas lycka kom ej i fråga. Hvad kunde två nygifta begära mer än rikedom, öfverflöd och nöjen?»

I I I.

Löjtnant Thure Lefwengraups moder bodde på Ladugårdslandet, Skeppargatan n:o 6 en tr. upp. Ehuru eгарinna af tre stora stenbus, ville grefvinnan Lefwengraup ej bo i något af dessa, der hyrorna voro respektabla, utan hon nöjde sig med tre rum och kök för trehundra riksdaler. Blott en piga fanns i grefvinnans hushåll, med namnet Ulla Granberg, en trotjenarinna. som varit så länge hos grefvinnan att hon glömt årens antal. Ulla var en piga af gamla stammen, ärlig, be-

skedlig, tillgifven, gudfruktig och skicklig i allt, som hörer till ett godt hushåll. Bouppteckningen efter grefvinnans man gick till 350,000 riksdaler och sedermera har grefvinnan tillagt många inbesparade tusenlappar, ty den gode frun var stark ekonom och lefde hushållsaktigt. Gummans svåraste stunder voro, då sonen, löjtnant Thure, kom på visit, ty han behöfde alltid penningar och var en glad militär, som ej ärft sin moders sparsambetsanda. Då grefvinnan ibland var alldeles omöjlig, tog löjtnanten Ulla till hjälp och den gamla trotjenarinnan passade på tillfällen, då matmodren var vid godt lynne, att framhålla Thuses förtjenster och jemföra honom med andra unga militärer, som hade betydligt större underhåll af föräldrar. Fru grefvinnan Eleonora Lefwengraup var en typ af den gamla adeln, stolt utan högmod, rättskaffens i handel och vandel, flärdfri, föraktande smicker och skarp såväl i blick som förstånd. Den gamla frun, som fyllt 60 år, var ännu kry och hade mycket kvar af sin fordna skönhet. Hon var hjälpsam emot verkligt nödlidande och sjuka, hatade lättjan och förbannade allt slöseri. Sin Thure, arfvingen, enda barnet älskade hon visserligen, men blundade ej för hans fel, utan gaf honom tidtals allvarsamma och välförtjenta förmaningar, dem sonen nog beaktade ty han älskade sin moder.

Grefvinnan rispar sidenlappar med obeskrifligt tålmod, sittande vid ett litet bord i salen, der möblerna äro af gammal stil, bastanta med mycket beslagning i messing. Ulla sitter alltid vid kakelugnen, då hon är inne i salen och stickar strumpor:

»Det var längeseden, Thure, var hemma hos sin moder», yttrade grefvinnan till Ulla.

»Ja, han var hemma 14 dagar i går», upplyste Ulla.

»Nu för tiden krusar man ej mycket för sina föräldrar», beklagade grefvinnan sig, »då man ej på 14 hela dagar söker sin moder.

»Löjtnanten är mycket upptagen med krigsfolket och exercerar hela dagarna med rekryterna», berättade trotjenarinnan, alltid mån om att urskulda herr löjtnant Thure, som var hennes ideal.

»Nå, än sedan då! Kan man ej sköta sin tjänst och lika

fullt besöka sin moder», invände grefvinnan och rispade ännu ifrigare på de sega sidenlapparna.

»Jo, jo, fru grefvinnan har alltid rätt», medgaf Ulla, »men jag känner på mig, att löjtnanten snart kommer till oss.»

»Ulla har väl tamburdörren reglad?»

»Ja, naturligtvis, ty en sådan slampa är ej Ulla Granberg, att hon glömmer att stänga en tamburdörr», svarade den gamla pigan med en viss trumpenhet i tonen.

Här afbröts samtalet af en stark rigning på tamburdörren.

»Fråga, hvem som ringer, innan Ulla öppnar», tillsade grefvinnan, »vi äro ju blott två stackars fruntimmer, som ej kunna försvara oss för röfvare och banditer.»

»Hvem ringer», frågade Ulla, innan hon öppnade.

»Thure», svarades det med en stark baston, och dörren lästes upp.

»God dag, Ulla», utropade löjtnanten och tog henne i hand, »hur mår min moder?»

»Inte annat än bra», svarade Ulla nigande, »vi talte just nu om grefven.»

»Jaså», yttrade löjtnanten, upphängde sin kappa på klädhängaren och gick att möta sin moder. Då han nu stod framför henne, fattade hennes hand och kysste den samt gjorde en djup bugning, for ett fridfullt leende öfver modrens läppar och en varm blick kom sonen till mötes. Det var ju hennes enda barn, en stor, stark, vacker och hurtig gosse på några och tjugu år, en trogen afbild af både fader och moder.

»Välkommen, min son», yttrade grefvinnan, »jag har längtat efter dig, ty 14 dagar äro långa nog.»

»Förlåt min försumlighet, men tjensten har upptagit hela dagarna ända tills klockan 9 på aftonen och då kunde jag ej störa mamma.»

»Nå, nå! Tjensten går framför allt och ungdomen har sina vägar för sig», menade gumman, »du ser frisk ut, min gosse, och det gläder mig. Eftersom du nu är här så kunna vi tala om ett och annat.» Herr Thure undrade hvad nu skulle gå af stapeln och anade ej något behagligt, ty han såg ett moln lägga sig öfver modrens annars klara panna.

»Häromdagen», började grefvinnan, med ögonen fästade

på sonen, som satt midt emot henne och tummade sina mustacher, »hade jag besök af en person, som föreföll mig obehaglig genom sitt smilande sätt. Denne man hette Zwicken och kallade sig direktör. Känner du denne man?»

Thure blef mindre väl till mods, då denne mans namn uttalades och kunde derföre med möda besvara modrens fråga i någorlunda lugn ton: »direktör Zwicken, vill jag minnas, har gjort upp en affär åt mig.»

»Såå, du *har haft* en affär med denne direktör Zwicken, men du *har ej* nu mera någon, är det så du menar», frågade modren så lugnt och stilla, att sonen ansåg sig ej behöfva upplysa om rätta förhållandet, hvilket skulle högeligen förtörna modren, som afskydde procentare och dertill hörande utgifter.

»Ja, mamma, så är förhållandet», svarade Thure något vårdslöst, men med en viss osäkerhet i tonen, ty han visste, att han talade osanning inför sin egen moder, som älskade honom så högt, och det smärtade honom samt sårade hans annars öppna och ärliga karaktär.

»Jag vill då upphjelpa ditt minne, min son», fortfor modren, kastande en förebrående blick på sitt barn, »du har utfärdat flera galgpapper till denne Zwicken, dels utan borgen och dels med borgen af lättsinniga kamrater, fattiga som skåpråttor och skrytande med ärfda namn af adliga fäder. Du är skyldig 13,500 riksdaler och denna summa går med 40 procent ränta, en i sanning rask multiplikator.»

»Jag kan ej neka dertill», svarade Thure förvånad öfver att höra modren såväl underrättad och sjelf förnimmande inom sig en känsla af blygsel, »men hur i Herrans namn har denna skurk vågat att besvära min moder med dylika meddelanden.»

»Du har ej rättighet att kalla denne Zwicken för *skurk*, äfven om han synes vara en sådan, ty det är nog ej *han*, som sökt dig i dylika ocker — affärer, utan just *du*, som sökt honom. Dessutom smärtar det mig att se, att du ej har förtroende för mig samt att du dragit in i denna smutsiga affär Axel Rehnjelm, hvilken, caverat utan att ha ett öre till betalning.»

»Ja, ja», yttrade Thure med en viss otålighet, »låt oss ej vidare orda i denna sak, som jag nog skall rangera.»

»Du måste fått goda inkomster på senare tiden», fortfor modren, »eftersom du kan sätta ditt namn på sådana stora och farliga förbindelser.»

»Tvärtom, kära mamma, det är just emedan jag har för små inkomster, som jag måste skuldsätta mig», dristade sig den unge Martissonen att säga, anseende det vara så godt att på en gång sjunga ut, för att få stormen att lägga sig.

»Således vill du med dessa ord förebrå mig att jag ej lemna tillräckligt bidrag till ditt underhåll», frågade grefvinnan i en häftig ton, ty hon vill ej gerna insinueras för sin snålhet, synnerligast af sonen.

»Huru kan mamma tro, att jag skulle hysa sådana tankar i min själ?»

»Har du ej, sedan du kom i kronans tjenst, af mig bekommit årligen 2000 kronor, för att kunna existera utan skuldsättning, hvilken jag afskyr.»

»Mamma har varit och är alltid god emot mig, men . . .»

»Hvad i Herrans namn afbröt honom modren, »gör du af med sådana summor som 13,500 riksdaler, då jag och Ulla lefva på 800 riksdaler per år? Du har i dag, min son, sårat din gamla moder genom att ej tala *sanning*, hvilket anstår hvarje hederlig människa, och derigenom har du sjunkit i det förtroende, jag tillförene haft för arvingen af mitt namn, min förmögenhet och min ära. Kanhända löjtnant Thure Lefwengraup är en rumlare, som lefver bland skökor och spelare och väntar på sin gamla moders död, för att få tillfredsställa sina liderliga passioner? Men deri bedrager du dig, min son, om du tror, att jag hör till dessa vekliga mödrar, som förstöra sina barn genom att lemna deras olater okorrigerade. Man anser mig snål, a la bønheure! Jag är snål och för skall jag bränna upp mina penningar än se dem användas på lättja och liderlighet.»

»Blif ej så upprörd, min goda moder», sade sonen, be-
dröfvad öfver den smärta, han ådragit modren.

»Ja, jag är upprörd, ty hittills har namnet Lefwengraup ansetts för ett ärligt namn och täflat med landets äldste familjer i goda idrotter, men nu har det fläckats på sin vapen-

sköld», yttrade den gamla adelsdamen med höjd stämma och tydlig altererad i hela sitt väsende.

»Min mor», utropade vid dessa ord sonen, som uppstigigt från stolen och visade ett anlete, rodnande af harm, »är det jag, som fläckt Lefwengraupska vapenskölden?»

»Ja, just du, ty den, som sätter sitt namn på reverser å 13,500 riksdaler med inkomst af en löjtnants tariffiga lön och dertill utsätter en fattig vän, som skrivit på borgen, får ett rysligt elände, han är i mina ögon ej en ädling utan en *usel bedragare*», sade grefvinnan Lefwengraup och lutade sig tillbaka i länstolen, betraktande sonen med en blick af strängt ogillande.

»Ah! min mor, likna ej mig vid en simpel bedragare, derföre att jag såsom de flesta af mitt stånd, lefver öfver mina tillgångar och derigenom behöfver skuldsättning», yttrade Thure, hvars kinder blifvit purprade af modrens förbräelser, dem han sökte förgäfves vederlägga.

»Jag dömmar rättvist min son, och har blott en fråga till att göra dig: »kan du inlösa ditt och Axel Rehnshjems namn? Åh nej! derpå behöfver jag ej svar, utan du tror måhända, att jag, Eleonora Lefwengraup, skall inlösa dessa skurk-lappar, men deri irrar du dig, ty herr Zwicken må låta bysätta dig, såsom han hotade, och jag ämnar ej kläda af mig, förrän jag lägger mig, det vill säga, då jag slutat mina dagar och då hoppas jag kunna göra reda inför Skaparen för mina förlänta pund», yttrade den karaktärsfasta kvinnan, resande sig upp ur stolen och lemnande rummet, låtande den stackars sonen öfvertänka modrens allvarliga ord. En ringklocka hördes från grefvinnans sängkammare, kallande på gamla Ulla.

Löjtnant Thure fick spatsera en god stund, innan modren ånyo visade sig, och han önskade helt fromt, att han hade den lille kommissionären framför en kanonmynning och fick rop: gefyr. Vidare önskade han att alla procentare blefvo hängda, ty funnos ej dessa, så hade Thure ej skrivit på dessa farliga reverser och förbittrat sin moder. Emellertid framsatte Ulla en vinkaraff och två glas samt hörde han Ulla säga, då hon gick förbi honom: »tala nu kärlekens ord till sin mamma, herr Thure, om han skall hoppas få henne blickad, sedan skall jag nog passa på, då vinden blåser åt rätta hållet.» Thure smålog åt den

Och kunde med möda få fram dessa ord »Nanny Rehn
är ännu ej såld åt lasten.»

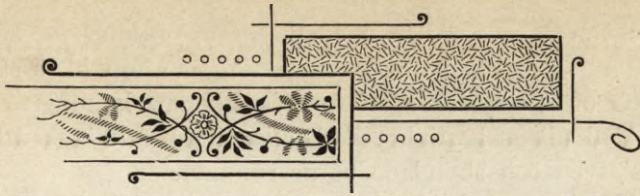
gamla trotjenarinnans råd och deltagande. I samma ögonblick Ulla igenläste salsdörren, inkom grefvinnan visserligen något blek, men med sitt vanliga lugna sätt. Sonen skyndade då emot modren, omfamnande och kysste henne, yttrande med vek stämma: »förlåt mig, att jag felat och ännu mera att jag åstadkommit bekymmer i min moders hjerta, som klappar blott för min välgång.»

»Nåja, min son, vi fela alla», svarade grefvinnan med ömhet i tonen, »jag är alltid din moder, som måste vaka öfver dina steg, medan jag lefver.»

»Och måtte himlen låta min ädla moder länge lefva, ty hon är min bästa vän på jorden», yttrade sonen och tog härmed afsked af grefvinnan sedan de druckit ett glas vin. Ulla öppnade tamburdörren, neg siratligt för sin gunstling och yttrade: »välkommen snart åter.»

»Tack, Ulla, pyssla nu om grefvinnan väl.»

NIONDE KAPITLET.

I.

Klockan är tio och Henry Allen står färdig att lemna hotellet, då portiern inlemnar ett visitkort, hvarpå läses: Charles van der Maase, konsul.

»Bed konsuln stiga in.» Charles presenterar sig ännu en gång och yttrar: »det är en ära för mig att uppvakta en representant från det aktade köpmanshuset Robert Shelton & C:o i Havanna.»

»Ah! herr konsul, jag tackar för eder goda tanke om huset Shelton. Vi hafva ju affärer med hvarandra. Jag hade en vaxel på huset van der Maase, då jag kom, och har ämnat göra herr kommerserådet min visit.

»I sådant ärende kommer jag i dag från mina föräldrar, som anhålla att få se herr Allen på middag i morgon kl. fem eftermiddagen» yttrade konsuln med intagande ton.

»Jag tackar för artigheten och vill se efter, om jag är ledig i morgon kl. 5. Henry klappade i händerna och slafven Selim inträdde, klädd i dyrbar österländsk dräkt. Med händerna i kors öfver bröstet afbidade den svarte slafven sin herres befallning.

»Selim», sade Allen på ett språk, obekant för konsuln, »se efter hos hvilken din herre i morgon afton kl. 5 skall äta salt och bröd och dricka af förnöjsamhetens honung.»

»Med pilens hastighet sköla alla dina befallningar åtlydas», sade slafven och skyndade ut ur rummet.

»Edra svarta slafvar hafva väckt förvåning i Stockholm.»

»Mina slafvar äro de enklaste menniskor i verlden och göra föga väsende af sig,» upplyste Allen.

»De måste hafva stor kärlek för sin husbonde», frågade konsuln.

»Åhja! Negern älskar den, som bemöter honom väl. På en vink af mig dödar han min fiende. Jag ville ej hafva slafvar med mig, men min far befallde det, ty han är orolig för mig och fruktar faror öfverallt. Jag är hans enda barn. Min mor är död och således eger min far blott mig qvar i lifvet och slösar på mig all sin ömhet.»

»Denna faderskärlek är i sanning beundransvärd,» yttrade konsuln.

»När jag tog afsked af min fader vid afresan till Sverige, sade han till slafvarna:

»Selim och Aschan! Jag öfverlemnar mitt enda barn i edra händer. I ansvaren mig för honom vid edra hufvuden.»

»Denna trohet är angenäm», menade Charles.

»Visserligen, men mina slafvar öfverdrifva ofta sitt nit, ty de tro, att samma osäkerhet råder i Sverige som i barbarländerna.»

Selim återkom nu med ett fat, hvarpå lågo flera bjudningskort, dem Allen genomögnade, hvarpå han yttrade: »Jag skall hafva äran infinna mig på eder middag, herr konsul, var god framför min vördnad för edra föräldrar.»

»Jag tackar», yttrade konsuln, tagande afsked, »välkommen således i morgon». De bägge köpmännen skiljdes åt.

11.

»Nå, käre Charles», utropade kommerserådinna vid konsulns inträdande i salongen, der äfven fröken Aurore befann sig, »har du gjort visit hos herr Allen?»

»Ja», svarade Charles »jag kommer nu derifrån.»

»Ah! så intressant» menade de bägge fruntimren och uppmanade konsuln att tillfredsställa deras nyfikenhet.

»Herr Allen accepterade middagsbjudningen och bad mig framföra sin vördnad för herr kommerserådet och hans fru.»

»Nå ändtligen få vi honom till gäst», utropade kommerserådinnan med strålände ansigte »var han upptagen af många bjudningar?»

»Hans slaf Selim frambar ett fat med många kort, dem han igenomgånde, innan svar afgafs.»

»Åh så nobelt», inföll Aurore, »han har således verkliga slafvar med sig. Voro de svarta?»

»Ramsvarta och trogna i döden», upplyste konsuln.

»Nå, Charles», fortfor kommerserådinnan, »hur fann du honom för öfrigt?»

»Henry Allen synes mig vara en veritabel gentleman.»

»Huru länge stannar han i Sverige», frågade Aurore.

»Detta kom jag ej att fråga om.»

»Middagen måste blifva splendid, värdig huset van der Maase», sade kommerserådinnan, »jag vill gifva Lopéz särskilda ordres.»

»Kära mamma», utropade Aurore, »hur skall jag kläda mig till denna middag.»

»Min dotter har nog tillräcklig egen smak, för att lotsa sig i toilettens mysterier», förklarade modren, med stolthet betraktande Aurore, denna yppiga ros, en blandning af Södern och Norden.

Charles smålog åt sin halfsysters behagsjuka, men kunde ej förneka tillvaron af hennes strålände skönhet, som till och med öfverglänste hans ideal, den sylfidiska dansösen Nanny Rehn.

III.

Den skymf, kommerserådinnan tillfogat Anna Rehnjelm, är ej glömd utan kännes ännu i den unga flickans hjerta. Hon har ingen att förtro sig till, utan måste ensam bära sin

sorg. Dessutom tycker hon sig märka, att både kommerserådinnan och Aurore söka nedsätta henne och visa ett ännu högdragnare bemötande. Anna tiger och lider, men just detta hennes tålmod förargar hennes fiender, så att hätskheten tilltager och blott söker efter något tillfälle att ladda ur sig elakhet och illvilja. Hon vet nu ej värre stunder än dem hon måste tillbringa i familjen. Sin sorg hade hon nog kunnat yppa för vännen, enkefru Kristina Ericsson, men ville ej göra henne ledsen.

Under pågående lektion visade sig intendenten Lopéz och bugade sig för de bägge flickorna.

»Jag har ett uppdrag att framföra från hennes nåd, fru kommerserådinnan van der Maase till fröken Rehnghjelm,» yttrar Lopéz med en viss sorgbundenhet i tonen, som tillkännagaf hans missbelåtenhet med uppdraget.

»Och detta uppdrag gäller,» frågade Anna med oro.

»Det blir i morgon en utländsk gäst bjuden till middagen, och för denne gästs skull är ett stort antal personer inbjudna,» fortfor intendenten.

»Och denna gäst heter,» frågade Anna.

»Henry Allen,» meddelade intendenten.

»Således utlänningen, om hvilken man talar så mycket.»

»Just densamme. Vid denna middag önskar fru kommerserådinnan, att fröken Rehnghjelm *icke* är närvarande, men deremot att fröken Elin infinner sig väl klädd.»

»Säg kommerserådinnan,» svarade Anna, hvars kinder glödde af denna nya förolämpning, »att hennes befallningar skola åtlydas.» Lopéz aflägsnade sig med en bugning, inom sig beklagande den stackars guvernanten, som så illa behandlades af högmodet och kärlekslösheten.

Lektionen skulle fortsättas, men Elin hade sina ögon så allvarligt fästade på sin lärarinna, att denna måste fråga: »hvarför betraktar Elin mig så?»

»Tror du ej,» yttrade barnet, »att jag förstår, huru elak mamma är emot dig. Men jag skall gå till pappa och bedja, att du får komma ned till middagen.»

»Ack nej! Elin, du skall ingenstädes gå för min skull, utan låt oss vara din mamma lydiga,» sade Anna, med möda

hållande tillbaka sina tårar, »jag skall kläda dig i stor toilette, så att alla beundra dig.»

»Jag skall göra som du vill, snälla Anna,» medgaf Elin, »bara du ej gråter, och på aftonen skall jag springa upp till dig flera gånger och taga konfekt med mig.»

»Tack, lilla Elin, för din kärlek till mig», sade Anna och kysste sin älskliga dicipel, som tröstade henne just då hon var som upprördast, »låt oss nu återigen fortsätta vår lektion muntra och glada.»

IV.

Nanny Rehn spatserar på golfvet orolig, ty hon väntar på sin älskare. Denna afton skall hon uppträda i den nya baletten, men derpå tänker hon ej, utan på *honom*, som eröfrat hennes unga hjerta. Ändtligen inträder älskaren och älskarinnan hastar emot honom med rodnande kinder och dessa smekande ord:

»Hvad jag längtat efter dig, min Charles, min dyre vän, och nu är du här hos din trogna Nanny.»

»Din kärlek berusar mig,» svarar älskaren, kyssande dansösen på handen och betraktande henne med kärleksfulla blickar.»

»Du var hos mig i går», säger Nanny med ett småleende på läpparna, »men det är nu längesedan i går. Timmarna blifva långa, då man är ensam.»

»Du skall roa dig, Nanny, och ej sitta ensam,» tillråder älskarn.

»Hvad nöje skulle jag hafva, om ej du vore med. Att tillbringa en timma med dig är allt hvad jag begär. När timman är slut och du borta, kan jag sitta hela aftonen uppkrupen i soffan och tänka blott på dig. Jag har din bild trogen i min själ,» yttrade den hulda flickan med ett ljuft småleende på sina läppar.

»Du älskar mig djupt och varmt», svarade konsuln, återgåldande flickans småleende med en hänförande blick, »hur skall jag kunna belöna dig för denna ömhet?»

»Genom att ständigt älska mig», utropade den passionerade älskarinnan, »men om du oskärade den heliga låga, som nu brinner i våra hjertan, och sedan öfvergaf mig, då vore Nanny för dig för alltid förlorad.»

»Har jag någonsin brutit de löften, jag gaf dig?»

»Ack nej, älskade Charles, men jag har en aning att ...

»Du har en aning, säger du.»

»Ja, jag fruktar, att den stund kommer, då jag blir lika olycklig, som jag nu är lycklig,» sade den oroliga flickan, vemodigt blickande på älskarn.

»Jag fårstå dig ej, Nanny, hvad fruktar du?»

»Jo! Charles, när jag tänker på min och din ställning i lifvet, huru olika de äro, säger mig mitt förnuft, att vår kärlek möter hinder, som aldrig kunna undanrödjas. Jag är dansös, en i världens ögon tvetydig varelse, som publiken visserligen applåderar den ena stunden, men förtalar den andra stunden. Du åter, Charles, är son af en förnäm familj, en rik köpman och uppaturen af alla.»

»Du missförstår din egen ställning, min lilla Nanny. Din talang höjer dig öfver förtälet. Du är ej beroende af konsten, utan konsten är beroende af dig. Triumfer vänta dig öfver allt. Du beherskar publiken, fastän du ej känner den.»

»Jag vill så gerna tro hvad du säger, Charles, men jag är ej öfvertygad.»

»Du fordrar bevis. Jag undrar ej derpå. Säg helt öppet hjertligt hvad du i den vägen fordrar och jag skall söka lugna alla dina farhågor.»

»Nåväl, min älskling, jag tager dig på orden. Jag har en bön till dig.»

»Den skall uppfyllas, älskade Nanny!»

»Du säger, att flera tusen människor hålla af mig, jag skulle vilja umgås med några af dessa människor i deras hem, ty jag har ej en enda att förtro mig till. Du, Charles, känner många aktningvärda familjer, vill du presentera mig i någon af dessa familjer, till exempel i dina föräldrars hus,» sade den okonstlade flickan, som ej anade på hvilket svårt prof hon satte älskarn.

»Jag förstår dig ej rätt, Nanny», svarade Charles, som ej visste, huru han skulle reda sig ur denna labyrinth, »du säger

att du ej har någon att förtro dig till, naturligtvis saknar du mest ett qvinligt umgänge. Nåväl, du behöfver ett äldre fruntimmer, som agerar värdinna i din våning och med hvilken du kan meddela dig. En sådan kan du lätt finna, om du annonserar. Du bildar således en société efter ditt och den nya värdinnans omdöme, ty äfven hon har sina väninnor att inbjuda. Jag skall inbjuda hela corps diplomatique, om du så behagar.»

»Om nu en sådan société bildas, kan jag då invitera dina föräldrar,» frågade Nanny, som ej fått svar på sin begäran att blifva presenterad för konsulns föräldrar.

»Visserligen, vackra Nanny», bedyrade Charles med en lögn på läpparna, »men först måste du vara inviterad i mina föräldrars hus efter aflagd visit, innan du kan bjuda tillbaka.»

»Nåväl, jag kan väl blifva presenterad af dig, som är min älskare, och detta bör väl vara angenämt för dina föräldrar att lära känna den som skall blifva din hustru,» sade den oskuldsfulla flickan, som ej kände till denna världen med dess bedrägerier och illfundigheter.

»Naturligtvis», medgaf älskarn, som satt liksom på nålar, då han hörde talas om att få en dansös till hustru, »måste jag först tillfråga mina föräldrar, ty de äro stolta och umgås ej gerna utom sin valda krets.»

»Den som skall blifva brud åt sonen i familjen, bör väl kunna räknas till denna valda krets, eller hvad tycker du, Charles», frågade älskarinnan, som ej var riktigt belåten med älskarns resonnemang.

»Jag tycker som du, men kan naturligtvis ej befalla öfver mina föräldrars tycken,» svarade han med en otålighet i rösten, som tillkännagaf missbelåtenhet med samtalsämnet och kom Nanny att framkasta följande fråga: »Mins du, att vilkoret för min tillåtelse för dig att besöka mig, en stackars värnlös flicka, utan föräldrar, var att du skulle yppa för dina föräldrar din kärlek till mig och ditt löfte att föra mig som brud till altaret. Har du gjort detta, Charles?» Vigten af svaret hade Charles klar för sig och han kände, hur Nannys ögon voro med oro fästade på honom. Det var derföre med svårighet han kunde gifva svaret:

»Tviflar du på din Charles, Nanny?»

»Ack, nej!» svarade älskarinnan, som ej kunde ana, att bedrägeriet i denna stund låg på älskarns läppar och i hans falska blickar, »förlåt mig mina tvifvel, men jag skulle dö af sorg, om jag blefve bedragen på min kärlek.»

»Ve den eländige, som bedrager en oskyldig flickas hjerta med hycklad kärlek», utropade Charles med väl spelad hänförelse och smekte Nannys vackra lockar.

»Akta mina lockar», utropade hon skämtsamt, »de äro upplagda till baletten i afton.»

»Hvad du blir vacker i afton, Nanny, Jag har blott ögonen för dig hela qvällen. Låt mig nu för första gången få trycka en kyss på dina läppar,» bad han med ömhet och lidelse, samt ämnade verkställa sin begäran, då den oskuldsfulla flickan, vig som gasellen, ilade till andra ändan af rummet, derifrån hon med allvarlig stämma yttrade: »Du har i dag för första gången missbrukat ditt löfte och sökt oskära mitt hjertas rena låga. Farväl, konsul Charles van der Maase! Nanny Rehn vill nu öfvertänka allt hvad som i dag oss emellan blifvit sagdt.» Med en graciös böjning med handen afskedade hon sin älskare.

Charles såg mer än väl, att Nanny Rehn ej hörde till balettens vanliga damer, som köpas med guld och smicker. Han var missnöjd vid denna upptäckt, ty passionen inom honom ville mättas i sinnlighetsrus. På hemvägen funderade han på Nannys enfald och galenskap att vilja presenteras såsom hans fästmö, hans brud. En sådan skymf skulle hans föräldrar aldrig lida. Stora åskmoln hvilade öfver konsulns kärleksidyll, men skulle ej han, den veritable Don Juan, kunna besegra en stackars dansös, som bodde ensam med en tjensteflicka, utan skydd? Onda tankar födas af orena lidelser! Charles van der Maase blifver nu ett offer för sådana

TIONDE KAPITLET.

I.

Den luculliska middagen är anrättad hos kommerserådet van der Maase. Alla möjliga läckerheter äro anskaffade. Bordet strålar af blomstervaser, silfver och guldpjeser. Livréklädda betjenter afbida hofmästar Lopéz befallningar.

Lefvande växter bilda en grönskande och välluktande trädgård kring matbordet och en musikkår är dold ibland träden. I angränsande rum är en utvald societé samlad. Uniformer och ordnar blänka öfverallt. Juveler, siden, sammet, spetsar och blommor försköna ännu mera Evas döttrar.

Fröken Aurore van der Maase öfverträffar alla i skönhet och behag. Konst och natur hafva i förening lyckats att framställa henne såsom en typ af qvinlig fägring. Den ljufvaste skärhet är utbredd öfver hela hennes väsende. Ögonen stråla, den purprade munnen myser af vällust, den bländande halsen och de runda axlarna täfla med hvarandra i plastisk skönhet. Den vackra flickan bär i håret en krans med äkta perlor och är klädd i siden och spetsar.

Aurore är lycklig i dag, ty hon ser sig beundrad. Hen-

nes qvinliga fåfånga, grunddraget i hennes flärdfulla karaktär, har i denna stund en stark näring. Hon längtar att få visa sig i all sin fullkomlighet inför millionären från Vestindien, den unge och vackre Henry Allen, som är lejonet för dagen. Lopéz insläpper i stora förmakssalongen en ny gäst och utropar med hög röst: »herr Henry Allen från Vestindien.» Konversationen afstannar, allas blickar vända sig till främlingen, kommerserådet går emot den unge mannen och presenterar honom. Man finner Allen vara en elegant man, vacker som en adonis, men man ville hafva honom i österländsk dräkt, öfversållad med diamanter och juveler, och vidare ville man hafva hans svarta slafvar att se på. I dess ställe uppträder han i svarta kläder och hvit halsduk, lika anspråkslös som en notarie på en börsbal. Den enda rikedom, han visar, är en kråsnål af bländande sken, troligen värd en svensk förmögenhet. Man finner någonting aristokratiskt i hans hela person och alla fruntimren äro förtjusta. Aurore skall få honom bredvid sig vid middagsbordet enligt hennes mammas anordning och då ämnar hon försöka med förtrollande behag att eröfra den unge mannen.

Tvenne personer af de inviterade gästerna hafva blifvit öfverraskade af den likhet, som råder mellan Henry Allen och Axel Rehnshjelm. Dessa personer äro generalmajor Rehnshjelm och hans friherrinna. De ana ej hvem Allen är, men han känner igen dem på sin faders beskrifning. Middagen tager sin början. Henry Allen sitter bredvid Aurore, hvars yppiga skönhet han bemärker, fastän äfven i Södern finnas vackra qvinnor.

»Huru finner herr Allen vår hufvudstad, frågar Aurore.

»Stockholm är den vackraste hufvudstad, jag sett,» svarar Allen, vändande sitt ansigte till Aurore.

»Åh ja! men hvad är Stockholm mot Paris och London.

»I hvilket afseende sätter fröken van der Maase Sveriges sköna hufvudstad efter Paris eller London? Är det i storlek, folkmängd, naturläge eller i hvilket annat afseende?»

»I allt,» svarar Aurore och betraktar nu i sin tur den vackre utlänningen.

»Deri kan jag ej instämma. Stockholm är lagom såsom

hufvudstad för Sverige. Dess folkmängd är ej för stor och dess natur den skönaste i hela världen.»

»Visserligen är Stockholm vacker men hos oss går allt så sakta framåt,» invände Aurore.

»Fröken menar, att svensken står efter sin tid. Måhända, men han verkställer allt efter mogen öfverläggning och lyckas derföre mången gång bättre än andra nationer.»

»Jag tror, att herr Allen vill riktigt framhålla Sverige på alla andra länders bekostnad.»

»Nej, min fröken, men jag dömmar såsom jag erfarit.»

»Har herr Allen varit lång tid i Stockholm?»

»Blott några veckor.»

»Huru kan vårt svåra språk så hastigt hafva inlärts?»

»Fröken torde ej veta, att min far är född i Sverige och jag således af honom lärt svenska språket.»

»Ah! Ni är således min landsman?»

»Jag smickrar mig dermed.»

»Hur länge få vi se eder i Sverige?»

»Så snart jag hunnit inhämta kunskap om några personer, dem min far haft affärer med, reser jag hem.

»Det måste vara högt uppsatta personer, eftersom eder far sänder sin son på så lång resa», frågade Aurore af nyfikenhet.

»Visst icke», svarade Allen, »det är en fattig enka med sin dotter.»

»Ah! fruntimmer», utropade Aurore småleende, »nu får ni ursäktas min väckta nyfikenhet, ty jag är ett barn af Eva, som ju nyfiken var», tillade hon och smålog med behag.

»Med största nöje vill jag tillfredsställa er nyfikenhet. Min far kände denna familj, då han bodde i Sverige och åtnjöt mycket godt i deras hus. Han är deras gäldenär och jag är här för att kunna återbetala deras ovärderliga tjänster.»

»Har ni funnit familjen?»

»Jag har blott inhämtat den underrättelsen, att enkan är död, men att dottern lefver.»

»Man har ej skönare stunder i lifvet än då man får lindra medmänniskors nöd,» sade Aurore med en ton, så blygsam och ljuf, att Henry ovilkorligen måste kasta en blick på

sin granne. En lindrig rodnad hvilade på den sköna flickans kinder och en svärmisk eld i hennes ögon. Hon märkte, att den unga mannens blick, hvilade på henne och hon lät sina ögon möta hans i ett ögonblick, men sänkte dem straxt, liksom hon blifvit förvirrad. Det väl spelade koketteriet lyckades. Henry Allen skulle varit af sten, om han ej känt något intryck af denna tjusande qvinna.

Nu var han tvärtom ett barn af Södern med häftiga passioner. Hvad under då, om hans blick med välbehag hvilade på den fagra sirenen!

Emellertid gick middagen framåt. Den ena läckerheten efter den andra serverades. Olika drufvor smakades. Kommercerådet hade hedrat Allen med en offentlig skål, hvori hela sällskapet deltog. Musiken spelade upp en ljuf symfoni, som gjorde intryck på sinnena.

Aurore anhöll att få fylla sin grannes glas, ty hon ville klinga med honom. Hon fick nu visa sin sköna arm och sin lilla fina hand. Henry såg bägge delarne och beundrade. Aurore fattade nu sitt glas och drack gästen till med strålände ögon och intagande leende, så att Henrys hjerta började klappa hastigare än vanligt, och i den blick, han återgaf den sköna Hebe, då han klingade med henne, trodde hon sig se, att hon till stor del eröfrat den unge mannens hjerta, och ville genast pröfva styrkan af sin eröfring.

»Herr Allen», yttrade hon, upprymd, »jag har en bön till er.»

»Jag blifver lycklig, om jag kan uppfylla den.»

»Det är ett infall, en qvinlig nyck, skall ni säga, men . . .»

»Tala min fröken, jag är blott öra.»

»Jag ämnar i morgon företaga en ridt till Rosendal på Djurgården och skulle då önska att få låna edra två svarta slafvar.»

»Ah! Mina negrer!»

»Vill ni bevilja mig detta,» frågade Aurore med ett intagande småleende.

»Oändligt gerna, om jag kunde.»

»Hvad hindrar er?»

»Slafvarna sjelfva, ty de hafva fått befallning af min far att ej bägge på en gång lemna mig.»

»Nåväl, lemna mig då den ena.»

»Han skall ej lyda er, fruktar jag.»

»Då har ni ju ingen makt öfver edra slafvar.»

»Jo! jag kan befalla dem till och med att dö för mig, men de förmås aldrig att tjena en främmande husbonde.»

»Således afslår ni min lilla bön,» frågade Aurore i en vemodig ton.

»Jag skall uppfylla den, men på ett annat sätt.»

»Låt höra!

»Mina slafvar skola följa er, om jag följer med.»

»Ah! hvilken uppmärksamhet, ni skulle sjelf följa med på promenaden», utropade Aurore och blef så belåten öfver sin lyckade list, att hon kände en lätt rodnad stiga upp på kinderna, hvilket tecken Henry uttydde efter den nya riktning, hans eget inre tagit.

Under middagens lopp hade generalmajor Rehnghjelm ofta betraktat Allen och blifvit ännu mera frapperad af likheten mellan hans son och denne man. Han sökte anstränga sig, om han utrikes tillförene sett denne Allen, men förgäfvos. Det måste vara en slump af naturen, tänkte han.

Ändtligen tog den splendida middagen slut. Gästerna drogo sig in i förmaken. Aurore blef upptagen af löjtnant Lefwengranp och Allen skyndade att intaga en ledig stol bredvid friherrinnan Rehnghjelm,

»Vet ni herr Allen», yttrade friherrinnan med ett godmodigt leende, »att jag just nu tänkte på er.»

»Hvad kunde beveka friherrinnan dertill?»

»Jo, jag tycker, att ni är fullkomligt lik min son, Axel, ehuru ni blifvit något brunare till hyn af Söderns sol.»

»Sådana likheter kunna ofta inträffa genom naturens nycker», menade Allen.

»Visserligen», medgaf friherrinnan, »men jag har vid detta fall en verklighet att stödja mig på, så att det är ingen tillfällighet. Min afidna svägerska, fru kaptenskan Rehnghjelm ägde ett porträtt, som är ofantligt likt ert ansigte.»

»Vågar jag fråga, hvem detta porträttet föreställer,» sade Henry, anande att porträttet var hans faders.

»Det var porträttet efter en Rehnghjelm, bror till min man och den afidne kaptenen.

»Är han död denne herrskapets slägtning?

»Det veta vi ej, men troligen finnes han ej mera i lifvet, då han ej hörts af på många år.»

»Min far», yttrade Allen, »talade en gång om att han för många år sedan gjort bekantskap med en Rehnghjelm, som var ytterst fattig, men sedan repat sig och blifvit rik.»

»Ack! hvad detta skulle glädja mig, ifall denne man var vår slägtning. Claes Magnus Rehnghjelm var en god menniska och med ädel karaktär, men godtrogen, så att han lät förleda sig af dåliga menniskor och kom på fall.»

»Hans bröder hjälpte ju honom, vill jag minnas, att min far berättat,» frågade Allen.

»Derom kan jag ej upplysa», svarade friherrinnan, oroligt blickande åt det håll, der generalmajoren syntes, »jag skulle då nödgas att vidröra familjehemligheter, dem jag är förbjuden att ens tänka på.» Henry kunde ej göra flera frågor utan tog afsked och lofvade fröken Aurore att kl 11 dagen derpå infinna sig med sina negrer.

Det var denna afton som den nya baletten skulle uppföras för första gången på kungliga teatern.

När Allen kommit ur den stora statsvåningen och var på väg i trappan, mötte han ett ungt fruntimmer, åtföljdt af en betjent i livré.

Han stannade ovilkorligen för att närmare betrakta hennes anlete, ty han trodde sig nu hafva funnit den han så ifrigt sökte, nemligen Anna Rehnghjelm, dotter till den afidna kaptenskan.

Denna flicka var ju lik det porträtt, hans fader gifvit af den döda fru kaptenskan Rehnghjelm.

Dessutom var detta fruntimmer klädt i sorgdrägt, men huru förklara, att denna fattiga flicka vore i kommerserådet van der Maases hus, då hon ju bodde i Finland. Emellertid

Hvarvid en syn tvang honom att tvärstanna hästen.

försvann Anna ur hans åsyn, och, då han gick sakta utför trappan, hörde han en barnröst, som utropade: »söta, snälla Anna, hvad du har dröjt länge hos den goda fru Ericsson. Elin har varit fem gånger uppe hos dig med den raraste konfekt.»

Ånyo stannar Henry och utropar för sig sjelf: är det icke namnet Anna, som uttalas. Så heter äfven *hon*, men många bära det namnet och så besynnerligtatt en fru Ericsson nämndes. Kan det vara samma fru Ericsson, jag söker.

Emellertid var det verkligen Anna Rehnjelm, han mött i trappan. Hon hade varit på besök hos sin moderliga vän, fru Kristina Ericsson och beledsagades hem af en betjent i van der Maaseska huset. Ehuru hon helt hastigt kastat en blick på främlingen, den hon förstod vara Henry Allen, till följe af de två negrerna, som beledsagade honom, så blef hon förvånad öfver hans utseende och tyckte sig hafva sett detta ansigte tillföre.

När hon inkommit i sin sängkammare och händelsevis kastat ögonen på trenne porträtter, som hon ärfte efter sin moder och hvilka föreställde hennes fader och hans bäge bröder, generalmajoren och den olycklige Claes Magnus Rehnjelm, utropade hon glad: »här har jag ju dragen lifs lefvande.»

Hon nedtog från väggen porträttet af Claes Magnus och fixerade det ännu närmare.

»Kanske denne Allen ej är den, han kallar sig för. Skulle min olycklige farbror Claes Magnus ännu kunna lefva och kanske denne Allen är en hans slägtinge. Han betraktade mig så noga och ville liksom tala med mig. Men hvarför har ej farbror Claes Magnus, om han lefver, låtit höra af sig på så många år? Vore han rik, hade han nog kommit ihåg oss, men han är kanske fattig. Ack! hvad jag längtar att få upplysning i detta tvifvel! Hon hängde upp porträttet på sitt ställe.

11.

Salongen i kungliga teatern var denna afton öfverfull.

Den nya baletten »Flora» uppfördes. Nanny Rehn'skulle föreställa blomstergudinnan Flora och denna magnet hade kraft med sig att fylla salongen. Första radens loger voro upptagna af hufvudstadens mera framstående familjer, ibland hvilka vi nämna generalmajoren Rehnhjelm och kommerserådet van der Maase, ehuru dessa bägge herrar sutto på amfiteatern. Kommerserådinnan och fröken Aurore intogo främsta bänken i sin loge och den andra var tom, liksom man väntade, att der få visit. Eget nog upptäcktes en loge alldeles tom, hvilket föll desto mera i ögonen, då raden föröfrigt var fullsatt. I första radens oxöga satt konsul Charles alldeles ensam, för att ostörd af spanande blickar, få njuta af sin älskarinnas dans och triumfer.

Ouvertyren till baletten var nyss börjad, då den tomma logens dörr öppnades och Henry Allen inträdde jemte amerikanska ministern. Allas blickar riktades åt detta håll, derifrån en riktig strålglaus utströmmade. Allen hade klädt sig i österländsk drägt, d. v. s. i turban, vida underkläder och jacka samt en turkisk schal, smakfullt virad kring ena axeln och den ena sidan af lifvet.

Den gröna sidenjackan slöt sig behagligt efter den välväxta kroppen och var fullsatt med tre knapprader, der hvarje knapp bestod af en ädelsten.

Dylika sådana af ännu större dimensioner sågos fästade i form af rosetter på den dyrbara schalen och i den hvita turbanen. Vid sidan syntes en dolk, hvars slida var öfversållad med gnistrande perlor. Det hela var bländande och förtrollande, men Henrys skönhet var sjelfva glanspunkten.

Ministern var klädd i svarta kläder och bakom syntes de romantiska slafvarna stående med armarna korslagda öfver bröstet, äfven de i dyrbara österländska drägter. Att allt detta skulle väcka uppmärksamhet, var naturligt. En furste kunde ej blifva mera bemärkt, än Henry Allen nu blef, och den

ifrigaste af alla beundrande var fröken Aurore van der Maase. Hon kunde ej slita sina ögon ifrån den magiska tjusning, denna loge inneslöt. Hon var svartsjuk på alla, som helsade på Henry, ty hon ensam ville rå om alla hans blickar och hon blott väntade på det ögonblick, då han skulle hälsa på henne och modren. Aurore fick vänta, ty först när ridån gick upp, upptäckte Allen van der Maaseska familjens loge och gjorde då en böjning på hufvudet, ty turbanen lyftar aldrig österländningen af hufvudet. Kommerserådinnan gjorde en siratlig hälsning, men Aurore var så upptagen af sina olika känslor, ibland hvilka harmen säkerligen ej utgjorde den minsta, att hon rakt af glömde att besvara Henrys hälsning. Han syntes förvånad och kastade en undrande blick på henne, så tyckte hon, hvarefter hon vände sig till scenen och skänkte den hela sin uppmärksamhet. I samma ögonblick återkom Aurore till sig sjelf och skulle just besvara Henrys hälsning, då hon till sin förargelse upptäckte, att hans uppmärksamhet var vänd åt annat håll. En rodnad af just ej så ädla känslor visade sig på hennes kinder.

Emellertid har baletten tagit sin början. Scenen föreställer en stor trädgård, der man ser mycket med blommor, men alla äro förtorkade. På en bänk hvilar, försänkt i sömn, en ung trädgårdsmästare. Han talar i sömnen och beklagar sig öfver sina vissnade blommor. En ond ande beherskar trädgården, tror han, och till råga på olyckan är han förlofvad med en ung flicka, som skulle gifta sig med honom denna sommar, men det ser mörkt ut med giftermålet, då trädgården är förstörd.

Nympher vid gudinnan Floras hof komma emellertid händelsevis till trädgården, der ynglingen slumrar och afhöra hans monolog i sömnen.

De förvånas, ila ikring i trädgården och upptändas af vrede, då de se alstren i gudinnan Floras rike så ramponerade. De hämta vattenkannor, spruta på blommorna, utföra danser, men allt förgäfves. Då rådslå de med hvarandra och besluta att de skola föra den stackars trädgårdsmästaren till gudinnan

Flora och bedja om hennes hjälp. De sväfvade derpå bort med honom i ett moln.

I den följande scenen kommer trädgårdsmästarens unga fästmö till trädgården, sökande öfver allt efter fästmannen. Men utan att finna honom. Derpå går hon ikring i trädgården, finner allt förvissnadt och harmas på sin fästman, den hon anser lat och beslutar att öfvergifva. Sådant var innehållet af balettens första afdelning. Nanny Rehn hade ännu ej uppträdt. Publiken hade nu tillfälle att göra sina reflexioner öfver inledningen till baletten Flora. Henry Allen syntes liffigt konversera med den amerikanske ministern och föga intressera sig för något annat.

Aurore van der Maase var försatt i ett tillstånd af oro och harm. Hon kunde ej begripa, att Allen ej kastade en enda blick till den loge, der *hon* satt, och hon harmades på sig själf, derföre att hon ej besvarat hans hälsning.

Men egenkärleken hviskade i hennes öra: »han kommer nog nu och gör visit och jag vill iakttaga en likgiltig hållning, på det han må tro, att ej *han* varit uteslutande föremålet för hennes tankar, ja hon konverserade med sin moder, medan hon väntade på visiten — men någon Allen kom ej. Aurore känner en obehaglig rörelse i sitt inre och har möda att sitta kvar i logen.

Den andra afdelningen af baletten börjar.

Scenen föreställer gudinnan Floras hof. Hon hvilar på ett hyende af blommor och tyckes slumra, hennes nymfer dansa ikring henne. I samma stund vaknar gudinnan och molnet med den unge trädgårdsmästaren och hans ledsagarinnor sänker sig ned. Genom mimik underrättas drottningen om den olycklige trädgårdsmästarens lidanden. Hon meddelar sina tärnor, att en ond ande håller trädgården i sin makt och att han har i sin hand en trollkvist, som måste eröfras, innan olyckan viker från trädgården. Flora förbarmar sig öfver trädgårdsmästaren, lägger sin hand på hans ögonlock och insöfver honom ännu mera. Derpå befallde hon fram en vagn med blommor och försvinner

för att begifva sig till den onde anden, gifvande befallning åt sina tärnor att komma efter.

Scenen förvandlas nu till en vild trakt, der den onde anden regerar. Här låter gudinnan sin vagn nedkomma i ett moln och snart infinner sig äfven hennes tärnor. En förskräcklig gestalt visar sig, omgifven af vidunder. Det är den onde anden med sitt hof.

Floras tärnor börja en dans och den onde anden synes förvånad. Härefter visar sig gudinnan sjelf i all sin fägring och börjar en liflig dans ikring honom, tills hon kommer honom allt närmare och slutligen böjer sig i de mest förföriska attityder. Den onde anden blir förtjust i hennes skönhet och hennes dans. Han inbjuder henne och alla hennes tärnor i sitt slott och gudinnan mottager bjudningen. Den onde anden viftar med den förtrollande qvisten, hvarvid en gyllene sal uppstiger ur jorden och en festlig måltid synes i ordning. Flora sätter sig till bords bredvid den onde anden. Hon förtrollar honom med sin person, kredensar hans bågare med tjusande småleenden och intager honom så, att han släpper den förtrollande qvisten. Under tiden dansa hennes tärnor och vidundren äro förtjusta.

Den onde anden faller på knä för gudinnan och vill kyssa hennes hand, men i samma ögonblick fattar hon i trollqvisten.

Då sjunker den onde anden med sitt hof ned i jorden och Flora omgifves af sina jublande tärnor.

Ånyo förändras scenen. Flora med sina tärnor påträffa i en lund den olyckliga fästmän, som är förtviflad. Gudinnan befäller sina tärnor att föra fästmän och fästmannen till den olyckliga trädgården, dit hon sjelf begifver sig, alltid i en rosenvagn, farande i ett moln.

Härmed slutas andra afdelningen af baletten. Publiken är belåten. Dansöserna hafva gjort sitt bästa och Nanny Rehn har tjusat alla genom sin behagfulla dans, sitt oskuldsfulla väsende och sin hänförande skönhet. Charles van der Maase

har slukat den förtrollande qvinnan med sina ögon och hans passion har stigit till en farlig höjd. Flera inropningar ske och Nanny visar sig, ödmjuk, tacksam, hänförande och skön som den nyss utspruckna rosen.

Blomsterbuketter saknas ej och den glada dansösen för-
mår knappast att upptaga alla. Henry Allen har inga blom-
mor med sig, men tager en blixtrande diamant ur sin schal,
vinkar en af slafvarne till sig och gifver honom en befallning,
hvarefter den svarte mannen lemnar logen. Allt detta ser pu-
bliken med sina kikare.

Man beundrar österlänningens frikostighet, ty naturligtvis
är diamanten bestämd för Nannys räkning, och Henry Allen
är ännu mera hjälten för aftonen. Han har med förtjusning
åskådat Nannys dans och beundrat hennes oskuldsfulla väsende.
Denna sylfid kunde förtrolla både onda andar och goda yng-
lingar, ja, Allen hade rent af glömt bort Aurore van der Maase,
fastän hennes skönhet öfverglänste Nanny Rehns. Aurore till-
talade sinnena, tyckte Allen, men Nanny intog hjertat.

Aurore van der Maase hade hoppats, att Allen skulle
komma på visit under detta uppehåll i baletten, men i dess
ställe inträdde grefve Lefwengraup i van der Maaseska logen.
Aurore var så införlifvad med tanken på Allen, att hon ej
bemärkte grefvens ankomst, förrän modren gjorde henne upp-
märksam derpå.

Grefven hälsade, tog plats på bänken bakom fruntimren
och inledde följande konversation:

»Hvad tyckes om baletten?»

»Den är utmärkt,» svarade kommerserådinnan.

»Har fröken samma tanke?»

»Ja, visst,» utropade hon med en egen ton, som förvånade
grefven och gaf tillkänna, att Aurore blifvit på något sätt
oroad.

»Vår celebre artist, Nanny Rehn, är förtjusande,» yttrade
grefven.

»Ja, hon är verkligen söt,» tillade kommerserådinnan.

»Sågo damerna, hur herr Allen blef så förtjust i mamsell
Rehns dans», fortsatte grefven och bemärkte vid dessa ords
yttrande, en nervös ryckning hos Aurore, »att han genom en
af sina negrer förärade henne en diamant.»

»En sådan frikostighet är nobel,» försäkrade fru van der Maase.

»Ja, herr Allen kan vara frikostig, ty hans fader lärer vara offantligt rik», upplyste grefven, »och af amerikanska ministern har jag erfarit, att firman Robert Shelton i Havanna har de största plantager i hela Vestindien.»

»Men», frågade kommerserådinnan, »hvad nöje kan det lilla Sverige skänka en sådan framstående ung man, då han har hela Europa att disponera?»

»Jo, man påstår», svarade herr Thure Lefwengraup, i det han böjde sig ned emellan de bägge fruntimmrens hufvud, för att kunna se hvad verkan hans kommande ord skulle göra på Aurore, »att Henry Allen är i Sverige för att utse åt sig en hustru.» Vid dessa ord rodnade Aurore häftigt och härmed fick grefven gåtan till hennes ojemna lynne löst.

»En sådan man behöfver ej länge leta efter en hustru, eller hvad tror du, Aurore», sade modren småleende till Aurore. Hon spratt till, var oberedd på frågan och gaf följande obetänksamma svar, låtande förleda sig af svartsjuka: »den, som offentligen gifver presenter åt *dansöser* torde ej så lätt få en aktningvärd maka.»

»Nu är du alldeles för sträng, Aurore, i dina moraliska åsikter, tycker ej grefven det?»

»Fröken van der Maase synes hafva stränga fordringar på oss stackars ungarlar», svarade grefven, »Henry Allen har ej stora pretentioner. Han vill blott hafva en *fattig* flicka, som älskar honom.»

»Detta är ej underligt», menade kommerserådinnan, »då han sjelf är rik.» Aurore tycktes ej hafva bemärkt grefvens sista ord. Denne tog nu afsked och vid gåendet trappan utför, tänkte han för sig sjelf: »jag, mitt dumma nöt, har en lång tid varit kär i denna koketta qvinna och inbillat mig hafva framgång. Hon vill ju eröfra millionären. Hvilken lycka att mina ögon öppnades i tid, innan jag blifvit berusad af den farliga sirenen.»

Ridån gick nu upp och tredje afdelningen af baletten begynner. Teatern föreställer ånyo den vissnade trädgården.

Floras tärnor hafva ditfört såväl trädgårdsmästaren som hans fästmö. Bägge äro ännu i sömn. Nu inträder gudinnan sjelf, företager en besvärjelsedans kring de sofvande och vidrör dem med den förtrollande qvisten, hvarvid alla deras bekymmer försvinna och deras kärlek uppvaknar på nytt. Floras nymfer föra dem till gudinnan, som förklarar, att deras trädgård är förhäxad, men skall frigöras af henne.

Derpå börjar gudinnan en dans kring blommorna, smeker dem och kysser dem, samt vidrör dem med trollqvisten, så att de ånyo få lif och friskhet.

Så öfver allt i trädgården, der hon ilar fram med graciösa steg, vidrörande träden med trollqvisten, hvarvid de genast fyllas med frukter. Trädgårdsmästaren och hans fästmö intagas af den största förvåning och glädje, då de se sin trädgård blifva rik, ty nu kunna de gifta sig. Flora småler åt deras lycka, framtrollar med qvisten en tron af blommor, der hon intager plats och låter sina tärnor börja en dans, i hvilken hon snart sjelf deltagar. Här utvecklar hon hela sin konst, tjusar omedvetet publiken och är sjelf inspirerad. Då dansen är slutad lägger hon sina händer på den knäböjande fästmannens och fästmöns hufvud, omgifves af alla sina tärnor i de smakfullaste grupper och scenen upplyses af bengaliska eldar. Så slutar baletten.

Publiken är hänryckt. Nanny Rehns namn ljuder i salongen. Hon inträder, skön som morgonrodnaden, ljuf som blomman, skär som oskulden.

Den strålande diamanten är fästad på hennes bröst. Den bemärkes af alla. Man kastar ofrivilligt sin blick på Allen. Han har rest sig upp, klappar ifrigt med händerna och synes vara belåten med sin afton. Flera inropningar följa efter hvarandra.

Den firade dansösen öfversållas af blommor och då hon upptar konsulns bukett samt obemärkt förer den till sina läppar, klappar hans hjerta våldsamt.

Man vill knappast lemna salongen, så intagande förefaller den sköna dansösen. Allen klappar ännu händerna och har sin blick beundrande fästad på Nanny, som omedvetet kastar sitt öga till österlänningens loge och belönar hans bifall med en ljuf blick. Ändtligen sluta inropningarna och alla gå hem

från Thalias tempel med belåtenhet, utom fröken Aurore van der Maase. Hon har sett diamanten stråla på Nannys bröst och den synen bränner nu på hennes hjerta, uppväcker hat i hennes själ och föder afund emot denna dansös, som så blifvit firad. Aurore lemnar teatern redan vid Nannys första inropande och kastar härvid ännu en gång sitt öga spanande efter den, för hvars skull hon hela aftonen lidit bittra qval, men han bemärker henne ej. Blodet börjar jäsa i den stolta skönhetsens ådror af svartsjuka och högmod.

III.

Fröken Aurore van der Maase tillbringar en högst orolig natt. Alla möjliga fantasier oroar hennes hjerna. Den ena stunden ser hon dansösen Nanny Rehn sitta vid Allens sida och deras anleten stråla af glädje. Den andra stunden visar sig dansösen i all sin skönhet och den fördömda diamanten plågar hennes ögon med sitt magiska sken. Slutligen tycker Aurore, att hon sjelf ligger på knä för Allen, bekännande sin kärlek, men blifver tillbakastött, hvarvid hon gifver till ett rop och vaknar. Förskräckt blickar hon ikring sig i sin sängkammare och finner allt vara i sin ordning, utom hennes oroliga hjerta.

Hon genomlefver nu vaken, hvad hon i drömmen erfarit. Hon sönderslites af qval, och så snart det blifvit dager, rusar den junoniska gestalten ur sin bädd, omsluter sin sköna kropp med en morgonrock af siden, sticker de små fötterna i sammetstofflor och skyndar till spegeln, för att se efter, om den dystra natten med sina drömmar skadat skönheten i hennes ljufva anlete.

Svaret synes blifva godt, ty ett leende af tillfredsställelse utbreder sig öfver hennes rosenläppar. Oron försvinner vid tanken, att hon i dag skall rå om Allen ensam under promenaden. Hon ringer på sin kammarjungfru och öfverlägger med henne om sin toilette för dagen. Den ena klädningen och den ena hatten efter den andra pröfvas och spegeln an-

litas flitigt. Aurore vill i dag blifva skönare än någonsin. Ändtligen fäster hon sig vid en ridklädning af grön sammet, kantad med guldspetsar. På hufvudet sätter hon en amazonhatt, med flor och hängande plym. I handen hvilar ett litet konststykke till ridspö, försedt med guldknapp och guldtofsar. Kring halsen fästes ett rött sidenband, som sammanhålls af en juvel. Aurore är strålande af skönhet och behag. Spegeln säger henne det och äfvenså kammarjungfrun. Hon afbider med otålighet att klockan skall blifva 11, ty då får hon återse honom, för hvilken hon brinner af en häftig lidelse.

IV.

Då Elin denna dag var bortbjuden till en skolkamrat beslöt Anna att besöka fru Ericsson, der hon visste sig vara välkommen. Hón gick direkt till klädståndet, der hon visste, att gumman var till finnandes.

Det blef nu glädjesamt, då Anna visade sig och gumman utropade fryntligt:

»Nej se, lilla Anna kommer till mig. Det riktigt gläder mig. Sätt dig ner i fåtölj-stolen.»

»Ja, goda moster, i dag är jag ledig och därför gick jag hit.»

»Du är hjertligt välkommen. Jag har nyss varit på banken och satt in penningar och därför ser du mig klädd i min nya kappa och min nya hatt.»

»Moster ser ståtlig ut,» förklarade Anna.

»Du lilla smickrerska, säger du det, nåväl då tror jag vi stänga standet och göra en tur till Djurgården, eftersom väderet är vackert och jag helgdagsklädd.»

»Ack så roligt,» utropade Anna.

»Om du nu skrufvar så håller jag till fönsterluckan. Derpå tog gumman sin pirat på armen, låste igen dörren till klädståndet och spatserfärden ställdes till Skeppsbron, der en roddarbåt togs till Djurgården. Mången blick föll på den vackra flickan, som ännu bar sorgkläder efter sin moder och

derigenom visades, att hon gjort en stor förlust. Den gamla frun fann man hafva ett siratligt utseende, så att de två fruntimren kunde tagas för släktingar.

V.

På kommerserådet van der Maases gård stodo fyra ståtliga ridhästar. De två negrerna sutto på två af dem, klädda i österländska dräfter. De två andra hästarne höllos i tyglarna af betjenter från van der Maases hus. Det dröjde ej länge, förrän Aurore och Allen visa sig. Man stiger till häst. Allen är civillklädd och Aurore ej olik en drottning i hållning och en amazon i elegans. Den lilla kavalkaden väcker uppseende. Hvem äger dessa svarta slafvar? Hvem är denna sköna qvinna? Hvem är denne elegante man? Aurore bemärker allt, hon njuter af den beundrande uppmärksamheten, som snart skall spridas i hufvudstaden. Hon är nu vid det bästa lynne, ty hon är ensam med Allen.

»Jag har i natt drömt om den vackra baletten. Hvad tycks om en sådan liffig inbillning,» yttrar Allen.

»Brukar ni drömma, herr Allen?»

»Ja, när någonting under dagens lopp intresserat mig djupare, så framkommer det om natten i drömmen.»

»Således var baletten i er smak?»

»Tonen i denna fråga kommer mig att misstänka, det ni min fröken, ej är af samma tanke som jag i afseende på denna balett.

»Baletter i allmänhet äro ej i min smak,» yttrade Aurore.

»Har ni skäl för denna hårda dom,» frågade Allen.

»Ja! Baletter synas mig osedliga och dermed förlora de för mig sitt värde,» svarade Aurore.

»Osedliga, säger ni, dansen är ju en skön konst, fröken van der Maase, och såsom sådan bör den också betraktas.»

»Konsten trodde jag skulle framställa det sedliga och det sublima, men ej motsatserna.»

»Nåväl! Kan man se något sublimare, skönare och sedligare än Nanny Rehn i baletten Flora», utropade Alien med liflighet.

»Menar ni *personen* Nanny Rehn eller *artisten*?»

»Artisten naturligtvis, ty jag har ej äran personligen känna detta fruntimmer. Kan man väl se någonting ljufigare än då denna flicka rör sig med den mest fulländade grace, som på en gång visar oskuld och estetisk fulländning af sin konst», sade Henry med värme och känsla.

»För att kunna anse en dansös mäktig att framställa och på mina sinnen verkliggöra allt hvad ni nu sagt, fordrar jag att vara öfvertygad om, att dansösen sjelf är . . .»

»Ah! jag förstår», afbröt Allen, »artisten är för er först då verklig, när den äfven är moraliskt fullkomlig.»

»Om ej just fullkomlig, så åtminstone vida annorlunda än hvad artister vid baletten i allmänhet äro.»

»Äro då ej individer af denna kår i allmänhet aktningvärda», frågade Henry liksom tviflande, »är ej mademoiselle Nanny Rehn på en gång en stor artist och ett aktningvärdt fruntimmer, eller, såsom ni menar, en fullkomlig artist?»

»Hvem tror herr Allen kan känna en aktris, en dansös», svarade Aurore med ett leende af så tvetydig halt, att Henry ej visste hvad han skulle tänka.

»Stackars artister, som så hårdt dömas», utropade den unge mannen med medlidande i rösten, »de äro i sanning att beklaga.»

»Hvarföre det! Den yttre triumfen är dem nog. De veta för visso, synnerligast om de äro qvinnor, att det *manliga* könet slafviskt följer deras segertåg, och dermed måste de nöja sig, ty sitt eget köns förtroende och aktning veta de sig aldrig kunna förvärfva.»

»Hvilken barbarism i ett land som kallar sig bildadt och gör anspråk på hög civilisation», yttrade mannen från Södern ej utan motvilja.

»Det är ej *landets* fel, om *individerna* sjelfva sjunka så djupt, att de ställa sig utom moraliteten», försäkrade Aurore ej utan en viss ifver.

»Men huru skall då äfven den dygdigaste af dessa människor kunna intaga en plats i societeten, då opinionen döm-

mer dem saklöst, alla utan undantag», frågade Allen med en undrande tonart.

»Tror ni, att mamsell Rehn, som i går så firades, skulle kunna få inträde i en enda bättre familj, eller ens, att ett välkändt fruntimmer ville gå med henne på gatan,» fortfor Aurore i sin grymhet och måhända äfven af afund emot den stackars dansösen.

»Hvilken hätskhet och råhet af qvinnor mot sitt eget kön», sade Allen med föraktlig ton.

»Knapptast en *man* af goda tonen vågar *utom scenen* visa sig i hennes sällskap», dristade sig Aurore att säga, njutande af sina elaka omdömen.

»Hvilket andefattigt lif måste ej dessa olyckliga qvinnor hafva, då de till belöning för sin konst blifva trampade i smutsen af en folkopinion», sade Henry, som ej kunde uraktlåta att beklaga.

»De hafva ej behof af hemmets glädje. De äro nöjda med stundens flyktiga beundran. De sälja ju både sig och sin konst», påstod den vredgade amazonen med ett spotskt leende på läpparne.

»Ni dömmar för hårdt, fröken van der Maase», sade Henry med missnöjd tonart, »Nanny Rehn kan ej vara en sådan föraktlig varelse.»

»Påminner ni er ej, att ni sjelf i går afton offrade på det altare, jag beskrevit. Diamanten, som ni sände Nanny Rehn, emottog hon såsom ett bevis på edert deltagande och...»

»Jag sände den af beundran för hennes talang och ej...»

»Ah!» afbröt Aurore, »ni skall ej så sublimt uppfattas af gåfvans mottagarinna. Hon anser er redan för sin beundrare och väntar i dag eller i morgon att få en visit af er och sedan...»

Här afbröts meningen, ty kavalkaden hade kommit in på en smal skogsväg och hindrades af ett annat sällskap, som också var ute att förlusta sig. På en liten träbänk ingripna i ett gladt samtal sutto tre personer och på den smala skogsvägen höllos fem hästar af två betjenter i Rehnhjelm och van der Maases livréer. De tre personerna på bänken voro Nanny Rehn, Charles van der Maase och Axel Rehnhjelm. Vägen var så trång, att det sist ankommande sällskapet ej kunde

komma fram, utan måste stanna. Den som först bemärkte den österländska kavalkaden var Rehnhjelm's betjent. Han ropade därför till sin herre: »Främmande ryttare äro bakom våra hästar, vill löjtnanten komma och hjälpa mig med Figaro, som är bångstyrig.»

Axel skyndade fram och hästarne strökos tillbaka in i skogen, så att en och en i sänder kunde framrida. Aurore visade sig först och Axel förvånades öfver att träffa fröken Aurore van der Maase på denna plats. Han var emellertid sysselsatt med att sköta Figaro, så att han blott med en böjning på hufvudet kunde hälsa på Aurore.

»Ah! är det ni, baron Rehnhelm», utropade Aurore med glad stämma, »det var ett angenämt sammanträffande. Jag och herr Allen njuta af den sköna höstdagen.»

»Det är också vårt företag», svarade Axel. »Jag tror, att fröken med möda kommer fram.»

»Åhjo! det går nog», svarade Aurore och passerade det trånga stället. Henry följde, hälsande på löjtnant Rehnhelm. Negrerna trängde tätt efter hans häst. Kavalkaden hade nu framkommit ur det trånga passet och Rehnhelm skyndade tillbaka till sitt sällskap.

Charles och Nanny sutto på bänken, njutande af ett förtroligt samtal. Nanny hade öfvertalat Charles och Axel till denna utfärd.

Emellertid redo nu Aurore och Henry en stund i sakta skridt, tills de kommo fram på en öppen plats och oförmodadt voro nära nog invid den lilla bänken, der de upptäckte Nanny och Charles. Aurore studsade tillbaka i sadeln af öfverraskning och tvärstannade sin häst genom en häftig dragning på stångbetslet. Henry följde exemplet.

Charles och Nanny, oroade af bullret, vände sig om och de fyra personernas blickar mötte hvarandra.

Aurore kände, hur förtrytelsens rodnad purprade hennes kinder. Nanny syntes öfverraskad. Charles var förlägen och blott Allen hade sitt vanliga lugna utseende. Aurore bröt tystnaden.

»Hvilken behaglig syrpris för din syster, Charles, att se dig på denna plats i sällskap med en dansös,» utropade hon

i en ton af odrägligt högmod, förakt och med tydlig afsigt att såra.

Konsuln stod liksom på glödande kol, men försökte att be-darra stormen med följande ord: »Ah! det är min vackra syster, som öfverraskat oss och har herr Henry Allen i sällskap. Mjuka tjenare, herr Allen. Ni är ju en stor beundrare af den sköna danskonsten? Här får jag presentera mamsell Nanny Rehn, den mest firade dansös i Sverige.»

Henry vinkade till sig en af negrerna, som mottog hans häst, och steg ur sadeln samt närmade sig till Nanny Rehn, fattade hennes hand, sägande: »För den som i går skänkte mig en af de skönaste stunder i mitt lif, anser Henry Allen det för en ära att blifva presenterad.»

»Ack, min herre», svarade Nanny med en svag rodnad på kinderna, »jag är blott en stackars dansös, men tackar för edra goda ord. Den dyrbara diamanten, ni i går tillställde mig, glädde mig att betrakta, emedan ni ansåg min konst värd densamma. Jag har i dag återsändt den till eder jemte några skrifna ord af tacksamhet.»

»Är ej Henry Allen nog värdig person att få förära en stor konstnär ett smycke», frågade den unge mannen.

»Ni känner ej riktigt till vårt Sverige, då ni är okunnig om att en nittonårig flicka ej kan taga emot presenter af en främling,» svarade Nanny med ett sorgset leende. Henry kastade en blick på Aurore, för att se hvad intryck detta samtal kunde åstadkomma, men hon syntes liknöjd.

Han yttrade vidare till Nanny: »Om min stackars diamant ej fick qvarstanna hos mamsell Rehn, så hoppas jag, att ni ej vägrar emottaga min beundran för er talang och min högaktning för er person.»

»Beundran tager jag ej emot, men högaktningen är för mig dyrbarare än jordens alla diamanter», bedyrade Nanny med strålände ögon. Aurore satt liksom på nålar. Hon kunde ej tala och visste knappast hvad hon skulle säga. En sådan oblyghet som dansösens, att våga inlåta sig i konversation med en sådan framstående man som Allen i en fröken van der Maases närvaro och derunder helt ogeneradt kunna dölja den blygsel, hon borde känna, vid tanken på att hafva blifvit öfverraskad tillsammans med konsuln, öfvergick Aurores förstånd

Jag Ferdinandéz Stefano, svär vid Jesu kors och lidande.

och förstummade hennes tunga. Charles hade svårt att finna sig, men sökte fatta sitt parti och visste ej, om han vågade presentera dansösen för sin syster, då han till sin förvåning förekom af Nanny sjelf, som ställde denna fråga till honom: »Hvem är detta fruntimmer, som så onådigt dömmar oss, staccars dansöser. Kan det vara en släkting till dig, Charles?» Konsuln stod nu emellan två eldar — älskarinnan och systemen. Nanny hade dessutom kallat honom *du* och man duar ej en dansös, om man ej står på en förtroligare fot med henne. Charles drog verkligen efter andan, ville gifva ett svar, men dröjde, hvarför Allen ansåg sig böra komma emellan.

»Eftersom det gäller mitt sällskap, vågar jag taga mig friheten att presentera fröken Aurore van der Maase för mamsell Nanny Rehn.» De bägge qvinnornas ögon möttes. Aurores brunno af harm, förakt och sårad stolthet. Nannys voro lugna och uttryckte blott förvåning.

Aurore vände sin blick till Allen och yttrade i den föraktligaste ton: »Herr Allen, eder egenskap af främling är det enda i mina ögon, som kan ursäktas er att hafva tillfogat Aurore van der Maase en sådan skymf som att blifva presenterad för en simpel figurantska och dertill min broders... Hon utsade ej meningen, men skymfen kändes desto djupare och i detsamma gaf den stolta amazonen hästen ett slag med ridspöet, obekymrad, om någon följde henne. Henry kunde ej stanna kvar, utan måste rida efter. Nanny yttrade ej ett ord, men hennes kinder voro likbleka och bittra tårar runno ur hennes ögon. Hon var djupt sårad och kunde ej tröstas af hvarken Charles eller Axel. Hon började tvifla på sanningen och upprigtigheten af konsulns kärlek. Under hemfärden yttrade hon ej ett ord.

VI.

Fröken van der Maase var i en hetsig sinnesstämning. Hennes skarpa fördömande af artister måste förefalla Allen orättvist, minst sagdt, då hon af Nanny fick höra, att diaman-

ten var återlemnad, och häraf kunde den konklusionen dragas att Aurore saknade hvarje mildare känsla, då hon så hårdt kunde bedömma en hel kår af sitt eget kön. För att tillfredsställa sin hätskhet och sin afund hade hon förlupit sig i sina omdömen och kom nu först till eftertanke. Hvad åter den nyss timade händelsen i skogen anginge, der hon skymfat en oskyldig kvinnas heder, så kände hon deröfver snarare belåtenhet, än missnöje, ty hon kunde ej fördraga denna Nanny.

Och dessutom var hon uppfostrad i så högmodiga åsigtter att en dansös ej var annat än en lindanserska, ett *falt* ting på verdensmarknaden.

Allen å sin sida var ytterst förvånad af hvad han hört och sett samt missnöjd, emedan han ej fått tillfälle att trösta den stackars Nanny:

Allen och Aurore redo stillatigande bredvid hvarandra, ty man var nu utkommen på stora vägen, som ledde till Djurgårdsslättan. Här stodo sittsoffor och på en af dessa hade fru Ericsson och Anna Rehnjelm slagit sig ned. Henry råkade händelsevis att kasta ögonen åt det hållet, hvarvid en syn tvang honom att tvärstanna med hästen. »Det var ju samma sorgklädda flicka, han mött i trappan hos kommerserådet van der Maase», tänkte Henry för sig, »hon är ju mycket lik löjtnant Rehnjelm.» Han ämnade fråga Aurore, om hon kände henne, men Aurore hade fortsatt ridten och vände sitt hufvud tillbaka, undrande, hvarför Allen blef efter. Han måste då sätta sin springare i raskare gång, men kastade ännu en gång en blick på den sorgklädda flickan, då han till sin förvåning såg det äldre fruntimret hafva rest sig upp och betrakta honom med en nästan förvirrad blick, under det att hon sträckte högra handen i luften. Henry blef än mera förvånad och var nästan färdig att stiga af hästen och tillfråga de bägge fruntimren om deras namn, men detta kunde synas närgånget, och dessutom kunde han ej negligera Aurore, som vunnit långt försprång, utan satte sporrarna i hästen och försvann med sina trogna negrer.

»Om ej mina ögon bedraga mig och min hjerna yrar, var detta en afkomling af Claes Magnus Rehnjelm», utropade fru Ericsson, som blifvit så öfverraskad af Henrys uppträdande, att hon omedvetet stigit upp från soffan.

»Äfven jag», inföll Anna, »har sett denne man en gång förut i trappan hos van der Maases och han är märkvärdigt lik ett porträtt af min farbror Claes Magnus Rehnholm. Han heter Henry Allen och var i går på middag hos kommerserådet van der Masse, och i dag är han på promenad med fröken Aurore.

»Var denna flicka en fröken van der Maase», frågade gumman, »hvarför hälsade hon då icke på dig?»

»Kära moster», svarade Anna, »hon såg mig ej», men inom sig var hon öfvertygad om, att Aurore känt igen henne, men var för stolt att hälsa på guvernanten.

VII.

»Hvad kunde fångsla er, herr Allen, till den grad, att ni stannade», frågade Aurore den återvändande.

»En öfverraskning har återigen träffat mig», berättade Allen, »jag har återsett denna unga flicka, som är sorgklädd och gör ett alldeles obegripligt intryck på mig. Känner fröken Aurore kanske henne.

»Om hvilken talar ni», frågade Aurore, liksom hon ingenting bemärkt af hela tilldragelsen.

»Såg ni ej de bägge fruntimren, som sutto på soffan.»

»Nej.»

»En var äldre, en yngre.»

»Nej minsann jag såg dem.»

»Den yngre var djupt sorgklädd.

»Såå.»

»Denna sorgklädda flicka har jag mött en gång förut i eder faders hus och då var hon åtföljd af en af kommerserådets betjenter.»

»Så eget», sade Aurore, »när mötte ni henne?»

»I går afton, när jag lemnade eder familj.»

»Hvem kan den okända vara», yttrade Aurore i den lugnaste ton, besluten af en nyck att ej nämna Annas namn, ehuru hon igenkänt henne.

»Derom måste jag blifva underrättad, ty jag söker en person med detta utseende, men har ännu ej lyckats finna henne», sade Henry med en viss ifver i rösten.

»Enklaste metoden är att rida tillbaka och fråga,» tillrådde Aurore.

»Ah! min fröken, ni anser mig visst bra oartig, då jag plågar er med mina enskilda förhållanden», utropade Allen med en viss rörelse i rösten.

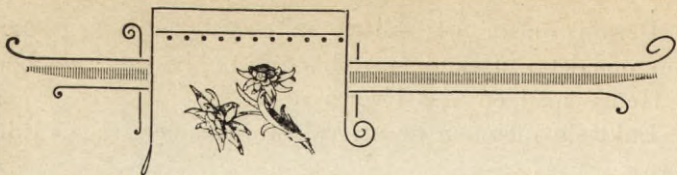
»Tro ej, herr Allen, att jag är känslolös för edra angelägenheter, ehuru jag ej kan gagna er med upplysningar», sade Aurore, betraktande Allen med en deltagande blick, »måhända ni finner mig stolt och högfärdig, då ni såg, hur jag behandlade mamsell Rehn, men måste så göra, ty om jag anorlunda handlat, skulle opinionen drabbat mitt namn och mitt rykte.»

»Hvad den stackars dansösen måste lida i denna stund,« utropade Henry, som ogillade Aurores uppförande, men ej ansåg sig hafva rättighet att korrigera henne. Aurore fann ej för godt att häremot göra något inkast.

Kavalkaden var snart framme vid van der Maaseska huset. Allen tog afsked af den vackra amazonen med en varm handtryckning, som återgäldades med ett huldrikt småleende.

Derpå trafvade Henry med sina negrer tillbaka till Djurgården, för att söka träffa de bägge fruntimren, men de voro ej mera tillstädes, hvarför den unge mannen måste äfven denna gång uppgifva hoppet att få klarhet i sina gissningar.

ELFTE KAPITLET.

I.

Den Piperska muren var på den tiden ett väl renomeradt värdshus, der både politiska, ekonomiska och idylliska sällskaper kunde i all trygghet sköta sina angelägenheter.

Ett af smårummen togs i anspråk denna dag af intendenten Jules Lopéz och direktör Jonas Zwicken. En butelj malaga var intagen och samtalet i full gång.

»Det är nu en månad sedan vi träffades, herr direktör», sade intendenten och klingade med honom.

»Tiden flyger i sanning fram», svarade direktör, »jag har ej haft någon förmånlig affär att erbjuda er förr än i dag.»

»Jag har beslutat att draga mig ur dessa penningaffärer, ty jag har arbetat ihop tillräckligt för mina återstående dagar.»

»Det vore oklokt menade Zwicken, »då ni kan göra goda affärer. Jag har idag diverse papper att erbjuda, goda reverser af solida personer, som äro befryndade med rika slägter. Här har jag en revers på 1000 riksdaler af kammarjunkar Teppel med borgen af snusfabrikör Strömbom. Detta papper är finfint

och många af mina klienter hafva velat hafva det, men jag har gömt det åt er.»

»Jag tackar för välviljan, herr direktör», sade intendenten, leende på ett eget sätt, »men jag ämnar draga in mina penningar och köpa mig en landegendom.»

»Ah! ni ämnar bo på landet och dricka spenvarm mjölk morgon och afton för att kunna lefva länge. Förträffligt, herr intendent, men derföre kan man väl draga nytta af ett litet nätt rörelsekapital», yttrade affärsmannen, ifrig att få sina lånetransaktioner i gång.

»Nåväl», inföll intendenten, »jag kan väl ej få ro, förr än jag tagit något af edra papper.»

»Charmant, herr intendent! Nu känner jag igen er. Här är en revers af löjtnant Lefwengraup, med borgen af kammarherre Happe.»

»Duger ej», yttrade Lopéz.

»Här en annan af samme Lefwengraup med borgen af Axel Rehnghjelm, son till den rike generalmajor Rehnghjelm.»

»Ni har förut lemnat mig reverser af dessa herrar, och jag vill ej hafva flera af dem», förklarade spanjoren med otålig röst och ifyllde glaset.

»Ah! jag förstår, ni ratar smålappar och vill hafva stora papper, som kunna inbringa en större ränta. Nåväl herr intendent! Jag har ett papper på 50,000 riksdaler att erbjuda, det är en förnäm och rik man, som kommit i tillfällig förlägenhet.»

»Hvilken galning tror sig få låna en så stor summa af en procentare», frågade spanjoren, när man vill låna en sådan summa och gifva 40 procent i ränta, är man tydligen ruinerad eller blifver det snarligen.»

»Visserligen kan ni synas hafva rätt i ert omdöme, herr intendent», svarade kommissionären, »men omständigheter gifvas, då en rik man kan vara i förlägenhet och ej blotta sig i en allmän bank utan, föredrager ett privat lån genom Jonas Zwicken, som är tystlåten och trogen mot sina klienter. Generalmajor Rehnghjelm skulle få denna summa med lätthet på riksbanken, om han ville, men . . .

»Generalmajor Rehnghjelm», afbröt spanjoren, »är således

lånsökairen. Det var en annen sak. Hans papper vill jag taga. Låt mig genomläsa reversen.»

Jonas Zwicken blef mycket glad öfver att affären lyckades och framsträckte reversen. Lopéz genomläste den, mumlande för sig sjelf: generalmajoren behöfver låna 50,000 riksdaler på 40 procents ränta, det betyder, att han är nära sitt fall, och högt yttrade han: Herr Zwicken, jag har händelsevis 50,000 riksdaler på mitt kreditiv. Ni skall få en anvisning på summan, så blifver reversen min.»

»Tackar allra mjukast, herr intendent! Ni är en crœsus i sanning.» Spanjoren skref en anvisning på riksbanken å 50,000 riksdaler och affären var uppgjord.

Återstoden af malagan dracks ur och de bägge herrarna togo afsked af hvarandra.

II.

När fröken Aurore van der Maase hemkommit från promenad-ridten på Djurgården, begaf hon sig till sin moder för att förtälja den celebra skandal, som tilldragit sig derstädes.

Den högfärdiga modren ansåg familjens ära vara kränkt genom konsulns intima förhållande till en föraktlig dansös och ansåg sig böra skrupensa styfsonen vid lägligt tillfälle.

Hvad åter förhållandet med Anna och hennes fruntimmerssällskap vidkom, skulle genast en undersökning hållas vid hennes hemkomst.

»Jag kan icke begripa, hur Charles offentligen med denne figurantska kunnat visa sig på Djurgården», sade kommerserådinnan med vredgad ton till Aurore, som satt i soffan bredvid henne, »hvad du måste hafva lidit denna dag, min stackars Aurore.»

»Ack ja, kära mamma», svarade dottren, »det var en högst obehaglig situation, synnerligast herr Allen blef vittne till alltsammans.»

»Baron Axel Rehnjelm var ju också i sällskap med den gemena kvinnan?»

»Ja, han var äfven med, men yttrade ej ett ord.»

»Detta herr Axels flyktiga nppförande lärer ej generalmajoren upptaga väl», menade kommerserådinnan.

»Synnerligast han hade betjent med sig i Rehnhjelmiska livrét», tillade Aurore.

»Hvilken skandal för familjerna van der Maase och Rehn-hjelm», utropade den vredgade frun.

»Denna infame dansös borde aldrig mer få visa sig på kungliga teatern», utlät sig fröken Aurore.

»Jag har lust att tala vid direktören för hans majestäts teater härom», fortfor fru van der Maase.

»Man kan ej besöka kungliga teatern, förr än denna sirén blifvit afskedad», ifyllde Aurore.

»Var lugn, min älskade dotter», försäkrade modren, »jag skall nog få denna slyna ur vägen.»

»Jag tackar min förträffliga moder, som så djupt deltagar i min olycka», yttrade dottren med låtsad rörelse och kysste henne på handen. Derpå lemnade Aurore salongen.

III.

Fröken Aurore hade knappast aflägsnat sig lemnande modren åt sina betraktelser, förrän kommerserådet inträdde. Han var ej såsom vanligt fryntlig och sjelfbelåten, utan missbelåten och bekymmerfull. Han helsade på hustrun och slog sig ned i en fätölj yttrande: »en affär, Ebba, nödgar mig att i morgon resa till Skåne, hvarom jag ville underrätta dig. Tvenne större firmor hota att göra cession, hvarföre jag måste se efter, hvad jag kan rädda af mina stora fordringar. Dessutom har jag en annan sak af vigt att meddela dig.»

»Så är äfven förhållandet med mig», tillkännagaf hustrun »vill du kanske först andraga ditt ärende?»

»Du vet, kära Ebba», började kommerserådet, »att vår dotter Aurore nu är så gammal, att hon kan träda i äkten-skap.»

»Ja, Aurore är 19 år gammal», inföll hustrun.

»Min såväl som din sträfvan är ju att få henne gift med en man af anseende och rang. Är det icke så?»

»Du talar med min egen mun, käre Louis», svarade frun.

»Det gläder mig, att vi äro af samma tanke i denna viktiga sak», fortfor den äkta mannen, »generalmajor Rehnjelm har hos mig anhållit om Aurores hand för sin son Axel.»

»Ah! Familjen Rehnjelm önskar associera sig med familjen van der Maase», utropade kommerserådinnan med en ton, af hvilken man svårligen kunde dömma, om hon gillade eller ogillade det föreslagna partiet.»

»Friherrinnan Rehnjelm ämnar sig oförtöfvadt till dig, Ebba och Aurore för att höra eder tanke om detta giftermål», fortfor kommerserådet, »och äfven jag önskar höra densamma.»

»Partiet är naturligtvis redan uppgjort, herrar fäder emellan och sent omsider få vi, mödrar och bruden sjelf, äran att blifva rådfrågade», sade fru van der Maase i en spetsig ton och med ett missbelåtet rynkande på läpparna.

»Då jag ej haft någon aning om generalmajorens giftermålsplan, har jag ej kunnat meddela dig eller Aurore densamma», försvarade sig den äkta mannen på ett undfallande sätt.

»Deri kan du ha rätt, Louis, och jag lemnar nu detta svar», sade den stolta frun, »att jag vill höra hvad friherrinnan Rehnjelm tänker om denna sak och allrämest hvad Aurore kan hafva att andraga.»

»Som du vill, Ebba», yttrade mannen eftergifvande, ty han visste, huru fåfängt det vore att strida med hennes hersklystna natur», efter min hemkomst kunna vi vidare tala om saken.»

»Huru länge blir du borta», frågade hustrun.

»Jag vet ej så noga, men måste kanske resa på flera håll. Fyra af mina bästa briggar hafva lidit skeppsbrott med sina dyrbara laster och allt är oassureradt», sade köpmannen med en bekymrad ton, men hans hustru var ej van att fästa sig vid sådana småsaker, som penningar, hvarför hon ej det minsta bekymrade sig om mannens klagan, utan anhöll, att nu i sin tur få föredraga sin sak.

»Oändligt gerna», medgaf kommerserådet.

Hans hustru berättade nu med skarpa ord hvad som tilldragit sig på Djurgården och slutade sålunda:

»Charles har ådragit vårt namn en skamfläck och du hans fader, måste taga i tu med denna sak.»

»Hvad i all världen vill du, kära Ebba, att jag skall göra i denna sak. Charles är ju gamla karlen. Han skulle i sanning bele mig, om jag förebrådde honom en liten amurett, så vanlig ibland unga män af goda tonen.»

»Hvilken liknöjdhet, du visar, min käre man, då det gäller vårt namns ära och anseende! Du kallar en offentligt skandal för en liten amurett. Nåväl! Jag skall sjelf tala vid Charles, efter du ej vill.

»Hvad du än gör, min älskade hustru, så var försiktig, ty du vet, att Charles är lätt retad och för öfrigt herre öfver sina handlingar samt kompanjon med mig i firman van der Maase.»

Derpå steg kommerserådet upp och lemnade rummet.

IV.

Klockan är sex på aftonen. Anna Rehnjelm har tillbragt en glädjefull dag med gumman Ericsson och var nyss hemkommen, då en betjent anmälde, att fru kommerserådinnan önskade tala med fröken Rehnjelm. Hon begifver sig derföre ned till salongen och finner der moder och dotter sittande i hvar sin fätölj, en kvinlig areopag, väl ofullständig, men derföre ej mindre bister. Anna hälsar ödmjukt, men fruntimren van der Maase hafva ondt i nacken och besvara ej hälsningen.

Kommerserådinnan antager en sträng uppsyn och vill krossa sitt offer, innan hon öppnat sin mun. Anna förstår ej hvad allt detta skall betyda, men känner sig orolig. Hon glömmer att taga plats, emedan man ej anmodar henne derom. Ändtligen tilltalar kommerserådinnan Anna i en skarp ton: »Min fröken, jag antog er till lärarinna för min dotter, emedan ni var rekommenderad af hofpredikanten Tellenius och jag

trodde edert anseende utan klander, men jag ser, att jag misstagit mig.»

Anna rodnade starkt vid dessa ord, dels af blygsel öfver att så blifva kränkt, dels af fruktan, att hennes kärleksförhållande till Axel Rehnhjelm kunde hafva röjts, i hvilket fall hennes samvete sade henne, att den gjorda anklagelsen ej var utan grund. Det var derföre hon med svårighet kunde få fram följande ord: »Det är med sorg jag förnimmer, att jag i något afseende misshagat hennes nåd, ehuru jag ej vet hvori mitt fel består.»

»Rodnaden på edra kinder tala ett annat språk, än osanningen på edra läppar. Jag vill upphjelpa ert minne. Kan ni förneka, att ni sällskapet med ett fruntimmer af tvetydig beskaffenhet på Djurgården», frågade fru van der Maase, skarpt fixerande guvernanten.

Anna andades åter. Den enda hemlighet, som betungade hennes samvete, var ej röjd. Det var blott fråga om en bagatell, tyckte Anna, men ej så fru van der Maase.

»Det fruntimmer, med hvilket jag sällskapet i dag, är ett aktningvärdt fruntimmer», svarade Anna med fast ton, ty hennes mod hade återkommit då hon ansåg sin sak god.

»Såå», återtog kommerserådinnan, »ni tycker det, min fröken. Kanske man kunde få veta namnet på detta aktningvärda fruntimmer, som ni protegerar så högt.»

»Hon heter Ericsson», svarade Anna lugnt.

»Kunde just tro det. Med en *Ericsson* sällskapar en fröken Rehnhjelm. Rätt hyggligt minsann! Jag hade ej trott, att en adlig dam kunde glömma sig derhän. Skulle du, Aurore, vilja sällskapa med en fru Ericsson på Djurgården», frågade fru van der Maase sin dotter, Aurore.

»Mamma beröfvar mig verkligen mitt lugn för i dag, om jag skulle nödgas besvara denna fråga. En fröken van der Maase blottställer ej sin ära.»

»Hör ni fröken Rehnhjeim, hur en adlig dam skall tala», utbrast kommerserådinnan, stolt öfver sin dotters ord, ty de voro genljud af hennes eget inre. Hvilken ställning intager kvinnan Ericsson i samhället.»

»Hon håller klädstånd i hufvudstaden», upplyste Anna.

»Förträffligt! Hon är en slags köpman i stubb således», utropade hennes nåd i den föraktligaste ton.

»Hon köper ärligt och säljer ärligt», yttrade Anna, som försvarade sin goda väninna.

»Ni tyckes hafva erfarenhet, fröken», sade kommerserådinnan, alltmera retad af Annas lugna ton», denna kvinna har i er en varm beundrarinna.»

»Fru Ericsson är allmänt aktad för sin sedliga vandel och alla menniskor tala väl om henne», djerfdes Anna att tillägga.

»I hvad förhållande har ni kommit till denna menniska?» frågade inkvisitorskan.

»Hon var min enda vän, då min älskade moder dog och har omhuldat mig med den största godhet.»

»Ni skulle sökt denna godhet hos edra släktingar, det hade bättre passat ert namn. Hvarför umgås ni ej med generalmajorens, då ni är så nära släkt med dem», frågade kommerserådinnan helt oförmodadt, dels af nyfikenhet och dels af begär att plåga den stackars guvernanten.

»Mina föräldrar umgingos ej med generalmajorens», svarade Anna, »och för öfrigt vill jag ej besvära släktingar.»

»Denna Ericsson», inföll härvid Aurore, »uppförde sig som en tokig menniska, när jag och herr Allen passerade förbi henne. Hon reste sig upp från soffan och utsträckte handen på ett löjligt och vanvettigt sätt.»

»Hon blef förvånad öfver herr Allens utseende, ty hon påstod sig igenkänna dessa anletsdrag hos en person i forna tider», upplyste Anna.

»Så romantiskt», utropade fröken Aurore hånfullt, »en klädstånds-madam blifver 'clair vogante' och tror sig igenkänna menniskor ifrån andra verldsdelar.»

»Min fröken», yttrade nu slutligen kommerserådinnan med en viss kläm på orden, »jag ålägger hädanefter, så länge ni är i *mitt* hus, att välja mera passande sällskap, än klädstånds-madamen och dylika menniskor, de der tillhöra dräggen af samhället och aldrig kunna blifva adliga fruntimmers vederlikar.» Derpå lemnade mor och dotter salongen stolta och högfärdiga såsom påfoglur, utan att bevärdiga den stackars guvernanten med något slags afsked.

Anna lade handen på sitt hårdt klappande hjerta, under-

tryckte tårarne i sina ögon och ilade upp till sina rum, för att der öfvertänka allt det smärtsamma och förnedrande, hon måst denna afton uthärda.

V.

Äfven en annan människa måste samtidigt lida bittra kval, ehuru själf oskyldig. Nanny Rehn hade kommit hem med hjertat blödande af harm, sorg och blygsel. Flera timmar hade hon legat med hufvudet i soffdynorna, badande i tårar.

»Hvilka fel har jag begått mot samhället, då man vågar skymfa mig offentligen», frågade hon sig själf, men fick ej svar. Stackars Nanny! Hon hade tre fel i verdens ögon: hon var *ung*, hon var *skön* och hon var en dansös af *första ordningen*. Deremot, om hon varit *gammal*, *ful* och en medelmåttig dansös, hade hon blifvit utsatt för mindre frestelser och mindre hårda omdömen. Men hvad som mest plågade den unga flickans själ, var tanken på konsulns uppförande.

»Han *hycklar* kärlek för mig», utropade Nanny, »i dag har jag haft prof derpå. Han vill ej presentera mig för systemen, utan den ädle sydlänningen gjorde det. Hvilken ståtlig man är ej denne Allen, som försvarar en föraktad dansös och ej fruktar för opinionens falska tunga! Charles var feg och jag hade af honom intet skydd, fastän jag gifvit honom hela mitt varma hjerta med dess djup af trohet och kärlek. Men jag är nu varnad, mina ögon äro öppnade, och jag ser, att konsul van der Maase är en simpel förförare, som steg för steg velat bedraga mitt oerfarna hjerta.

Jag minnes, hvad mina kamrater i klädlogen sade om honom, ehuru jag ej ville tro dem. När jag träffar den ädle herr Allen, skall jag tacka honom för hans ridderlighet. Sådana skulle alla männen vara: Denna jemförelse mellan Allen och Charles var ej till den senares fördel och Nanny hade liksom en tröst deri, att det fanns en enda människa, som värderade ej blott hennes talang utan äfven hennes person.

Ej underligt, om hon tänkte på denna vän med känslor af tack-samhet och beundran.

På tröskeln till Nannys sängkammare syntes hennes kammarjungfru Lina med ett bref i handen. Hon yttrade: »Sam är här med bref från konsuln och skall hafva svar med sig tillbaka. Var god och ring, när jag får afhämta svaret.

Charles skef sålunda:

»Min älskade Nanny!

Jag känner samvetskval öfver mitt uppförande i dag emot dig. Jag är ej värd din kärlek. Din Charles är ej mera till för dig. Ändock älskar jag dig af hela min själ, men du skall ej tro mig, då jag lät en främling förekomma mig och presentera dig. Derför måste vi skiljas, men ännu en gång måste jag se dig, om ej för annat än att bedja om din förlåtelse, och sedan blifva glömd.

Charles van der Maase.

Ett sådant ödmjukt bref skulle nog uppmjuka bitterheten i den unga flickans hjerta, tänkte den listige älskarn, »ty kärleken hos kvinnan kan mycket fördraga, innan den slocknar.»

»Han erkänner således sitt brott och vill ännu en gång se mig och sedan försvinna», sade Nanny till sig sjelf, »en röst i mitt hjerta säger dessa varningens ord: fly frestaren, ty han vill ditt förderf och en annan röst säger: var ej så hård, Charles har ju alltid varit blygsam i sin kärlek. Hvarföre då förstöra både ditt och hans lif. Huru tomt skall ej hjertat blifva, då kärleken ryckes derur?»

Nanny skref följade svar:

»Charles! Jag förlåter, men vill i ensamhet söka glömma såväl det ena som det andra.

Nanny Rehn.

Dansösen ringde och Lina mottog svaret. Nanny kände ånyo, huru tårarna började rinna och hon sjönk ner i soffan, tröstlösare än någonsin.

VI.

I kammarjungfru Linas lilla kammare satt Sam lycklig och säll, ty han var hos den han älskade. Lina gjorde bara narr af honom, kallade honom den 'fule negerungen' och skrattade åt hans kärleksförklaringar, men hörde dock på dem.

»När jag blir stor», sade Sam och betraktade den fagra tärnan med blickar af eld, »har jag sparat ihop många hundra dollars och kommer då till den hvita flickan, och vill hafva henne till hustru, emedan jag älskar henne såsom blott Söderns barn kunna älska.

»Du tokiga Sam», svarade Lina, skrattande, »hvem af Nordens hvita flickor skulle våga gifta sig med en svart menniska.»

»Har jag ej ögon såsom du, tänder och händer», frågade negern, »och vill du se mitt röda blod», tillade han och stack sig i armen med sin dolk.

En stråle af blod sprang fram ur såret. Negern skrattade och Lina ropade: »kors i Guds namn, pojken sticker ihjel sig, en sådan galning!»

»Var ej rädd, hvita flicka», utropade Sam och lade en liten häfta på såret, »jag ville blott visa, att mitt blod är lika ditt, och, om du befallt mig, hade det fått rinna tills jag dött.»

Det var ej utan, att Sam hade vunnit en liten bit af Linas hjerta, synnerligast flera jungfrur i huset funno negern vacker och afundades Lina en sådan passionerad tillbedjare. Hon kunde omöjligen hindra, att han kysste henne och omfamnade henne, ty han var så rysligt stark och han blickade så vackert på henne, men ännu var hon oviss med sig sjelf, om hon framdeles kunde älska en svart karl. Sam gaf henne oupphörigen presenter och biljetter till nöjen och underhöll dermed vänskapen. Lina hade ingen friare och kunde därför tillåta

«Och dolde sitt hufvud i hennes knä.»

den svarte Sam att få figurera för henne, tills en hvit och dugtig friare visade sig.

»Se här har du brefvet, Sam, till konsuln», sade Lina och sträckte fram sin lilla hvita hand till afsked.

Negern fattade den med sina bägge händer och yttrade med synbar rörelse:

»När denna hand blir min, skall Sams hjerta klappa af varma känslor till den hvita flickan.»

Lina fann behag i den varma glöd, som utströmmade från negerns vackra ögon, ty denna glöd gällde henne, och en kvinna kan ej blunda för den hyllning, en man gifver henne, till och med om mannen är svart.

VII.

På firman van der Maases kontor äro de båda kompanjonerna ifrigt sysselsatta. Oroande rykten hafva influtit från flera håll.

Utom de nämnda briggarna har ett stort skepp med namnet Ebba, sjunkit med last af jern.

»Att skeppet Ebba kunde förlisa, då det ej lærer stormat synnerligen hårdt», sade kommerserådet till sonen, som var inne på fadrens kontorsrum.

»Är pappa säker på den holländska kaptenen, som förde fartyget», frågade konsul Charles.

»Ja visst! Han var rekommenderad af min trogne Lopéz och hans betyg voro goda.»

»Hvilken otur att förlora tre briggar och ett skepp på så kort tid», yttrade Charles i en bekymmersam ton, »vore det ej klokt att assurera skeppet *Aurore*, som nu skall gå till Spanien och derpå till Westindien», tillrådde konsuln.»

»Assuranser äta upp större delen af förtjensten», svarade kommerserådet.

»Våra förluster på dessa fartyg öfverstiga en och en half million», upplyste Charles, »och flera cessioner äro att förvänta både inom och utom lands.»

I samma ögonblick kom en postbärare och aflemnade många bref, hvilka öppnades och genomlästes af konsuln.

»Hvad nytt», sporde kommerserådet.

»Det synes vara ondt om penningar i landsorten, ty många handelsfirmor begära anstånd med sina inbetalningar.» Intendenten Jules Lopéz inträdde.

Han bugade sig och yttrade: »Kommerserådet har kallat mig.»

»Ja! Jules», sade kommerserådet, »den af dig rekommenderade holländska kaptenen, som förde skeppet Ebba, har förlit med skepp och last.»

»Hafvet är ett ombyttigt element, herr kommerseråd», yttrade intendenten i en beklagande ton, men inom sig var han glad, »kaptén Brooms är en skicklig sjöman och hederlig människa, men vind och våg kan ingen råda öfver.»

»Vi hafva ej betviflat», inföll Charles, »hvarken kaptén Brooms redlighet eller eder rekommendation, och till ett bevis derpå har ni ju fått i uppdrag att skaffa skeppare till skeppet *Aurore*, som nu är färdiglastadt att afgå till Spanien. Har ni någon man i ordning?»

»Ja! jag förstod, att jag derföre i dag var kallad till kontoret och tog der med mig, kaptén Stefano, bördig från Spanien och försedd med goda betyg från aktade rederier. Får jag kalla in honom.»

»Låt kaptenen komma in», yttrade kommerserådet. Några ögonblick derefter infunno sig intendenten och kaptenen. Man hälsade på herr Stefano, men frapperades af hans frånstötande yttre, ty i hela hans väsende uppenbarade sig allt utom en sjömans öppna ärliga ansigte. Kaptén Stefano med sina buskiga ögonbryn, sina lurande ögon och smilande leende liknade en sjöröfware eller en slafuppsyningsman. Att han var spanjor syntes på den bruna hyn, det korpsvarta håret och de svarta ögonen. Hans toilette var värdad. Kommerserådet tilltalade honom sålunda: »Ni är rekommenderad af min intendent, herr Lopéz, att vara en hederlig skeppare med goda betyg och stor kännedom om de spanska kolonierna, der skeppet *Aurore* skall operera.

»Firman van der Maase betalar väl sina skeppare och behöfver

pålitliga män i sin tjänst, hvilka kunna uppbära dess anseende på hafvet.»

»Jag vill efter bästa förmåga söka uppfylla mina pligter», försäkrade sjömannen och framtog sina betyg, dem han llemnade till kommerserådet.

»Jag skall läsa igenom betygen», sade Charles och i morgon får ni besked, om ni antages till skeppare hos firman van der Maase & C:o.» Intendenten och kaptenen aflägsnade sig med en bugning.

»Mannen hade något motbjudande i sitt anlete», yttrade kommerserådet. Lopéz inträdde ånyo och anmälde, att det i dag var hans redovisningsdag, hvarvid han öppnade en bunt med diverse räkningar, men kommerserådet yttrade: »Vi hafva ej tid i dag, min trogne Jules, att granska dina räkningar utan vi uppskjuta dermed till en annan gång.»

»Som herr kommerserådet befaller», utlät sig intendenten, »då återstår blott att få uppbära på kontoret kapital till tre månaders ekonomi utgifter.»

»Skrif en fullmakt, Charles.»

»Huru stor summa behöfver ni», frågade konsuln.

»Femtiotusen riksdaler», svarade intendenten. Fullmakten skrefs, hvarefter Lopéz försvann och lyftade penningarna hos kassören, herr Thomas Kill, mångårigt biträde på van der Maaseska kontoret.

Charles vände åter till sitt arbetsrum, der han genomläste kaptens Stefanos betyg och fann dem i god ordning.

Derpå föllo hans tankar på Nanny, hvars bref han inhäändigat. Han var ej nöjd med dess innehåll. Nannys misstanke var väckt. Hon misstrodde honom och detta med skäl, ty han hade burit sig feget åt.

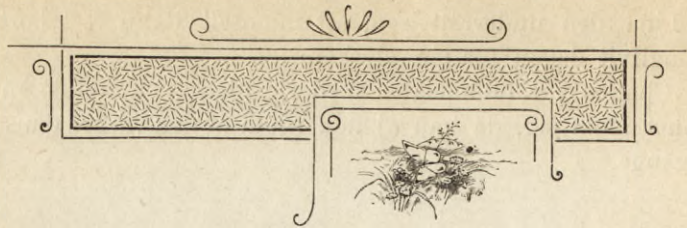
Hon ville ej mera se honom. Skulle han ej mera få känna doften af den ros, han planterat och vårdat. Kanske att hon koketterade med honom och dolde sina känslor under låtsad förtrytelse. Motståndet retade honom. Han var van vid dylika eröfringar bland balettens skönheter och Nanny måste besegras.

Han skyndade sig derföre till hennes bostad, men erhöill

af Lina den underrättelsen, att mamsell Rehn rest bort och ej angifvit dagen för sin återkomst.

Charles var missbelåten med sig sjelf och kände en viss tomhet inom sig, då han ej fick njuta af den vackra dansörens umgänge.

TOLFTE KAPITLET.

I.

Friherrinnan Rehnhjelm var kallad till sin man, den hon fann gående i sitt skrifrum fram och tillbaka, ett tecken till orolig sinnesörelse. Friherrinnan hälsade på mannen, tog plats i soffan och yttrade: »du vill tala med mig.»

»Ja! Heloise, jag har beslutat att gifta bort vår son,» sade generalmajoren, fortsättande promenaden på golvet, utan att kasta en blick på hustrun. Friherrinnan kände, huru oroligt hennes hjerta klappade, ty hon fruktade för sin mans planer.

»Detta beslut måste du nyligen hafva fattat,» yttrade hustrun ödmjukt, såsom hon alltid brukade, då hon talade med sin man, men han svarade med häftig ton: »hvem har rättighet att bestämma tiden för mina planers fattande?

»Käre Carl Filip, jag ville visst icke på något sätt...

»Du har en särdeles lust, Heloise, att alltid vilja motsäga mig», afbröt mannen, »likasom jag skulle vara den, som hade *andra* ordet att säga». Friherrinnan svarade ej på dessa ord, för att ej stegra sin mans oroliga lynne. Baronens fortfor:

»du känner, Heloise, mina tänkesätt om giftermål, nemligen att förmögenhet är grundvilkoret för den husliga lyckan.»

»Visserligen», vågade hustrun invända, »är ett oberoende i ekonomiskt afseende af stort värde, men då det gäller äktenskap, torde väl det ömsesidiga tycket äfven tagas i betraktande.»

»Skulle detta vara en protest inlagd på förhand af dig i afseende på Axels tillkommande giftermål,» frågade baronen misstänksamt och uppbrusande.

»Jag förstår ej hvad du menar med dessa ord, Carl Filip», svarade friherrinnan undfallande, »jag kan väl ej göra några protester, då jag ej har något att protestera emot.»

»Qvinnorna skapa sig anledningar, der inga finnas. Men för att ej komma från ämnet, Axel måste bortgiftas, medan tid är. Han bär mitt namn och skall fortplanta min ätt. Han behöfver rikedom för att kunna värdigt representera.

»Axels karaktär synes mig vara af den beskaffenhet, att han mera längtar efter en stilla, obemärkt, huslig lycka, än att representera i stora världen.»

»Hvem har uppfostrat honom till sådana plebejiska tänkesätt, om ej du Heloise, och ändock tillhör du sjelf en gammal adlig ätt.»

»Att det skulle vara ett bevis på mindre ädla tänkesätt om man eftersträfvade *huslig* lycka och ett stilla lif», yttrade friherrinnan med en lätt rodnad på sina kinder, »det har jag förut varit i okunnighet om.»

»Återigen misstyder du mina ord eller låtsar liksom du ej förstode dem, men så är det alltid, när *jag* vill hafva en mening rätt uppfattad och förstådd». Friherrinnan beslöt återigen att genom tystnad afväpna sin mans häftighet, den hon märkte vara i tilltagande. Detta medel hjälpte. Generalmajoren återtog samtalet med något lugnare ton: »Jag klandrar ej min son, derföre att han har ett vekligt lynne, men jag klandrar honom derför, att han glömmmer sina pligter emot det namn, han bär.»

»Dessa ord innebära ju en förebräelse emot Axel,» inföll modren med oro i rösten.

»Nej, ingen förebräelse, utan rakt af en anklagelse,» svarade fadren.

»Jag begriper ej hvad du menar, Carl Filip, men dina ord oroa mig,» sade friherrinnan.

»Om *du*, Heloise, känner dig oroad, hvad skall icke då *jag* erfara i mitt inre, då man berättar mig, att Axel kastat sig in i vidlyftiga affärer af hotande beskaffenhet.»

»Har Axel kunnat vara så oförsigtig,» inföll hans moder, ängsligt afbidande hvad fadren vidare komme att berätta om sonen, hennes älskling.

»Ja, så lättsinnig har Axel varit, att han med Thure Lefwengraup och flera andra unga män i societén kastat sig i procentarhänder på betydliga belopp med 40 procents ränta, utan att hafva en skilling att betala med.»

»Någon har bestämt narrat Axel till denna handling,» yttrade modren, som afgudade sonen och ej kunde tro honom om annat än ett godt och hederligt uppförande.

»Naturligtvis», genmälde baronen spefullt, »har löjtnant Axel Rehnghjelm blifvit narrad att skriva på skuldsedlar å flera tusen riksdalrar. I sanning, min friherrinna, vår son har en fast karaktär». Friherrinnan såg sin man ånyo upp-röras och blef tigande, för att lugna stormen. Baronen satte sig i soffan bredvid hustrun och återtog samtalet med dessa ord: »Ett slut måste blifva på dylika trakasserier, som djupt skada namnet Rehnghjelm. Axel måste ingå i äktenskap med det snaraste och jag har utsett till hans maka, fröken Aurore van der Maase.»

»Aurore van der Maase,» utropade modren bestört och dermed tillkännagifvande, hur obehagligt detta förslag föreföll henne.

»Skulle ej fröken Aurore van der Maase falla dig på läppen», frågade generalmajoren med en ironisk och missbelåten ton, i det han skarpt fixerade hustrun.

»Visserligen», svarade friherrinnan, skrämmd af sin mans skärpa i rösten, »men jag känner henne ej närmare och Axel troligen ännu mindre.»

»Har icke fröken van der Maase de egenskaper, som man kan begära af en qvinna med hvilken man ämnar gifta sig», frågade generalmajoren med häftighet, »har hon ej förmögenhet, är hon ej af stånd, är hon ej ung och vacker.»

»Jo, alla dessa egenskaper besitter hon, men jag vet ej, om hennes karaktär . . .»

»Hvad menar ni, min friherrinna», afbröt baronen sin fru med otålighet, »hvad har ni att invända mot fröken van der Maases karaktär.»

»Ingenting, bäste Carl Filip, utom att hennes lynne troligen ej passar tillhopa med Axels,» sade modren oförskräckt, ehuru ej utan fruktan.

»Ni tycks bättre känna fröken Aurore, än jag, min fru, och edra nyss sagda ord tarfvar en närmare analys.»

Friherrinnan anade den snart kommande stormen, men hon sökte möta den med kraft och sade derföre i en mild ton: »Fröken van der Maase är af sina föräldrar uppfostrad med vana att få alla sina nycker uppfyllda, med prentention på att under hela sitt lif blifva regerande i alla de förhållanden, i hvilka hon råkar komma. Hon älskar uteslutande allt, som fångslar sinnena. Hon har ett häftigt och despotiskt lynne, som vill kufva *allt*, och detta fruktar jag mest, ty en despotisk man är väl redan en stöttesten för ett äktenskaps lycka, men en despotisk qvinna är ännu farligare för detsamma, ja, hon blifver en förargelse i det husliga lifvet.» Friherrinnan talade af öfvertygelse och värme på en gång, ty hon talade för sin sons framtida lycka.

Baronen var genast färdig att svara: »Din målning af Aurores karaktär vill du göra så mörk som möjlig, men i sjelfva detta mörker upptäcker jag ganska många ljuspunkter. Troligen hafva föräldrarna gifvit sin dotter många friheter, emedan de märkt, att hon ej missbrukat dem, utan tvärtom rätt begagnat dem. Hvad vidare beträffar hennes despotiska lynne, hvilket du torde tillåta mig gifva namnet *bestämmdhet i karaktären*, så är detta i mina ögon en skatt, som tillfaller Axel, ty när hans karaktär är *vek*, bör hennes vara *stark*. Den husliga lyckan är ej så lätt att profetera om *före* ett äktenskap, äfven om kontrahenternas lynnen aldrig såväl öfverenstämda, och det despotiska i *mannens* väsende skadar ej qvinnan, ty jag ömkar i sanning sådana männer, som låta en *qvinns* välde beherska dem.»

»Är du säker på», yttrade den kloka hustrun, gifvande samtalet en annan riktning, emedan hon tydligen hörde, att hennes man ej gillade andra åsigter än dem, han sjelf ägde,

»att fröken van der Maase hyser några varma känslor för vår son, äfven om man får antaga, att han fattat någon böjelse för henne.»

»Tror du mig ej hafva planerat bättre, Heloise,» svarade baronen med en tonart, som var något mildare till följe af den undergifvenhet, han trodde sig förnimma hos hustrun, »saken är emellan mig och kommerserådet fullkomligt afgjord och en månad från förlofningsdagen står bröllopet.»

»Men du har ju ej frågat hvarken moder eller dotter om deras tankar», invände friherrinnan förvånad, »detta är i min tanke att», hafva börjat i galen ända, tänkte hon säga, men yttrade försigtigt, »vågat allt på ett kort.»

»Återigen kommer du med dina invändningar, men de inverka ej på mig, ty jag har erhållit fadrens löfte och han har försäkrat mig, att såväl hans dotter som hans hustru äro fullkomligt af samma tanke som han i denna sak och skola anse en förbindelse med Rehnhjelska huset såsom en ära, hvilket det verkligen också är, ty van der Maase är måhända adligt namn i Holland. dock ej erkändt i Sverige», yttrade baronen högmödig, »men artigheten fordrar, att du, Heloise, hos kommerserådinnan och fröken Aurore gör visit ofördröjligen och underrättar dem om mitt beslut.»

»Skall jag hos fru van der Maase och hennes dotter tiggas om en maka åt vår son och således arbeta på ett äktenskap, som jag fruktar blifver olyckligt», frågade friherrinnan Rehnhjelm med ädel stolthet i både ton och blick.

»Du skall ej tiggas om ett sandkorn en gång af någon menniska, ty en friherrinna Rehnhjelm tigger ej, utan helt enkelt underrätta fröken Aurore och hennes moder, att friherrinnan Rehnhjelm likasom hennes man ha ingenting emot, att deras son, Axel Rehnhjelm gör fröken van der Maase till sin friherrinna», sade generalmajoren med en röst, som ned slog allt hopp hos hustrun att kunna ändra eller rubba sin mans fattade åsigt i denna sak. Hon teg derföre och lät mannen vidare yttra:

»Du gör mig högst förbunden, Heloise, om du redan i morgon begifver dig till fruntimren van der Maase. Jag skall under tiden bereda min son på hans blifvande stora lycka», sade baronen och gick till skrifbordet.

Friherrinnan steg upp och lemnade rummet med bekymmer i hjertat, men ur stånd att kunna sätta sig emot sin herre och hans befallningar.

II.

Jules Lopéz satt i sin kammare, sedan han slutat alla sina göromål för dagen. Dörren var tillreglad, ty intendenten ville vara allena med sina minnen från fornda dagar, och dessa voro bittra nog.

Han framtog ur sin chiffonier ett medaljongsporträtt, föreställande en ung qvinna af ovanlig skönhet. Det var hans affidne syster *Cuncha*, som han älskat ofantlig. Man kunde ej se en mera ljuf bild än denna flickas.

Det var den skäraste oskuld utbredd öfver hela hennes anlete. Man måste beundra henne. Syskonen hade också varit fästade vid hvarandra med den innerligaste hängifvenhet. Föräldrarne voro döda och detta bidrog ännu mera till, att kärleksbandet syskonen emellan blef allt fastare och fastare. *Cuncha* var väl uppfostrad och beryktad för sin sköna röst. Vid stora högtidsdagar sjöng hon solo i kyrkmessor och var uppbugad därför. I Madrid fanns vid den tiden en ansedd handelsfirma vid namn Juan Lodrigos & C:o, som hade stora handelsförbindelser öfver allt och var spanska hufvudstadens finaste köpmansfamilj.

Fru signora Pepita Lodrigos var sjelf musikalisk och hade i pensionen i ett kloster intimt fäst sig vid pensionären *Cuncha Lopés*, såväl för hennes vackra röst som ock för hennes ädla väsende. När signora Pepita Lodrigos erfor, att *Cunchas* föräldrar voro döda, upptog hon väninnan i sitt hem, såsom sällskapsdam. Bland arbetspersonalen på Lodrigos stora kontor var anställd en ung holländare vid namn Louis van der Maase.

Han var utmärkt vacker, stor sångare, elegant och arbetssam på kontoret. Herr Juan Lodrigos såg, att den unge van der Maase var ett handelssnille och värderade honom därför

högt. Fruntimren i familjen voro förtjusta i hans sång och på sådant sätt blef Louis van der Maase gunstling såväl hos herr som fru Lodrigos och äfven hos den sköna Cuncha López. Hennes broder Jules var förtjust öfver systemens upptagande i den ansedda familjen Lodrigos. Sjelf var han handelsresande och sällan hemma i Madrid, men brefväxlade flitigt med systemen, som han älskade högst af allt på jorden. Louis van der Maase och Cuncha López idkade mycken musik tillsammans och voro ofta alldeles allena med hvarandra i salongen. Bägge voro själfulla menniskor, vackra, bildade och känslofulla. Hvad under då, att kärleken uppspirade i deras varma hjertan. Cuncha biktade sig i ett bref för sin broder, som gillade böjelsen, emedan han ansåg Louis van der Maase vara en hederlig man och ett godt parti för systemen. Sålunda förflöto ett par år. Cuncha var förlofvad med Louis van der Maase och man väntade, att de unga snart skulle gifta sig. Men ödets gudinnor spunno sina trådar annorlunda. En ung och rik holländska hade anländt till Madrid och gjorde snart bekantskap med Louis van der Maase, som var hennes landsman, och blef förälskad i honom. Hennes rikedom var enorm och Louis var en fattig kontorist. Frestelsen segrade. Louis började att visa sig kall emot Cuncha och rykten voro i omlopp, att förlofningen skulle slås upp, då en dag Cuncha var alldeles försvunnen. Man sökte öfverallt, men förgäfves. Herr van der Maase syntes otröstlig, men ansåg sig fri från förlofningen, då flera månader förflutit och ingen underrättelse erhöles om Cuncha.

Jules López var på en lång affärsresa och insjuknade i en feber, som höll honom vid sängen i flera månader. Då han äntligen efter ett års förlopp återkom till Madrid, var Louis van der Maase gift med den rika holländskan och hade öppnat kontor i Hamburg.

Cunchas broder hade bref liggande i sitt logis i Madrid och ibland dessa var ett från systemen, deri hon beskref fästmannens falskhet, huru han förfört och öfvergifvit henne för den rika holländskans skull, och derföre hade Cuncha en natt flytt ur Lodrigos hus med sin skam och hamnat i en fiskarstuga nära Madrid. Der skulle hon sörja sig till döds, ensam med sin smärta och öfvergifven af alla! När Jules läst detta

förfärliga bref, skyndade han till fiskarstugan och fann sin syster döende, utmärglad af sorg. Vid brodrens återseende spred sig ett småleende öfver hennes läppar och hon yttrade med svag stämma: »Min älskade broder, hvad jag längtat efter dig under mitt långa lidande. Du kommer dock, innan jag dör, för att hämnas mig, ty den, som krossar med falskhet en oskyldig qvinnas hjerta, sedan han förfört henne, han måste straffas.»

»Tala ej så mycket Cuncha», utropade den förtviflade brodren, »du blir så matt. Jag har varit sjuk i flera månader och derföre ej kunnat hemkomma, men du skall nog tillfriskna, blott jag får visa dig all min broderliga ömhet.»

»Tack älskade broder! Du skall åtminstone förljufva mina sista lefnadstimmar, Jules», yttrade system, »men jag måste tala, medan jag har krafter, om den *eländige*, som bedrog mig och tvang mig att fly från Lodrigos och här i en fiskarkoja dölja min skam och vanära.»

»Jag har läst ditt bref, Cuncha och lidit med dig. Du kan vara säker på, att hämndens timma skall slå en gång för din förförare.»

»Tack, broder för dessa ord! Vedergällningen tillhör Gud, men jag har lidit sådana qual, att både kropp och själ äro förstörde, och under tiden har *han* fröjdats sig åt min förmenta död och trädt i äktenskap. Jag har här i denna usla koja framfödt ett barn, som, Gud vare lof, var dödfödt, och han har aldrig sökt upp mig, fastän jag underrättat honom om mitt elände. Han flydde med sin nya älskarinna och lät mig förgås af tårar och qual.»

»Tyst, tyst, min älskade syster», bad brodren, »du söndersliter ditt eget hjerta, vid minnet af förförarns eländiga beteende, och du uppväcker hos mig förfärliga känslor af hat och hämnd.»

»Du lofvar således Jules Lopéz, min älskade broder», utropade Cuncha med brinnande ögon, »att hämnas din syster, som var ren i sitt hjerta, innan förförarn kom. Jag känner, att lifvet snart slocknar, men nu är jag nöjd, blott att jag hör dig lofva *hämnd*.» Då Jules såg system nära sitt slut och att hennes ögon voro fästade på honom, förstod han, att hon ville höra löftet om hämnd från hans mun, innan hon

dog. Han fattade derföre hennes hand och sade med högtidlig stämma: »Vid min själs eviga väl, svär jag, att du Cuncha Lopéz skall blifva hämnad.» Ett fridfullt leende öfverfor den olyckliga Cunchas läppar, då hon hörde dessa ord, hvar efter hon stilla somnade i döden, lemnande brodern åt för-tviflan.

Den fiskarfamilj, hos hvilken Cuncha bott, hette Stefano och bestod af enkan Nella och sonen Ferdinandé. Jules Lopéz begrafde sin syster i en kyrkogård, tillhörande ett kloster nära fiskarstugan och betalade en summa för själammessors läsande samt besökte hennes graf ofta. I Madrid troddes allmänt, att signora Cuncha Lopéz i ett anfall af vansinne dränkt sig, emedan klädesplagg, tillhöriga henne i lifvet, hittats vid stranden. Nella Stefano, fiskarenkan, som blifvit delaktig af Cunchas sorgliga historia och vårdat henne med ömhet, ville påstå, att förföraren sjelf lagt dessa klädespersedlar vid stranden, för att ryktet skulle blifva, att hon sjelf afhändt sig lifvet. Nellas son, Ferdinandéz, var egentligen fiskare, men begaf sig ut på långturer på sjön, dels på kaparefartyg, dels på sjöröfwarefärder, och var hemma blott ett par dagar under den tid, Cuncha hyrde ett rum af modren. Jules Lopéz besökte familjen Lodrigos, sedan hans syster blifvit begrafven och mottogs med mycket deltagande.

Man berättade för honom, att fästmannen varit alldeles otröstlig och utlofvat en belöning af 500 pesetas åt den, som kunde gifva upplysning om den försvunna signora Cuncha Lopéz, men ingen underrättelse hördes af. Brodern höll sin systers lidande, död och begrafning tyst inom sig och hade förbjudit fiskarfamiljen att yppa något derom. Köpman Rodrigo öfvertalade Lopéz att taga plats på sitt kontor. Han biföll och stannade i Madrid några år, men gjorde under tiden resor till Hamburg, der han djerft nog besökte Louis van der Maase på hans storartade kontor, men denna visit var förfärlig och han måste använda all sin sjelfbeherrskning för att ej rödja sig. Louis van der Maase mottog honom på det hjertligaste och visade sig mycket bedröfvad, då talet föll på Cuncha, så att brodern var frestad att stöta ner hycklaren med dolken, om han ej haft en annan plan för sin hämnd.

Då Louis van der Msase förlorade sin hustru, skref han

till Jules Lopéz och erbjöd honom att blifva intendent för hans hushållning, på det att Lopéz skulle se, huru han var afhållen och derigenom hvarje misstanke om bedrägeri mot systemen borde förvisas. Lopéz genomskådade listan, men antog anbudet ty det gagnade hans hämndplaner. Visserligen var det rysligt för brodern att hvarje dag se förföraren, men hatet växte till och det var hufvudsaken.

Sedan nu denna episod ur Jules Lopézes lif blifvit relaterad, återgå vi till fortsättning af novellen. Vi lemnade Jules Lopéz med systemens porträtt i handen. Han betraktade henne, tills tårar började att rinna utför hans magra kinder och han utropade för sig sjelf: »Arma Cuncha, hvad du lidit, och jag har ännu ej hämnats dig, utan äter förförarens bröd och dricker af hans vin. Men jag nalkas målet med säkra steg. Han skall först blifva ruinerad och känna fattigdomens tunga börda, som släpar med sig förakt och hån af just den hop, som förut smickrade och böjde sig i stoftet för millionären och qvinnoförföraren. Det går dock ej så fort att undergräfvade en rik handelsfirma, men det går säkert, och mitt hat får näring hvarje dag, då jag erfar, huru den ena förlusten efter den andra drabbar firman van der Maase. Tre briggar med dyra laster, oassurerade, hafva gått till botten och snart skall skeppet Aurore förlisa alldeles som förut skeppet Ebba. Jag har alltid passat på att invitera illa rekommenderade skeppare till att söka platsen på fartyg, tillhörande firman van der Maase och försett dem med goda betyg.

På en vink af mig hafva somliga förlit och hemkommit utan fartyg, andra hafva försvunnit med last och skuta, utan att man kunnat upptäcka dem. Två eller tre millioner hafva nu på kort tid lemnat van der Maases kassakista och genom mina utspridda rykten om firmans osäkerhet har man börjat uppsäga insatta penningar. Tviflet om en handelsfirmas solidité är en förfärlig petard som snart spränger dess kredit i tusen bitar.

Han skall vrida sig som en mask, denne Louis van der Maase, då hans kreditorer, hungriga som vargar, kasta sig öf-

ver honom och finna kassakistan tom. Han skall gråta tårar af blod, då hela hans förmögenhet ramlat, och han skall få del af Cunchas lidanden, så att samvetsqualen börja rista hans inre både natt och dag. Den stolta kommerserådinnan och den högfärdiga fröken Aurore skola svida af fattigdomens nålstyggn, men om den stackars konsuln och lilla engeln Elin gör det mig ondt, att äfven de skola utarmas, men barnen få lida för fädrens skull . . . tyst, det knackar på dörren. Lopéz lade in medaljongen och öppnade. Sam inträdde:

»Är det du min raska gosse, som ännu ej gått till sängs. Hvad har du att berätta?»

»Jo! herr intendent, jag har varit hos mina svarta bröder från den stora floden. De heta Aschan och Selim samt äro slafvar åt herr Henry Allen», berättade Sam, »han och hans fader hafva lika mycket guld som sanden i hafvet, och slafvar flera tusen, som bära kaffe och bomullskorgar på sina hufvuden. Från den gamles mun flyter vishet såsom honung och i godhet mot sina slafvar är han såsom den hvite anden. Hans son, Henry, är hans ögons ljus, hans ålderdoms glädje, hans lefnads staf och hans hjertas fröjd.»

»Hvarför är denne Allen i Sverige?»

»De svarta bröderna trodde, att han sökte sig en hustru i den kalla Norden, emedan hans fader ville det.»

»När skola de resa tillbaka?»

»Det visste ej de svarta slafvarne.»

»Har du något att berätta om mamsell Nanny Rehn?»

»Ja, herre! Jag har gömt mig under soffan och hört hvad de sade.»

»Nåväl! Sam, hvad sade de?»

»Mamsellen ville, att konsuln skulle presentera henne i kommerserådets hus.»

»Såå! än vidare, Sam.»

»Konsuln ville kyssa henne, men hon flydde bort.

»Du är en snäll gosse, Sam, här skall du få den utlofvade klockan med guldkedja, såsom jag lofvat dig.» Sams ögon strålade af glädje. Det var hans första klocka.

»Tack herr intendent», sade ynglingen skall jag lyssna mera?»

»Ja, och kom hit till mig snarligen, så skall du få en

— då Anna satte sig ned vid pianot —

kråsnål.» Sam nickade med sitt ulliga hufvud till afsked och Lopéz reglade ånyo dörren.

»Konsuln», sade Lopéz för sig sjelf, »ämna förföra den oskyldiga Nanny, alldeles som hans fader förförde min älskade syster, äppet faller ej långt ifrån trädet. Flickan är ett oskyldigt lam, som ulfven vill rifva sönder. Jag tänkte, att hans böjelse var ren, men den är tvärtom. Nåväl! flickan skall varnas och se den afgrund, vid hvilken hon står. Hon må då välja att blifva hans mätress eller kasta honom ifrån sig med förakt.» Ånyo hördes en knackning på dörren. Lopéz öppnade och Ferdinandéz Stefano visade sig med sitt lidelsefulla anlete.

»Är det ni, signor Stefano», sade intendenten, »välkommen.»

»Jag tackar er, signor Lopéz», svarade sjömannen, sättande sig på en stol, »ni har kallat mig hit denna timma.»

»Ja, signor Stefano, jag ville gratulera er till vunnen befordran såsom skeppare på det ståtliga skeppet *Aurore*.»

»Jag tackar!»

»Dessutom ville jag lyckönska er till en bra tur på hafvet», fortfor intendenten, med ett hånfullt leende, som sjömannen väl bemärkte.

»Jag förstår ert leende, signor Lopéz, säg hvad ni önskar.»

»Ah! signor Stefano, ni är en förträfflig man, ty ni är förståndig och man behöfver ej hålla långa tal med er», smickrade hofmästarn.

»Hvad önskar ni, signor Lopéz», frågade ännu en gång kaptenen, oafbrutet fixerande sin landsman.

»Jo! att ni gör mig en liten tjänst, kapten», svarade hofmästarn, fixerande äfven han landsmannen.

»Ni kan befalla öfver mig, både till kropp och själ, ty ni har gjort mig stora tjänster, signor Jules Lopéz.»

»Ah! strunt i de tjänster, jag gjort. De äro barnbaga-teller», sade Lopéz, »visserligen var ni fogelfri i Spanien för små försummelse emot lagen, såsom mord, rån och stöld, och hit kom ni, efter att hafva borrhärdigt ert fartyg och måhända befordrat några arma människosjälar till en annan verld, emedan de voro *kättare* och ni en god katolik; men låt oss ej tala om sådana småsaker», fortfor Lopéz med hånfull ton, »utan komma

till saken. Jag har beskyddat er för lagens spårhundar, försett er med goda papper, som gjort er till befälhafvare på skeppet *Aurore* och skaffat er fullmakt att vid behof draga vexlar på främmande handelsfirmor i kommerserådet van der Maases namn. Med ett ord: jag har gjort er till hederlig karl och tvättat er ren ifrån allt blod, som klibbade vid edra händer. Är detta sant?»

»Ja signor», bedyrade kaptenen, som svettades under den långa litanian, »hvad önskar ni?»

»Vänta blott ett ögonblick, kapten», fortfor Lopéz, »man kan ej så hastigt berätta en människas hela lif. Vi skola först hålla oss till hvad *jag* gjort för *er* och sedan skola vi sysselsätta oss med hvad *ni* kan göra för mig. Spanien kan ni ej besöka, ty då blir ni hängd. Jag har hittills skyddat er i Sverige och det beror nu på mig att låta er få resa på det sköna skeppet *Aurore*, försedd med vederbörliga dokumenter från firman van der Maase.»

»Ni har rätt, signor Lopéz, hvad önskar ni», frågade för tredje gången kaptenen, kastande en orolig blick kring rummet, liksom han fruktade för stället der han befann sig.

»Var ej orolig, Stefano, här finnas inga lagens handhafvare», sade hofmästarn, som bemärkt sin landsmans oroliga blickar, »men låt oss nu komma till *mina* angelägenheter. För alla dessa tjänster, jag bevisat er, nämligen räddat er från galgen och skaffat er goda dokumenter, fordrar jag, att ni gör mig blott två återtjänster.»

»Hvilka äro dessa återtjänster», frågade kaptenen med hastig ton, »jag måste känna dem, för att kunna fullgöra dem.»

»Det är sant, kapten, men hvilken garanti har jag, att ni ej förråder mig, sedan ni är i trygghet på skeppet», svarade Lopéz misstänksamt.

»Ni kan ju angifva mig, i hvilken hamn ni vill», sade kapten Stefano.

»Visserligen, men innan ni blifvit gripnen, kan jag sjelf vara fast, och hvad hindrar er att gå under annan flagg och skaffa er andra dokumenter», inföll hofmästarn försigtigt.

»Hvad garanti fordrar ni», yttrade kaptenen, som plågades af denna inquisition.

»Svär mig vid Jungfru Maria och alla helgon, vid den

eviga skärselden och vid alla martyrs död, att ni ämnar förtiga, hvad ni nu får höra, och hålla hvad ni lofvat», uppmanade Lopéz och nedtog från väggen ett krusifix af silfver, hållande detsamma framför kaptenen, hvilken lade två fingrar på Jesusbilden och svor följande ed:

»Jag Ferdinandéz Stefano svär vid Jesu kors och lidande, vid jungfru Maria och alla helgon, den eviga skärselden och alla martyrs död, att jag ej skall för någon lefvande varelse omtala hvad nu meddelas mig af Jules Lopéz, och troget fullgöra hvad jag med denna dyra ed honom lofvat, så sannt jag hoppas, att genom den enda saliggörande katolska kyrkan salig blifva.»

»Amen», afslutade Lopéz och hängde upp krusifixet på väggen, hvarefter de bägge männen korsade sig.

»Hör mig nu, kapten Stefano», började hofmästaren, »ni såg min syster Cuncha, som jag älskade så högt, och ni vet, att jag lofvade hämnas på hennes förförare.»

»Ja, jag såg den engeln och vet, att en spanjors pligt är att hämnas hvarje skymf, som tillfogas hans familj», inföll kaptenen.

»Förförarn känner ni äfven», fortfor hofmästarn, »han lefver ännu, tills min hämnd blifvit mogen.»

»Hans namn är Louis van der Maase», svarade kaptenen.

»Ja, signor Stefano, så heter förförarn, och denne man hatar jag af hela min själ, och har lofvat min syster att hämnas. Derföre skall ni vid första lägliga tillfälle *borra skeppet Aurore*, sedan ni förut sålt lasten.

»Ah! jag förstår», utropade Stefano, »detta är den första af mina återtjenster. Den är lätt att verkställa, ty jag har borrar så många skrof förut, att ett till generar mig ej.»

»Den andra tjensten», afbröt honom Lopéz med häftig ton och tydlig sinnesrörelse, »är, att ni på alla möjliga sätt söker ruinera firman van der Maase.»

»Detta blir svårare, ty firman van der Maase är ju bottenrik», invände Stefano.

»Allt är förgängligt under solen», utropade Lopéz, »ni har obegränsad kredit öfverallt, då ni eger fullmagt från firman van der Maase, som är eder redare. Drag vexlar öfver allt på kort tid, synnerligast hos Robert Shelton, det rikaste

handelshuset i Havanna. Sheltons son och kompanjon är nu i Stockholm under namnet Henry Allen och har hos firman van der Maase i sin faders namn dragit vaxel på 1,000 pund sterling. Ni kan till följe deraf draga en vaxel på dubbla beloppet.»

»Förträffligt, signor Lopéz», inföll kaptenen belåten, »detta är ju till min fördel.»

»Ja visst», svarade hofmästarn, »ni blir rik, och behöfver ej göra räkenskap för någon menniska.»

»Vid min sjömannaaera, utbrast kaptenen, »edra bägge återtjenster, som ni kallar dem, skola utföras bättre än ni kan ana och jag skall i bref låta höra af mig. Har ni mer att befalla, signor Lopéz?»

»Nej», svarade hofmästarn.

»Adjö då», utropade kaptenen, »må den heliga jungfrun skydda er från skärselden, om vi ej mera råkas i detta lifvet.» Kaptenen aflägsnade sig och, då han kommit ut på gatan, mumlade han för sig sjelf: »jag trodde mig vara den störste af alla bofvar, men jag ser nu, att det finnes ännu större.»

Hofmästar Lopéz gick nu till hvila, sedan han lejt en skurk, som skall underminera hans husbondes välstånd, förstörande derigenom många familjer, men gifvande näring åt den hämndkänsla, som brinner i spanjorens själ. »Cuncha, Cuncha», utropar Jules Lopéz i den sena aftontimman, »jag ser dig och hör dig! hämnden lågar i mitt bröst och skall snart bryta ut öfver förförarn.»

TRETTONDE KAPITLET.

I.

Dhuru Axel Rehnjelm ej hade skäl att klaga öfver sin ställning, hade dock bekymmer letat sig fram äfven till hans hjerta. Att vara ung, frisk, af god slägt och hafva tillfälle till detta lifvets alla njutningar, anses i allmänhet för afundsvärda förmåner enligt verdens omdöme.

Den unge baronen ägde alla dessa förmåner, men han var derföre ej lycklig. Midt under de gladaste förströelser, de muntraste tidsfördrif och de mest omvexlande nöjen stod alltid bilden af hans första kärlek för hans inre, än i den gladaste, än i den sorgligaste form. Härtill kom en annan känsla och hjälpte liksom att ständigt göra hans själ nedslagen. Denna känsla var skapad af det medvetande, han hade inom sig att hafva handlat oädel, ja ohederligt emot sin kusin, Anna Rehnjelm. Han erkände tusende gånger om dagen, att han borde gå in till sina föräldrar och bekänna, att han bedragit en oskyldig flicka med sin inställsamhet, lockat henne till det orätta och narrat åt sig hennes kärlek genom falska löften, hvilka han aldrig hållit. Ja, hedern bjöd honom att upprätta hvad han brutit, synnerligast då det gällde en

så nära släkting. Mången gång var han på väg in till den stränga fadren, men då han besinnade dennes otillgängliga karaktär i allmänhet och särskildt hans motvilja för den gren af släkten, till hvilken Anna hörde, vände han om, öfvertygad om att han blott skulle få uppbära förebräelser och ej i ringaste mån vinna sitt ändamål.

Till modren återigen ville han ej gå till följd af en helt annan orsak. Han var nog öfvertygad, att hon skulle förlåta honom, ty hvad förlåter ej en moder sitt barn, men han hade ej hjerta att göra henne en sådan sorg, ty han visste, huru känslig hon var, och föröfrigt kunde hon ingenting inverka på fadren. Således hindrade ej blott en vanlig obeslutsamhet, som rådde i Axels karaktär, honom ifrån att göra hvad hans pligt kräfde, utan äfven den omständigheten, att han fruktade sin stränge fader och ansåg det gagnlöst att blotta sitt fel, då ingen hjälp deraf kunde uppstå, höll hans fot tillbaka, då samvetet manade framåt. Allt hvad han kunde göra var att låta den pålitlige Wibelius blifva en slags medlare emellan sig och Anna, ty han vågade ej uppsöka henne i egen person, förrän han skriftligen erhållit hennes förlåtelse.

I denna åt Wibelius uppdragna omsorg, låg äfven en innerlig önskan att skydda den älskade för ekonomiska bekymmer, ja kanske för brist på dagligt bröd.

Vi veta, hur Wibelius träffade Anna samma natt, hennes moder låg på bår, och vi veta äfven, huru Anna sedermera försvann, lemnande inga spår efter sig, emedan hon fruktade för ytterligare efterforskningar. Till en början nedslogs Axel ännu värre af detta Annas åtgörande, ty han tyckte sig deri finna, att hon föraktade honom, men småningom tröstade han sig dermed, att han ej kunde finna henne, fastän han och Wibelius spårat i alla trakter af hufvudstaden. Men detta oaktadt var han numer aldrig nöjd med sig sjelf. Han lefde långa stunder uteslutande i minnets verld, genomgående alla de sälla stunder, han upplefvat med Anna. Dessa stunder af minnen voro de skönaste i hans närvarande lif. Hade han ej haft sin tjänst vid regementet att sköta, skulle han utan tvifvel fallit i en högst skadlig lethargi.

Hofmästar Wibelius inträdde och kallade honom till generalmajoren. Axel skyndade sig in till fadren. Denne satt i en

soffa, dit han inbjöd sonen med dessa ord: »Sätt dig här, Axel, jag har en viktig sak att meddela dig.» Axel satte sig och fadren fortfor: »du vet, Axel, att jag alltid omhuldat dig med all den kärlek, du af mig såsom fader kunnat hafva rättighet att fordra.»

»Ack! min far, ni har alltid varit god emot mig. Jag kan aldrig nog tacka er därför», svarade sonen.

»Jag är öfvertygad, att du värderar min godhet och det gläder mig, men det är en annan sak, som icke gläder mig, min son, och det är din lättsinniga skuldsättning», sade fadren med en ganska tvär brytning i rösten, som kom Axel att spritta till, synnerligast ämnet äfven bidrog att oroa honom, »är du betydligt skuldsatt?»

»Min far, jag förstår ej eder mening», svarade Axel med osäker röst.

»Förstår du ej ditt modersmål», sade fadren, »jag frågade dig helt enkelt, om du var betydligt skuldsatt.»

»Hvem i all verlden har kunnat besvara min far med mina skulder», tillät sig sonen invända, emedan han ej tordes besvara fadrens fråga enligt sanna förhållandet.

»Hvad hör det hit? Du undviker med en egen fråga att besvara din fars fråga.»

»Jag försäkrar att denna sak ej lönar mödan att vidare tala om», försäkrade Axel.

»Såå, herr löjtnant», utbrast fadren, »ni tycker, att skuldsedlar på tusen riksdaler äro bagateller, som ej löna mödan att tala om.»

»Jag har icke utgifvit några sådana skuldsedlar, min far», yttrade Axel, frimodigt betraktande sin far.

»Det kan väl vara möjligt, men du har gått i *borgen* på sådana, och att cavera för stora summor, det är att äga dem till sin disposition», sade fadren med skarp röst.

»Jag hade ej gjort det, om jag ej vore fullkomligt öfvertygad om, att låntagaren sjelf inlöser sin förbindelse på förfallodag.

»Sådana skäl duga ej här. När man tecknar sitt namn på en skuldsedel, skall man först tänka efter, om man kan betala.»

»Jag hoppas, att pappa ej klandrar mig för denna sak,

som allmänt brukas ibland kamrater vid regementen, nämligen att hjälpa hvarandra», yttrade löjtnanten.

»Jag har ej kallat dig för att blifva examinerad i hvad jag tycker om den eller den saken, utan för att sjelf få veta huru den, som *nu* bär mitt namn och *framdeles* skall göra det, sköter sin kredit och uppehåller sitt anseende i verlden, ty hvad sonen gör, faller ofta tillbaka på fadren», yttrade generalmajoren i en ton, mera allvarlig än förbittrad, »jag vet att du och Thure Lefwengraup kastat er i procentarhänder hvilka skola förstöra er, om man ej i tid rycker er ur elden. Jag förebrår dig ej ens dessa förhållanden, ty en militär, som är ung och oerfaren med verlden, kan lätt komma i en sådan belägenhet, men jag fordrar en upprigtig och sanningsenlig bekännelse på alla dessa inkrånglade affärer, såvida du skall hafva någon förhoppning att af mig blifva hulpen.»

»Eder godhet, min far, kan jag ej annat än tacka för af uppriktigaste hjerta, men låtom oss ej mera tala i detta ämne, ty jag hoppas att ej behöfva oroa er i denna sak», sade Axel med en så lgn ton, att fadrens häftighet betydligt af-svalnade.

»Som du vill, Axel, du har nu hört min tanke. Rätta dig derefter.» Fadren teg en stund, hvarför Axel trodde, att samtalet var slutadt. Han reste sig ur soffan för att lemna fadren, då denne hejdade honom med dessa ord: »sitt still, Axel, jag har ännu en sak att tala med dig om.» Axel satte sig ånyo på samma plats.

»Har du någonsin fallit på den tanken att gifta dig, min son», frågade fadren den på en dylik sak oberedde Axel.

»Nej, min far, jag är bra ung ännu och dessutom anser jag äktenskapet för en så vigtig sak, att . . .»

»Du har rätt, min son, äktenskapet är en vigtig sak. Man ser sällan sjelf sin sanna lycka vid sådana tillfällen i lifvet. Jag har derföre utsett åt dig en passande brud», sade fadren helt tvärt, i det han noga betraktade sonens ansigte, för att se hvad verkan dessa ord skulle åstadkomma.

»Ni behagar visst skämta min far», svarade Axel, på en gång både förskräckt och förvånad, ty han visste att fadren genomdref sina planer, synnerligast då det gällde medlemmar af hans egen slägt.

»Jag skämtar aldrig, min son, och allra minst då det gäller mitt barns framtida lycka. Din blifvande fästnö, Axel, är i sanning ett parti, som kan kallas afundsvärdt.»

»Men min far, det kan väl ingen fästnö vara bestämd åt mig, förrän jag sjelf blifvit derom underrättad och tillfrågad, huruvida jag vill hafva en sådan», invände sonen med föresats att stå emot fadrens despotiska myndighet.

»Hon är ung, vacker, rik och af god familj», fortfor generalmajoren att berätta, utan att i minsta mån fråga efter sonens invändning.

»Hon må äga alla världens rikedomar, vara utrustad med fullkomligaste skönhet och hafva millioner anor, så kan jag ej gifva mig med en person, som jag ej känner», yttrade Axel med stigande hetta.

»Känner du ej fröken Aurore van der Maase», frågade fadren, »är hon ej utrustad med alla de egenskaper, som böra finnas hos en kvinna af familj, den der vill ingå förbindelse med en annan familj?»

»Ah! Skulle Aurore van der Maase blifva min hustru. Aldrig, så länge jag har min fria vilja i behåll», utropade Axel med en envishet och bestämdhet, som påmint om fadrens karaktär och ej litet förvånade denne.

»Ni glömmet, herr löjtnant, till hvem ni talar», yttrade fadren till sonen.

»Nej, min far, men jag anser denna sak gälla mig utslutande, hvarför jag måste . . .»

»Ni måste lyda mig», afbröt fadren, »och nu anser jag denna sak vara afgjord oss emellan, liksom den förut är emellan de bägge familjernas hufvudmän.»

»Jag har ingen böjelse för fröken Aurore och troligen har hon ingen för mig, huru kan då ett giftermål komma i fråga», invände återigen Axel, allt oroligare öfver fadrens envishet.

»Här är ej fråga om böjelser och dylika romantiska idéer, utan här är fråga om, huru ätten Rehnshjelm värdigt skall blifva lierad med en annan ätt», förklarade den stränge fadren »och då du bär mitt namn, min son, så skall du äfven med dess förmåner och rättigheter fullgöra dess skyldigheter».

»Fördrar ni, min far, att er son skall uppoffra hela sin jordiska lycka för sitt namns skull», frågade Axel med be-
dröfva ton.

»Ja, om detta erfordrades, skulle allt, begriper du, upp-
offras för Rehnhjelmiska namnets ära och storhet, och nu ej
ett ord mera i denna sak, ty vet, att din moder just nu är
på visit hos din blifvande svärmoder och fästmö. Jag har
gifvit mitt ord åt din blifvande svärfar och erhållit hans till-
baka, hvarföre du kan vara öfvertygad, att både jag och
kommeriserådet ämna att hålla våra ord.»

»Ni tvingar mig väl ej att . . .

»Jag ålägger dig, men tvingar dig ej, Axel», afbröt gene-
ralmajoren, »att rätta dig efter min vilja, ty i annat fall»,
meningen fullbordades ej, men af den hotande blicken, som
fadren kastade på sonen, såg den senare ingen räddning för
närvarande ur denna fara.

Samtalet var slutadt. Far och son åtskiljdes med allt
annat än vänskapliga känslor för hvarandra.

II.

Den bekymrade friherrinnan nödgades med beklämdt
hjerta begifva sig till familjen van der Maase, för att inlåta
sig i vänskapsfullt samtal med sin sons blifvande svärmor
och fästmö, oakadt hon inom sig med bekymmer betraktade
denna förbindelse, och i stället för att befordra den, tvärtom
såge, att den aldrig fullbordades. Å ena sidan tvang hennes
mans uttryckta vilja henne att åtminstone till det *yttre* synas
gilla partiet och sålunda åtminstone på negativt sätt befordra
saken, eller rättare sagt, ej motverka den, å andra sidan bjöd
henne den moderliga ömheten att handla alldeles motsatt.
Man kan ej undra på, om Axels moder var nedslagen och
villrådig under sådana förhållanden.

Emellertid stannade Rehnhjelmiska ekipaget vid kommerserå-
dets hus, utan att friherrinnan kunnat bestämma sig för
hvad hon skulle säga.

Införd i den vanliga mottagningsalongen af hofmästar Lopéz, fann hon kommerserådinnan och hennes dotter tillsammans utan sällskap, alldeles som hon varit väntad.

»Åh! friherrinnan Rehnjelm, ni förtjusar oss med eder närvaro», yttrade kommerserådinnan, i det hon gick emot sin gäst, »huru längesedan var det icke vårt hus hade den äran se er på en förmiddagsstund.»

»Min mor tar orden ur min mun», sade fröken Aurore.

»Jag tackar för denna hjertlighet», svarade friherrinnan, vänligt leende, i det hon satte sig i soffan jemte kommerserådinnan.

»Jag är i dag gräsenka, som man kallar», började värdinnan »min man har rest till landsorten.»

»Ah! är kommerserådet bortrest», yttrade friherrinnan, för att hafva någonting att säga. Ingen af de tre ville vidröra det egentliga, utan föredrogo, såsom vanligt i dylika fall, att hellre en stund pina sig med det oegentliga, det alldagliga och intetsägande.

»Ehuru hösten är i annalkande, är dock ännu väderleken god, så att min mans resa ej bör blifva alltför oangenäm», yttrade kommerserådinnan.

»Stackars pappa, som måste resa alldeles ensam», tillade dottren.

Nu var turen inne hos friherrinnan att äfven yttra något om denna resa, men sjelfva detta plågsamma inom henne blef ännu värre, så länge det ej fick komma loss, och dref henne att först bryta isen.

»Min man», sade den oroliga maken och modren, »har meddelat mig den glada underrättelsen, att en nära förbindelse skulle komma till stånd emellan våra familjer. Jag kommer i anledning deraf att uttrycka mitt hjertliga deltagande.» Rösten ville ej vara säker, oaktadt allt bemödande. Kommerserådinnan svarade: »min man nämnde häromdagen om någonting dylikt, men jag ansåg detta våra männens beslut för något väl hastigt afgjort, så att jag begärde betänketid.» Friherrinnan kände vid dessa ord liksom en sten blifva vältrad ifrån sina skuldror, ja ifrån sitt hjerta. Hon återtog: »Ett sådant tänkesätt kan icke annat än hedra hvarje god moder.»

»Dessutom», inföll härvid Aurore, leende och med den

lugnaste ton i verlden, »hade man gjort upp hela den förträffliga planen, utan mitt hörande ens, liksom *jag* skulle vara ett echo af andras tankar», tillade hon stolt och högdraget.

»Min fröken», skyndade sig friherrinnan att säga, allt gladare och gladare öfver sakens vändning, »har man ej underlåtit er om giftermålet, då ni sjelf skulle blifva bruden?»

»Nej visst icke, derföre torde också brölloppet komma att dröja något», svarade Aurore med en ton till hälften skämtsam, till hälften förargad och retsam.

»Detta är likt männerna», utbröt kommerserådinnan, »de tro sig kunna bestämma öfver oss, arma kvinnor, alldeles som slafherrarna öfver sina slafvar.»

»Männen äro ju de starkare och vilja derföre råda», inföll friherrinnan.

»Ja, det få vi, hustrur, nog erfaras, om vi ej taga vår myndighet i akt. Kan man tänka sig någonting egenmäktigare af just våra bägge män, friherrinnans och min, än att göra upp ett äktenskapsparti emellan våra barn, utan att höra oss? Eller hvad säger friherrinnan», frågade den förtörnade frun.

»Männen hafva alltid velat herska öfver oss, kvinnor, men hvad denna sak särskildt beträffar, så trodde väl min man, att partiet skulle vara å ömse sidor passande, eftersom han med kommerserådet arbetade på denna plan», gaf friherrinnan till svar, derigenom hvarken nedsättande sin man, ej heller behöfvande ännu yttra sig om sjelfva giftermålet.

»Så var väl också förhållandet med min man», sade i sin tur kommerserådinnan, något saktande sig, »men i alla fall, äfven om partiet hade aldrig så många fördelar med sig, så är dock den viktigaste punkten afgjort, huruvida de unga hafva någon böjelse för hvarandra.»

»Härom kan troligen fröken Aurore bäst upplysa oss», hastade friherrinnan att säga, för att undvika obehaget att sjelf blifva först tillfrågad i en sådan sak och då äfven nödgas att svara.

»Jag, min goda friherrinna», svarade Aurore, som blef något förlägen öfver detta direkta vändande till henne, »hur skall jag kunna hafva någon erfarenhet i dylikt. Baron Rehnghjelm har aldrig yttrat sig i denna väg till mig, så att jag ej

kunnat ens ana hans böjelse, än mindre besvara den», tillade hon, lågmäldt och med en nedslagen blick, som var svår att uttyda. De bägge fruarna visste ej hvad de skulle tro och dömma efter detta yttrande. Kommerseådinnan ansåg sig böra förklara dottrens uttryck och vände sig derföre till friherrinnan med dessa ord: »Aurore anser, att hon ej kan komma att hysa någon böjelse för baron Rehnghjelm, då hon ej tyckte sig finna någon sådan hos honom.»

»Nej, älskade mamma, missförstå mig ej», inföll dottren liksom misslynt och förlägen, »jag skulle ej för allt i världen vilja såra en friare med dylika ord, äfven om jag nödgades gifva honom afslag.»

»Nå, så förklara sjelf hvad du menar, kära Aurore», sade modren, som blef förvånad och brydd på en gång.

»Jag menar helt enkelt, att hittills har jag ej känt mitt hjerta slå varmare för baron Rehnghjelm än för någon annan, ty jag har ännu ej erfarit kärlekens välde», yttrade den unga kvinnan i en ton så uppriktig, oskuldsfull och blygsam, att hon ådrog sig både modrens och friherrinnans beundran, ty de kunde aldrig ana ett så djupt speladt koketteri, utan tog hennes visade beteende för sanning. Detta yttrande måste naturligtvis smickra friherrinnan såsom moder, äfven om hon ej hade satt tro till de sagda orden. Fröken Aurore hade gifvit tillkänna, att ehuru för närvarande ej någon böjelse ägde rum emellan henne och baron Axel, så ansåge Aurore en förbindelse med familjen Rehnghjelm vara henne ej ovälkommen, ja, hon hade i det öppna bekännandet, att hennes hjerta hittills vore fritt, erkänt möjligheten af en blifvande böjelse, måhända äfven af en svag gryning af en varande. Aurore var smickrad af tillbudet att blifva friherrinna, och Axel Rehnghjelm var en i alla afseenden älskvärd man, som ej vore att förakta.

Visserligen hade den rike och vackre Allen med sin personlighet och allt, som strålade omkring honom, fångslat hennes sinnen och åstadkommit en egen retelse i hennes inre, men Aurore var en kvinna, som ej kunde reda sina egna känslor ännu och föröfrigt kunde hon ej motstå behaget att skaffa sig flera beundrare i den koketteriets verld, der hon redan börjat att föra spiran,

Friherrinnan åter satt som på nålar. Hon hade vid början

af samtalet gladt sig åt den motvilja, moder och dotter hyste för partiet, men återigen var en riktig kulissförändring gjord, som icke allenast kullkastade hennes förhoppningar att kunna gagna sonen, utan äfven tvang henne att med tacksamma ord återgälda Aurores yttrande.

»Min son bör verkligen känna sig lycklig, då han får höra dessa smickrande ord som fröken Aurore nyss uttalade, och jag, såsom hans moder känner mig äfven delaktig af samma glada känsla», sade friherrinnan, vänligt blickande på Aurore.

»Men på detta vis komma vi aldrig till något resultat», inföll modren, som var alldeles okunnig om dottrens koketteri, »min snälla Aurore, du har verkligen på det mest nobla sätt uppfattat saken, och nu torde det vara vår tillåtelse, min och min dotters, att få fråga eder, fru friherrinna, såsom fullmäktigt för eder son, huru han tänker i denna sak.»

Friherrinnan kom i en ännu svårare belägenhet. Hon måste tala emot sin öfvertygelse, för att ej kompromettera sin man eller gifva familjen van der Maase efter i grannlagenhet och artighet.

»Ack! mina kära damer», sade hon leende, »hvem kan känna en ung mans hjerta tillräckligt för att gifva ett omdöme i en sådan sak. Åtminstone icke jag. Ja, jag tror, att Axels hjerta alldeles såsom Aurores ännu ej blifvit fattadt af någon starkare kärlekslåga, ehuru måhända jag misstager mig, men det kan jag åtminstone lofva, att om denna förbindelse en gång inträffar, skall min son veta att, sitt namn värdigt, uppfylla de förbindelser, han iklädt sig.»

»Derom äro vi fullkomligt öfvertygade», bedyrade kommerserådinnan, med den visshet vi hafva om familjen Rehnjelmns ära och anseende. Vi hoppas, att allt detta måtte få en god utgång, min ämabla friherrinna, och för närvarande kan ingenting mer åtgöras, ty jag har ej lofvat min man mitt svar förrän efter hans hemkomst.»

Sålunda slutade denna första öfverläggning de tre fruntimren emellan, ej olik en skärmytsling, i hvilken man försökte sina krafter. Friherrinnan Rehnjelm lemnade familjen van der Maase mera missnöjd än belåten med utgången af sin visit.

III.

Axels belägenhet var ej den bästa. Redan förut hade han varit missnöjd med sig sjelf, emedan han ej kunnat tillfredsställa hvad hans hjerta bjöd honom emot den älskade Anna. Nu tillkom ett värre ondt. Han tvangs att ingå en ny förbindelse, som bebådade en själtom framtid. Ju mera han öfvertänkte sin belägenhet, ju mer betänkelig fann han den. När han nu hotades med att för evigt förlora föremålet för sin första kärlek, stod detsamma för hans inbillning i ännu mera retande dager. Härtill kom samvetet med sitt gnagande och manande väl för henne, som hade så heliga fordringar på hans rättskänsla och heder. Sliten mellan detta gamla ömtåliga förhållande och det nya, behöfde Axel en vän att anförtro sig åt, och då han kände i sitt hjerta, att han ej hade bättre vän än i sin moder, beslöt han att förtro sig åt henne väl vetande, att om hon ej hade makt att hjälpa honom, skulle han åtminstone få lätta sitt sāmvede och hafva en tillflykt i framtiden, der tröst och råd vore att finna. Detta beslut dref honom att genast uppsöka modren, ty hans själ var så orolig att han ansåg det mindre smärtsamt att bekänna alla sina fel för henne, än bärande dem ensam på sitt hjerta. Friherrinnan var nyss hemkommen, då Axel inträdde i hennes rum. Hon satt bredvid ett bord med hufvudet lutadt i sin ena hand och öfverlade, huru hon skulle vidare handla i denna bedröfliga giftermålssak, då hennes ögon vid dörrens öppnande föllo på den inträdande sonen.

»Söker du mig, Axel», sade modren med en ton, som vanligtvis var öm och nu ännu mera, då hennes tankar och känslor uteslutande rörde sig ikring sonen.

»Ja, min goda moder, jag söker dig, för att få gifva dig del af mitt hjertas förtroende och tillika utbedja mig dina kloka råd», svarade sonen, i det han satte sig bredvid sin moder.

»Du ser blek och lidande ut, min älskade son», sade modren, oroligt betraktande hans ansigte, der den vanliga

Lopez ånyo inträdde och lämnade två visitkort

ungdomliga rodnaden bytt plats med en stark blekhet, för-
rådande ett sjukt tillstånd i själen.

»Ja, min mor, när hjertat är uppfyllt med alla möjliga
slags kval sedan en lång tid tillbaka och nu ytterligare sorger
hota att tillkomma, då kan man ej framställa en leende mun,
ett gladt öga och en förnöjd uppsyn, såvida man ej vill ljuga,
med en mask af sanning för sitt ansigte», började Axel, ömt
betraktande denna moder, som han nu visste sig skola djupt
bedröfva, då han lade för henne ned de oädla frukterna af sin
syndiga själ».

»Du oroar mig i sanning, min Axel, med dessa ord. Har
du haft långvariga kval, utan att söka tröst hos din moder»,
frågade hon så rörande och ömt, att hon anslog alla de mest
känsliga strängarna i sonens hjerta.

»Det gifvas kval, som man måste lida ensam, eller åt-
minstone anser sig böra göra det, ty de händelser, som
orsakat dem, sky dagens ljus och att blifva förkunnade af
menschlig tunga», svarade Axel, till icke ringa oro för den åhörande
modren.

»Hvad i Herrans namn döljer du under dessa ord», ut-
ropade den förskräckta modren, »tala ut hvad som ligger på
ditt hjerta. Dessa dunkla ord göra mig mera ondt än den
värsta osanning.»

»Ack, min mor, säg mig, att du förlåter mig, ty annars
vågar jag ej tala», sade Axel med en blick full af blygsel och
skam.

»När tviflade du tillförene på din moders kärlek, Axel,
och hvem skulle förlåta innerligare än jag, som burit dig under
mitt hjerta», yttrade hon med sin mildaste stämma, för att
uppmuntra sitt barn att lätta sitt hjerta.

»Jag har i dag blifvit befalld af min far att träda i äkten-
skap med en kvinna, som jag icke älskar, ty en annan har
vunnit mitt hjerta.

»Du älskar en annan», inföll modren bestört, »hvilken
olycka, Axel.»

»Ja, min mor, det är verkligen en olycka, men du vet
ännu icke allt. Jag måste gå tillbaka i tiden, på det att du
måtte rätt förstå mig. Påminner du dig den tiden, då moster
Karin Rehnholm lefde och min kusin Anna var ett upp-

växande barn liksom jag? Ofta var jag hos dessa våra släktingar. Sådana stunder blefvo oss så angenäma, att vi ansågo dem för riktiga högtider. Omsider växte barnen upp, tiderna förändrade sig och vi förbjödos att vidare besöka moster Karin, men jag kunde ej hålla mig derifrån, ty detta hem var mig kärare än mitt eget. Jag förstod ej till en början orsaken dertill, men hjertat upptäckte den snart för mig. Jag älskade för första gången i mitt lif af hela min själ.»

»Ah! min son, du älskade Anna», utbrast modren, läggande sin hand på hans axel och betraktade honom med en blick. hvari han kunde läsa medlidande och hopplöshet.

»Ja, min goda moder, jag älskade Anna och ville veta af hennes mun, om jag var älskad tillbaka», fortfor Axel, »en dag fann jag hennes mor insjuknad. Anna och jag vakade tillsammans vid hennes bädd den ena natten efter den andra. Under en sådan natt, då modren slumrade, bekände jag min kärlek för Anna och hon tillstod, att hon älskade mig tillbaka.

En ny verld af sällhet och förnöjelse genomlefde vi nu och det enda, som förmörkade vår kärleks himmel, var att vi ej meddelade den sjuka våra hjertans ömsesidiga böjelse. Vi fruktade nämligen, att hon skulle ogilla vår kärlek och att hennes sjukdom skulle förvärras af detta meddelande. Läkaren föreslog en brunns resa. Moster Karin reste och Anna stannade hemma för att sköta skolan. Jag förbjöds att vidare besöka henne, ty hennes rykte kunde skadas deraf. En kort tid höll jag det bestämda förbudet heligt, tills min far bestämde sig för en utländsk resa, i hvilken äfven jag skulle deltaga. Nu vaknade inom mig ett brinnande begär att taga afsked af min älskarinna, min brud, som jag inför Gud kallade henne. Hon blef förvånad öfver min djerfhet, men tillika glad. Jag bestormade henne med böner att få återkomma. Hon nekade, men jag kom likaväl. Ändligen inträffade den dagen, då vi skulle resa. Jag måste skiljas från henne. Mitt samvete anklagade mig, min heder och min ära voro smutsade, ty jag hade . . .

Axel höll upp, ty tungan ville ej mera tjena honom, kallsvett betäckte hans panna, blygselns rodnad hans kinder, han

ville hafva visshet om förlåtelse af den älskade modrens blickar innan han satte kronan på den förnedrande bekännelsen och vågade derföre vända sina ögon till hennes ansigte, men knappt hade han sett det fasansfulla och smärftfulla lidande, som låg utbredt öfver hennes annars så fridfulla anlete, förrän han kastade sig ned och dolde sitt hufvud i hennes knä. Längre låg han så, slagen af blygsel, tills han kände modrens händer lägga sig på hans hufvud och hörde hennes röst hviska dessa ord: »O, min Gud, dina vägar äro icke våra vägar, gif min son kraft att försona hvad han brutit mot dina heliga bud. Jag, hans arma moder, förlåter honom, såsom *du, milde Gud, förlåter oss alla, om vi ångra och bättra oss.*

Axel, mitt olyckliga barn, se på din moder», hördes hon åter hviska, och när sonen upplyftade sitt sorgsna ansigte, såg han en sådan fridfull förlåtelse och ljuflig kärlek utbredd öfver modrens ansigte, att hans hjerta liksom ville brista och tårar af helig glädje runno utför han kinder.

»Ja, gråt, mitt älskade barn, i din moders sköte, så skall Gud ej vända sig ifrån dig», sade den fromma modren, »vi skola gemensamt söka uppbygga hvad nedbrutet är och Gudi vare tack, att du kom i dag till mig med öppen bekännelse. Du har mycket felat, men menniskan kan med Guds nåd äfven mycket upprätta, då hon vill gå på den goda vägen.»

»Hvad dina ord göra mig godt, o moder», sade nu Axel, i det han fattade hennes hand och kysste den, »du har förlåtit mig af hela ditt hjerta. Hvad skall jag nu göra för henne, den oskyldiga, och hvad skall jag göra för att lugna mitt samvete och upprätta min heder?»

»Jag kan icke nu reda mina tankar», sade Axels mor, »men först måste du säga mig, om du återsåg Anna efter din hemkomst.»

»Jag och Wibelius sökte öfverallt efter henne och slutligen upptäckte han henne en natt, liggande på knä vid modrens likkista», svarade Axel, djupt skakad af sina egna ord.

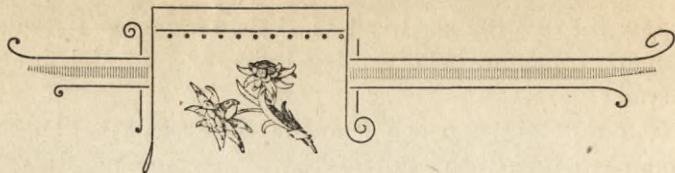
»O min Gud, hvilka lidanden den arma flickan har måst utstå», utropade friherrinnan, hvilken bäfvade i sitt hjerta af allt hvad hon hörde.

»Jag skref till Anna, bad henne om förlåtelse, och att få träffa henne. Hon gaf mig förlåtelse, men ville ej mera träffa mig.»

»Jag vill öfvertänka, hvad vi skola företaga oss», sade friherrinnan, »men nu behöfver jag hvila, ty min själ är djupt bedröfvad.»

Hon reste sig upp och lemnade rummet, sedan hon kys sin son på pannan och tagit afsked af honom med dessa fridfulla ord: »Mätte Gud förlåta dig, min älskade son, såsom jag, din moder, nu förlåtit.»

FJORTONDE KAPITLET.

I.

Nanny Rehn hade följt det råd, Charles gifvit henne nemligen att sjelf bilda sig en sällskapskrets.

För detta ändamåls vinnande hade hon annonserat efter ett fruntimmer, som passade till värdinna. Flera svar anlände och ibland dessa fäste hon sig vid enkefru Hulda von Smitterberg, hvars man aflidit efter blott några månaders äktenskap.

Denna dag skulle enkefru von Smitterberg infinna sig hos Nanny och presentera sig. Nanny ringde och jungfru Lina visade sig med ett bref i handen.

»Mamsell har en stor blomsterbukett på salsbordet», yttrade Lina, och framlemnade brevet.

»Från hvem äro blommorna», frågade Nanny.

»Sam har varit här med dem.»

»Således från konsul van der Maase», yttrade Nanny, »du får ej taga emot blommor från det hållet.»

»Sam var envis och jag kunde ej köra ut honom», menade Lisa, »kan mamsell tänka sig, att Sam i dag har gifvit mig en klocka med guldkedja. Kan jag taga emot presenter af en svart karl?»

»Herr Sam älskar dig ju och vill gifta sig med dig», svarade Nanny, skrattande, »och då kan du väl ej kasta hans presenter i sjön.»

»Så mamsell talar», utropade Lina rodnande, »skall jag gifta mig med en neger, som har ulligt hår, tjocka läppar och är svart öfver hela kroppen?»

»Hvarför icke», menade Nanny, »Sam har vackra ögon, vackra tänder, vacker figur och är kär i dig, som är hufvudsaken. Många flickor vilja nog hafva honom till man.»

»Tror mamsell verkligen det, frågade Lina med liflighet, »då få vi se, om någon kan knipa honom ifrån mig. För resten är Sam ännu bara barnet.»

»Jag skall hålla bröllop åt dig», lofvade Nanny med skämtsam ton, »och stå fadder åt eder förste arfvinge.»

»Hu då, kära mamsell tala ej så der om en svart unge», ropade Lina, ännu mera rodnande och sprang sin väg.

Nanny betraktade brefvet, som hade Stockholms poststämpel, och bröt det.

»Ah», utropade hon med en viss förtrytelse, »det är från konsuln. Han har förvändt stilen på utanskriften och använt postkontor, då jag ej mera mottog hans bref. Jag borde skicka det tillbaka, men då tror han likafullt, att jag läst det. För slog mitt hjerta af glädje, då jag fick en biljett från Charles. Nu håller jag hans bref med liknöjdhet i mina händer och hjertat har ej starkare fart. Hvad skrifver han?»

Min älskade Nanny!

Jag kallar dig så, emedan jag känner mitt hjerta klappa af heliga känslor för dig, men du tror mig ej mera efter den olycksaliga stunden på Djurgården, då du vill se af mitt handlingssätt, att jag ej skulle älska dig så, som du förtjenar. För att visa dig, att du bedömmar mig origtigt, har jag hos min moder och syster utverkat upprättelse för oartigheten på Djurgården, och hvilken dag, du behagar, skall jag föra dig till dem, men dessförinnan måste jag tala vid dig. Sedermera, då försoning öfver allt vunnits, må du gerna förskjuta mig, ifall du så vill. Jag har åtminstone förskaffat dig den upprättelse, du förtjenar.

Din Charles.

Nanny läste om brevet två gånger, innan hon vecklade ihop det. Derpå mumlade hon för sig sjelf: »Är det en list, han vill begagna för att åter få se mig? Han lockar med löftet att föra mig till sin moder och syster, liksom denna stolta fröken skulle redan stå färdig att bedja om ursäkt. Åh nej! Nanny låter ej så lätt lura sig. Men å andra sidan, om han talar sanning och lyckas introducera mig i familjen van der Maase, är dermed sagdt, att jag blifver fästmö till konsul Charles van der Maase? Man kan tolerera mig under en liten visit, för att behaga Charles såsom kompanjon i firman, men sedermera vägra att invitera mig. Emellertid hade Charles ånyo fått inträde hos mig och den gamla kurtisen började. Nej, Nanny Rehn skall vara stark och tillbomma dörren för sin älskare, tills han borttagit det tvifvel, som nu bor i min själ, på hans redliga afsigter.» Lina inträdde och anmälde enkefru Hulda von Smitterberg. Nanny gick ut i salen och mottog gästen artigt och välvilligt.

Fru Hulda von Smitterberg var blott en ungdom alldeles som Nanny, stark brunett med svarta eldiga ögon, vacker mun, hvita tänder, rosiga kinder, små öron, små fötter och små händer, fyllig växt och modern toilette.

»Mitt namn är Hulda von Smitterberg, enka efter ingenjör Smitterberg, som tyvärr dog efter ett halft års äktenskap», sade den unga och vackra enkan med en ljuf röst som smekte örat.

»Och jag, min fru, heter Nanny Rehn och är en stackars dansös vid kungliga teatern.»

»Således vår store artist, som förtjuste mig i baletten Flora», sporde enkan, småleende.

»Ja, jag är artist, blott nitton år gammal och behöfver en värdinna i min lilla salong eller såsom man nu för tiden säger ett *förkläde*», förklarade Nanny med ett småleende.

»Så komiskt», utbrast enkan, skrattande, »jag är tjugu år och mamsell Rehn nitton år. Hvem af oss skulle blifva värdinnan? Jag trodde mig få se ett par små flickor, som förlorat sin mamma och pappa, så att jag kunde blifva både husmoder och lärarinna, men här passar jag ju på inga vilkor.»

»Hvarför ej», utropade Nanny, som kände sig dragen till

den glada frun, »vi kunna ju tura om med värdinneskapet, ni, fru von Smitterberg, förer spiran, då det är främmande och jag i hvardagslag.

»Edert förslag är lockande», medgaf enkan, »och jag tycker redan om er, ty ni har ju sjelfva oskulden tecknad på er panna och hjertegodhet i edra ögon. Dessutom är jag så ensam, att jag vantrifves, der jag är inackorderad.»

»Alldeles så med mig», förtäljde Nanny med sin tilltalande röst, »jag längtar efter en vän, till hvilken jag kan förtro mig. Skola vi således dela bröd med hvarandra?»

»Nå, ja!» svarade enkan, »låt oss försöka, om vi trifvas med hvarandra. Jag är ej alldeles utan medel. Genom en lifassurans efter min man har jag en årlig ränta af tvåtusen kronor.

»Hvilken ädel man, som så väl planerat för sin hustru», yttrade Nanny med deltagande.

»Ack ja! han var så god och älskade mig öfverallt på jorden», berättade enkan med vek ton, vid minnet af sin bortgågne make.

»Jag deltagar hjertligt i eder sorg och vill försöka lindra den med min vänskap», försäkrade Nanny.

»O, hvad dessa edra ord värma mitt hjerta», utbrast fru von Smitterberg, »nu är jag fast besluten att komma hit, men när?»

»I morgon», sade Nanny och i dag skall jag låta iordningställa eder sängkammare. Låt mig nu visa eder min lilla våning. Nanny ringde och gaf den inträdande Lina befallning att intaga muscatvin och konfekt. Fru von Smitterberg fann allt treffligt och komfortabelt.

Lina serverade vin och en stund derefter tog enkan afsked med en hjertlig handtryckning och beledsagades ända ut i tamburen af Nanny, som var nöjd med sin annonsering.

»Hvad tyckte du om din blifvande matmoder», frågade Nanny sin jungfru.

»Åh! hon såg så god ut och var nästan lika vacker som mamsell Nanny sjelf», svarade Lina

11.

Återigen hade några veckor förflutit. Kommerserådet var ännu ej återkommen. Henry Allen var nu presenterad i generalmajor Rehnhjelm's familj och hade tillfälle att studera dess medlemmar.

Generalmajoren sjelf var stel och betraktade Henry med förvåning och undran, ty likheten mellan Allen och Axel var stor. För sig sjelf mumlade han: »skulle min övärdige broder, Claes Magnus, ej vara död utan gift sig och hemsändt denne sin son, för att rekognoscera.«

Friherrinnan var älskvärd som vanligt, talade alltid godt om »Claes Magnus» och hoppades, att han fått bättre dagar i främmande land än i sitt fädernesland. De unga männen, Axel och Allen, voro goda vänner, kallade hvarandra för du och Allen kallade friherrinnan för tant.

Hos kommerserådet van der Maases familj var Allen en trägen gäst. Aurore var en farlig sirén, uppbjöd hela sin förmåga att tjusa och trodde sig hafva lyckats. Att vara ständigt tillsammans med en skön qvinna, fångslar sinnen om ej hjertat, och då man dertill ser sig nära nog älskad, vore ej underligt, om Allen afgåfve en förklaring och friade, men det var någonting oförklarligt, som höll honom tillbaka. Han var med sina sinnen förälskad och trufdes väl i Aurores sällskap, men hjertat var alldeles för lugnt, för att vara förälskad. För att göra Allen svartsjuk och derigenom blåsa upp lågan på eget kärleksaltare, företog sig Aurore att skämta med sin blifvande förlofning med Axel.

Men detta grofva koketteri misslyckades totalt och afkydde betydligt Allens känslor. Dessutom hade Allen ej bortglömt den sorgliga färden till Djurgården, der Aurore uppträd på ett föga värdigt sätt mot den stackars dansösen. Allen gjorde en jemnförelse mellan dessa två qvinnor, som bägge voro sköna, men dock så olika hvarandra till sitt inre. Aurore, en stolt verldsdam, van att hyllas af alla, svag för smicker, nöjen och kurtis af den fina societetens ungherrar, oförmögen att

förstå ordet huslig lycka och lifvets sanna betydelse, Nanny, en ödmjuk varelse, uppuren för sin konst, oskuldsfull till sitt väsende, föraktande allt koketteri, längtande efter en vän, som förstod hennes varma hjerta och kunde älska henne så, som hon sjelf älskade, troget och varmt.

Med missnöje fann han konsuln vid hennes sida och kunde ej begripa, hur denne man kunnat eröfra en sådan själfvull varelse som Nanny. Sådana tankar drogo igenom Allens inre och voro alldeles okända för Aurore. Vi återfinna Allen en afton i salongen hos kommerserådet. Han satt med Aurore i en soffa. Hon broderade och hade en liten sybåge i sitt knä.

»Du kommer sent i afton, Henry», sade Aurore och betraktade honom med en varm blick.

»Hur får jag analysera dessa ord», frågade Henry och fästade sina ögon på den lilla sybågen eller måhända på de små vackra händer, som der arbetade i guld och perlor.

»Det finnes blott en analys derpå» svarade Aurore, sänkande blicken för den älskade, »att man längtar efter er».

»Ack, Aurore, hvad denna öppenhet behagar och äfven smickrar mig», utropade Allen, »om du talar sanning så låt mig se det i dina sköna ögon.»

»Tror du mig ej på mitt ord, så bör du ej tro mig på mina ögon, ty äfven dessa kunna ljuga», yttrade Aurore, ännu djupare nedböjande hufvudet öfver sybågen. Allen såg, hur Aurores kinder glödde och hennes barm häfde sig. Blygsamheten hindrade henne att upplyfta ögonen och derföre beslöt Allen att fatta hennes hufvud med sina händer, för att få skåda i hennes ögon, om hon älskade honom. Han närmade sig derföre Aurore och skulle verkställa sitt beslut, då ett buller hördes i rummet utanför, hvarigenom den ljufva herdestunden stördes och Aurores hopp att få Allen till sina fötter var förbi. Hvem kunde det vara, som så olägligt kommer och störer två älskande, hvilka äro nära att bekänna sin kärlek för hvarandra. Aurore vågar ej se upp, ty hennes kinder glöda ännu, men Allen betraktar med den största förvåning den inträdande, så att Aurore blir uppmärksam och äfven slår upp sina ögon. Framför dem står Anna Rehnghjelm, ditförd af en tillfällighet. Hon sökte öfverallt efter Elin, utan att finna henne, hvarföre hon gick in äfven i salongen, utan att

veta det främmande vistades der. Förlägenhet kunde läsas på Annas ansigte, förargelse på Aurores och glad förvåning på Henrys. Aurore skyndade att bryta förtrollningen med dessa ord, som uttalades med oblid tonart:

»Hvem söker ni?»

»Jag trodde att Elin var här.»

»Hon är ej här, som ni ser.»

»Jag ber om ursäkt, att jag störde er, fröken Aurore, och hade jag anat, att någon främmande varit här, skulle jag visst ej trädt in.» Anna ämnade nu att aflägsna sig, då lilla Elin hoppade in i rummet och utropade:

»Se den främmande herrn. God dag herr Allen, god dag syster Aurore och god dag, du lilla Anna, som troligen letat efter mig på många ställen.»

»Hvar har du varit Elin», frågade Anna den lilla flickan, som ställt sig vid hennes sida.

»Jag har varit hos hofmästaren och fått fikon, men blif icke ond på mig, goda Anna. Känner du ej denne herre, eftersom du står så nära dörren och ej sätter dig. Han heter Henry Allen», småpratade Elin, liksom görande en slags presentation emellan Henry och Anna. Allen skyndade sig att uppfatta den såsom sådan och sade till Elin:

»Nå, min raska flicka, när du nu sagt mitt namn, så vill du nog äfven säga detta fruntimmers namn, för att du må hafva gjort en fullständig presentation.»

»Vill du veta hvad min snälla Anna heter», frågade Elin, i det hon tog Anna i handen och drog henne fram några steg på golfvet, till stor förlägenhet för Anna sjelf, då hon nu mötte Allens uppmärksamma blick, »jo, hon heter Anna Rehn-hjelm.»

Allen spratt till. En tydlig förvåning kunde skönjas i hela hans väsende. Han nalkades omedvetet Anna några steg, betraktade henne med noggranhet, så att hon sjelf ofrivilligt rodnade och gjorde en rörelse liksom för att lemna rummet, men hejdades genom dessa Allens ord:

»Förlåt, min fröken, detta mitt oförklarliga uppförande, men jag blef så glad, att äntligen hafva funnit er efter så många efterspaningar, att jag knappast vet hvad jag gör.»

Anna blef naturligtvis förvånad öfver hela detta uppträde

och Aurore ännu mer. Ingen besvarade Henrys ord, hvarföre han fortfor:

»Man hade sagt mig, att fröken Anna Rehnghjelm vore i Finland, men bedragit mig. Jag har tvenne gånger förut sett er, fröken Rehnghjelm, första gången i en trappa i detta hus efter en middagsbjudning, andra gången på Djurgården, då jag promenerade till häst med fröken Aurore. Eder älskade och förträfflige moder lærer vara död. Jag beklagar af allt mitt hjerta och . . .» här tvärtystnade Allen som märkte, att han var nära att förråda sitt inkognito.

»Ehuru jag ej känner er, herr Allen», svarade Anna blygsamt, »så tackar jag er för edra goda tankar om min älskade moder. Kände ni henne, herr Allen?»

»Icke jag, men min fader kände både henne och eder fader», svarade Henry.

»Detta är ju en hel roman», inföll Aurore med en ton af ironi, som ej behagade hvarken Anna eller Allen. Fröken Rehnghjelm tog Elin i handen och lemnade de älskande, sedan hon gjort en afskedsbugning,

Aurore var nyfiken, förargad och missbelåten på en gång. I hvad förhållande stod Henrys visade deltagande till Anna? Detta föresatte hon sig att utleta, icke derföre att hon i minsta mån kunde hysa ens en misstanke att i den föraktliga guvernanten ana en rival, dertill ansåg hon sitt välde öfver Allen från denna stund vara alldeles för starkt, men det förargade henne, att någon annan än hon kunde ensam fångsla den älskades uppmärksamhet. Hon återtog sitt arbete vid sybågen, låtande Henry börja samtalet.

»Är fröken Rehnghjelm boende här i huset, min goda Aurore», frågade han ifrigt.

»Ja, Henry, jag glömde att presentera henne, så pikant föreföll mig Elins munvighet», svarade hon.

»Är hon inackorderad här», fortfor han frågande.

»Nej, hon är guvernant åt min syster Elin, svarade Aurore med en ton, som föreföll Henry ej utan anstrykning af förakt.

»Är fröken Anna Rehnghjelm guvernant i *detta* hus», utropade Henry med den mest förvånade ton.

»Hvarför lägger du tonen på ordet *detta*», sade Aurore.

»Jo, derföre att jag, som varit här nästan dagligen, ej en

enda gång sett henne», yttrade Allen med en ton, ännu mer förvånad, än den han vid sitt förra svar begagnat.

»Du känner ej seden i Sverige, käre Henry, hör jag.»

»Hur så, Aurore?»

»Ingen familj af anseende umgås i allmänhet med sina guvernanter.»

»Hvarföre ej?»

»De äro ju tjenstehjon», upplyste Aurore, i det hon såg upp på sin tillbedjare med ett anlete, hvori hon inlade både förakt och spe.

»Hvilken besynnerlig åsigt man i Sverige har om sina barns uppfostrarinnor», kunde ej Henry neka sig att invända, »är det på detta sätt man belönar detta mödosamma arbete, som är grundvalen för människans moraliska lif?»

»Ah, Henry, du känner ej detta slägte, som kallas guvernanter», fortfor Aurore i en medlidsam ton, »de äro utan all savoir vivre och man skulle utsätta sig för verkliga infamier, om man tilläte dem på en närmare fot umgås med de familjer som tagit dem i tjenst.»

»Räknar du, fröken Rehnjelm till denna nyss beskrifna klass af människor», frågade Henry, allt mer och mer undrande på denna besynnerliga uppfattning af lärarekallets vigt och värde.

»Ja, naturligtvis, när hon sjelf hör till denna klass», svarade Aurore.

Det förvånar mig, att generalmajor Rehnjelm kan tillåta en så nära släkting att nödgas vara medlem af en så föraktad klass», frågade vidare Henry.

»Generalmajoren erkänner ej denna fröken Rehnjelm för sin släktinge. Han skulle troligen aldrig besöka vårt hus, om han anade, att en guvernant funnes här, bärande hans stolta namn.»

»Hur har då fröken Rehnjelm kommit in i detta hus», sporde än ytterligare Henry.

»Jo, på rekommendation af hofpredikanten och kyrkoherden, doktor Tellenius, som konfirmerat mig.»

»Känner du händelsevis, min sköna Aurore, orsaken till generalmajor Rehnjelmns vägran att erkänna denna gren af familjen?»

»Man säger, att han haft tvenne bröder, som varit illa kända och vanhedrat sitt adliga namn. Derföre vill generalmajoren aldrig erkänna dessa bägge bröder eller deras afkomma», sade Aurore med lugn ton.

»Det är i sanning ovärdigt, att», utbrast Henry med en hetta, som väckte Aurores uppmärksamhet och kom henne att afbryta honom med orden:

»Du förskräcker mig med denna häftighet, Henry, hvad tänkte du säga?»

»Jo, att det är ovärdigt, att tvenne adelsmän så kunna glömma sitt namn», ifyllde han sin tomma mening, men hade velat säga: »Att det är ovärdigt, att en broder så orättvist kan bedömma sina egna, köttsliga bröder,

»Ja, du har rätt, Henry, det är en stor skam att nödgas hafva sådana släktingar», menade Aurore, men Henry gaf ej svar på detta hennes omdöme utan aflägsnade sig.

III

Det är en söndagseftermiddag. Fru Kristina Ericsson har nyss kommit ur aftonsången.

Hon ordnar sitt kaffebord för två personer, ty hon väntar Anna Rehnghjelm. Saffransflätorna dofta af sina kryddor och kaffebönorna sprida sin arom ur den blankskurade kopparrannan, gräddkannan af silfver och sockerskålen af samma metall stå prunkande på bordet. Äfven de ostindiska kopparna med sina målade mandaringubbar måste beundras. Gumman Ericsson myser af förnøjelse, då hon betraktar allt detta. Tripande steg höras och Anna inträder med helsans sköna rosor på kinderna och ett hjertligt småleende på läpparna.

»Välkommen, min lilla Anna», sade gumman och hjälpte flickan af med kappan, »du är bra snäll, som kommer till mig, ty jag har riktigt längtat efter dig.»

»Tack, kära moster, för dessa goda ord», svarade Anna, uppknäppande banden på sin hatt.

Man satte sig ned vid det inbjudande kaffebordet och lät den narkotiska drycken sig väl smaka.

»Du ser så frisk ut som en rosenknopp», sade den goda frun, med välbehag betraktande den blomstrande flickan.

»Ja, Gudi vare lof för hälsan, kära moster», svarade Anna.

»Nå, har något nytt tilldragit sig sedan vi sist sågo hvarandra», sporde gumman, i det hon serverade Anna ännu en kopp kaffe.

»Ja, moster må tro, att jag har en stor nyhet att berättas», sade Anna skämtsamt och retade gummans nyfikenhet.

»Låt oss spara nyheterna, tills jag får duka af kaffebordet», yttrade fru Ericsson förnöjd vid tanken på den utlovade nyheten och skyndade sig att fullgöra detta åliggande, biträdd af Anna. Sedan detta var gjort, slogo sig de bägge fruntimren ned i förmakssoffan och gumman fick nu höra hela tilldragelsen med Henry Allen, fröken Aurore, Anna och Elin.

»Detta är i sanning besynnerligt», sade gumman, sedan Anna slutat berättelsen, »hvem är denne herr Allen som känner dina föräldrar och så intresserar sig för dig, att han sökt efter dig.»

»Ja, det må moster verkligen undra på», tillade Anna, »jag är också högeligen förvånad.»

»Det skulle verkligen vara ganska angenämt att få se denne unge man, som så lifligt påminte om den yngste baron Claes Magnus Rehnghjelm. Ja, jag skulle kunna svära på, att det var en son af honom.»

»Kände moster farbror Claes Magnus Rehnghjelm närmare», frågade Anna.

»Jo, jo men, kära barn, jag kunde gerna tala om allt sammans för dig», svarade gumman, »men det är bara tråkigt, och du kan få höra det en annan gång.»

»Ack nej, goda moster», bad Anna, låt mig få höra något om min släkt, äfven om det är sorgligt.»

»Nåväl, som du vill då», medgaf gumman, »den tiden, då jag kände Claes Magnus Rehnghjelm, var jag en ung, vacker och rask flicka samt dristig i min handel, så att jag för tjänade mycket penningar. Men menniskan blir aldrig nöjd i denna världen. Så var ock förhållandet med mig. Jag fick höra af mina grannfruar i klädstånden, att man kunde få hög ränta på sina penningar, om man lånade ut dem till vissa

Elins ögon stirrade en stund på Anna.

slags personer, som kallade sig *kommissionärer*. Jag ville naturligtvis också blifva rik i hast och beslöt att vända mig till en sådan man. Grannfruarna berömde en man, en herr Jonas Zwicken, som skulle vara sjelfva hedern och gaf 20 à 25 procent på 100 riksdaler per år. Om jag lånade ut 100 riksdaler den 1 januari och återtog dem nästkommande år samma tid, fick jag 120 riksdaler eller till och med 125 riksdaler. Således en förtjenst af 20 à 25 riksdaler utan något arbete. Då summorna voro större, så blefvo naturligtvis räntorna äfven större, så att frestelsen var stor. Denne Zwicken hade ett gement utseende, men en liffig tunga. Jag lemnade honom först en liten summa och erhöll riktigt min utlofvade ränta af 25 procent. Förtroendet till mannen tillväxte. Han fick större summor och slutligen allt hvad jag kunde undvara. Allehanda slags reverser mottogos, utgifna af unga män, som hade rika föräldrar, hvilka beskylldes vara snåla till den yttersta grad mot sina söner, att dessa måste låna sig penningar hemligen, så att ej föräldrarne skulle få kunskap derom. Jag trodde på förklaringen och tänkte för mig sjelf: »Mina penningar äro lika goda som andras, derföre kan också jag förtjena på dem. Ibland låntagare, hvilkas revers jag innehade, utmärkte sig synnerligen en ung baron, Claes Magnus Rehnghjelm. Hans namn syntes ständigt vara i farten, än såsom låntagare, än såsom borgesman.

På min förfrågan en gång hos Zwicken, om denne unge man kunde vara säker för så stora summor som 12 à 14,000 riksdaler, svarade kommissionären, att baron Claes Magnus Rehnghjelm hade en rik far. Emellertid ingingo räntorna ordentligt och jag var lugnad. En tid förgick. Min förmögenhet ökades genom de höga räntorna och vinst af klädståndet, der handeln gick förträffligt. Vid denna tid dog den gamle friherren och fideikommissarien Rehnghjelm och Claes Magnus erhöi sitt arf. Han inlöste alla sina förbindelser hos mig, såväl dem, på hvilka han sjelf stod såsom låntagare, som ock sådana, för hvilka han caverat. När dessa penningar inbetalades, kom han till mig en söndag och hade Zwicken i sitt sällskap. Det var första gången jag såg Claes Magnus Rehnghjelm. Han var en utmärkt vacker man och hade ett gladt lynne. Emot mig var han särdeles artig, tackade mig för det stora

förtroende, jag visat honom, då jag försträckt honom med så stora penningssummor och förklarade sin glädje öfver att nu kunna tillfullo göra rätt för sig. Dessutom förärade han mig en dyrbar brosch af guld såsom bevis på sin tacksamhet. Jag skämdes att taga emot presenten, men han var oemotståndlig. Skämtsamt berättade han, att herr Jonas Zwicken skulle taga hand om hans penningar och göra honom rik. Derpå togo herrarna afsked och lemnade min boning, just densamma i hvilken vi nu sitta. Men nu är du väl trött, kära Anna, att afhöra mera», frågade gumman med ett leende på läpparna.

»O, så moster kan säga, bedyrade Anna, »jag kunde sitta flera dagar och lyssna till samma tilldragelser i min släkt.

»Nåväl, mitt barn», sade den goda frun, »jag skall då fortsätta, ehuru slutet blir sorgligare än början. Den unge ädlingens skönhet och hans hela väsende hade gjort ett lifligt intryck på mitt inre. Jag såg honom i inbillningen ständigt framför mig och hörde hans behagliga stämma. Jag längtade att återse honom, men huru skulle detta tillgå? Jag beslöt att meddela mig med Zwicken på ett försigtigt vis, så att denne ej skulle kunna gissa min afsigt. Jag framkastade frågor händelsevis, hur baron Rehnjelm mådde, om hans planer att samla rikedom gått i fullbordan, och så vidare, men den sluge kommissionären lurade ut hvad jag egentligen hade på sinnet och visste att göra det så fint, att jag ej misstänkte honom. På den tiden, jag nu beskriver, gåfvos en slags publika baler, der temligen godt folk sågs, till mesta delen ur handtverkarklassen och andra lägre borgareklasser. Kavaljererna åter bestodo af unga militärer och andra bättre mäns söner samt bodbetjenter med mera. Den unge Rehnjelm var en flitig besökare af dessa baler. Han älskade dans med passion och trufdes väl bland denna blandade societé. Genom sin skönhet, sin dans, och sin rang intog han både mödrar och döttrar och genom sin frikostighet alla, som kommo i hans väg. Jag beslöt att åtfölja en bekant fru till en sådan bal. Min toilett, kära Anna, var både dyrbar och smakfull. Spegeln sade mig, att jag var vacker och detta glädde mig. Knappast kommen inom dörren, uppsöktes jag af baronen, som med mig dansade dans efter dans, kurtiserade och sade tusende artigheter, dem jag rodnade åt, ty mitt öra var ej

vant vid sådant tal. Han bjöd mig och mitt sällskap på glacer, lemonader, thé med tårtor, apelsiner och efter dansens slut superade vi tillsammans och drucko flera slags viner. Både jag och mitt sällskap var förtjust. Vi lofvade att besöka nästa bal och sålunda fortsattes bekantskapen. Innan jag visste ordet af, älskade jag honom och trodde mig älskad tillbaka.

Han sökte nu på alla möjliga sätt att få träffa mig och kunde hela timmar sitta i klädståndet, så att de andra klädståndsfruarna och klädståndsamsellerna kallade mig *friherrinnan*. Äfven passade han på den tiden, då jag stängde klädståndet, och beledsagade mig hem. Jag hade bort afvisa honom vid porten, men han hade en blick så tjusande och öm, att jag ej kunde stå emot, och hvad gör icke en qvinna, som älskar,» sade den goda frun, kastande liksom af en händelse en blick på sin åhörarinna, men blef förskräckt, då hon såg Anna likblek och med tårar i sina ögon.

»Hvad i herrans namn har hänt», utropade gumman med orolig stämma, »du bär dödens färg på dina kinder, min goda flicka.»

»Jag deltog helt visst för lifligt i berättelsen», sade Anna helt sanningsenligt, ty gummans berättelse om sitt fordna lif var ju Annas eget, »men nu är jag fullkomligt frisk igen och längtar att få komma till slutet af berättelsen.»

»Du lider af denna tråkiga berättelse», menade fru Ericson, »skola vi ej spara slutet till en annan gång?»

»Ack nej, goda moster», bad Anna, »låt mig få höra det.»

»Nåväl», fortsatte gumman, »genom sitt dependiva lefnadssätt hade den unge Rehnghjelm snart förstört återstoden af sitt arf. Han behöfde åter låna och nyttjade Zwicken såsom kommissionär. Krediten var god. Till mig vände man sig icke till en början, ty Rehnghjelm hade strängeligen förbjudit det. Baronens lynne blef igenom motgångar ej i ringaste mån nedstämdt, utan han roade sig tappert och fortfor att älska mig.

Kärleken är blind. Jag var för svag att stå emot det jag sjelf längtade efter. Flera gånger erbjöd han mig giftermål och då jag förklarade ett giftermål mellan en baron och

en klädståndsamsell för en galenskap, sade han skrattande: »Jag frågar icke efter min friherretitel mer än en pris snus.» Men jag tänkte på hans släkt och hvad han skulle förnedras, om ett sådant giftermål ägde rum. Dessutom älskade jag honom alldeles för högt, för att i minsta mån vilja vara orsak till någon förargelse inom hans förnäma släkt. Rehnghjelm älskade mig visserligen, men hans flyktiga karaktär och sysslolöshet var ingen borgen för huslig, äktenskaplig lycka. En dag kom Zwicken till mig och beklagade, att Rehnghjelm hade ett bysättningsutslag på sig å 3,000 riksdaler för ingången borgen, och kommissionären visste icke hvar man kunde få låna summan i hast.

Slottskanslibetjenterna kunde i hvilken minut som hälst gripa baronen. Förskräckt lemnade jag summan till Zwicken, men förbjöd honom att nämna detta för Rehnghjelm, ty jag visste, att han ej ville besvära mig nu mera. En tid derefter kom åter igen Zwicken och berättade, att Rehnghjelm spelat bort 2,000 riksdaler en natt och gifvit sitt hedersord i pant till penningarnes hastiga återbetalande, men Zwicken kunde för tillfället omöjligen anskaffa beloppet. Jag lemnade 2,000 riksdaler under samma löfte af kommissionären att ej låta Rehnghjelm afveta hvem som försträckt penningarne. På sådant sätt narrade den skurkaktige kommissionären af mig alla mina hopsparade penningar. Rehnghjelm blef en dag verklig bysatt. Jag underrättades derom genom en anonym biljett, troligen mig tillsänd från Zwicken, som var rädd att besöka mig, ifall hans bedrägerier kunde vara kända af mig.

Jag skyndade till min olycklige älskare, som var alldeles förtviflad. Han berättade att Zwicken var en skurk, som i grund förstört honom, narrat honom att skriva en mängd skuldsedlar till höga belopp, af hvilka Rehnghjelm fått en obetydlighet, inledt honom i sällskap med falska spelare, lagsökt honom för en skuldsedel å 5,000 riksdaler banko och bysatt honom. Jag erbjöd mig att söka anskaffa denna summa, men deremot protesterade Rehnghjelm på det bestämdaste. Jag deremot öfverräknade, då jag kom hem, mina tillgångar och hade ännu 6,000 riksdaler i behåll. Med dessa gick jag till Zwicken, låtsade ej om, att jag kände till hans bedrägerier

mot mig och Rehnhjelm, utan bad honom befria baronen ur häktet.

Han lofvade, med villkor, att jag gäfvde honom en förbindelse på 1,500 riksdaler att betalas inom 12 månader. Jag utgaf en sådan med darrande hand under uslingens diktamen och erhöll Rehnhjelm's skuldsedel å 7,500 riksdaler. Claes Magnus var fri och jag gladare, än någonsin. Rehnhjelm ville stämma Zwicken, men jag afrådde, ty jag ville ej synas i dylika transaktioner.

En tid derefter hade Zwicken med sin listiga tunga åter igen vunnit Rehnhjelm's förtroende.

Allt mer och mer insytlade sig min älskare i ockrarehänder och då Zwicken ej kunde få mera penningar af mig, rådde jag Rehnhjelm att göra cession, hvilket han ej ville, eller begära hjälp hos sin broder, fideikommissarien. Han gick dit, men blef skymfligt behandlad. Då beslöt äfven jag att uppsöka Carl Filip Rehnhjelm. Jag talade af mitt innersta hjerta, bad, tiggde, knäföll och berättade, att jag gifvit Claes Magnus allt hvad jag ägde, men denne broder var hårdare än klippan. Han öfveröste mig med sådana skymfliga tillmälen, att min tunga ej kan nämna dem. Zwicken rådde Carl Magnus att resa till sin andra broder, kaptenen, din fader min kära Anna.

Dina föräldrar ömmade för hans lidanden och rådde honom att resa till Amerika för att der grundlägga en framtid. Han erhöll 2,000 riksdaler i hjälp och återkom till Stockholm. I sista stund påstod Zwicken, att ännu två skuldsedlar, den ena å 3,000 riksdaler och den andra å 2,000 riksdaler, måste infrias, innan han finge resa. Jag måste nu pantförskrifva mitt klädstånd, för att min älskare skulle få resa.

Det blef svårt att få honom ur staden, menade Zwicken, ty äfven andra kommissionärer hade papper på honom och misstänkte, att han ämnade rymma och derföre var man på sin vakt.

Konsten var nu att få honom till det fartyg, med hvilket han skulle resa.

Zwicken narrade två slottskanslibetjenter, som stodo i Stadsgården på post, att gå till Skeppsbron, ty derifrån, sade

han, skulle baron stiga ombord på en tysk ångare, som låg färdig till afresa.

Under tiden skaffade jag en båt, som förde honom från Stadsgården ombord på hans väntande fartyg.

»Jag stod ensam kvar på stranden i ett tillstånd, vid hvilket minnet ännu ryser», sade den hårdt pröfvade qvinnan och kunde ej förhindra tårars rinnande utför kinderna.

Anna var sjelf uppskakad och sökte med deltagande ord trösta den moderliga vännen. Det lyckades småningom, synnerligast då Anna satte sig ned vid pianot och lät musikens sköna toner höra sig.

När betjenten på aftonen hämtade fröken, hade fru Ericsson återvunnit sitt vanliga lugn.

»Kära Anna», sade gumman, »jag har alldeles glömt att fråga dig, om du trifves hos kommerserådets.»

»Åh, jo, de äro nog beskedliga i förhållande till sitt begrepp om den stora rangskillnad, som är mellan en stackars guvernant och ett rikt köpmanshus», upplyste Anna.

»Ja, det säger jag dig, flicka, att om man på minsta sätt sårar dig eller glömmar att visa dig den aktning, man är skyldig en kunskapsrik lärarinna och en välboren fröken, så säg genast upp platsen.»

»Hvart skulle jag då taga vägen», frågade Anna med ett vemodigt leende på sina läppar, »jag är ju fattig och skall förtjena mitt bröd hos främmande menniskor.»

»Hvad befalls!» utropade den deltagande frun med strålande anlete, »du skulle ej hafva en vän i mig, fastän jag blott är en simpel klädståndsgumma. Lita på det! Jag har förut hjälp en Rehnhjelm, som jag älskat och ännu älskar, fastän mitt hår är gråsprängdt, och jag kan hjälpa en till.»

»Tack, goda moster», svarade Anna med rörelse, »ditt hjerta är ädelt och din själ full af godhet. Jag har således ett skydd, ifall stormen bryter ut.»

»Du döljer något, kära barn», utropade gumman, »jag hör det af ditt tal.»

»Ack nej! sade Anna, »allt har varit bra hittills och för öfrigt får en fattig guvernant ej hafva för stora pretentioner.»

»Jag känner nog till de förnämas högfärd», utropade

gumman, »de kråma sig i sin lättja och förtrycka sina tjenare, fastän de i stället borde vara vänliga och uppmuntrande.»

»Visserligen kännes det ibland bittert», menade Anna, »då man kommit från en älskad moder och varit så innerligt afhållen och nu ser blott iskalla anleten ikring sig.»

»Ser du, att gumman Ericsson kunde titta ner en smula i ditt hjerta, fastän du ej ville bekänna kort som man säger. Men jag är nu misstänksam af mig och skall nog taga reda på sanna förhållandet genom mina bekanta.»

»Ack, goda moster, var försiktig. Jag kunde få det ännu värre, om man finge höra klagovisor», sade Anna med orolig stämma, »jag har en *oas* i öknen och det är min lille Elin, som älskar mig, lika som jag vore hennes moder. För hennes skull måste jag pinas, ty hon har ingen mer än jag, som vårdar henne.»

»Visserligen», medgaf fru Ericsson, »är det en pligt att fylla sitt kall, synnerligast som här är en ömmande omständighet med den lilla flickan, men å andra sidan bjuder aktningen för mig sjelf att ej låta mig nedtrampas af högfärd och otacksamhet. Förstå mig rätt, Anna, jag vill ej vara annat än rättvis. Då man uppfyller sina pligter emot samhället, har man rättighet att blifva bemött med aktning och höflighet åtminstone, ifall hjertlighet saknas. Dessutom är du en välboren fröken, Anna, och bär ett namn, som ej får skymfas på något sätt. Jag har lidit mycket för namnet Rehnjelm och derföre älskar jag detta namn och skall veta att skydda dig, den veka liljan, ifall man vill skada dig.»

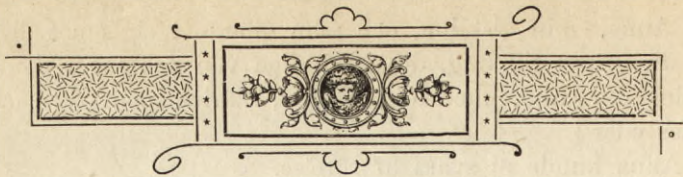
»Ack, så ädelt du talar, moderliga vän. Du borde förbanna och i dess ställe välsignar du. Det finnes således ännu goda menniskor på jorden, hvilka göra godt för det godas skull. Nu har jag fått ännu mera mod till uppfyllandet af mina pligter, om också vägen ibland är törnebeströdd.»

»Rätt så, min goda flicka! Vi hafva alla våra öden att genomgå och måste hafva tålamod, men det är mitt sista ord i dag till afsked, att om stormar bryta ut ikring min

lilla Anna, min älskling, och man glömmer sig emot dig, då
flyr du genast till mig, din moderliga vän och tager den lilla
engeln, din Elin, med dig Bröd, kärlek och frid skall ej
saknas eder.»

Anna kunde ej svara af rörelse.

FEMTONDE KAPITLET.

I

Enkefru Hulda von Smitterberg hade nu bott en liten tid hos Nanny Rehn och de bägge fruntimren trufdes väl i hvarandras sällskap. Nanny var ej mera ensam, utan hade en vän, till hvilken hon kunde anförtro sig och af hvilken hon kunde begära råd, då sådana behöfdes.

Hulda von Smitterberg var glad, öppen och tillgänglig, men äfven ytterst bestämd i åsigter och omdömen. Nanny hade redan öppnat dörrarne till sin societé och presenterat Hulda för herrar Rehnhjelm, Lefwengraup, Happe och Allen samt äfven konsul Charles van der Maase, som ej kunde bortvisas, då han gjorde visit på samma gång, som de ofvan nämnde herrarne. Nanny hade gjort Hulda reda för sitt förhållande till Charles, beskrifvit Djurgårdsfärden, framställt sina misstankar på konsulns kärlek, beskrifvit fröken Aurore van der Maases högmot och Allens elegans mot henne, dansösen. Hulda var således inne i Nannys förtroende och deras societé hade haft en visit-afton, på hvilken enkefru von Smitterberg var värdinna med allvar och grace.

»Denna värdinna är ju en ung flicka», menade stallmästar Happe, »ehuru hon säger sig vara enka.»

»Hon är vacker och ståtlig», tillade grefve Lefwengraup.

»Hon är en god människa», sade Allen.

»Hon är charmant», ifyllde baron Rehnjelm junior.

»Hon är Nannys vän och förtrogna», avslutade Charles, »men är ej i min smak», muulade han för sig sjelf, »ty hon kastar ständigt sina blickar på mig, synnerligast då jag talar med Nanny. På societéns första visitafton hade, på Huldans inrådan, några af de förnämsta artisterna vid kungliga teatern blifvit inbjudna och äfven två familjer af fru Smitterbergs bekanta.

Nu tillstundar ånyo en visitdag.

»I afton, Hulda, dansar jag», utropade Nanny och tog sin väninna om lifvet, »vill du följa med, så dansar jag ännu bättre.»

»Jag följer dig hvarje gång, älskade Nanny», svarade Hulda och kysste väninnan, »jag är ju ditt förkläde», kära barn, tillade hon skrattande och visande sin vackra tandrad.

»Åh ja, det är sannt», inföll Nanny och deltog i skrattet, »du är min hulda vän och jag beundrar dig redan.»

»Tyst, lilla smickrerska», sade Hulda, »annars skämmer du rakt bort mig, ty du är en varelse så god, så skön, så hänförande, att jag ej undrar i fall konsul Charles van der Maase är i sin sjunde kärlekshimmel.

»Ah», inföll Nanny, »du tänker på konsuln. Säg mig, om du tror, att hans kärlek till mig är upprigtig, värd att uppmuntras, eller om jag skall draga mig tillbaka medan tid är.»

»Att fråga är lättare än att nöjaktigt svara», menade Hulda med ett skalkaktigt leende på läpparne, »du älskar ju och då törs ingen göra en reflexion emot kärleken, som är blind och vill vara blind.»

»Visst ej, Hulda», inföll Nanny, »jag vill ej vara blind, då jag skall se in i min framtids lycka, men för att ej stöta på blindskär, behöfver jag blott en lots. som sjelf besökt kärlekens idylliska land, och denna lots är du.»

»Återigen smickrar du, lilla Nanny, då du kallar mig till ett så viktigt värf, som att pröfva halten af din och din älskares kärlek», utbrast Hulda med värme, »jag vill dock med en

moders spanande och säkra blick följa gången af eder kärlek och säga min tanke, då jag anser mig hafva gjort rön.»

»O, du min ståtliga och sköna Hulda», utropade Nanny med strålände ögon, »kom i min famn, att jag får smeka dig, klappa dig och kyssa dig.»

Hulda smålog af välbehag, lät omfamna sig, blef smekt, klappad och kysst, då helt oförmodadt jungfru Lina inträdde och lemnade ett visitkort, hvarpå stod: 'Henry Allen.' »Han är sittande i sitt ekipage på gatan», berättade Lina, »och har uppskickat en svart neger med visitkortet. Får han stiga upp?»

Nanny höll ännu visitkortet i sin hand och kunde ej hindra att en rodnad af välbehag flög öfver hennes kinder. Hulda hade öfver Nannys axel inhämtat det lilla kortets innehåll, bemärkt den sköna rodnaden på väninnans kinder och hastat till fönstret för att se, om Lina talade sanning. Der stod verkligen ett elegant ekipage och bakpå vagnen syntes en neger i österländsk drägt.

»Lina har talat sanning», utropade Hulda, »herr Allen sitter nog i vagnen. Säg negern, att herr Allen är välkommen, eller hur, lilla Nanny?»

»Ja, visst», bejakade dansösen och såg på Hulda med en blick, som syntes något förvirrad och ej lik sig sjelf.

Henry Allen inträdde och hade en blomsterbukett i handen. De bägge fruntimren stodo bredvid hvarandra midt på salsgolfvet, bägge sköna, den ena en yppig ros från Södern, den andra en hennes syster, en knopp från Norden. Allen lade från sig sin hatt och nalkades de bägge gracerna, bugande sig och sägande:

»Mitt hjerta längtade så innerligt att en stund få vara tillsammans med eder, sköna damer, hvarför jag vågade mig hit. Är jag välkommen?»

»Ni är alltid välkommen», utropade Nanny, och ånyo for en rosensky öfver hennes kinder, skvallrande om glädje i hennes hjerta.

»Jag förenar mig med Nannys välkomsthälsning», inföll Hulda såsom artig värdinna.

»Då vill jag ödmjukligen anhålla att mamsell Rehn ville emottaga denna blomsterbukett i stället för den olyckliga dia-

manten, som måste återgå till sin egare», yttrade Allen och lemnade Nanny buketten med en bugning och en skön blick ur sina vackra ögon. Då Nanny mottog blommorna, slog äfven hon upp sina ögon och kunde ej begripa, hvad som rörde sig i hennes inre vid denna Allens blick. Hon tackade emellertid med dessa ord: »Dessa blommor äro mig dyrbarare än alla verdens diamanter, ty de äro ett bevis på aktning för min konst.»

»Ännu mycket mera», inföll Allen, »de äro tolkare af de rena känslor, jag hyser af aktning för er ädla karaktär, mamsell Rehn.»

Nanny kunde ej slita sig från den unge mannens blickar, och då hon hörde, huru han berömde hennes karaktär, kände hon en ljuf känsla i sin själ, som änyo dref blodet fram på kinderna.

»Ni smickrar för mycket», sade Hulda, som såg Nannys förvirring och kom henne till hjälp.

»Jag smickrar aldrig», yttrade Allen, »ty smickret är ett gift, som skadar alla menniskor. Jag får i afton återigen en njutning af ovärderligt värde. Jag ämnar mig på teatern.»

»Hvilken pjäs gifves», frågade Hulda.

»Det vet jag ej», upplyste Allen, »men jag går dit för att få se mamsell Rehn dansa.

»Således för min skull», sade Nanny, småleende, hvad ni gläder mig dermed, ty jag anser er för min vän. Äfven Hulda skall på teatern. Sitter ni på samma ställe som då ni sände mig diamanten?»

»Ja, jag sitter i amerikanska ministerns loge.»

»Jag skall i afton inflika några af de blommor, ni gifvit, i min hårklädsel», skämtade Nanny, »och ni skall ej vara säker för en liten blick af lilla Nanny», tillade den oskuldfulla flickan.

»Jag börjar blifva svartsjuk», utropade Hulda, »du glömmet alldeles bort, Nanny, att du i afton lofvat bära den krans, jag gifvit dig.»

»Skulle jag glömma din gåfva», sade Nanny, »o, nej, du skall få se, hur jag anser både dig och herr Allen för mina vänner.» Hon skyndade fram till ett bord, der en krans låg

på en tallrik med vatten. Hon kom tillbaka med densamma och började att plocka några blommor af röd och hvit färg, hvilka hon med Huldans tillhjälp flikade i kransen, och då den var färdig, satte hon den på sitt hufvud, kastade en kärleksfull blick på sina bägge åskådare och yttrade med en ljuf smekande, ton: »Åren I nu nöjda, mina vänner.»

»Du är en liten tjuserska», förklarade Hulda, »man kan ej annat än älska dig.»

»Att ni vill hedra mig med er vänskap mamsell Rehn, gläder mig», sade Allen med en viss vekhet i rösten, som gaf tillkänna, att hans inre var i rörelse, »ni har ju i afton mottagning.»

»Ja, herr Allen», svarade Nanny, »vill ni komma till oss?»

»Oändligt gerna», svarade den unge mannen, »men innan jag nu aflägsnar mig, vill jag bedja er om ursäkt för mitt hastiga aflägsnande på Djurgården, då ni förolämpades af fröken Aurore van der Maase. Jag kunde ej lemna henne ensam, men jag beslöt redan då att uppsöka er och förklara mitt ogillande öfver fröken Aurores uppförande.»

»Tack för edert deltagande, herr Allen», yttrade Nanny med en vemodig röst, den dagen var för mig en bitter dag och hela natten grät jag samt frågade den evige Guden, hvad jag brutit eftersom jag så skymfades, men fick intet svar. Nu har jag glömt bort alltsammans, ty mitt hjerta var oskyldigt och därför kunde jag glömma och förlåta.»

»Ni är således ej mera förtörnad på fröken Aurore», frågade Allen, i det han reste sig upp från stolen, för att taga afsked.

»Ack nej, herr Allen», svarade Nanny med mild stämma, i min själ bor hvarken hat eller afund. Jag är blott en stackars dansös och kan ej mäta mig med den rika och sköna fröken van der Maase, men jag har ett hjerta, som kanske kan täfla med hennes.»

»Lycklig den, som får äga detta hjerta», utropade Allen och betraktade Nanny ånyo med denna underbara blick, som kom två ädla människohjertan att klappa för hvarandra. Nanny och Hulda togo ett hjertligt afsked af den vackre Henry Allen och då han skulle stiga upp i vagnen och kastade ännu en

blick upp till fönstret, der de unga kvinnorna stodo, såg han hur Hulda nickade med hufvudet och Nanny kysste blomsterbuketten. Han tog af sig hatten. Negern läste igen vagnsdörren och hästarne sattes i traf. Hvad tänkte Hulda i denna stund? Hvad tänkte Nanny? Underbara människohjerta hvad du är känsligt och vibrerande! På teatern dansade Nanny denna afton mera hänförande än någonsin och glömde ej att kasta en blick upp till amerikanska ministerns loge, i hvilken hennes nyförvärfvade vän, Henry Allen, satt, och hon upptäckte i ett knapphål på hans frack två blommor, en röd och en hvit. Vid denna syn genomfor en underbar känsla den vackra dansörens inre, ty det var Amor, som gjorde sitt besök i jungfruns kyska hjerta. Hulda såg allt, smålog och tänkte för sig sjelf: Nu har jag gjort mitt första rön.

Charles van der Maase hade från sitt oxöga äfven spejatt och förvånats öfver, att han denna afton ej blifvit bemärkt af Nanny. Han kunde ej begripa hvad som passerat, men svartsjuka drog in i hans hjerta och lidelsen tilltog.

II.

Kommerserådet van der Maase var ännu ej hemkommen. Postdag efter postdag anlände bref med underrättelse, att affärer tvingade honom att ännu längre utsträcka sin resa, kanske äfven till utlandet.

Andan i brefven var ej särdeles glädjefull. Kommerse- rådet klagade ständigt öfver förluster, men hans fru fästade ingen uppmärksamhet dervid, ty firman van der Maase var i hennes tanke en outtömlig grufva, som aldrig kunde taga slut. Aurore visste ej hvad värde penningen eger och hon hade allt, hvad hon behöfde och kunde önska sig. Den ende, som med allvar reflekterade öfver möjligheten att firman van der Maase kunde rubbas i sin solidité, var dess yngre kompanjon, konsul Charles van der Maase, men han visste äfven firmans ofantliga resurser och ansåg derföre att den- samma kunde motstå stora förluster. Men Jules Lopéz hade

andra tankar om firman van der Maase. Han visste, att flera handelsfirmor i landsorten inställt sina betalningar och att de hade stora skulder till firman van der Maase.

Flera af denna firmas fartyg hade gått förlorade och lasterna likaså. Kommerserådet gillade ej assuranser, emedan de uppslukade stora summor, och föröfrigt hade han haft tur med både fartyg och frakter. I Sverige hade den hämndgirige spanjoren genom sina lejda kreatur vetat att utsprida rykten om firman van der Maases stora förluster och dermed följande brist på kontanter. Härigenom började uppsägningar af insatta penningar nästan dagligen, hvilket förut aldrig inträffat, utan firman hade punktligt utbetalt räntor den 1 Januari och den 1 Juli årligen.

Firmans stora fordringar ingingo trögt, men utbetalningarna ökades dagligen. Jules Lopéz lefde blott för sin hämnd.

Systemens lidande och skam brände på hans hjerta. Han hade i många år planlagt sin hämnd, på det att den skulle lyckas. Han hade kunnat när som helst dödat förföraren med dolk eller gift, men en sådan död hade varit ingenting emot det lidande, hans syster utstått. Hon hade blifvit förförd med falska ord och falska eder och falska smekningar af en vällusting och måst fly med sitt förstörda rykte till en usel koja, der hon i många månader måste gråta, lida och försmäktas. tills döden gjorde slut på hennes elände.

Under tiden blifver förföraren rik, sluter örat till, då älskarinnan kallar honom och öfverlemnar henne kärlekslöst och föraktligt åt sitt öde. Allt detta ropar på hämnd och Jules Lopéz vill sjelf blifva Nemesis. Han vill se förförarens rikedom förstörd, hans kredit uppryckt, hans anseende krossadt, ty deraf uppstår ett förfärligt lidande, många gånger svårare än de sår, gift och dolk åstadkomma. För att denna ruin skall kunna fullbordas, använder spanjoren listigt men klokt sådana minor, som *förtal*, *falskt rykte* och *oärlighet*. Det smygande *förtalet* plockar sönder bit för bit den hederligaste karl, undergräfvor hans lycka, förlamar hans arbetsamhet, rubbar hans fordna tro på heder och ära, smutsar hans begrepp på menniskoredlighet och degraderar hans själ tum för tum, utan att han vet det.

Falskt rykte löser kreditens gamla och hårda knutar, kommer

»Hvad skall jag göra», utbrast Axel.

den allmänna öfvertygelsen på en saks ofelbarhet att vackla och gnager likt råttan dagligen på det fordna öfverflödets visshet, tills den nakna fattigdomen står upp som ett grinande spöke.

Oärligheten är en tunna utan botten eller en dålig pump, som ej vill behålla vattnet emedan den är gissnad. Med dessa petarder hoppas Jules Lopéz kunna spränga firman van der Maases rikedom i luften, och med rikedom följer anseendet, maktlystnaden och jordiska väldet. Sedan kommer fattigdomen, medmenniskors förakt, hån och begabbelser, kräftsår, som aldrig kunna botas, men väl finnas till många år, innan döden förlossar.

Detta spanjorens arbete fordrar klokhet, tålmod och ut hållighet, för att kunna lyckas. Men näringen för allt hat ligger i sjelfva hatet, liksom den girige frossar i sin girighet. »Ryktet», säger spanjören till sig sjelf, »vill veta, att familjen van der Maase skall förenas med familjen Rehnghjelm, rikedom med rikedom, högfärd med högfärd! När firman van der Maase faller, drager den generalmajor Rehnghjelm med sig och sålunda har jag en bundsförvandt i min hämnd. Jag afbidar med otålighet underrättelser från kaptan Stefano och hoppas, att kommerserådet snart hemkommer, så att giftermålet snarligen inträffar mellan fröken Aurore och Axel Rehnghjelm. Cuncha, min dyrt älskade syster, du skall blifva hämnad, ty din bror är spanjor och i Spanien är det en helig lag att en broder straffar sin systers förförare», utropade Jules Lopéz och kysste medaljongen, i hvilken hans sköna syster visade sitt hulda och oskuldsfulla anlete.

III.

Hvad är ljufvare än blommans doft och vestanvindens sommarfläktar? Jo, nyvaknad kärlek i ädelt människobröst. Henry Allen hade en tid blott trott sig älska Aurore van der Maase, men denna kärlek var blott sinnenas rus och ej hjertats rena, varma låga.

Han var oerfaren i kärlekens värld och trodde, att han funnit en kvinna att älska för hela lifvet, då han såg sin kärlek besvarad af den sköna Aurore, och han hade helt visst legat för hennes fötter och anhållit om hennes hand i det ögonblick, då Anna Rehnghjelm kom emellan och afbröt kärleksförklaringen.

Nu hade en ny kvinnobild slagit sig ned i hans inre och gjorde der dag från dag stora eröfringar. Det var bilden af en liten ringa dansös, med ljufva ögon och hulda leenden, fulla af oskuld och behag. Hon kallade honom sin vän, och han ville visa sig värdig detta namn, genom att skydda henne för det sinnesrus, som konsul van der Maase gifvit henne. »Nanny och jag», sade Henry till sig sjelf, »hafva bägge varit intagna af en oren kärleksanda, men himlen har fört oss tillsammans och räddat oss. Jag är ännu fri, ty jag har ingenting lofvat Aurore och jag ryser vid tanken på den lycka jag skulle erfarit med hennes stolta, högmodiga och koketta väsende. Min älskade fader bad mig i Sverige uppsöka en god, oskuldsfull och fattig flicka, som kunde göra mig lycklig. Hon är funnen och jag vill lägga mina millioner för hennes fötter, fastän hon ej i sin blygsamhet vågade behålla diamanten på sitt bröst. Äfven Nanny är fri, ty hon skall snart bryta sönder den gamla sinnlighetsbojan, då hon känner sitt hjerta uppfyllt af den rena kärlekens heliga anda.»

Han ringde och Selim iutträdde bugande sig för sin herre.

»Det är en ny dag, min trogne Selim, solen värmer jorden och foglarne glädjas. Hvad nytt i tidens lopp?»

»Mätte du lefva, o herre, i många år till glädje för dig sjelf och din store fader, som är så god emot sina slafvar, att han kallar dem för sina barn. Får din slaf tala», sade Selim.

»Tala Selim!»

»Ett barn af Södern med svart hud, liksom jag, har kommit till sina bröder Aschan och Selim med dadlar, nötter och fikon. Han skiljes bland de tusen på jorden genom namnet Sam och han är en slaf åt konsul Charles van der Maase.»

»Hvad ville den svarte Sam?»

»Han frågade efter din fader, den stora massa och ville veta fjäten af din fot samt gången af din själs tankar.»

»Han är således en spion», inföll Henry.

»Ja, han är en skickad dolk af din ovän och vill ej ditt väl.»

»Tag väl emot honom, Selim, och spana efter ovännens tankar.»

»Din vilja är min lag, herre! Selim, din trogna slaf, skall öppna hans hjerta med drufvans förbund och nedslå hans anslag med listens vapen.»

»Har någon mera frågat efter din husbonde?»

»Vid glansen af dina ögons ljus och din själs godhet, får din slaf tala?»

»Tala, min trogne Selim!

»En af den onde anden hemsökt man har orenat din tröskel», sade slafven.

»Ditt tal är en gåta, Selim, låt flera ord belysa den inre meningen!»

»Vid mina ben, som skola ruttna i jorden, din slaf talar sanning! Mannen var liten och hopkrumpen, hans ögas glans fördunklad, hans läppars glöd förbleknad och hans kinders rodnad förvissnad. Falskhet lurade ur hans ögon och sveket bodde i hela hans väsende.»

»Hur böjer sig din tunga, Selim, då du nämmer hans namn?»

»Vid grafven af en skabbig hund, han sade sig vara Jonas Zwicken.»

»Ah, den skurken», utfor Henry med högtidlighet, »hvad ville han?»

»Han önskade vara eusam i din skrifkammare, för att invänta din hemkomst, och han tog i sina händer din stora bok med alla de många färgade papperen.»

»Huru», utropade Allen förvånad, »han vågade undersöka min portfölj?»

»Ja, vid din faders skägg, han hade redan handen vid låset, då jag din trogna slaf, som bemärkt allt i sidorummet, hastade fram och höjde dolken öfver hans hufvud.»

»Nå, Selim, blef mannen af den onda anden rädd?»

»Ja, massa, han darrade som trädets löf och hans lurande

ögon brunno af hatets eld. Derpå försvann han, liksom ormen krypande på slingrig väg.»

»Tack Selim! din trohet är en kostbar perla för mina ögons ljus och din vaksamhet en skatt af stort värde. Har du mer att berätta, Selim?»

»Nej, svarade slafven och försvann vid en vink af Henry. Allen visste ej hvad han skulle tro om Sams och Zwickens besök, men beslöt att uppsöka kommissionären, som bedragit honom med underrättelsen om Anna Rehnjelm's vistande i Finland. Nu kunde han söka upp henne hos familjen van der Maase och få de underrättelser, hans fader önskade inhämta. Dessutom skulle han söka få reda på fru Kristina Eriksson, hans faders välgörarinna. För öfrigt voro Henry's tankar hos den ljufva kvinnan, som eröfrat hans hjerta med sitt oskuldsfulla väsende och sitt omedvetna behag.

IV.

Kommerserådinnan van der Maase hade ytterligare in-
händigat ett bref från sin man.

Han skref sålunda:

Min älskade maka!

Jag längtar hem, men affärer hindra min afresa. Öfver-
allt göras cessioner. Stora fordringar, tillförene ansedda för
goda, gå oss ur händerna. Den ena förlusten efter den andra
inträffar. Fortgå affärerna sålunda, måste firman van der
Maase inskränka sina handelsoperationer och det vore kränkande
för oss att intaga rummet n:r 2, då man förut varit den
första i staden. Köpmän äro beroende af lyckans omvexlingar.
Den ena tiden kunna vi vara millionärer och den andra tiden
tiggare. Jag vill ej nedslå ditt mod, Ebba, men påpeka möj-
ligheter, som kunna inträffa. Hälsa hela familjen från

din bekymrade make
Louis van der Maase.

Den äkta mannen ville varna sin hustru för hennes blinda tro på firmans omätliga rikedom. Hon kunde få erfara en bitter motsats, då vore det hälsosamt att ej blifva öfverraskad och oförberedd. Fru van der Maase genomläste mannens klagande epistel, men betraktade den såsom en tillfällig utgjutelse af dåligt lynne. Att firman van der Maase kunde blifva fattig ansåg hon för en omöjlighet, och detta var nog för henne.

Till Charles skref fadren:

Min älskade son!

Med bekymmer har jag genomrest södra Sverige, Köpenhamn och är nu i Hamburg, der den förfärliga olyckshändelsen meddelats mig, att skeppet *Aurore* förlists med last och hela besättningen. Denna förlust är stor och lägga vi härtill de förut förlorade tre briggarne och skeppet *Ebba*, så torde cirka 2 millioner hafva gått ur firmans rörelsekapital på en ovanligt kort tid. Dina meddelanden hemifrån, min käre Charles, äro ej uppmuntrande. Jag kan ej begripa hvarföre så många menniskor uppsäga sina lån hos oss. Detta skadar krediten och blir ansträngande, ty utbetalningar skola blifva större än inbetalningar. Emellertid måste firmans värdighet fortfarande uppehållas.

Hamburg d. — — —

Din tillgifne fader,
Louis van der Maase.

Charles förstod fadrens skrifvelse bättre än modren och han var långt ifrån lugn. De ständiga uppsägningarna af insatta medel sårade hans heder och rubbade firmans anseende, ty reflexioner uteblifva ej, då panik uppstår. Under det att en obehaglig oro dagligen rådde på kontoret, måste Charles dessutom plågas af ovisshet, huru hans aktier stodo hos Nanny, som numera ej besvarade hans bref, men vid ett tillfälle sagt honom, att hon ville besöka familjen van der Maase, för att derigenom pröfva sanningen af hans gifna löften.

Att Nanny blifvit mistrogen och var djupt sårad af *Aurores* simpla uppförande, märkte Charles mer än väl och han oroades högeligen öfver utgången af hennes besök hos modren, som var sjelfva högfärden, och ville derföre tillråda Nanny att blott göra visit hos *Anrore* som han hoppades kunna

vinna på sin sida genom tillhjälp af Henry Allen. Allt sattes på en spets. Charles började darra för möjligheten att kunna förlora älskarinnan, som han ansåg för sitt säkra rof. Och härtill kom den sista aftonen på teatern, då Nanny tycktes lefva med sin själ på annat håll än hos honom. Numera hade Nanny stängt sin klädloge för alla herrar, Charles inbegripen bland dem. Hulda bevakade sin väninna såsom en riktig pudel och var henne alltid följaktig till teatern. Nannys rykte såsom dansös tilltog för hvarje gång, hon uppträdde, och pressen lade lagrar för hennes fötter.

V.

Konsul Charles van der Maase beslöt att smida medan jernet var varmt. Ju längre han dröjde med att föra Nanny och Hulda till fruntimren van der Maase eller rättare till fröken Aurore, desto farligare blef hans ställning till Nanny, ty hon kunde möjligen tro honom hafva nyttjat en lögn, för att återvinna hennes förtroende. Han gick nu för att besöka sin styfmoder, som önskade tala med honom. Kommerse-rådinnan var ännu ej visibel, men skulle vara i ordning om en timma. Charles nyttjade denna timma till att uppsöka herr Allen och vinna honom för sin sak.

Selim öppnade dörren för konsuln och anmälte honom. Allen kom genast emot honom och bad honom taga plats. Charles satte sig i en fåtölj och hade svårt att börja samtalet.

»Herr Allen», sade han dock, »jag anser er för en gentleman och vill bedja er göra mig en tjänst.»

»Med nöje, om jag kan», svarade Henry.

»Ni påminner er det obehagliga uppträdet på Djurgården, då min syster Aurore förolämpade mamsell Rehn. Jag kunde då ej försvara dansösen, synnerligast Aurore red bort i vrede-mod, men min heder bjuder mig att skaffa mamsell Rehn upprättelse hos min syster. Vill ni vara mig behjelpig härtill?»

»Jag förstår ej eder mening, herr konsul, skulle jag försvara de bägge fruntimren», frågade Allen, ytterst förvånad.

»Ni förstår mig ej», inföll Charles, »ni skall ej försona, utan blott medla.»

»Jaså! Jag skall medla mellan fröken Aurores högmod och mamsell Rehns förolämpning, så att fröken Aurore ursäktar sig hos dansösen?»

»Åh! nej! så lätt går det ej att få Aurore att gå från sina principer, som äro stolta. Man måste först söka bibringa henne andra åsikter, än dem hon nu äger. Hon anser en dansös af intet moraliskt värde och därför trodde hon sig kunna fara hårdt ut mot mamsell Rehn, då hon fann mig i hennes sällskap.»

»Hur skall ett sådant stolt fruntimmer kunna genom mig till den grad blifva förändradt, att hon icke allenast byter om åsikter utan till och med förödmjukar sig inför en person, som hon nyss bemötte med förakt. Detta är orimligt begärdt. Hvarför beder ni ej sjelf eder syster derom.»

»Omöjligt, herr Allen, jag är ju orsaken till Aurores vrede genom mitt förhållande till Nanny Rehn. Hon tror, att min böjelse för dansösen är blott flyktig och anser därför namnet van der Maase vara såradt. Att öfvertyga henne om, att jag älskar Nanny Rehn, vore en omöjlighet för mig, och jag måste genom någon annan person, för hvilken Aurore hyser intresse och deltagande, vinna henne till att gifva mamsell Rehn en viss slags upprättelse till formen.»

»Ni anser således, att fröken Aurore för mig hyser intresse och deltagande, eftersom ni vill hafva mig till medlare.»

»Derpå är jag säker. Hon anser er för en gentleman af högsta rang, ja, jag skulle kunna säga ännu mera, om jag vågade», yttrade Charles, liksom begärande att blifva dertill uppmanad af Allen, men då detta uteblef, fortfor han med en viss oro i tonen:

»Herr Allen, ni har en längre tid umgåtts i vårt hem, ni har utvecklats stor älskvärdhet, så att vi alla älska er, och skulle då ej Aurore, som i botten är en god flicka, fastän hon synes stolt, äfven kunna älska er?» Han tvärstannade i meningen, för att se, om han vågade gå längre. Allen kunde ej hindra, att en rörelse syntes på hans ansigte, dels vid tanken

på den nya riktning hans hjertas känslor nu tagit, sedan den *verkliga* kärleken vaknat i hans inre. Charles tog denna Allens sinnesrörelse för ett bevis, att han besvarade Aurores känslor fastän hans läppar ännu ej bekänt det.

»Det måste smickra en hvar att vara älskad af ett så framstående fruntimmer som eder syster, herr konsul», yttrade Allen med en viss förlägenhet, »ehuru jag anser mig ovärdig en sådan utmärkelse. Men skall jag derigenom kunna gagna eder sak?»

»Helt visst», försäkrade Charles, som nu ansåg sig kunna gå längre, »ty Aurore, som älskar er, skall gerna höra edra åsigter och böja sig derefter. På sådant sätt blifver dansösen ej blott artist utan äfven människa, med anspråk på aktning och anseende.

»Men om fröken Aurore skulle tvifla på eder kärlek till mamsell Rehn och anse försoningen såsom blott en förevändning för edert upptagande till nåd hos mamsell Rehn, hvad skall jag då säga», frågade Allen, som noga betraktade konsuln.

»Jo, ni torde vara god och upplysa henne om, att hennes broder ämnar förlofva sig med mamsell Rehn, ifall familjen van der Maase anser sig kunna godkänna en sådan förbindelse.»

»Mamsell Rehn har således stipulerat såsom vilkor för edert upptagande ånyo i hennes gunst, att hon skall blifva presenterad såsom eder fästnö hos familjen van der Maase.»

»Alldeles, herr Allen, och detta har jag sjelf föreslagit henne.»

»Men om försoningen nu lyckas hos fröken Aurore, så är dermed ej säkert, att kommerserådiinnan gillar denna affär eller kommerserådet.»

»Har ingen fara», menade konsuln, »Aurore har så stort välde öfver sina föräldrar, att de snart se med hennes ögon.»

»Men om ni ej kan besegra edra föräldrar, tror ni, att mamsell Rehn låter nöja sig med Aurores ursäkt allena?»

»Man kan ju till en början föra Nanny och Aurore tillsammans och sedan Nanny och min moder, då min syster vunnit henne för ändamålet.»

»Men om jag ej lyckas att vinna fröken Aurore för edra planer och försoning uteblifver, hur skall ni då anse er kunna tillfredsställa mamsell Rehns begäran på upprättelse?»

»Jag måste då söka på annat sätt öfvertyga Nanny. Jag älskar henne så innerligt, att jag skulle kunna i hemlighet gifta mig med henne», sade konsuln, utan att ana, huru han blottställde renheten i sin karaktär.»

»Men om mamsell Rehn ej nöjer sig med hemligt giftermål utan fordrar offentligt erkännande af en förmålning med henne, hvad skall ni då företaga eder?»

»Saken blifver då ännu mera invecklad, ty en förbindelse i äktenskaplig form med en dansös, det är att släppa in denna dansös i societeten, hvilket är alldeles omöjligt.»

»Jaså, då förlorar ni eder älskarinna», yttrade Allen med ögonen fästade på konsuln, »och eder heder bjuder, att ni drager er tillbaka och ej vidare blottställer den stackars dansösen.» Konsuln svarade ej på dessa Allens ord utan frågade ånyo, om herr Allen ville hjälpa honom hos Aurore, hvarpå han fick följande svar: »Då jag var närvarande vid tillfället, anser jag mig skyldig att skaffa mamsell Rehn upprättelse, ehuru jag ej gillar metoden, som ni föreslagit. Ni skall oförtöfvadt efter min visit hos fröken Aurore få höra utgången.» Charles tackade och tog afsked. Allen tände en cigarr satte sig i en gungstol och öfverlade med sig sjelf, huru han skulle bete sig i denna ömtåliga sak, som var honom ännu vidrigare emedan han ansåg konsuln handla *sveckfullt* emot Nanny och han, Henry Allen, liksom hjälpte honom. Dessutom var det ej angenämt att ånyo blifva ensam med Aurore, synnerligast då hon älskade honom, men hans kärlek förflyktat.

SEXTONDE KAPITLET.

I.

Konsuln skyndade till sin styfmoder, som väntade honom och samtidigt erhöll Aurore besök af Henry Allen. Kommerserådinnan satt i förmaket vid konsulns inträde. Han fattade hennes hand och kysste den, sägande:

»Jag har äran önska er en god morgon, min älskade styfmoder.» Fru van der Maase besvarade konsulns hälsning med en böjning på hufvudet och frågade:

»Har du erhållit bref nyligen från pappa?»

»Ja, han är stadd på hemresa och klagar öfver de svåra tiderna. Vår firma gör stora förluster och nyligen har skeppet Aurore med last och folk omkommit under en svår orkan. Firman van der Maase har på en kort tid förlorat två millioner riksdaler och dagligen uppsägas insatta penningar. Emellertid befaller han, att huset van der Maase representeras som vanligt.»

»Pappa är van att jemra sig litet», upplyste den goda maken, »så är det väl med alla stora köpmän, för öfrigt måste väl en stor köpmansfirma alltid vara beredd på förluster.»

»Visserligen min goda styfmor», medgaf Charles, »men om *blott förluster* tillstöta, kan det största och solidaste köpmanshus ramla.»

»Låt oss lemna detta ämne, Charles, och öfvergå till ett annat», sade kommerserådinnan, som var lika säker på firman van der Maases solidité som på vissheten att denna världen var till, »jag har af Aurore för en tid sedan inhämtat att en skandal tilldragit sig på Djurgården, i hvilken min dotter, Aurore van der Maase, genom ditt förhållande blifvit inblandad.»

»En skandal på Djurgården», repeterade konsuln, låtsande sig hafva glömt en dylik händelse.

»Ja, just en skandal», återtog kommerserådinnan med otålighet, något förargad öfver styfsonens legera sätt, »jag vill upphjelpa ditt minne. Man har berättat mig att du i sällskap med en »figurantska» vid baletten promenerat på Djurgården. Är detta sant?»

»Jag känner ingen figurantska vid baletten», svarade konsuln helt lugnt, stucken öfver den inquisitoriska ton, styfmordren antog.

»Verkligen! du känner ej måhända en qvinna vid namn Rehn eller Rev, som man allmänt påstår vara din...»

»Håll upp, min styfmor», utbrast Charles med hetta, »epiteter äro ej min svaga sida.

»Som du vill, Charles, men du torde upplysa mig, hvarför fröken Aurore van der Maase skulle skymfas med att blifva presenterad för en illa känd dansös, som...»

»Är det så ni talar om en stor artist», afbröt hastigt Charles styfmodren, som djupt sårat honom med sina utfall emot Nanny, »en oskyldig qvinna, som har ingen fläck på sitt rykte.»

»Här är ej fråga om, hur *du* betraktar saken, utan hur *opinionen*, det vill säga vår *sällskapskrets* skall uppfatta den. Jag har ej det ringaste att göra med dina amuretter, sålänge de hålla sig bakom kulisserna, men komma de i beröring med mig eller min familj, då måste jag skydda såväl min som dess ära.»

»Vill ni, min styfmor, vara god och med dessa förebråelser vända er till herr Henry Allen, hvilken tog sig friheten

presentera damerna för hvarandra», bad konsuln den förtörnade frun.

»Du vill skylla på en främling det fel, som var ditt, derföre, att du gaf anledning dertill och ej hindrade skandalen», utbrast kommerserådinnan med stegrad häftighet, kastande vreda blickar på konsuln.

»Jag beskyller ingen för detta fel», svarade Charles med en lugn ton, »ty det var intet fel att presentera två unga fruntimmer för hvarandra, af hvilka den ena är en stor artist och den andra... här afbröts meningen genom intendentens inträdande, hvilken anmälte: »Generalmajor, baron Rehnshjelm». Charles skyndade ut genom en sidodörr och gaf följande ordres till Lopéz: »Säg fröken Aurore, att jag måste upp på kontoret nu genast och återkommer om en timma vid pass». Han hade genom Sam fått veta, att Allen var på visit hos Aurore och således måste han dröja med sitt besök.

II.

Konsul Charles van der Maase hade godt tillfälle, medan han satt på kontoret, att öfvertänka, hvad han nyss utstått hos styfmodren, och deraf drog han den slutsatsen, att hos denna stolta fru kunde Nanny aldrig presenteras. Likafullt hade konsuln lofvat sin älskarinna, att hon skulle upptagas i familjen van der Maase.

Om Aurore kunde vinnas genom Allens öfvertalning, så var derföre ej kommerserådinnan besegrad och blefve det troligen aldrig. Sam inträdde och rapporterade från fröken Aurore, att hon väntade konsuln.

Charles skyndade hem och var snart inne i fröken Aurores lilla våning. Han hälsade på halfsystemen och slog sig ned i en gungstol, medan systemen sträckte ut sig i en chäslong.

»Nåväl Charles, hvad önskar du, eftersom du gjort dig besvär att titta upp två trappor i syster Aurores lilla våning.» Aurore var dyrbart klädd i siden med den yttersta smak och hade nyss tagit afsked af Allen.

»Jag måste beundra allt skönt i naturen och du är i sanning den skönaste ibland qvinnor», utbrast Charles, talande liksom för sig sjelf.»

»Har du kommit hit blott för att prisa mitt utseende», inföll systemen skrattande.

»Jag undrar ej på Allens omdöme», yttrade Charles, låtsande sig ej hafva hört systemens ord.

»Hvad säger du, Charles? Hvarom faller herr Allen omdöme?»

»Jo, om dig, som han häromdagen liknade vid gudinnan Juno i skönhet och behag», berättade konsuln, ljugande med god smak, för att smickra sin syster.

»Verkligen», sade Aurore med en röst, som hade svårt att dölja sin belåtenhet», du och Henry måste hafva blifvit goda vänner, eftersom ömsesidiga förtroenden meddelas.

»Nåväl, Aurore, skulle det vara så underligt? Henry Allen är en förträfflig man, en ädel människa, till hvilken man ovilkorligen drages. Eller hvad tycker du Aurore», frågade Charles systemen, men hon svarade ej, utan syntes försjunken i en inre betraktelse, hvarför Charles återtog: »Ja, med alla sina goda egenskaper, förundrar det mig icke, om Henry Allen blifver älskad. Det öppna i hans väsende och det ridderliga i hans karaktär har gjort ett djupt intyck på min själ», försäkrade Charles, »jag älskar honom verkligen.» Aurore fortfor att vara tyst, tills brodern frågade: »Hur har du funnit mannen från Vestindien, den rike plantageegaren, den vackre Henry Allen?»

»Henry Allen synes mig vara en gentleman», svarade Aurore, utan att kunna mota den rodnad, som for öfver hennes kinder, »hans yttre är troligen en prägel af hans inre. Man glömmmer honom ej, då man sett honom», tillade den förälskade flickan med nästan hviskande ton, som Charles med svårighet uppsnappade. Hon älskar honom tänkte Charles. Högt yttrade han:

»Har Henry nyligen varit i vårt hus?»

»Sednast för två timmar sedan», upplyste Aurore, som märkte hvartåt Charles nu syftade.

»Hade han något att meddela rörande mig», frågade Charles med en viss oro i rösten.

»Ah! Jag hade så när glömt att säga dig, Charles, att Henry är en farlig ambassadör hos det täcka könet», sade Aurore, småleende.

»Hur så?»

»Han riktigt omvände mig från mina förra principer i afseende på vissa klasser i samhället, dem jag ansett vara »parias» i hvarje stat.»

»Han äger i sanning talanger, den Henry, som kan omvända en så skön kätterska som fröken Aurore van der Maase», yttrade Charles i en smickrande ton, »men huru långt sträckte sig din omvändelse?»

»Jo! hör på, till hvilken dumhet jag lofvat mig att gifva bifall. Jag skall i dag emottaga i mina rum dansösen Nanny Rehn och hennes väninna, enkefru Hulda von Smitterberg», sade Aurore med en ton midt emellan ironi och allvar.

»Ah! mamsell Nanny Rehn och Hulda von Smitterberg skola i dag komma hit», inföll Charles med osäker röst.

»Ja! den trollkarlen Henry Allen har öfvertygat mig, att jag en gång på Djurgården förolämpat denna dansös, som skall vara en god flicka och lärer sörja öfver denna tilldragelse.»

»Du skulle hafva kommit till en sådan öfvertygelse, Aurore, att...»

»Dansöser äro menniskor, som också hafva rättighet att blifva behandlade som sådana», inföll Aurore, »ja, jag har i dag lofvat taga emot mamsell Nanny Rehn och hennes väninna, för att öfvertyga den förra, att jag har all möjlig aktning för henne.»

»Den underbare Henry, som kunnat uträtta allt detta», utropade konsuln med en röst som tillkännagaf hans stora belåtenhet, »jag står i stor skuld till honom för denna godhet och hur skall jag kunna tacka dig, Aurore», tillade han, fattande systemens hand, den han tryckte med ömhet.

»Åh! herr konsul», sade Aurore, småleende, »har *ni* något intresse i denna sak, der man nyttjar mig som en...»

»Fridens häröld», afbröt brodern, »du vet ej, hvilken glädje du skapar med denna ädelmodiga handling.»

»Det är väl, om jag någon gång kan vara till nöje», inföll Aurore, »men jag har fått en idé i mitt hufvud, Char-

les, och föreslår att *vi* nu genast göra visit hos mamsell Nanny Rehn.»

»Är det möjligt, att du vill hedra hennes boning med din närvaro», utropade Charles, som hade svårt att dölja den glädje, dessa systemens ord skänkte honom.

»Hvarför icke! Henry skall då finna mig göra mer, än jag lofvat, och din dansös, Charles, skall anse sig hafva fått en lysande upprättelse.»

»Du är i sanning en engel, Aurore», bedyrade konsuln.

»Du måste älska den lilla dansösen bra mycket, Charles», sade Aurore alldeles oförberedt, så att brodern lindrigt rodnade, men genast svarade:

»Min kärlek till Nanny Rehn är ej olik den kärlek, en skön fröken i Norden hyser till en ädel man ifrån Södern.»

»Det är visst på modet», sade Aurore med ett rodnande skimmer på kinderna, »att besvara frågor med liknelser.»

»Ja! då det gäller kärlekens mysterier», menade Charles med ironi i tonen, »kan man aldrig vara nog grannlaga och försigtig. När får jag säga till om vagnen?»

»Nu genast», svarade Aurore glädtigt, »men vi underrätta ej mamma om denna visit, den hon aldrig skulle gilla.» Konsuln gaf ordres om vagnen och syskonen rullade i väg till dansösens tarfliga boning på Ladugårdslandet. Vid framkomsten gick han sjelf upp, emedan ingen betjent var med, och ringde på. Lina öppnade och meddelade, att mamsellen och frun rest på visit just nu till kommerserådinnan van der Maase. Charles var nära att svimma vid denna underrättelse och kunde med möda säga till Lina:

»Lemna dessa kort från mig och fröken Aurore van der Maase, som sitter härnere i vagnen och ämnade besöka dina fruntimmer.»

Då han meddelade Aurore underrättelsen om dansösens och hennes väninnas visit hos kommerserådinnan just nu, utropade Aurore med häftighet:

»Vi äro förekomna, du har dröjt för länge. Kör tillbaka till vårt hem i firsprång, så kanske vi kunna hinna dem, innan de träffat min mor. Men komma vi försent, Charles, då äro dina aktier af intet värde, ty vår moder förlåter aldrig en skymf och är ju dessutom ej förberedd eller omvänd såsom

»Tyst han skrällare», utropade Ulla.

jag. Med hastig fart var man snart vid van der Maaseska palatset, der en betjent öppnade vagnsdörren och på konsulns fråga, om kommerserådinnan var allena, fick till svar: »att just nyss två unga och eleganta fruntimmer voro på besök i förmaket.»

Syskonen stego ur vagnen, modlösa, utan att veta hvad de skulle företaga sig.

»Låt oss stanna i salen», sade Aurore, »så att vi kunna få reda på samtalet. Om jag kan, skall jag kasta mig i elden, ifall något kan uträttas.» Charles var likblek och anade, att hans kärlek i dag fick dödsstöten.

I I I.

Man påstår, att krigsguden Mars är farlig och tillfogar stora får, men Amor, kärleksguden, har giftiga pilar, de der gifva ännu svårare sår.

I den lilla våningen, der Nanny och Hulda bo, hade ju Amor varit på besök och qvarlemnadt en pil i Nannys hjerta. Hon går liksom i en dröm, hon rodnar och bleknar, allt eftersom de nyväckta känslorna sätta själen i rörelse. Hon har upptäckt en ny källädra i sitt hjerta, som heter kärlek, och den ådran pulserar med stor kraft.

Den omkastar allt, som förut fanns derinne, ty den vill ensam herrska och tål inga medtäflare. Den förre älskarns bild är trängd tillbaka och en ny bild visar sig, skär och ren, det tilltänkta idealet, om hvilket hvarje mö drömmer, men få erhålla. Hvarje morgon kommer den trogne Selim med friska blommor från sin herre och han hälsar den sköna flickan på österländskt vis med blomsterspråk, hvilket låter ljuft, då själen sjelf är liksom rosenklädd.

Hulda låtsar sig vara blind, ty hon vill ej störa drömmerskan, förrän hon sjelf kommer och vill omtala, huru lycklig hon är. Nanny sitter i en fätölj och Hulda i en midt emot. Hulda kastar en lång blick på väninnan, småler emot henne så varmt, så ljuft, så tilldragande, att Nanny med gazellens

hastighet ilade öfver golfvet och knäböjde, lutande hufvudet i den älskade väninnans sköte. Hulda lägger sina händer på flickans hufvud och säger med vemodfull ton:

»Jag har väntat på dig, älskade vän, att du skulle komma till mig och utgjuta hvad du känner inom dig, ty ditt hjerta är fullt och behöfver meddela sig. Jag har sjelf genomgått denna kärlekens underbara verld, då allt är ljus, fröjd och lycksalighet, ty man har funnit den man sökt så länge.» Nanny grät glädjens tårar och hade sina ögon fästade på Hulda, som fortfor att tala: »du har förut trott dig älska, Nanny, derföre att du blef smekt och smickrad och derföre att du inbillade dig vara afhållen, men nu har den rätta kärleken kommit som räknar sina anor från sjelfva himmelen och derföre ej slocknar förrän i dödens stund.» Nanny kysste sin väninna på handen och Hulda torkade bort hennes tårar, fortsättande att tala: »Min lilja får nu ej mera gråta, ty deraf lider hjertat, utan solen måste fram i dina milda ögon och leendet på dina friska läppar.»

»Du är mitt allt, du är mitt lif, du är min sol, o, Hulda», utropade Nanny och såg på väninnan med ögon så ljufva, »led mig på den nya väg, mina känslor draga mig till, att jag ej ånyo går vilse, ty då skulle jag dö af sorg. Du ser, min goda vän, att Nanny älskar med hela sin själ en annan än den förre, men hvad skall blifva af honom, om jag öfvergifver honom. Han var mig kanske tillgifnare än jag förstod och hedern i mitt bröst är ännu på hans sida.»

»Du talar väl, Nanny, du låter ej hederskänslan dödas af den nya kärlekens eld,» svarade Hulda, »låt oss med lugn och rättvisa skärskåda ditt förhållande till Charles van der Maase. Om vi hafva pligter att uppfylla, måste det ske, äfven om dermed följa stora uppoffringar, ty samvetet kan ej nedtystas. Du är ännu van vid minnet af den gamla kärleken och den nya kärleken tränger på med helt andra känslor än den gamla. Det finnes rus af vin och rus af kärlek. Bägge hafva sin boning i sinnena, upptaga vårt inre till en tid, men försvinna småningom, lemmande efter sig tomhet och leda. Sådan, tror jag, att din kärlek var till Charles van der Maase. Men det var dock en kärlek, med herdestunder, långtan, oro och löften.

»Ja, Hulda», inföll Nanny, jag lofvade, att blifva hans trogna maka, om han kunde vinna sina föräldrars samtycke dertill.

»Har han uppfyllt detta löfte», frågade Hulda.

»Nej! han har oupphörligen uppehållit mig med löften, men aldrig uppfyllt dem. Misstankar vaknade inom mig och jag började tvifla på upprigtigheten af hans afsigter, då uppträdet på Djurgården visade mig, hur *en* medlem af van der Maaseska huset bemötte mig».

»Konsuln öfvergaf dig ju vid detta tillfälle och detta var ej just bevis på kärlek», sade fru von Smitterberg.

»Emellertid anser jag mig ej kunna rakt af bortvisa Charles, förrän jag får bevis på, att herrskapet van der Maase ej accepterar förlofning och giftermål mellan mig och konsuln», förklarade den ädla flickan, »men när skall jag få höra detta af herr kommerserådets eller hans frus mun?»

»Innan jag gifver svar på denna din fråga, min älskade Nanny», tillkännagaf väninnan, »vill jag ställa en fråga till ditt hjerta, så lydande: om Charles van der Maase får sina föräldrars bifall, skall du då anse dig skyldig att gifta dig med honom?»

Nanny slog ned sin blick för väninnans forskande ögon och besvarade ej frågan.

»Här», fortfor då Hulda, »kommer då din hederskänsla i strid med din nya kärlek. Du går ett bittert lif till möte, ty den uppfyllda pligten skall ej ersätta förlusten af ett helt lifs glädje. Låt oss dock ej fälla modet, förrän vi undersökt terrängen. Hör mitt råd, min lilla dufva! Då Charles van der Maase dröjt så länge att uppfylla sitt gifna löfte, vore det skadligt för ditt rykte, att äfven du dröjde med att skaffa dig visshet i saken. Låt oss derföre göra toilett i svart siden och skicka Lina efter en vagn samt derpå göra visit hos den förnämna kommerserådinnan.»

»O! så väl, du talar älskade Hulda», utropade Nanny med strålände anlete och kastade sig i hennes famn samt kysste henne, »du är modig som en lejoninna. Jag följer dig och då skall åtminstone visshet blifva resultatet af vårt besök.»

»Ja! lilla Nanny», sade den trogna väninnan, »du behöf-

ver ingenting frukta, ty du har mig vid din sida, men låt oss nu skynda, ty en aning säger mig, att annars någonting kan komma emellan, som ej vore hälsosamt.» Lina gick efter en täckvagn och efter en stunds förlopp voro de raska damerna på väg till kommerserådinnan van der Maase.

IV

Kommerserådinnan van der Maase hade denna dag haft bara obehag. Först var samtalet med styfsonen ej af angenämaste art, synnerligast hon dervid rönt ett impertinent motstånd, som högeligen förargade henne. Derpå kom generalmajoren och fordrade, att Anna Rehnjelm genast skulle bortvisas från van der Maaseska familjen, emedan han ej erkände henne såsom släkting och dessutom hade fått kunskap om, att hennes seder ej voro alldeles fläckfria. Generalmajoren utmålade den arma flickan så väl, att kommerserådinnan lofvade att taga guvernanten i förhör, dervid det fick bero på hennes eget försvar. Fru van der Maase var således ej i det bästa lynne, då Lopéz ånyo inträdde och lemnade två visitkort.

På det ena stod: Hulda von Smitterberg, Enkefru, och på det andra: Nanny Rehn, dansös vid kungliga teatern. Kommerserådinnan kastade en blick på intendenten, ej olik en fråga, men han afvaktade under tystnad hennes svar.

»Hulda von Smitterberg», utropade för sig sjelf den förvånade frun, »det namnet har jag aldrig hört, men Nanny Rehn är ju samma person, hvarom jag i dag talat med konsul Charles. Känner Lopéz, hvad de kunna vilja mig?»

»Nej, fru kommerserådinnan. De säga sig hafva viktiga saker att meddela, som ej tåla uppskof. De äro eleganta damer i svart siden. Skola de släppas in», frågade intendenten. Kommerserådinnan var villrådig. Fru von Smitterberg kunde ju ej hafva annat än en tiggjarlista med sig för välgörande ändamål och på sådana presiderade alltid fru van der Maase, men denna Nanny Rehn hade något annat ärende, som anginge styfsonen och troligen var obehagligt. Derföre var det

nära nog, att de bägge damerna fått aflägsna sig, om ej i samma ögonblick den stolta frun kommit på den tanken, att hon nu kunde uttömma sin vrede på älskarinnan, då älskaren glidit henne ur händerna.

»Må de komma in», svarade hon intendenten, som öppnade förmaksdörren och insläppte fruntimren, anmälande: enkefru von Smitterberg och mamsell Rehn. Derefter tillslöt han dörren och gick öfver till en annan dörr, som äfven hörde till förmakets utgångar och stod något på glänt. Der kunde han afhöra samtalet utan att bemärkas.

V.

Kommerserådinnan reste sig upp, då de bägge fruntimren inträdde och fixerade dem med en stolt min. De voro också värda att betraktas i sina fina och dyrbara toiletter, den ena en yppig brunett, den andra en ljuf cendré, båda unga, sköna och förtjusande. De gjorde en djup hälsning, som besvarades med en lätt böjning på den högfärdiga köpmansfruns hufvud. Hon gaf fruntimren med en gest af högra handen anvisning att taga plats i två fåtöljer, som stodo bredvid hvarandra. Sjelf satte hon sig i en soffa och lät Hulda börja samtalet.

»Mitt namn är Hulda von Smitterberg, enka efter ingenjör Smitterberg», började den modiga Hulda, »och detta fruntimmer är mamsell Rehn, hos hvilken jag är värdinna.» Fru van der Maase satt orörlig och blott betraktade de stackars fruntimren, liksom hon velat magnetisera dem. Nanny hade ännu ej vågat slå upp sina ögon och var orolig. Då fru van der Maase ännu ej öppnat munnen, måste Hulda fortfarande föra ordet. Hon yttrade sig sålunda:

»Min väninna, Nanny Rehn, kommer för att ödmjukligen relatera ett förhållande, som en tid rådt emellan henne och herr konsul...

»Är fru von Smitterberg advokat, eftersom ni förer mamsellens talan eller är mamsellen stum», afbröt fru van der Maase med en uddhvass tonart, som hade den trollmakten

med sig, att Nanny slog upp ögonen och fick mod att fortsätta, der Hulda blef afbruten.

»Min vördade fru», sade Nanny med sin melodiska och ljufva stämma, »jag vill fortsätta, der min goda väninna afbröts. Eder styfson, herr konsul Charles van der Maase, har behagat skänka mig sin hyllning och jag har besvarat hans tycke.»

»Kommer ni till mig, kommerserådinnan van der Maase, och berättar eder kärlekshistoria», inföll den vredgade frun, ni har illa valt ställe och person.»

»Förlåt fru kommerserådinna», skyndade sig Hulda att yttra, för att gifva Nanny andrum, »men vi äro anmodade af eder styfson att just här andraga ärendet och derföre beder jag ödmjukast, att ni tillåter min stackars väninna i sin helhet utveckla ämnet, innan modet öfvergifver den känslofulla flickan.»

Dessa ord tycktes något lugna fru van der Maase, ty hon vände nu sina ögon till Nanny, som derföre återtog tråden af sitt anförande med dessa ord:

»Jag är visserligen blott en ringa dansös, utan föräldrar, utan skydd i verlden, men har dock hittills vetat med Guds hjälp bevara min heder och mitt anseende, fastän frestelserna vid teatern ej äro få. Mitt förhållande till konsul van der Maase har hittills varit sådant, att ingen kunnat klandra det, men jag inser sjelf, att en ändring måste ske, såvida ej mitt rykte skall skadas. Då konsul van der Maase väl vet, att Nanny Rehn ej kan vinnas annat än genom giftermål, har han lofvat sådant, men jag har dervid fäst det bestämda vilkoret, att han skall förut hafva sina föräldrars medgifvande, eller också måste förbindelsen upplösas. Jag kommer således för att fråga, om fru kommerserådinnan van der Maase är underrättad om sin styfsons kärlek till mig samt om hennes nåd gifver sitt samtycke till en förening mellan herr konsul Charles van der Maase och dansösen Nanny Rehn.» Hulda var alldeles förvånad öfver Nannys mod och logiska tal.

Kommerserådinnan var äfven förvånad öfver, att en *dansös* i hennes förmak vågade tala och framställa frågor och det om giftermål. Hon hade tänkt att genast afbryta dansösens

andragande, men det låg någonting så skärt och oskuldsfullt i Nannys anlete, att kommerserådinnan deraf bevektes att låta flickan tala till slut och dessutom måste hon gilla Nannys vädjande till samtycke af föräldrarna. Föröfrigt var i fru van der Maases ögon hela denna affär misshaglig och stötande på skandal, ty hvad skulle hennes fina societé säga, då ryktet berättat, att dansösen Nanny Rehn varit på besök hos kommerserådinnan van der Maase och förfrågat sig, om konsul van der Maase kunde påräkna hennes bifall, ifall han inginge äktenskap med dansösen Rehn, hans fordna älskarinna, som ej hade mer än en ingång till sin sängkammare och denna ingång gick öfver ett kyrkligt altare.

Ej underligt, om den stolta fru van der Maases inre var i uppror.

Hon kastade en blick först på Hulda, som afbidade hennes svar med lugn, sedan på Nanny, som nedslagit sina ögon och med oro väntade på den dom, som skulle fällas af hennes förra älskares styfmoder. Ändtligen sade den stolta frun:

»Jag borde hafva nedtystat er, mamsell Rehn, redan i början af edert andragande, ty dansöser bruka ej ses i mina salar, än mindre hålla föredrag där om sina enskilda förhållanden, men, då jag hörde att min styfson var inblandad i affären, tillät jag er tala till punkt.

Genom min dotter, fröken Aurore van der Maase, var jag underrättad om en skandal, som tilldragit sig på Djurgården för en tid sedan, då ni blifvit presentad för min dotter af en främling, som ej förstod hvilken skymf derigenom tillfogades fröken van der Maase, då hon fann sin halfbroder i sällskap med hans älskarinna och löjnant Rehnjelm.

»Ack, min fru», afbröt Nanny, »jag var alldeles oskyldig...»

»Om ni faller mig i talet en gång till, mamsell», yttrade kommerserådinnan med en stolt ton, »så afbryta vi genast denna visit.»

Nanny kände sitt hjerta klappa af sinnesrörelse men måste tåga. Fru van der Maase fortfor:

»Jag känner således till er förbindelse med Charles och just i dag har jag lext upp honom för hans glömska af den

aktning, han är skyldig namnet van der Maase, men fann till min sorg, att han ej ansåg skandalen på Djurgården vara af någon betydighet.

Häraf ser jag tidens anda och meddelade min son, att jag ej frågade efter hans 'amuretter', så länge de utagerades bakom kulisserna, men deremot skulle veta att skydda mitt namn, ifall amuretter presenterade sig offentligt. Jag ser på edert anlete, mamsell Rehn, att ni plågas af mina ord, men min afsigt är ej att såra er, fastän jag är tvungen att tala såsom sanning och heder bjuda mig. Nu har ni hört mitt omdöme om edert förhållande till Charles van der Maase och slutligen vill jag besvara edra frågor, om min styfson har talat med mig om sin kärlek till er och om jag gifvit mitt bifall till en förening mellan honom och dansösen Nanny Rehn.

Svaret blifver *nej*, och ni borde sjelf inse, att kommerserådet van der Maase och hans maka omöjligen skulle kunna sätta sig så öfver opinionens omdöme, att de införde i sin societé en dansös såsom maka åt kompanjonen i firman van der Maase. Jag beklagar er, om ni fäst er djupare vid min styfson och vill gifva er ett godt råd, af aktning för er ungdom, att ni upplöser denna förbindelse, då ni hört, att min mans och mitt bifall *aldrig* kan erhållas. Nu anser jag mig hafva ärligt besvarat edra frågor, mamsell Rehn.»

»Utan allt tvifvel», sade Hulda, »och vi kunna blott an hålla om ursäkt för det obehag, vi beredt eder.»

»Förlåt mig, min fru», yttrade Nanny med tårar i ögonen, »att jag nödgats plåga er med afhörandet af mitt lidande, men nu har jag åtminstone fått visshet och ämnar handla derefter.»

»Farväl mina damer», sade fru van der Maase med en böjning på hufvudet och gaf dermed tillkänna, att visiten var slut.

De bägge fruntimren bugade sig och ämnade begifva sig af, då dörren öppnades af fröken Aureore, som inträdde åtföljd af halfbrodren. Detta sammanträffande skulle naturligtvis åstadkomma en stor sensation.

För att förhindra fru von Smitterberg och mamsell Rehn att aflägsna sig, skyndade Aureore genast fram till dem, utropande:

»God dag mina damer. Jag och Charles hafva nyss aflagt visit i eder boning och lemnat våra kort. Min mening var att gifva mamsell Rehn upprättelse för mitt uppförande på Djurgården. Jag yttrade då ord, som sårade mamsell Rehn, men anser nu för min skyldighet att bedja er om ursäkt och tillika förklara, att jag hyser stor aktning för er person och vill blifva en medlarinna mellan er och min halfbroder Charles, som älskar er och i min person funnit en bundtsförvandt».

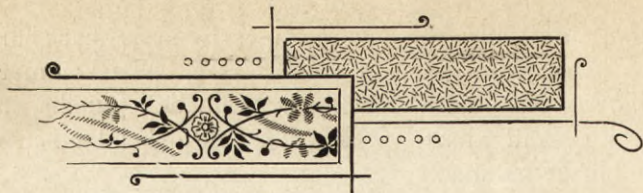
Kommerserådinnan trodde ej sina öron. Hennes dotter hade aflagt visit hos dansösen och gjorde nu offentlig ursäkt samt erbjöd sig att blifva medlarinna till en förening mellan en dansös och konsul Charles van der Maase. Hennes inre började att jäsa och hon ämnade bryta ut, då Nanny förekom henne och yttrade med en fast ton:

»Om fröken van der Maase ändrat åsigtter och besökt min boning i afsigt att upprätta hvad hon felat emot mig, så ländet det henne till heder, men hennes erbjudande af medlarskap mellan mig och konsul van der Maase är öfverflödigt, ty mitt förra förhållande till konsuln är i denna stund ej mera till. Jag har af hans fru moder erhållit upplysning om, att han aldrig underrättat henne om sin kärlek till mig än mindre begärt eller erhållit hennes samtycke till en förening oss emellan. Då således konsul van der Maase bedragit mig och han vet, att ägandet af min person berodde på hans föräldrars gillande, har han genom sitt bedrägliga uppförande förlorat mig, och ingenting i verlden kan ändra detta mitt fasta beslut. Kom Hulda och hjälp mig till vagnen, innan mina krafter öfvergifva mig. Hon kastade en sorgsen, i tårar höljd blick ikring sig på alla de närvarande, drog ned floret öfver sitt anlete, fattade Huldas arm och lemnade rummet. De kvarblifvande grepos olika af denna scen. Kommerserådinnan var blodröd i ansigtet af harm öfver sin dotters uppförande och konsulns falskhet mot den stackars bedragna flickan. Hon lemnade rummet utan att säga ett ord. Aurore var förstummad och konsuln kände inom sig en förfärlig smärta, ty han hade nu förlorat sin goda, ädla och hänförande älskarinna.

Jules Lopéz var den enda, som kände glädje inom sig, men det var afgrundens glädje, ty hans hämnd hade i dag fått en opåräknad näring.

Han mumlade för sig sjelf: »Nemesis har börjat att straffa *sonen*, som också är en förförare, snart kommer turen till *fadren* den andra förförarn. Cuncha, Cuncha, älskade syster, du skall snart få se mig i de eviga landen, då din skymf blifvit hämnad.»

SJUTTONDE KAPITLET.

I.

Den hederliga fru Kristina Ericsson hade i dag tagit sig en fridag och låtit sin piga stanna ensam i klädståndet, emedan Anna Rehnjelm lofvat att besöka henne på middagen. Hon älskade Anna och ansåg det för högtidsstunder, då den vackra fröken besökte henne. Det dröjde icke länge, förrän Anna iträdde.

»God dag, moster», ropade den intagande flickan och fattade gumman om lifvet, »är jag välkommen till min moderliga vän.»

»Så du talar, kära barn», svarade gumman med strålände anlete, uppknäppande flickans hattband, »jag vet ej gladare stunder, än då du kommer till mig.»

»Nu må moster tro, att jag har stora nyheter att berätta.»

»Nå så roligt, kära du, men hvad skall jag fägna dig med så här dags. Vill du ha saft och vatten samt färska rån?»

»Tack, goda moster. Saft är alltid godt, då man är törstig. Den utlofvade saften och de färska rån voro snart framsatta.

»Nu skall jag först berätta om hvad som passerat hemma hos oss, sedan jag sist var här. Konsul Charles van der Maase lærer haft en inklinasjon med en dansös vid namn Rehn, som lærer vara en vacker och söt flicka. Hon fordrade att blifva emottagen i familjen van der Maase, ifall konsulns inklinasjon skulle fortfara, och då konsuln ej tycktes kunna realisera denna hennes önskan, kom hon häromdagen i sällskap med sin värdinna, en fru von Smitterberg, på visit hos kommerserådinnan och frågade, om konsuln hade hennes bifall till giftermål. Härpå svarades *nej* och fruntimren skulle afträda, då fröken Aurore och konsuln inträdde. Fröken gick direkt till mamsell Rehn och sade, att hon varit med sin väninna på visit hos mamsell Rehn för att ursäkta sig för sitt brutala uppträdande mot dansösen vid ett tillfälle på Djurgården. Vidare ville hon medla mellan kommerserådinnan och brodern, så att ett giftermål kunde komma till stånd, men då uppträdde dansösen och förklarade, att inklinationen var slut, då konsuln be dragit henne och derpå var visiten fullbordad.»

»Nå kära Anna, hvad tyckte kommerserådinnan om detta uppträde?»

»Hon var blåröd i ansigtet, ursinnig och lemnade för maket utan att tala ett ord till konsuln eller dottren.»

»Herre min skapare, så de ställa åt sig. Men dansösen var en rask tös, som ej längre ville kånka med en falsk älskare. Nå hur bär konsuln sin korg?»

»Han är dyster, som ett åskmoln, talar med ingen och är sällan hemma.»

»Stackars karl, i fall hans böjelse var djupare än han anade.»

»Hela huset är i uppror. Kommerserådinnan är hela förmiddagen ute på visiter och fröken Aurore ligger utsträckt på en soffa, läsande romaner.

»Det slutar illa med konsuln och kanske med hela huset, ty högmod går för fall.»

»Nu gå vi öfver till min ringa porson, kära moster, jag är också i farten.»

»Hvad kan man väl vilja dig, lilla oskyldiga varelse?»

»Jag fick i dag med brefbäraren ett bref, afstämplat i

Upsala. Jag skall taga fram det ur klädningsfickan och läsa upp det för moster.»

Brefvet lydde sålunda:

Välborne fröken Anna Rehnghjelm!

Någon illasinnad person har hviskat i generalmajor Rehnghjelm's öra något förklenande om eder samt för honom berättat, att ni vore sedan en tid tillbaka guvernant hos familjen van der Maase. Generalmajoren, som ej visste detta, skyndade genast till kommerserådinnan och förklarade, att ni på inga villkor skulle få stanna der, utan befallte henne nästan att visa er på dörren, emedan edra seder voro klandervärda. Kommerserådinnan lofvade att anställa förhör med sin guvernant och på dennes försvar berodde hvad sedermera skall göras. Ni är nu varnad, fröken. Fly medan tid är, så undviker ni skandal.

En person, som vill edert väl!

Upsala d. — — —

»Hvad säger moster om ett sådant bref», frågade Anna med en viss oro.

»Låt mig tänka litet på saken, innan jag gifver råd. Anonyma skrivelser äro ej i min smak, men vet du, om generalmajoren verkligen varit på besök nyligen hos kommerserådinnan.»

»Ja, i går.»

»Hvem har berättat det?»

»Negergossen Sam, som lyssnar öfver allt. Han är alltid mycket höflig emot mig, troligen emedan jag ibland talar vänligt med honom. Han sade äfven, att generalmajoren nämnde mitt namn med hög röst ett par gånger.»

»Såå, den räfven har varit och bryggt en soppa åt dig af förtal», utropade gumman med förtrytelse, »denne man är sämre än vilddjuren. Hans hat till sin egen slägt är outsläckligt. Dessutom har du ju förut berättat, att det är fråga om ett parti mellan löjtnant Axel Rehnghjelm och fröken Aurore van der Maase.»

»Ja visst, bara kommerserådet kommer hem, skall eklateringen ske, såvida ej den tilltänkta bruden kan göra motstånd.»

»Nå, kära barn, nu hafva vi fått reda på tråden i härfran. Icke passar det, att en fröken Rehnghjelm är guvernant i den familj, hvars dotter skall förenas med en Rehnghjelm. Du måste ur vägen och för att lyckas deri, har generalmajoren svärtat dig.» Anna var orolig, ty generalmajoren kunde hafva uppsnappat hennes förhållande med kadetten, hans son, och då naturligtvis skulle hela felet vältras på henne och kommerserådinnan få ett farligt vapen i hand.

»Du har väl mod att möta ovädret», frågade gumman, »du är ju ej den, som felat och då är det feigt att fly.»

»Min goda moster, jag måste tala om för moster en episod ur mitt lif, ehuru bittert det är att vidröra halffläkta sår.»

»Kära barn, har du något som plågar dig invärtes, så gif mig del deraf. Jag är ej ovan vid blessyrer, ty jag har sjelf fått många och läkt andras.»

»Nåväl, min moderliga vän, hör då och döm ej för hårdt din stackars Anna», bad den sorgsna flickan med en tår i sitt öga.»

»Den som dömmar, han bor i himlen», sade gumman, »tala nu, mitt barn, om allt hvad du vill, så skall din sorg lindras och vi få tillfälle att bättre se in i den olycka, som ovänner vill tillskynda dig.»

Anna redogjorde för sina ungdomslekar med kadetten Axel Rehnghjelm och sin kärlek till honom, då han blifvit löjtnant, huru passionen gått öfver sina bräddar och huru hon låtit besegra sig samt derpå hennes beslut att aldrig mera se sin älskare.

I stället för att Anna trodde sig skola få se ett missnöje på den moderliga vännens ansigte, såg hon tvärtom ett småleende på hennes läppar och hörde dessa fridens ord från hennes mun:

»Stackars barn, hvad du lidit för din kärleks skull och detta bekymmer har du ensam burit, fastän jag är din vän. Ej kunna människorna hindra kärlekens underbara välde. Stormen kan man mota och äfven vågen, men kärleken tränger genom merg och ben. Din historia är äfven min. Fatta mod min goda flicka, och hoppas på framtiden, så kanske din Axel kommer och söker upp sin trogna Anna», sade gumman och klappade sin älskling på kinden.

»Ack så god moster är. Jag var rädd att tala om denna min enda svåra synd, men nu är hjertat lättare och jag skall bedja Gud om förlåtelse för både mig och Axel, som ännu älskar mig och dock skall tvingas till giftermål med den stolta fröken van der Maase.»

»Ännu är ej deras brudpall snickrad», utropade den hederliga frun», himlen vakar öfver sina trogna barn och de onda skola förgås. Men låt oss nu återgå till brevet! Du är varnad och jag tror det vara bäst, att du sjelf bryter isen nu genast och säger upp din plats på det skälet, att jag behöfver dig på min ålderdom.»

»Hvad jag är tacksam, som får komma till dig, min andra moder», utropade Anna med strålande anlete, »i morgon uppsöker jag kommerserådinnan och lemnar deras hus, men jag har glömt Elin, hon skall gråta sig till döds, då jag är borta.»

»Tag henne med dig, ifall stolta herrskapet tillåter det.»

»Kära moster. Det göra de aldrig. Jag var nyss så glad och nu är jag så ledsen, men Gud gifver mig nog ett råd till morgondagen. Farväl nu, kära moster, jag måste hem och se efter min lilla Elin, som haft lof ett par timmar.»

»Adjö kära barn! Friskt mod nu och välkommen i morgon för att icke mer lemna mig.»

Fru Ericsson hjälpte Anna med kappan, då en ringning hördes på tamburdörren. Gumman skyndade att öppna för ingen mindre än Henry Allen, som artigt lyfte på hatten och frågade, »om fru Ericsson bodde här.»

»Det är jag, min herre», svarade gumman med en ton, som förrådde öfverraskning, var god stig in i min lilla bostad.» Allen tog af sig öfverrocken och steg in i salen, der han påträffade Anna, som nu var färdig att begifva sig af.

»Hvilken glädje att få träffa fröken Rehnghjelm», utropade Henry med värme, »men ni får ej gå redan, ty jag har många saker att berätta. Han fattade Annas hand och tryckte den lätt. Under tiden betraktade fru Ericsson den unge mannen med välbehag och hon tänkte inom sig: »Det är en son af Carl Magnus Rehnghjelm, en afbild af fadren, samma vackra ögon, samma leende och samma intagande sätt.»

Henry vände sig nu till gumman, sägande:

»Ursäkta min fru, att jag ej först hälsade på er, men min öfverraskning att träffa fröken Rehnjelm var stor. Emellertid hälsar jag nu på er, fru Kristina Ericsson, då jag äntligen fått reda på er. Jag reser under namnet Henry Allen, men mitt verkliga namn är Henry Shelton från Havanna i Vestindien»

»Hvarföre säger ni ej ert rätta namn», utropade gumman med högtidlig röst, »ni heter Henry Rehnjelm och är son till baron Claes Magnus Rehnjelm, hvilken jag fördom haft äran känna.»

»Ni talar sanning, min fru», sade Henry med värme och fattade gummans hand, »min fader bar förr i verlden namnet Rehnjelm, men bytte om namn i Vestindien och kallar sig nu Robert Shelton. Jag har till er, min fru, de varmaste hälsningar ifrån honom.»

»Tack, tack, min herre», utropade gumman, som var häftigt upprörd af sina minnen, »men här står ju den unga fröken Anna Rehnjelm, eder kusin, herr Allen, och bara betraktar er med sina sköna ögon. Lilla Anna måste lyfta på hatt och kappan en stund till hos moster, ty man träffar ej hvar dag sådana rara kusiner.»

»Är ni således min kusin och son af farbror Claes Magnus», frågade Anna med tecken af ett varmt deltagande i sina vackra ögon, »och jag har ej förr än i dag fått veta det.»

»Det har varit en beständig otur med mitt sökande efter min kusin Anna», berättade Allen, »men i dag har lyckan gynnat mig och jag har slagit två flugor i en smäll, ty jag har äfven fiskat upp den goda fru Ericsson, min faders dyrbara vän.»

»Kommer eder fader ännu ihåg sin Kristina», frågade gumman, småleende:

»Skulle han kunna glömma den, han älskade», svarade Allen.

»Är han frisk och lycklig», frågade vidare den goda frun.

»Hans hälsa är någorlunda normal och hans största lycka är att i mig hafva en son, som älskar honom djupt och varmt», svarade Allen, »min far var fattig, när han kom till Amerika, men gjorde der bekantskap med en rik köpman vid namn

Robert Shelton, som hade stora plantager på Cuba, var ogift, men hade en fosterdotter.

Vid sin död testamenterade han alla sina plantager åt min far med villkor att han skulle gifta sig med fosterdottren och antaga namnet Shelton. Detta inträffade, men min mor satte lifvet till vid min födelse. Vi hafva flera tusen slafvar och en stor förmögenhet. Jag har rest i många länder och min fader afgudar mig. Nu har han skickat mig till Sverige för att uppsöka sin fordna väninna, Kristina Ericsson, enkefru Katharina Rehnjelm och hennes dotter Anna samt slutligen för att i mitt fädernesland skaffa mig en hustru.»

»Ni har nu lyckats i att få reda på Kristina Ericsson och Anna Rehnjelm, men hustrun är väl ännu ej funnen», menade gumman Ericsson, »ni har ju också andra släktingar, herr Allen, generalmajor Rehnjelm's familj, der ni påträffar eder faders oförsonlige broder, generalmajor Rehnjelm, vidare hans söta friherrinna, Heloise, och deras son Axel, en hurtig militär.»

»Jag umgås i familjen och har redan erfarit sanningen af edra ord, min goda fru Ericsson. Generalmajoren fixerar mig ständigt, men tyckes ej kunna ana, att en son af den föraktade Claes Magnus kan hafva uppstått i min person. Friherrinnan är en engel bland kvinnor och Axel en präktig yngling, som jag redan älskar.»

»Ack, hvad ni är god, herr Allen», utropade Anna med strålände ögon, som så vänligt talar godt om er släkt, fastän man gjort er far så ondt.»

»Friherrinnan Heloise, som jag kallar tant, talar alltid godt om min far och Axel är mig tillgifven som en broder. Jag har erbjudit honom att resa med mig till Vestindien och vill han stanna der hos min fader, så skola vi göra honom rik, men han måste taga en liten hustru med sig från Norden, ty i Vestindien hafva vi ej passande tärnor för Nordbor.»

Anna kände en rodnad på sina kinder, då det talades om Axels blifvande maka, men hon var särdeles glad öfver de unga männens intima vänskap.

Fru Ericsson var förtjust i att få se en son till den man för hvilken hon lidit så mycket och skulle velat hafva de unga

kvar hela dagen, men Anna måste hem till Elin och lofvade återkomma dagen derpå med sitt pick och pack.

»Kära Anna», sade fru Ericsson, »innan du går, kunna vi gerna visa herr Allen det anonyma bref, du bekommit, så kanske han gifver oss ett godt råd.»

»Tror moster, att vi kunna besvära herr Allen dermed», frågade Anna.

»Hvarför icke, men Anna skall kalla honom för du», menade den välvilliga frun, »ty ni ären köttsliga kusiner.»

»Om herr Allen vill kalla mig med ordet du så skulle det glädja mig», sade den blygsamma flickan, och framsträckte sin hand.

Allen fattade den lilla handen och svarade med ungdomlig glädje:

»Det fattas nu bara, att min far vore här, så skulle han fälla glädjetårar. I mig, Anna, får du en vän och ett stöd för lifvet. Du skall nu ej mera behöfva tjena för dagligt bröd, utan du skall inträda i ditt adliga stånd bland dina gelikar.» Allen kysste henne på pannan och tryckte den lilla handen med värme. Brevet framtogs och Allen läste det, hvarefter han yttrade: »Besynnerligt alltsammans, men jag skall förfråga mig hos kommerserådinnan . . .»

»Nej», inföll fru Ericsson, »det skall ni låta bli. Bättre att förekomma än förekommas. Jag har tillrådt Anna, att genast säga upp platsen och lemna den stolta familjen. Hos mig har hon ett godt hem, som väntar henne, och jag får fröjda mina ögon med att se på den lilla vackra rosenknoppen.»

Anna smålog och Allen yttrade: »Alltid klappar ert hjerta af ädla känslor, fru Ericsson, »nu vill jag, liksom Anna, kalla er moster.»

»Sådan galenpanna», utropade gumman, »alldeles som fadren, öppen och ärlig, utan högmod och full af tillgifvenhet, det går ej an att en millionär med tusen slafvar kallar en stackars klädståndsfru för du.»

»Nåväl, då kommer jag aldrig mera hit», ropade Allen med låtsad vrede, »eftersom man ej vill behandla mig med kärlek.»

»Kära barn», svarade gumman, »gör som du vill. Jag

skall älska dig lika varmt som Anna, och vi skola få många treffiga stunder tillsammans.»

»Farväl nu, kära moster», sade Anna och tog afsked, »jag måste nu hem till Elin. Farväl kusin Henry!»

»Åh nej, du slipper mig ej. Jag gör dig sällskap», utropade Allen, »farväl moster Kristina, i morgon eftermiddag kl. 6-tiden kommer jag åter och tillbringar hela aftonen hos dig och hoppas, att kusin Anna då är här.»

»Gud välsigne er, mina älsklingar», sade gumman Ericsson med hopknäppta händer, »välkomna i morgon af allt mitt hjerta.»

Då tamburdörren var stängd gick den hederliga gumman in i sänkammasen, satte sig i sin gamla länstol och lät tårarne rinna, ty hennes hjerta var öfverfullt af sällhet.

II.

Vid Annas hemkomst var det oro i hela familjen. Kommer-serådinnan hade haft ett stormande upptråde med Aurore. Bägge voro stolta och ingen ville böja sig. Modren ansåg, att dottren skymfat namnet van der Maase, genom att ursäkta sig hos en dansös och, hvad ännu värre var, att söka försvara brödernas föraktfulla amurett.

Dottren hade fått sin 'omvändelse' genom Allen, hvilken hon älskade, och derföre ansåg hon sig hafva handlat rätt. Konsuln var nästan aldrig i familjen och tillbragte sin mesta tid på kontoret. Nytt bref från Göteborg gaf tillkänna, att kommerserådet var på svensk botten och således att snarligen hemväntas.

Elin var händelsevis afhämtad till en skolkamrat och skulle stanna der tills aftonen, hvarför Anna beslöt sig för att uppsöka kommerserådinnan och uppsäga sin plats.

Fru van der Maase påträffades i salen, der hon mönstrade åtskilliga profver, som kommit från en krambod. Hon var ej i bästa lynne och utropade med snäf ton:

»Hvem söker fröken?»

»Jag söker fru kommerserådinnan», svarade Anna bugande sig.

»Hvad vill ni?»

»Jag vill flytta från herrskapet.»

»Hvarföre? om jag får fråga.»

»Min välgörarinna, fru Ericsson, har sjuknat och behöfver mig.»

»Såå! Bara klädståndsfrun kallar, är ni färdig att lemna er plats här och blifva sjuksköterska.»

»Min pligt bjuder mig att visa tacksamhet mot den, som älskar mig.»

»Men att lemna eder discipel i sticket, generar er ej.»

»Lilla Elin ligger mig mycket om hjertat», utropade Anna, »synnerligast det lilla barnet fäst sig vid mig och skall bittert känna sin förlust, men jag måste hålla mitt löfte till fru Ericsson.»

»Kanske någon annan bevekelsegrund kan förefinnas för eder hastiga uppsägelse af platsen», frågade kommerserådinnan med en skarp blick på guvernanten.

»Jag förstår ej, hvad hennes nåd menar?»

»Jo, jag menar, att till min kunskap kommit, det edra seder ej äro så fullkomligt tadelfria, hvarföre man äfven tillrådt mig att anställa förhör med er, men jag älskar ej skvaller och har derfor tegat. Hvad svarar ni härpå?»

»Jag svarar, att min egen slägting, generalmajor Rehnghjelm, ovärdigt sitt namn, förtalat och utskämt mig med dåliga rykten för att få mig ur van der Maaseska familjen, ty en Rehnghjelm fick ej vara guvernant i ett rikt köpmanshus, der en dotter skall giftas med en Rehnghjelm.»

»Hvarifrån har ni fått denna underrättelse», frågade fru van der Maase öfverraskad.

»Derom är jag ej skyldig göra räkenskap, utan jag flyttar, innan jag måhända blottställes för en ny skandal. Jag tackar för den välvilja, familjen van der Maase visat mig», svarade Anna i bestämd ton, utan att nedslå sina ögon för kommerserådinnan.

»Jag kan ej hålla er kvar, min fröken», yttrade den stolta frun, utan att bevärdiga guvernanten med ett vänligt afskedsord.

Då Annas kappsäck blifvit packad jemte andra små mobilier, bad hon Sam skaffa sig en droska. Hon ville ur huset innan Elin hemkom. Sam hjälpte henne ned med hennes saker och på frågan, hvart kusken skulle fara, gafs till svar: nr 4 Glasbruksgatan å söder. Droskan rullade i väg och Sam antecknade adressen i sin annationsbok.

Kommerserådinnan var vid ännu dåligare lynne än förut, synnerligast hon numera ej hade sin dotter att anförtro sig till. Uppståndelsen bland den stora tjenstepersonalen var ej liten, då Sam underrättat dem om, att fröken Rehnjelm flyttat. Anna hade för sin godhets skull varit afhållen af alla, till och med af Jules Lopéz, som yttrade:

»Fröken Anna var en god flicka och det är väl, att hon i tid kom undan, innan Sodoms och Gomorras förbannelse faller öfver huset.»

Glädjen var stor, då fru Ericsson fick sin Anna så hastigt åter. Hon omfamnade henne och sade:

»Gud vare lof att du kom ur detta stolta hus. Nu har jag dig fast, lilla hjerteunge, och släpper dig ej mera. Den vackre ynglingen Henry skall nog komma till oss och det ser ut som solen börjar lysa på min ålderdoms sista tid.»

»Du skall lefva många år, kära moster, ty annars vill jag ej lefva», bedyrade Anna och smålog så varmt mot den moderliga vännen.

III.

Vi återvända nu till fruntimren på Storgatan. Nanny var nöjd med den utgång, visiten hade medfört hos fru van der Maase. Hon hade fått visshet om konsulns falskhet och derigenom kunnat afbryta det gamla förhållandet med honom. Hon var nu fri och ansåg sig hafva handlat ärligt och redbart, men detta oakadt smög sig understundom en känsla af medlidande in i hennes hjerta, vid tanken på den smärta, hennes förre älskare skulle erfara, då han nu var ensam med sina minnen.

Hulda hade nog bemärkt detta och samtalat i ämnet på ett sätt, som borde lugna Nanny och lyckats någorlunda. De bägge väninnorna äro just nu inbegripna i ett sådant samtal med hvarandra.

»Det var besynnerligt», sade Hulda, »att jag hade en 'aning', att någonting skulle mellankomma, ifall vi ej varit så raska med besöket hos fru van der Maase.»

»Tänk, om Aurore och konsuln hunnit att besegra modrens betänkligheter», fortfor Nanny, »då kunde jag fallit i en grop och trott, att konsuln hållit sitt löfte. Men tror du, Hulda, att den högfärdiga kommerserådinnan låtit öfvertala sig?»

»Hvem vet», dottren hade då haft tid på sig att omvända modren, men nu var saken redan utagerad och dessutom blef den stolta frun djupt sårad öfver dottrens hela uppförande.»

»Men hvem kan så hastigt hafva ändrat fröken Aurores stolta principer», frågade Nanny, »att hon behagade ursäkta sig och förklara mig sin aktning, då hon så nyss förut skymfat mig.»

»Jag skulle kunna tillfredsställa din nyfikenhet», sade Hulda småleende, »men källan blifver skvallrets. Lina, vår tillgifna jungfru, har en tillbedjare Sam, som är skicklig i att 'lyssna', troligen för att behaga sin 'hvita flicka', som han kallar henne.»

»Ah! så kosteligt. Jag är nyfiken att höra, hvad den svarte ynglingen uppsuappat», utropade Nanny.

»Den, som omvänt Aurore är ingen annan än sjelfve Henry Allen.»

»Hvad säger du», utbrast Nanny med en viss oro i rösten.

»Blif ej orolig, min lilla vän», tröstade Hulda, »Allen har öfvertalats till detta steg af konsuln, som djerft sagt Allen att Aurore var kär i honom, och tvärtom, häraf följer vidare, att konsuln beklagade sig öfver att han ej kunde uppfylla sitt löfte till dig, att få dig presenterad för åtminstone Aurore, förrän hon var omvänd. Allen slapp ej undan förrän han lofvat att öfvertyga Aurore om hennes skyldighet att gifva dig upprättelse och detta lyckades så väl, att fröken van der Maase lemnade hos oss sitt visitkort. Hennes omvändelse gick hastigt,

emedan hon ville behaga Allen, som hon inbillade sig vara kär i henne.»

»Men om så skulle vara», inföll Nanny med blekhet på kinden, »att Allen älskar fröken Aurore.»

»Blekna ej, min kära vän», tröstade ånyo Hulda, »Allen ville hafva dig upprättad och ville se, huru konsuln skulle behandlas af dig, ifall Aurore hunnit träffa dig, innan vi reste till familjen van der Maase. Han är en gentleman och kan naturligtvis ej uppträda hos dig, förrän du är fullkomligt fri och enda sättet var att gå konsulns ärenden, för att få klarhet i saken.»

»Tänk, om jag låtit bedraga mig af Aurores försäkringar om familjens bifall till en förlofning mellan mig och konsuln.»

»Då hade du förlorat Allen för alltid och han hade ej öppnat sin mun och talat om kärlek, då han såg dig hafva upptagit till nåder den gamla älskaren, nu deremot har Aurore förlorat honom, fastän hon tror sig hafva tjustat honom med sin skönhet, som är stor.»

»Jag darrar för den fara, jag undgått och ser ännu djupare ned i konsulns falska hjerta. Han ville bedraga mig och nyttjade Aurore till verktyg för sin usla handling. Men tror du ej, att Allen ännu kan vara fästad vid den förtrollande Aurore», frågade Nanny och lutade sig tillbaka i gungstolen, tillslutande sina ögon.

»Nej», bedyrade Hulda med en fast ton, »Allens tycke har slocknat, då han hunnit studera Aurores karaktär. Aurore kan gifva rus af kärlek för sinnena med makten af sin skönhet, men den sanna kärlekens låga kan hon ej tända. Dessutom är Allen en ädel man, som söker en *sann* kärlek såsom blifvande grundval för hela lifvets lycka, och när han ansett sig hafva funnit den, då kommer han och knäböjer för . . .

»För hvem», utropade Nanny, då hon hörde Hulda stanna i talet.

»Jo, för dig, Nanny Rehn, du skära blomma och hulda kvinna», avslutade Hulda och ilade fram till väninnan, som nu öppnade sina ögon och visade ett anlete, der den ljufvaste glädje lägrat sig. Hon slöt Hulda i sin famn, kysste henne och utropade: »Så lycklig jag nu är, ty du har fördrifvit alla

tvifvel ur min själ och jag kan blicka in med ett öga i det nya 'eden' mitt inre skapat.»

»Du är en trollkvinna eller rättare en god fé», utropade Nanny med glad ton, »ty du trollar bort alla sorgsna tankar i mitt inre och låter mig se framtiden såsom en skön hägring.»

»Du behöfver skapa ljusa bilder, ty du har på senare tider sett bara mörka. Nu kommer Lina med blommor från Selim.»

»Ja», sade Lina småleende, »den svarte slafven hälsar från sin herre.»

Nanny flög ur gungstolen, tog blombuketten och kysste den, kännande hur hjertat slog af helig känsla och kinderna rodnade.

IV.

Då lilla Elin hemkom från besöket hos skolkamraten, var hennes första fråga hvar Anna var. Man svarade härpå, att fröken skulle komma sent hem, emedan hon var bortbjuden. Flickan lät sig nöja med detta svar, blef afklädd och lagd i sin säng. Den vanliga nattlampan tändes och veken skrufvades något ned. När jungfrun trodde, att flickan somnat, ansåg hon sig kunna gå ned i köket på en stund, oaktadt hon var tillsagd att ej lemna barnet, utan stanna hos henne öfver natten. Elin sof ej, utan låg vaken och hörde pendylen slå 11 och 12, men derpå satte hon sig upp och ropade på Marie, jungfrun, som hon trodde vara inne i Annas rum.

Då något svar ej afhöordes, gick hon ur sängen, skrufvade upp lampan och tog den i hand, för att se efter om Anna var hemkommen, men hon fann hennes säng orörd; hvad ännu märkvärdigare var, obäddad. Elin satte då ned lampan och rusade ut i farstun, skrikande med full hals:

»Anna, Anna, hvar är du. Jag är så rädd att vara ensam.»

Skriket hördes öfverallt i huset och den försumliga Marie

infann sig i hast och fick in flickan samt lade henne i sängen. Hon darrade i hela kroppen och var uppskrämd.

»Hvarför ligger ej Elin stilla, utan springer ut i farstun och skriker, så att hela huset vaknar?»

»Du gick ifrån mig, du elaka Marie, och var borta till klockan slagit 12. Då blef jag rädd och gick upp för att se efter om Anna var hemkommen, men ingen människa fanns i Annas rum.»

»Fröken kommer kanske ej hem förrän i morgon bittida sade jungfru Marie, »och nu skall Elin väl sofva.»

»Du narras, stygga Marie, Annas säng är obäddad och således kommer hon ej hem i natt. Jag vill veta hvar hon är», utropade den stackars flickan med ångest.

»Jag vet ej, hvar fröken är.»

»Kanske att mamma ånyo grälat på Anna och kört bort henne, men jag måste veta hvar hon är, ty jag kan ej vara utan min snälla Anna.» Nu började Elin gråta ohejdadt och kastade sig i sängen, oupphörligen ropande: »Anna, min snälla, rara, Anna, hvar är du? Elin skall gråta ihjel sig, om du ej snart kommer.»

Flickan började ånyo att skrika och ville ur sängen. Marie måste nära nog med våld hålla henne kvar och började blifva orolig.

»Lilla goda Elin var snäll och skrik ej, utan ligg stilla», bad Marie, men Elin rusade snabb som pilen ur sängen och ut i farstun, skrikande af alla krafter: »Hjelp, hjälp, man har mördat min Anna, hjälp, hjälp, jag är så ledsen.» Marie skyndade efter, men Elin hade redan hunnit ned i nedersta farstun der portiern rusade ut och fick se barnet i bara linnet, alltjemt skrikande: »Man har mördat min Anna, jag fryser och är rädd.»

Äfven Sam visade sig och utropade: »Stackars lilla Elin, som fryser och har mistat sin Anna. Men jag skall bära upp lilla Elin och tala om, hvar Anna är.»

»Ja, Sam, du får bära upp mig, bara du talar om hvar Anna är.» Marie var nu till hands med en schal, hvori barnet uppbars af Sam och ånyo lades till sängs. Sam satte sig bredvid sängen och Elin följde honom med ögonen samt utropade:

»Tala nu, snälle Sam, om hvar Anna är. Hu, hvad jag fryser!»

»Jo, lilla Elin», berättade Sam, »fröken Anna är hos sin moster, fru Ericsson på Söder, och kommer nog hem på förmiddagen», tillade Sam, för att lugna barnet.

»Du narras, Sam», skrek Elin, »och så gjorde också Marie. Hu hvad jag fryser och det värker i hufvudet. Anna, Anna, kom till Elin, annars dör jag af sorg.»

Hon började nu att blifva röd i ansigtet, fick feber och började yra: »Du kom ändock tillbaka, Anna, och bara gömde dej i garderoben. Söta Anna lägg is på mitt hufvud, som värker svårt.»

Sam blef förskräckt och rusade in till konsuln och berättade alltsammans. Konsuln bad honom genast gå efter husläkarn, doktor Svedberg, klädde på sig och gick in till sin lilla halvesyster, men hon kände ej igen honom, utan yrade fortfarande. Konsuln dröjde tills doktorn kom. Han hörde, huru barnet ideligen ropade: »Anna, Anna kom genast hit, annars dör jag. Hu hvad jag fryser.»

Då doktorn inhämtat hvem Anna var samt att hon var afflyttad under Elins bortavaro, förklarade han, att barnet var så djupt fästadt vid sin Anna, att hon måste ovilkorligen kallas tillbaka och stanna för en längre tid, såvida Elin skulle kunna lugnas.

»Jag tror, att fröken Anna Rehnhjelm ej vill komma åter emedan hon måste vara hos sin moster, som lärer vara sjuk», upplyste konsuln.

»Då måste barnet flyttas till fröken Anna, så att hon vid uppvaknandet finner sin Anna framför sig», yttrade doktorn, »denna flyttning bör ske, medan febern pågår, ehuru det är farligt nog.»

»Men hvem vet, om fröken Anna vill mottaga Elin», inföll konsuln.

»Åh jo», utbrast Sam, jag vet det, ty hon sade åt mig, då hon for, sin adress och dessa ord: 'Om Elin blir mycket ledsen, så säg kommerserådinnan, att hon kan skicka henne till mig.»

»Nå det låter höra sig», sade doktorn, »ställ nu er täckvagn i ordning, så skall jag följa med till fröken Anna. Negern

får visa vägen och lotsa oss in i huset, som ej blir det lättaste. Klockan är nu 4. Jag skall gifva barnet några droppar opium så att det somnar tungt in. Marie får skyndsamt kläda flickan i varma kläder och när vagnen är framkörd, bär negern ned barnet och Marie sätter sig i vagnen med barnet i knäet. Jag tror att allt skall gå bra.»

»Kan man ej dröja tills klockan 8, då troligen fröken Anna är klädd», frågade konsuln.

»Omöjligt! Innan dess har flickan vaknat och just detta uppvaknande fruktar jag, ifall ej hennes kära vän, fröken Anna Rehnhjelm är vid hennes sida. Hon kunde blifva vansinnig eller falla i en förfärlig feber. När vi nu fått flickan i säng hos fröken Anna, skall negern gå med ett recept på närmaste apotek, så att vi i morgon få stanna febern. Hon! har nu slutat att yra. Opiatet värkar hastigt på ett litet barn, så att Marie kan göra i ordning kläder, synnerligast utanplagg, som lätt gå på, och svepa in henne i en stor filt. Sam inrapporterade att vagnen var framme. Marie klädde nu barnet med tillhjälp af doktorn, som nästan lindade in henne i en stor dubbel schal, hvarefter en mjuk filt omsvepte det hela. Derpå bar Sam ned henne. Marie kastade på sig kappa och bahytt, hoppade in i vagnen och mottog bördan. Doktorn steg äfven in i vagnen, sedan han med handslag tagit afsked af konsuln, som uttryckte sin tacksamhet för doktors utmärkta deltagande.

»Jag gör blott min pligt», sade doktorn, »men förbjud i morgon herr konsul, alla i huset att besöka Elin, ty deraf kunde stor skada uppstå. Farväl, herr konsul, om några dagar skall jag underrätta om Elins tillstånd.»

Vagnen rullade i väg. Elin var djupt insomnad. Doktorn öppnade något på filten, så att barnet kunde obehindradt andas.

När man stannade vid Glasbruksgatan n:r 4, tyckes alla ljus vara utsläckta och porten var stängd. Sam bultade ett slag, men ingen svarade. Ännu ett tag något hårdare. Då öppnades en ventil en trappa upp och sjelfva Anna frågade med orolig stämma:

»Hvem bultar så hårdt på porten.»

»Sådan lycka, att det är fröken Anna sjelf», utropade

Sam hastigt, »Elin är illa sjuk och doktor Svedberg sitter i vagnen och Marie med Elin, som doktorn befallt att hitföras, ty annars dör hon. Släpp ner portnyckeln och läs upp tamburdörren, så att vi komma in.» Anna blef så förskräckt, att hon ej kunde svara Sam, men portnyckeln, inlindad i ett papper kom strax ned. Ljus tändes i våningen, gumman Ericsson var snart på benen och Anna hann blott att taga på sig tofflor och strumpor samt svepa in sig i sin långa nattrock, innan Sam kom med den kära bördan. Då Anna fick se sin lilla älsklings blek och utan lif, föll hon i gråt och ville kasta sig öfver barnet, men doktorn hindrade henne med orden: »För Guds skull stör ej barnet, som nu lyckligtvis sofver och skulle ej kunna uthärda att se er gråta. Jag gissar, att ni är den fröken Anna Rehnjelm, som barnet ideligen påropat. Jag är doktor Svedberg, husläkare i van der Maaseska familjen, och har tagit mig friheten föra hit barnet, emedan det här skall blifva bäst skött.»

»O, min Gud, utropade Anna, »tänk, om den lilla engeln, dör, då blir jag olycklig. Ack! att jag öfvergaf henne.»

»Var lugn, fröken Anna», tröstade doktorn, »Elin skall lefva och eder kärlek till barnet skall rädda det.» Under detta samtal hade Marie och gumman Ericsson afklädt Elin och lagt henne i Annas säng. Hon sof fortfarande. Anna föll på knä vid sängen och syntes bedja, medan tårarna runno utför hennes kinder. Det var en gripande stund. Doktorn presenterade sig för fru Ericsson och bad om papper, ty han skulle skrifva ett recept. Detta skickades med Sam, som fick order att begagna vagnen till apoteket. Receptet var af doktorn påskrifvet med ordet *cito*, för att hastigt blifva expedieradt och behöfde ej likvideras. Doktorn nalkades sängen och yttrade: »Vill nu fröken Anna vara så god och försöka hindra vidare gråtande samt i dess ställe småle, ty snart vaknar Elin och hennes återfinnande af edert kära anlete är ett ytterst kritiskt ögonblick för hela sjukdomen. Marie får lemna rummet och fru Ericsson äfvenledes. Må sedan Gud bistå, så att den lilla igenkänner fröken Anna, då kanske yrseln försvinner. Jag skall på afstånd gifva akt till allt.»

Doktors förutsägende gick i fullbordan. Elin började rycka i kroppen, svetten lackade från den hvita pannan, ögonen

uppslogos och möttes af Annas ögon, som så många hundra gånger blickat på det kära barnet. Elin's ögon stirrade en stund själlösa på Anna. men småningom finga de lif och med ett skrik hade hon igenkänt Anna och omfamnat hennes hals med sina små händer. Hon började gråta, men ropade emellanåt:

»Min Anna är hos mig. Jag känner igen dina goda ögon och nu skall du ej mera lemna mig, men hvar är jag?»

»Du är hos din Anna», sade fröken Rehnshjelm, som knappt kunde tala af rörelse och med stor ansträngning tillbakahöll sina egna tårar, »och hos min snälla moster, fru Ericsson.»

»Gud ske lof, att jag ej är hemma», yttrade Elin, »man ha de gömt dig för mig, men jag ville till dig och fick veta af snälle Sam, att du rest till din moster. Anna, lilla Anna, hvad jag nu är lycklig, du får ej mer öfvergifva mig, ty då dör jag.»

»Aldrig, mitt älskade barn», utropade Anna och kysste sin älskling, »jag skall hela dagen vara hos dig och på natten hvila på soffan här i rummet.» Elin's anlete ljusnade vid dessa Annas ord. Feberglöden på kinderna mildrade sig och yrseln var alldeles borta. Doktorn blott betraktade sin patient och syntes belåten.

»Hvem har fört mig hit», frågade Elin helt hastigt.

»Den snälle doktor Svedberg, som ville att du genast skulle föras till mig och min goda moster», upplyste Anna, småleende, »och den snälle Sam bar dig uppför trappan.»

»Är doktorn också här kanske. Jag känner honom förut. Han har skött mig i messlingen. Jag vill bra gerna se doktorn och snälle Sam.» Doktorn trädde nu fram och smålog mot Elin samt sade:

»God dag, min lilla snälla Elin. Är du nu glad, att du återfått din Anna?»

»Ja, doktor, du var snäll, som förde mig hit. Hälsa mamma, att jag ej mera vill se henne, utan jag stannar hos min goda Anna och hennes moster.»

Sam kom snart åter med en flaska och doktorn gaf sjelf in första theskeden. Elin sväljde drycken villigt och fick en sockerbit att suga på.

»Nu vill jag se snälle Sam», sade flickan och Sam visade sig, småleende äfven han med sina tjocka läppar.

»Se, Sam», utropade Elin, »du har burit mig uppför trappan. Tack Sam, du är snäll.» En stund derefter somnade hon och Anna kunde gå ut i yttre rummet med dörren på glänt. Doktorn yttrade nu:

»Krisen är öfver och lyckades. Elin hade ej fördragit något annat anlete än fröken Annas, då hon uppvaknade, och nu är all fara förbi. En liten feber skall råda några dagar och jag skall besöka min lilla patient. Det kan ej skada, om Sam visar sig ibland, ty Elin tycker om honom. Farväl nu mina fruntimmer och förlåt, att jag kom midt i natten och störde.»

»Ack goda doktor», sade Anna och tryckte hans hand, »ni har handlat ädelt och jag skall aldrig glömma det.»

»Äfven jag tackar er, herr doktor», yttrade gumman Ericsson och fattade hans framsträckta hand, »lita på oss att barnet skall skötas med kärlek och tillgifvenhet.»

Sam stannade kvar en stund och berättade nattens tilldragelser, hvarvid både Anna och hennes moster bleknade. Marie hjälpte till att berätta och berömde mycket konsuln, som var hos Elin till affärden skedde.

»Visade sig ej modren eller systemen, då barnets skrik hördes öfver hela huset», frågade gumman Ericsson.

»Nej», svarade Sam och Marie på en gång. Gumman Ericsson vexlade en blick med Anna, men yttrade icke ett ord.

V.

Då Henry Allen skulle begifva sig till fru Ericsson och Anna, erhöll han ett bref från den sistnämnda, som under rättade honom om Elins ankomst till fru Ericssons boning och huru nödvändigt det var, att flickan ej stördes, hvarför Anna bad kusinen dröja några dagar med besöket, tills Elin åter vore på benen. Allen blef förvånad öfver Elins sjukdom och transport till ett främmande hus. Han beslöt att göra visit hos kommerserådets och höra efter, hur Aurore befann sig efter

sitt nederlag hos modren och slutligen för att visa att hans böjelse för henne numera vore afsvalnad. Men det var ej utan oro han tänkte på hvad konsuln sagt, att Aurore älskade honom och troligen inbillade sig, att han älskade henne tillbaka. Det smärtade honom, att han ingifvit Aurore kärlek för sin person, ty hon skulle nu komma i samma belägenhet som konsuln. Men Allen var fast besluten att öppna ögonen på Aurore, ty förr än han gjort sig fullkomligt fri på det hållet förr kunde han ej visa sig hos Nanny i friareväg.

Allen infördes i förmaket af intendenten och strax derefter visade sig Aurore.

»Skall jag tro mina ögon», utropade Aurore med glädlig ton och framsträckte sin lilla hand, »är det verkligen du Henry som kommer till oss?»

»Jag har varit hindrad af många göromål», ursäktade sig Henry och tryckte den lilla mjuka handen. Aurore satte sig i soffan och inbjöd Allen att taga plats bredvid henne.

»Hos oss är för närvarande ej angenämt», berättade Aurore »Elin är sjuk och borttransporterad till annan person på läkarens inrådan.»

»Jag vet», inföll Allen, och det var kärleksfullt af fröken Anna Rehnjelm att mottaga henne, ty annars hade det stackars barnet kunna taga stor skada till sin framtida hälsa.»

»Hur kan du veta detta»? frågade Aurore nyfiskt.

»Detta är min hemlighet», svarade Allen undvikande.

»Det var på doktors tillrådan och ej på min mors, som Elin fördes till fru Ericsson, der Anna bor, upplyste Aurore »vi ha aldrig kunnat besvära fröken Rehnjelm med barnets skötsel, synnerligast hon sjelf hade uppsagt sin plats och var afflyttad.

»Äfven detta vet jag», yttrade Allen, »och beklagar den goda fröken Rehnjelm, som varit utsatt för elakt rykte af sin egen farbror, generalmajor Rehnjelm.»

»Vet du äfven detta», frågade Aurore, hvars nyfikenhet stegrades.

»Ja», svarade Allen, »jag har uppsökt fru Ericsson, som under min faders vistande i Stockholm hade affärer med

»Jag är Nemesis!»

honom och hos denna aktningvärda fru sammanträffade jag händelsevis med fröken Anna Rehnjelm och således har jag nu fått reda på dessa bägge fruntimmer, för hvilkas skull jag rest till Sverige.»

»Du är således nöjd med din upptäckt af de båda fruntimren», frågade Aurore, som blef allt mer och mer förvånad.

»Ja, dessa bägge fruntimmer hafva utmärkta karaktärer och detta skall högeligen glädja min far att höra», svarade Allen, »och nu har jag uppfyllt en viktig del af min resa. Apropos herr konsul van der Maase, hur gick det med din medling hos mamsell Rehn?» Aurore berättade nu hela händelsen från början till slut och Allen var idel öra. »Således har mamsell Rehn brutit sin förbindelse med konsuln», frågade Allen.

»Ja, hon synes mig vara ett bestämdt fruntimmer. Charles sörjer henne mycket. Jag har af mamma fått skarpa förebråelser för mitt medlarekall och mitt ursäktande inför dansösen», yttrade Aurore, »men jag gjorde det också blott för din skull, Henry.»

»Visserligen», bejakade Allen, »men det gällde ju en medmänniska, som var sårad och äfven din broders intresse?»

»Åhja», medgaf Aurore, »det var kanske på sin plats att jag ursäktade mig, men opinionen torde fälla ett annat omdöme, men det får jag underkasta mig, blott du Henry är nöjd med mig. Hon kastade en ljuf blick på Allen, men han låtsade ej märka det, utan fortsatte samtalet sålunda: »När väntas kommerserådet hem?»

»Han väntas dagligen», upplyste Aurore, »nu har du frågat mig om Charles, kanske att jag nu får fråga dig något om mamsell Rehn, hur hon befinner sig i sitt numera fria tillstånd.»

Allen var ej beredd på en sådan fråga. Han rodnade lätt och syntes något orolig, då han svarade: »Jag vet ej hur dansösen uppfattar sin nya ställning, ty jag har ej på länge besökt henne och fru von Smitterberg.»

»Men Selim går hvarje dag dit med blommor», sade Aurore och fixerade Allen med sina sköna ögon, »och blomsterspråk är ju kärlekens språk?»

»Kanhända, att du har rätt, Aurore», yttrade Allen småleende, »mamsell Rehn är en förträfflig flicka med karaktär, artist af första slaget, fattig, föräldralös, utan skydd, men dock skyddad af sin egen oskuld. Du vet ju, att min far sändt mig till Sverige, för att jag här skall välja mig en hustru. Nanny Rehn skulle nog behaga min far, men hvem vet, om den celebra dansösen skulle vilja följa med mig till Vestindien.»

Aurore började förundra sig öfver den vändning samtalet tagit. Ville Allen göra henne svartsjuk eller talade han med allvar. Aurore började oroas och beslöt att få visshet i saken. Hon ämnade raljera i ämnet.

»Nanny är ett litet ideal», sade Aurore, »vacker, oskuldsfull, fattig och karaktärsfast. Hon bör passa dig, Allen. Hon får lemna teatern och blifva drottning öfver tusentals slafvar. Det skall nog smickra henne och hon är van vid smicker af publiken.

»Vore Nanny en sådan yttlig kvinna», inföll Allen, »skulle hon ej duga till hustru åt mig, och min far skulle högeligen förebrå mig ett sådant val. Jag vill hafva en enkel flicka af folket, som lidit af fattigdom och frestelser, men gått segrande ur striden. Det skall blifva min största glädja att pryda henne med juveler och se henne förnöjd genom min och min faders kärlek.»

»En sådan ringa person, som jag, frågade Aurore djerft nog och dolde sin oro under en glädtig ton, »skulle aldrig kunna duga åt en plantageegare i Vestindien, därför att jag ej är fattig och föräldralös, varit utsatt för frestelser och besegrat dem?»

»Visserligen finnas rike plantageegare, som skulle beundra din skönhet, Aurore, din nobless, din elegans och anse dig blifva en passande brud, men jag hör icke till deras antal. Du är en yppig ros, som skall pryda förnäma gemak och der beundras, men jag söker blott en liten tarflig flicka, som älskar mig för min egen skull och ej för mina rikedomar. Aurore van der Maase skall alltid blifva för mig en huld syster, som jag vill ihågkomma med en broders varma känslor. Du har skänkt mig många angenäma stunder, som jag aldrig kan glömma, och det skall glädja mig ofantligt, då jag får höra, att du blifvit friherrinnan Rehnjelm, ty i den jordmånen passar

Aurore van der Maase och Axel Rehnjelm är en veritabel ädling.»

Allen hade nu gjort sig ren från alla möjliga misstankar på någon böjelse för Aurore och hon hade rakt af fått en korg till belöning för sitt raljeri.

Förtrytelse och smärta intaga alltid hjertat, då man ser sig hafva gjort misslyckade spekulationer. Så äfven med Aurore. Men stoltheten kom henne till hjälp, så att hon kunde med någorlunda lugn ton svara: »Få se, hvem som blir lyckligast, ni eller jag, ehuru det är väl tidigt att tala om mitt bröllop, då hvarken brudgum eller brud ännu gifvit sitt samtycke.»

»Besynerligt», utropade Allen, »man talar allmänt derom i societeten och gratulerar baron Rehnjelm att få till gemål Stockholms skönaste fruntimmer.»

»Kanhända, att baron Rehnjelm finner mig hafva någon mera god egenskap, än en fager yta», sade Aurore, »ifall jag skall blifva hans maka.»

»Utan tvifvel, Aurore, har du egenskaper, värda att beundras och därför skall du stanna i den krets, der din uppfostran ställt dig. Tack för alla glada stunder, du beredt mig. Jag har varit berusad af din skönhet, men mitt hjerta har ej gillat detta och dessutom äro våra karaktärer så olika hvarandra, att de aldrig kunnat passa tillsammans. Om du skänkt mig någon varmare känsla Aurore, så tackar jag därför och vill gifva i utbyte en broderlig vänskap för hela lifvet.» Aurore led bittra kval, ty hon såg nu att hennes kärlek var obesvarad. Hon hade bedragit sig sjelf, men ville dock visa, att hon var värdig den man, hon förlorat. Hon sade derföre med blicken stadigt fästad på Allen och purpur på kinden: »Du har biktat dig troget för mig och jag kan göra detsamma tillbaka. Jag trodde, att du älskade mig och derfor lät jag denna känsla gå in i mitt bröst, men nu ser jag, att jag misstagit mig. Jag har hjälpt till att göra Nanny Rehn fri, så att du kan öfverflytta dina känslor på henne. Aurore van der Maase får nu likasom hennes broder lefva på sina minnen. Farväl, Henry, glöm ej alldeles bort mig», tillade hon, sorgset småleende och blek på kinderna.

»Du kan vara förvissad, Aurore, att Henry Allens vänskap

är lika mycket värd som hans kärlek. Vi känna ej våra lefnadsöden och derföre skall jag alltid vaka öfver din lycka», sade Allen och reste sig ur soffan. Han fattade Aurores hand, kysste den och lemnade derpå den sorgsna flickan. För första gången i sitt lif föll den stolta Aurore i tårar. Hon hade verkligen känt en tillstymmelse till kärlek för den ädle mannen och hade han delat denna kärlek, skulle Aurore kunnat fullkomligt omvändts till en enkel och hjertlig flicka, passande till maka åt Henry Allen, men Aurore ansåg sig ej böra vara annorlunda än hon var, och dessutom kom en annan stjärna fram på Allens horisont, visserligen ej så lysande, men desto mera värmande. Allen sjelf var missnöjd med den kärlek, han tändt i den sköna flickans hjerta, ty deraf skulle uppstå sorg, men han trodde äfven, att den stolta fröken van der Maase ej skulle låta nedslå sig. Emellertid ansåg Allen sig hafva handlat rätt, då han yppat sitt hjerta för Aurore, ty nu kunde hon ej längre dåra sig af inbillningar. Slutligen hade Allen nu vägen öppen till Nanny. Han kunde säga henne, att han varit bedårad af ett sinnesrus, men kommit till sans och derigenom skulle hon med tillförsigt kunna lägga sitt öde i hans hand. Allen var en ädel människa, som ej afundades andra människor. Hade konsul van der Maase återvunnit Nanny Rehn, då hade Allen aldrig mera uppsökt den vackra dansösen. Nu deremot var vägen öppen till att söka vinna en god hustru.

ADERTONDE KAPITLET.

I.

Aterigen hade fjorton dagar gått tillända och nu var kommerserådet återkommen. Han var medtagen af både resor och bekymmer samt blef mindre angenämt öfverraskad, då hans maka berättade honom allt hvad som passerat i familjen under hans frånvaro.

Han såg sin son och kompanjon beröfvad sin vanliga ungdomsfriskhet, sin dotter Aurore blek och sorgbunden samt värst af allt lilla Elin försvunnen ur hemmet. På kontoret fann han kassör Käll vid dåligt lynne öfver de många penninguppsägningarna och svårigheten att få in penningar. Vi finna kommerserådet och hans fru ingripna i samtal med hvarandra i ett litet kabinett innanför kommerserådets sängkammare.

»Det är ej nog med bekymmer borta, utan när man kommer hem får man höra den ena jobsposten efter den andra», säger kommerserådet med nedslagen ton, »men hvarför är Elin ej hemtagen, då hon nu ånyo är frisk.»

»Jag har velat afhämta henne», upplyste frun, »men doktor Svedberg har förbjudit enhvar att besöka fru Ericssons

boning, förrän han tillåter det. Han fruktar recidiv i sådant fall.»

»Hvad fröken Anna Rehn Hjelm är för en god flicka, fastän hon ej haft så glada dagar i vårt hus», fortfor kommerserådet, »hur skall man kunna belöna såväl henne som den beskedliga klädståndsfrun. Jag måste tala vid doktorn, om ej han och jag i sällskap kunna få hem Elin. Hvad skall societén falla för omdömen om denna tilldragelse.»

»Jag har varit på flera visiter och sökt framställa denna tilldragelse i en sådan dager, att vi ej hafva någon skuld deri», yttrade kommerserådsinnan.

»Det synes mig som Charles varit djupare fästad vid sin dansös, eftersom han rakt af tynar bort. Jag skall sända honom utomlands. Så att han kan få nya lifskrafter och glömma den lilla siréne», förklarade kommerserådet. »Då nu Aurore förklarat för dig, att hon ej har någon förhoppning att blifva bemärkt af den rike herr Allen, bör partiet mellan henne och Rehn Hjelm med lätthet kunna rangeras, eller hvad tror du Ebba?»

»Visserligen», medgaf frun, »och Rehn Hjelm har dessutom friherrinnetiteln att erbjuda, hvilket helt visst behagar Aurore.»

»Du har ju hört friherrinnans Rehn Hjelm tankar och funnit dem ej vara emot partiet, hvarför jag nu skall förmå generalmajoren att öfvertala sonen till att fria. Aurore är nog förargad på Allen, som ratade henne, och vill visa, att hon ej behöfver gå utan friare. Det var emellertid skada, ty jag har hört utomlands, att Allens fader, herr Robert Shelton är mångmillionär och Henry Allen hans enda barn.»

»Nå, men generalmajoren är ju också rik och du Louis gifver väl Aurore en anständig hemgift, så att de unga kunna värdigt representera», frågade fru van der Maase.

»Generalmajoren är just ej rik, men har lofvat 50,000 riksdaler åt sin son i hemgift och jag gifver 100,000 riksdaler, ehuru jag ej vet hvarifrån jag skall kunna taga så stor summa ur firmans rörelsekapital. Du må tro, att vi gjort förluster af nära två millioner på sednaste tiden och det vill säga mycket.»

»Du fick ju i hemgift med din förra maka flera millioner och de kunna väl ej gått förlorade», inföll frun.

»Visserligen finnes mycket qvar», medgaf kommerserådet, »men den solidaste firma dukar under för stora kriser.»

Kommerserådinnan var ej road af att afhöra dylikt tal, hvarföre makarne åtskiljdes. Kommerserådet åkte till kontoret, der han fann sin kompanjon i fullt arbete.

»Kom in i mitt arbetsrum, Charles, jag har någonting att meddela dig», sade kommerserådet. Charles lemnade sin pulpet och följde fadren. Herrarna togo plats i en soffa.

»Du är ej lik dig, Charles», sade fadren, »vid dina unga år är man ej blek, tungsint och drömmande. Kan ditt tycke för den lilla dansösen hafva åstadkommit en sådan skadlig verkan?»

»Ja, min far», svarade sonen, »jag har gjort en förlust, som ej kan ersättas. Nanny Rehn är en ovanlig qvinna.»

»En dansös», menade fadren, »kan väl ersättas.»

»Aldrig», utropade sonen, »mitt tycke för henne var ej ett flyktigt tycke, utan en sann kärlek och derföre lider jag.»

»Nåväl, min son, jag vill ej disputeras om sådana saker, ty hvar och en vet, hvar skon klämmer. Jag vill blott föreslå dig att göra en tripp på något haf med skeppet Elin, som nu är lastadt med jern från vårt bruk Stockhamra. Hvad säger du härom, min käre son?»

»Hvarför icke», svarade Charles, »sjöluften skall nog pigga upp mig.»

»Så tror också jag», inföll kommerserådet, »vi skola bestämma oss för någon passande plats, der du kan afyttra både fartyg och last, ty firman behöfver kontanta penningar till att stoppa igen munnen på alla dessa penninguppsägare. Kassör Käll påstår, att vi behöfva oförtöfvadt en half million i kassan.»

»Hvem skall föra fartyget», frågade Charles, »jag vill ej följa med, om min far ånyo låter Lopéz skaffa en kapten af sina vänner och bekanta.»

»Att du kan misstro den hederlige Lopéz, som följt oss så troget i många år», utbrast kommerserådet.

»Jag kan ej hjälpa det», ihöll konsuln, »jag har mina

skäl och framtiden får utvisa, om denne Lopéz varit värd edert stora förtroende.»

»Kära du», vidhöll fadren, »vi kunna göra styrman Fredriksson till befälhafvare på skeppet Elin. Han har tagit en god skepparexamen. Passar han?»

«Ja, han är en hederlig människa», sade konsuln, »och dessutom en god sjöman.»

»Således afgjort!» förklarade kommerserådet, »underrätta Fredriksson om hans befordran och laga, att mönstring med första sker. När du sålt fartyget, hemsändes besättningen och får platser på någon annan mindre båt, som snart är färdigbyggd, t. ex. briggen Louis, och sedan reser du hvart du behagar. Om du kommer till Berlin, så blir du väl emottagen af bankiren Christian Frändel, min goda vän. Han har en charmant fru och ett enda barn, Fridelle en sjuttonårig skönhet, glad som en liten fågel. Hon skall muntra upp dig, hoppas jag. Nu skall jag taga itu med min utländska post. Farväl Charles!» Konsuln begaf sig till sitt arbetsrum och kunde ej annat än le åt fadersanvisningen på en skön och rik bankirdotter, alldeles som hans son, Charles van der Maase skulle vara en förälskad gymnasist, den man lätt kan trösta.

II.

Nanny Rehn nystade upp en garnhärfva, som fru von Smitterberg höll på sina handlofvar.

»En sådan smakfull toilette lilla Nanny i dag gjort», utbräst Hulda, »du är nu verkligen en riktig sirén och jag gratulerar mig sjelf att ej vara karl.»

»Än du då, Hulda, som är klädd i siden», inföll Nanny, hvart skall du taga vägen?»

»Jag skall på banken och lyfta räntan på mitt kapital.»

»Är det roligt, Hulda, att vara rik som du och hafva penningar på banken», frågade Nanny småleende.

»Du får snart erfara, Nanny, huru rikedomén kännés, då du blir herrskarinna öfver tusentals slafvar och slafvinnor», skämtade Hulda och såg, hur väninnan rodnade.

»Han kommer ej», utbrast Nanny och avslutade nystningen, »ingen Selim har varit här i går eller i dag med blommor.»

»Få se, om ej min anning slår in», utropade Hulda med munter ton, »och en kär vän kommer i dag till dig och faller till dina fötter. Farväl emellertid på ett par timmar, hulda väninna!»

»Kom snart igen, ty jag vill ej vara ensam med min oro,» bad Nanny och smålog mot väninnan. Hulda gick att lyfta sina penningar och Nanny satte sig i gungstolen att fundera öfver många saker. Af Sam hade hon reda på allt hvad som passerade i van der Maaseska familjen.

Hon visste, att konsuln var nedslagen och sörjde, hon hyste medlidande med denna sorg, men var nöjd med hvad som passerat. Hon kunde ej begripa, att barnet Elin måst transporteras till sin förra guvernant, ty Sam hade ej riktigt kunnat beskrifva denna tilldragelse för Lina.

Den unga flickan tillslöt sina ögon och lät fantasien leka med sitt inre, då dörren hastigt öppnades och Lina anmälde: »Herr Allen.» Nanny var snart ur gungstolen och ilade emot sin nya vän med ett anlete, hvori oskuld och hjertlig glädje visade sig. Henry bugade sig och yttrade med sin melodiska stämma:

»Är vännen Henry välkommen?»

»Ack ja», svarade Nanny med strålande anlete, »herr Allen är hjertligt välkommen. Se här min hand till ett trofast handslag derpå.» Nanny framsträckte sin hand, den Henry fattade och tryckte. Derpå bad Nanny honom taga plats i en fåtölj och satte sig sjelf i gungstolen.

»Jag har dröjt med mitt besök», började Henry, »ty vägen hit var ej ren. Den måste först blifva klar.»

Derpå berättade Henry om sitt besök hos Aurore för att beveka henne att göra ursäkt och medla för brodern, derpå beskref han sitt andra besök hos samma Aurore, då han bekände sitt sinnesrus och sedermera sin vaknande till besinning.

Nannys ögon stodo som eldkulor fästade på Henrys anlete. Hon darrade i sin kropp, då hon hörde denna bekänelse och andades lättare, då Henry sade:

»Nu mamsell Nanny Rehn har jag som en hederlig karl anstår yppat hela mitt fordna lif i denna stad och nu kommer jag till er, Nanny, och frågar, om ni vill blifva min hustru, ty jag älskar er och denna kärlek skall ej slockna förr än döden hämtar mig till grafven.» Henry hade stigit upp och äfvenså Nanny.

De betraktade hvarandra några ögonblick. Bägges anleten voro strålände af glädje. Nanny rodnade och bleknade, tårar strömmade ur hennes ögon och snart låg hon i den älskades famn. Henry smekte hennes hufvud och talade under tiden sålunda:

»Gråt ut min hulda fästmö, ty ditt varma hjerta är öfverfullt. Nu skall du få ett hem, der blott kärlek regerar. Nu skall skönheten och oskulden, som bor inom dig, hulda flicka, rätt beprisas och vördas. Min själ är lycklig i denna stund, ty jag får visa en huld maka all den ömhet, som bor i mitt bröst», och nu lyfta Nanny upp sitt sköna anlete, hvarvid Henry tryckte en kyss på hennes oskuldsfulla läppar. Dessa bägge varelser älskade hvarandra och njöto af all den sällhet, som en ren kärlek skänker. Från tårar blef det ljufva leenden och smekande ord, som aldrig tröto. De hade satt sig i en soffa och Allen slagit sin arm kring Nannys lif.

Hvilken skön tafla! En ung man, som upprullar för sin fästmö ett lif fullt af ömhet och kärlek, en skön mö, som strålar af glädje och vet sig vara älskad. Så hade de setat länge och skulle setat ännu längre, om ej Hulde återkommit från banken och öfverraskat dem med följande ord:

»Se, huru min aning slog in. Nanny Rehn är nu rik, ty hon får ej blott guld, utan hvad bättre är, en trogen make och ett godt hem. Kom i min famn, hulda väninna, att jag får lyckönska dig, och snart låg den blyga fästmön i väninnans famn, emottagande hennes varma lyckönskan. Derpå nalkades Hulda Henry, fattade hans hand och sade:

»Ni har vunnit en engel till maka och ni är värd henne, ty hon skall blifva lycklig.»

»Så långt en människa förmår», bedyrade Allen, »skall min Nanny i mig hafva en trofast make för hela lifvet.»

Hvilken angenäm stund! Hulda bjöd Henry på middag hos de unga fruntimren, en blott tarflig hvardagsmiddag, men

dock en fest-middag, och champagne saknades ej, då Hulda föreslog en skål för den underbara prinsen ur tusen och en natt, Henry Allen, och den sköna féen ur Floras rike, Nanny Rehn, som förtrollat prinsen, hvilken nu skulle blifva hennes make. Dessa tre menniskor njöto af hvarandras glädje, ty de voro ädla menniskor.

III.

Lilla Elin var nu frisk och trifdes förträffligt hos fru Ericsson och Anna Rehnjelm. Svarte Sam hade under dessa fjorton dagar nästan dagligen besökt Elin och fått bese alla hennes dockor och leksaker, som konsuln i rikaste mått sändt sin lilla syster. Sjelf hade han också besökt Elin och uttryckt sin tacksamhet till fruntimren för deras synnerliga godhet mot barnet. Elin såg gerna bror Charles, men bad honom aldrig hälsa till modren eller systren.

Elin hade nu börjat med lektioner på pianot och kunde med 'lilla' Anna, såsom hon alltid kallades af barnet, spela à quatre mains till gumman Ericssons förtjusning. Man torde aldrig tala om något återvändande till Elins mamma, ty då började hon genast gråta.

Fru Ericsson hade arrenderat ut sitt klädstånd på fördelaktiga villkor och ämnade sälja det vid lägligt tillfälle. Hon ansåg sig kunna lefva på räntan af sitt hopsparade kapital och hade nu sin jungfru Karin hemma i våningen.

Elin var hvarje dag i trädgården och hade ett litet land, der Karin satt ner blomkrukor, hvilka Elin sjelf vattnade. Fru Ericsson spritade bönor i salen och Anna virkade.

»Vet, moster, att jag i går skref till kusin Henry och bad honom komma hit i dag på förmiddagen, mellan 11—1, då Elin är i trädgården, så kunna vi få språka med honom», sade Anna.

»Ja, kära barn, jag har om några minuter slutat spritan-det och sedan må han komma den hedersgossen», utropade gumman, »men jag är generad, då han kallar mig moster.»

»Han är så god och har hört, huru högt fadren värderade moster och därför vill han på sitt sätt hedra moster.»

»Tror du det, Anna», inföll gumman, »ja det är en ståtlig yngling, en afbild af fadren.»

»Moster anser väl Elins fortfarande vistande här vara obehagligt», frågade Anna med en viss oro i rösten.

»Hur kan du komma fram med en sådan fråga till mig, Christina Ericsson, som har hjertat på rätta stället», svarade den hederliga klädståndsfrun med något skärpa i tonen, »att skicka tillbaka flickan nu vore ett moraliskt mord och jag vill ej hafva några mord på mitt samvete. Så länge doktorn ej talar om någon förändring, tåga vi, och jag skulle önska, att jag med din hjälp finge uppfostra den lilla engeln, ty i sin moders hem skall hon ej blifva rätt skött.»

»Hvad moster är god», utbrast Anna och gaf sin moderliga vän en varm blick; »tyst nu ringer det på tamburdörren. Nu kommer Henry.» Så var det också. Anna mottog honom med glad uppsyn och bad honom vara välkommen. Så äfven gumman Ericsson, som med välbehag betraktade honom.

»Tack för sist, mina goda vänner», utropade Allen, »nu är jag här och skall fröjda mig öfver eder åsyn. Jag har stora nyheter att förtälja, I går var jag på besök hos friherrinnan Heloise Rehnghjelm, som särdeles intresserade sig för Anna och ovilkorligen ville träffa dig och se hur Elin mådde. Hvar är den lilla flickan?»

»Hon är i trädgården med jungfrun och leker i sitt lilla land», upplyste Anna, »om en timma kommer hon upp.»

»Då får jag se henne innan jag går. Friherrinnan och Axel veta nu, hvem jag är, och deras glädje var stor, då de fingo höra, att min far, den fattige Claes Magnus Rehnghjelm, numera är en rik plantagegare i Vestindien, men jag bad dem ej inviga generalmajoren i detta förtroende, ty då kunde han förbjuda mig att umgås i familjen.»

»Tant Heloise vill komma hit till mig, o min Gud, hvilken glädje att få återse henne efter så många år», utropade Anna.

»Ja, min lilla kusin, om några dagar lotsar jag hit henne om moster Ericsson tillåter det», frågade Henry, vändande blicken till gumman.

»Hon är hjertligt välkommen», svarade frun.

»Nu till en stor, stor nyhet, mina damer», utropade Henry med stormande glädje. »Jag är förlofvad med en vacker, god och enkel flicka.»

»Henry har väl ej fastnat i den stolta fröken Aurores nät», inföll gumman Ericsson med sorgbunden ton.

»Åh nej, kära moster, jag har öppna ögon och öron. Min fästmö är ett oskuldsfullt fruntimmer, som hatar allt koketteri och älskar mig för min egen skull.»

»Åh, så roligt att få träffa din söta fästmö», utropade Anna, »men hvad heter hon då.»

»Hon heter Nanny Rehn.»

»Dansösen», inföll Anna.

»Konsulns fordna älskarinna», frågade gumman.

»Just hon, ty nu har *hon* befriat sig från sin fornde tillbedjare och *jag* undkommit fröken Aurores farliga blickar.»

»Af allt mitt hjerta gratulerar jag dig Henry», försäkrade Anna med den varmaste ton, »ty du har nog funnit den, som är dig värdig.»

»Gud vare lof, att dufvan ej fastnade i hökens klor», utbrast den goda klädståndsfrun, »jag tycker om Henry, som valt en enkel flicka och ingen högfärdig. Lycka till att hafva fått en god fästmö och snart blifvande hustru.»

»Tusen tack för eder lyckönskan. Om några dagar skall jag hafva förlofningskalas på min ångare, som ligger vid Skeppsbron och då skolen I blifva mina gäster.»

»Ack så roligt», utropade Anna och slog ihop sina små händer, »hvad jag skall älska din söta fästmö, som nog är en liten älskvärd flicka.»

»Hon är alldeles som du, Anna, god, enkel, tillgifven, tacksam och — vacker.»

»Ni glömmar, Henry, att mamsell Nanny Rehn'är en liten gudinna i den vackra danskonsten», smickrade den välmenande gumman.

»Det är sannt, moster, men nu tager Nanny afsked från teatern och får blott glädje sina vänner med sin dans, ifall hon vill.»

»Hon blir en god vän till de många negrerna på eder

faders plantage», sade fru Ericsson, »och der får hon ett stort fält för sitt rika hjerta.»

»Hvad hon blir lycklig, som får dig Henry till make», yttrade Anna och klappade kusinen på axeln.»

»Tack för ditt goda omdöme om mig, Anna», svarade Allen, »men nu skola vi tala om affärer, mina damer. Min far har berättat mig *allt*, som rört honom i Sverige, huru han älskat den vackra mamsell Kristina Ericsson och blifvit älskad tillbaka, vidare huru nyssnämnda väninna ej velat gifta sig med honom, af fruktan, att hans släkt skulle generas, vidare att den ädla Kristina för honom gjort stora uppoffringar i penningväg, hvarför jag nu är hitskickad för att se till, att mamsell Kristina, nu mera enkefru Ericsson, under sina återstående dagar skall hafva ett sorgfritt lif. Hvad vidare lilla Anna angår, så skall för hennes räkning deponeras ett kapital af 50,000 riksdaler.»

Fru Ericsson blef särdeles rörd af Henrys uppräknande af hennes förtjenster och Anna kände sina ögon fuktas, då hon hörde huru goda hennes släktingar voro.

»Tack, tack, Henry, utropade fru Ericsson med rörelse i rösten, »det kännes godt att få höra ett godt ord efter så många år. Jag trodde, att er fader glömt mig, då han aldrig skrifvit ett ord.»

»Hvad vill det säga», utfor Allen med häftighet, »har ni ej fått igen edra penningar och med dem bref, fulla af tack-samhet och kärlek?»

»Nej, hvarken bref eller pengar har jag bekommit, sedan er far lemnade Sverige», upplyste gumman, »och hvad penningarne beträffa, så har jag kunnat reda mig likafullt, ty arbete har varit min största glädje i lifvet, men brefven skulle betydligt lindrat min sorg.»

»Nå än din moder, Anna», frågade Henry ännu mera uppretad, »kanske hon ej heller fått igen det lån, dina föräldrar gåfvo min fader vid hans afresa från Sverige, eller uppburit det årliga, rika underhåll, min fader sändt!

»Min mor har ej bekommit ett enda öre hvarken af lån eller underhåll», försäkrade Anna, »jag måste vid hennes död taga plats som guvernant och lyckades få till vän denna goda fru, som nu hyser mig i sitt hus och är min andra moder.»

»Peningarna och brefven äro bortstulna af den nedriga kommissionären, som jag ville skjuta ned med min revolver.»

»Hvem var denne kommissionär», frågade fru Ericsson med ifver, »måhända det var en skurk, som inästlat sig i er faders förtroende, och kallade sig Jonas Zwicken?»

»Alldeles riktigt, så hette han och min far förärade honom en summa, för att han ordentligt skulle sköta hans affärer i Sverige.»

»Kunde just tro det», utropade fru Ericsson, »det var ett godt kap för den lille kommissionären. Har du kanske uppsökt honom?»

»Ja, min goda moster, jag har uppsökt honom och fått den underrättelsen, att fru Kristina Ericsson och kaptenskan Rehnjelm voro döda, att fröken Anna Rehnjelm vore guvernant i Finland hos en lagman Gripenberg och att alla penningremisser från herr Claes Magnus Rehnjelm blifvit behörigen tillställda respektiva egarinnor mot qvitton, dem direktören oförtöfvadt skulle presentera mig.»

»Nog har han qvitton i ordning», menade gumman Ericsson, »men de äro falska.»

»Då skall jag hafva honom inför lagen.»

»För sent, Henry», upplyste gumman Ericsson, »efter tio år kan ingen åtalas i Sverige.

»Nå, då skall jag åtminstone säga honom, att han stulit af min far många tusen kronor och hvad ännu värre är, undanhållit hvad en ärlig man skickat till dem, som hjälpt honom i nödens stund. Hans falska qvitton skall jag taga emot och låta honom schavottera inför er, mina damer.»

»Tjenar till intet», upplyste fru Ericsson, »han är en skurk, utan heder, utan hjerta och utan samvete. Det enda, jag ville rekommendera honom vore ett kok stryk.»

»Nåväl», försäkrade Henry, »mina negrer skola piska honom med bamburör, tills hans kropp blir som en bulla. Gud vare lof, att jag är här för att kunna godtgöra, hvad denne usling stulit. Vill moster vara god och gifva mig förteckning på de summor, ni försträckt min far, skall jag genast återbetala dem.»

»Tala ej om dessa styfrar, min snälle Henry», sade fru Ericsson, »jag behöfver dem ej, ty jag är en bergad qvinna

och har nu fått tillräcklig belöning, då sonen till min älskade vän, Claes Magnus Rehnjelm, kommit till mig med hjertliga hälsningar från hans fader.»

»Moster är en ädel människa», utropade Allen och klapade gumman på hufvudet.

»Åh nej, jag är bara en simpel klädståndskäring med litet hjerta på rätta stället», förklarade den hederliga gumman med ett blygsamt småleende på läpparne.

I samma stund inträdde Elin med friska kinder. Då hon fick se Allen, skyndade hon till honom och utbrast:

»God dag, herr Allen. Jag är hos min lilla Anna och hos moster Ericsson, som i går lärde mig baka små rara bullar.»

»Det är bra snällt af fru Ericsson att lära Elin göra små bullar», sade Allen, »hur mår Elins mamma och syster?» Vid denna fråga blef Elin orolig och skyndade genast till Anna, utan att svara. Allen såg, att barnet blef förskräckt, då det talades om fru van der Maase och drog deraf den slutsatsen, att man illa behandlat det. För att reparera sina förra ord, sade han: »Nästa gång jag kommer hit, skall jag taga med mig en liten ny samling af pianostycken för barn.»

»Så snällt, herr Allen. Jag skall vara så flitig, så att jag snart kan spela dem.» Sedan nu Elin ånyo var lugnad, tog Allen afsked och lofvade att snart komma åter.

IV.

Kommerserådet van der Maase var på visit hos generalmajor Rehnjelm och hans fru.

Samtalsämnet rörde sig till en början om kommerserådets resa, men snart var man inne på kapitlet giftermål eller rättare förlofning mellan Axel och Aurore.

»Jag har efter min hemkomst inhämtat, att såväl min hustru som min dotter äro gynsamt stämnda för en förening mellan min dotter och baron Axel», sade kommerserådet, »hvarföre mitt ärende i dag är att generalmajoren och hans ädla maka ville ombedja sin son, att han anhåller om Aurores

hand, synnerligast fru friherrinnan vid sin visit hos mina fruntimmer gifvit vid hand, att både hon och hennes son gillade partiet.» Friherrinnan ville göra en invändning, men förekom af sin man, som förklarade: »att saken vore klar och hans son skulle oförtöfvadt uppträda som friare. Dessutom föreslog generalmajoren, att förlofningen eklaterades med en bjudning i hans hus tillsammans med den societé, som brukade umgås hos bägge familjerna.

»Förträffligt», sade kommerserådet, »jag är af samma tanke som herr generalmajoren och jag hoppas, att friherrinnan delar min åsigt.» Den stackars Heloise låg på sträckbänk, vid tanken på att hon ej kunde eller vågade göra invändningar mot sin herre och mans vilja. Hon kunde blott säga:

»Man måste väl först höra utgången af frieriet, innan bjudningskort till förlofning utskickas.»

»Visserligen», medgaf kommerserådet, »men då alla parter nu äro öfverens, bör väl saken vara utom alla tvifvel afgjord.»

»Mitt löfte är gifvet, herr kommerseråd», svarade generalmajoren med en så bestämd ton, att hans maka ansåg det omöjligt att vidare göra någon invändning, »och jag är öfvertygad, att de unga skola blifva lyckliga.»

»Utan tvifvel», bejakade kommerserådet, »ty baron Axel är en värdig son af sin ädle fader.»

»Ock fröken Aurore», inföll generalmajoren, »en värdig dotter af sina nobla föräldrar.» Sedan ännu några fraser af smicker växlats, tog kommerserådet afsked.

Då de bägge makarne voro allena, sade mannen:

»Du ville i sista stund motsäga din make, men vet nu, att Axel i morgon skall fria, såvida han vill, att jag skall lösa in hans procentarlappar, som stiga till 12,000 riksdaler. De äro förfallna och kan Axel ej betala dem, så blir han bysatt, måste begära sitt afsked och lägger mig i grafven. Derföre råder jag dig att ej på något sätt hindra frieriet utan fastmer tillråda Axel att lyda sin far och derigenom räddas från bysättningshäktet.»

V.

Den rike plantagegaren Henry Allen satt i sin gungstol och begrundade sin nuvarande belägenhet. Han hade erhållit en älskvärd fästmö, som skulle glädja såväl honom som hans fader. Han hade vidare satt sig i förbindelse med de af sina släktingar, som han såg visa honom välvilja och ihågkommit hans ädle fader. Han hade slutligen fått framföra en kär hälsning till det hederliga fruntimmer, som hans fader så varmt älskat, och nu ämnade han uppsöka denne Jonas Zwicken som så nedrigt uppfört sig, då Selim visade sig och anmälte friherrinnan Rehnghjelm. Allen skyndade ut i salen och mottog den värda frun med dessa ord:

»Oändligt välkommen, min goda tant, låt oss stiga in i mitt skrifrum, så äro vi fullkomligt ostörda.»

»Tack min kära Henry», svarade fru Rehnghjelm med sin milda stämma.

»Selim», sade husbonden till sin trogna tjenare, »ingen får emottagas, så länge friherrinnan Rehnghjelm är här. Servera förfriskningar i mitt skrifrum.»

Allen anade, att friherrinnan ej ville störas, ty någonting hade inträffat, eftersom hon uppsökte honom.

Då Sellm inburit en vinflaska, konfekt, vindrufvor och fikon, började friherrinnan att andraga sitt ärende med en röst, som gaf tillkänna sinnesrörelse.

»Min gode Henry, jag kommer till dig för att begära råd, ty jag är förtviflad och du kan se det på mina tårar, som nu flöda och förråda lidandet i min själ.»

»Ack, min goda tant», utropade Henry med ömhet i sin röst, »hur i Herrans namn står det nu till. Jag deltagar af allt mitt hjerta i de bekymmer, som plåga tant, och jag skall gifva råd efter bästa förmåga, men först måste tant försöka att lugna sig, innan vi kunna öfverlägga med klokhet. Låt mig servera ett glas godt vin, som nog skall stärka, och några vindrufvor.

»Tack min snälle Henry», sade friherrinnan och drack

ett glas vin samt smakade på drufvorna. Efter en stunds förlopp började ånyo samtalet.

»Jag måste nu inviga dig i en sorglig episod af min sons tidigare lif, innan jag går till dagens smärtsamma händelser.» Friherrinnan omtalade nu Axels och Annas kärlek till hvarandra, huru de varit oförsigtiga och måste fly hvarandra, fastän kärleken ännu rådde öfver deras hjertan. Detta förhållande hade bibringats generalmajoren af någon bakdankare och följden blef att den stackars, olyckliga Anna måste lemna sin plats hos herrskapst van der Maase, nära nog skymfad af sin egen farbror. Om min man anar, att Axel är den felaktige mot Anna, vet jag ej, men tror det knappast, ty då hade jag nog fått del deraf. Min stackars son bekände för en tid sedan i mitt moderliga knä sitt ungdomsfel och han har på allt sätt sökt att träffa Anna och försona sig, men den karaktärsfasta flickan har undvikit honom, och förlåtit. Nu har jag biktat för dig min sons felsteg och beder dig ej för hårdt dömma honom.»

»Jag finner ingenting fördömligt i allt detta», sade den ädle Henry, »utan beklagar blott, att Axel ej fått sin älskade kusin till maka.»

»Färrän min man skulle gifva sitt samtycke till en förening mellan dottren af afidne kapten Rehnjelm och sin son, förr skulle han vilja se sitt eget barn på bår.»

»Tror tant, att hans högmod besegrat alla naturliga känslor inom honom?»

»Ja, min goda Henry,» svarade friherrinnan, »han har blott en enda tanke i sin själ och denna tanke är hans eget jag. Hör nu vidare, så skall du erfara sanningen af mina ord. Min man vill, att Axel skall gifta sig med Aurore van der Maase, emedan hon är rik och af god släkt. Jag har kämpat emot detta parti, emedan Axel blir olycklig, då hans hjerta tillhör Anna, men min man har i dag inför kommerserådet lofvat, att Axel skall i morgon fria och om åtta dagar skall förlofningsfest firas. Axel är förtviflad och jag äfven. Hvad skola vi göra min gode Henry, kan du gifva råd. Jag glömde berätta, att Axel olyckligtvis står i skuld hos en procentare vid namn Jonas Zwicken för 12,000 riksdaler, af hvilka han använt en del sjelf och resten gäller borgensförbindelser

för kamrater. Min man har haft besök af Zwicken, som hotar med bysättning, hvarigenom Axel skulle nödgas taga afsked. Men lyder han fadren och friar, betalar han skulden.»

»Stackars min kusin och min rara tant Heloise,» utropade Allen med glädtig ton, som förvånade friherrinnan, »man har rakt af velat mörda er, men nu skall tant få höra, hur jag ämnar råda.» I morgon kl. 12 skall tant vara god skicka hit Axel, så får han sina affärer med den skurken Zwicken uppgjorda.»

»Skulle du vilja hjälpa honom med en så stor summa, min hederlige Henry,» frågade friherrinnan glad.

»Lappri, kära tant,» svarade Allen, presenterande ännu ett glas vin och konfekt, »var god drick, så blir tant uppfri-skad i sin nedslagenhet. Nu fortsätta vi med Axels frieri. Han skall verkligen lyda sin far och fria, men tillika säga den stolta Aurore, att han ej har det minsta tycke för henne, och då tror jag, att hon gifver honom korgen. Misslyckas detta och Aurore nöjer sig utan kärlek och blott vill blifva friherrinna, så förklarar Axel för sin fader, att han ej vill gifta sig med fröken Aurore, utan ämnar taga afsked från re-gementet och resa med mig till Vestindien. Anna följer med och min far skänker dem en plantage, tillräcklig för deras bergning.»

»Du synes mig vilja likna en trollkarl, käre Henry,» sade friherrinnan och kunde ej undvika ett småleende på sina läp-par, fastän hjertat var bedröfvadt, »men min man låter ej så lätt besegra sig.»

»Hvad vill han göra,» utropade Allen, »Axel är myndig och kan ej tvingas till något giftermål.»

»Men jag blir martyr för mina återstående dagar,» förkla-rade friherrinnan, »ty på mig skall hans vrede utgjuta sig. Han förbannar sin son, ifall han ej lyder och skulle han få höra talas om ett giftermål med Anna blef han galen.»

»Vill tant hellre, att Axel skall blifva olycklig,» frågade Allen, »och är det ej Axels skyldighet att upprätta sig hos Anna?»

»Ack jo! käre Henry, du har rätt, men jag törs ej ens tänka på möjlighet af hvad du föreslagit, ty jag är dock maka till min man och måste respektera hans vilja.»

»Tant behöfver icke alls afveta hvad jag och Axel besluta, utan blott med lugn afbida resultatet. Jag besökte häromdagen Anna Rehnjelm och fru Ericsson och tillkännagaf, att min far befallt mig för Annas räkning insätta i Sveriges riksbank 50,000 riksdaler och erbjöd henne följa mig till Vestindien.»

»Allt detta gör Claes Magnus Rehnjelm, fastän han blef så illa behandlad af sin slägt», sade friherrinnan, »och nu vill du rädda min son och grundlägga hans framtida lycka, fastän min man var din faders oförsonligaste fiende.»

»Ja, min älskade tant», inföll Henry, »min far vill hämnas med *välgerningar* och hoppas på sådant sätt vinna försörjning.»

»Den förskjutne brodren», utropade friherrinnan, »är den sanne ädlingen och den öfvermodige brodren är en tyrann.»

»Deröre skola vi besegra honom, min lilla tant», förklarade Henry, »ja, jag får just nu en ny idé. Då Axel förklarar sig ej äga någon kärlek till Aurore, skall han tillägga att han älskar en *annan* och då kan väl ej fröken Aurore vilja hafva honom till man.»

»Åh, jo», menade friherrinnan, »Aurore har ej behof af kärlek. Hon älskar blott nöjen och fester, har intet begrepp om en stilla, huslig lyckæ och vill komma ur fädernehuset genom ett giftermål af rang.»

»Nåväl, tant», utbrast Henry, »om Axel ej på annat sätt kan blifva af med detta frieri, så kan han resa nu genast till utlandet och der sammanvigas med sin kusin. Om fadren förbannar honom, så kan han trösta sig med att han upprättat sin heder hos den lilla oskyldiga Anna och man skall ju mera lyda Gud än menniskor.»

»Du vill göra mig upprorisk mot min man, Henry», sade friherrinnan, »och jag strider emot med svag vilja, ty kärleken till Anna och Axel innehafva väldet i mitt hjerta. Jag fruktar för Axels bekännande af sitt gamla tycke, ty deraf blifver nödvändigt, att han yppar namnet på sin älskarinna.»

»Just så vill jag hafva det», förklarade Allen, »ty då har Axel att starkt försvar uti att vilja upprätta sin heder och uppfylla gifna löften. Vill ej fadren gilla detta sonens hand-

lingssätt, då hafva far och son intet mera gemensamt med hvarandra.»

»Han förklarar Axel arfös», sade friherrinnan, »och skymfar Anna.»

»Då skänker min far Axel en ny förmögenhet och jag skall nog veta att skydda min kusin Anna», utropade Henry med triumferande ton, »var nu lugn, kära tant, och låt mig konspirera. Apropos unga damer! min fästmö och hennes charmanta värdinna, fru von Smitterberg, samt kusin Anna önska att få se den älskvärda tant Heloise. När skall detta ske.»

»Jag darrar af oro, ifall min man skulle få reda på mitt besök hos Anna», svarade friherrinnan, »men mitt hjerta bjuder mig att söka upp denna flicka, som lidit så mycket, och din utmärkta fästmö jemte hennes väninna längtar jag att få se snarligen. Jag skall infinna mig hos mamsell Rehn i öfvermorgon kl. 5 e. m. och då beder jag dig hafva Anna dit inviterad, ty jag vågar ej besöka flickan hos fru Ericsson, men kan ju af en händelse hafva träffat henne hos andra menniskor.»

»Får jag ej invitera äfven Axel», sporde Henry, småleende.

»På inga vilkor», svarade friherrinnan, »och nu måste jag gå. Jag är lugnare än när jag kom hit, men mycket orolig öfver ovädet, som skall bryta ut. Det var sant. Jag har skrivit ett bref till svåger Claes Magnus och hoppas, att han skall vara nöjd med innehållet. Vill du sända af det, Henry?»

»Ack tant! hvad han skall blifva glad, då han får bref från tant Heloise, som han alltid prisade för hennes godhet och vänlighet.»

Selim släppte ut friherrinnan genom tamburen och öppnade vagnsdörren. Den varmhjertade modren hade sökt upp Allen, emedan hon ansåg honom för en *ädel* man och visste, att han hade medel i sin hand att kunna hjälpa hennes son. Hon ansåg sig visserligen ej hafva handlat fullt rätt mot sin herre och man, då hon bakom hans rygg motverkade hans planer, men moderskärleken är den starkaste af alla känslor och kan ej hindras i sina yttringar.

VI.

Direktör Jonas Zwicken satt på sitt kontor och samtalade med sin kassör, den rödbrusige herr Malmberg. Direktören mottog åtskilliga qvitton, utfärdade af fru Kristina Ericsson på olika penningsummor och af olika daton.

»Ni har efterhärmat gummans kråkfötter ganska bra», sade direktören småleende, »men underskriften fattas.»

»Den skall väl ni teckna, herr direktör», menade kassören, plirande med ögonen.

»Nej, samma stil skall vara öfverallt», tillrättavisade direktören, »sätt dit käringens namn.»

»Nej», svarade Malmberg, »jag har setat inne två gånger för dylika ritningar åt er och Långholmen är ej så angenämt sommarställe.»

»Jag har ju sändt er både mat och penningar under hela tiden och underhållit eder familj», utbrast Zwicken med hetta, »hvad kan ni mera begära för ett par lumpna vidimeringar af några reverser.»

»Min hustru har förbjudit mig att vidare begå sådana handlingar, som belönas med fängelse», invände kassören.

»Då lemnar ni genast eder plats», sade direktören med barsk ton, »ni har lön innestående för tre månader, men ni har en revers hos mig på ungefär samma belopp. Vi qvitta då naturligtvis?»

»Hvad skall jag och de mina då lefva af», frågade Malmberg med oro, »reversen kan ju omsättas och amorteras med små inbetalningar.»

»Sådant prack är ej i min stil», förklarade direktören, »jag skall gå så långt, att jag betalar er revers, ifall ni har gummans namnteckning färdig innan middagen, annars är ni lagsökt i morgon och bysatt om några dagar.» En främmande herre inträdde och Malmberg knallade ut i yttre rummet med bekymrad uppsyn och de falska papperen i sin darrande hand.

»Jag söker herr Jonas Zwicken.»

»Till er tjenst min herre.»

»Jag har i uppdrag att inbetala för herr löjtnant Axel Rehnhjelm's räkning en summa af 12,000 riksdaler för förfallna skulder å löjtnantens egna reverser samt för borgen till grefve Thure Lefwengraup.»

»Alldeles riktigt, min herre, jag skall genast taga fram papperen. Behagar ni ej taga plats i soffan?»

»Åh nej!» svarade den främmande, »jag står hellre.»

Papperen framtogos och Zwicken relaterade: »Här är en revers å 1,000 riksdaler utfärdade af Axel Rehnhjelm utan borgen, dito en å 500 riksdaler utan borgen, vidare en å 6,000 riksdaler utfärdad af grefve Thure Lefwengraup med borgen af Axel Rehnhjelm, vidare en å 4,500 utfärdad af Axel Rehnhjelm utan borgen = summa 12,000 riksdaler. Då herr baron Axel Rehnhjelm betalat hög ränta, afstår jag från de 6 procent, som stå tecknade å reverserna.»

»Åh, ja, dermed kan ni stå ut», yttrade den främmande, »herrar procentare nöja sig ej under 40 procent, är det icke så?»

»Af dessa 40 får jag blott 2 procent», svarade Zwicken med sorgsen ton, »och ofta nog får jag sjelf skrifva min borgen på lapparna. Skola de qvitteras i edert namn min herre såsom inlösare?»

»Nej, det är nog om ni korsar dem.» Zwicken trodde sig med denna fråga få veta namnet på inlösaren, men det lyckades ej. Penningarne uppräknades, reverserna korsades och inlades i den främmande herrns plånbok, hvarefter han aflägsnade sig.

Jonas Zwicken mumlade för sig sjelf: »Farsgubben har öppnat på pungen och Lefwengraup fick också sin revers infriad. Men deraf synes, att jag misstagit mig såvida ej grefvinnan Lefwengraup anmodat generalmajoren att ordna saken. Nu skall Thure fram med pengar och så kommer generalmajorens tur. Få se om han har 50,000 riksdaler i kassan eller behöfver omsätta. Det må ske en gång, men ej mera. Detta är Lopéz instruktioner.» Malmberg inträdde och hade ritat under gummans namn.

»Nå ja», utbrast direktören, »jag kan trösta er med, att

alla dessa lappar äro äldre än tio år, så att lagens arm hinner dem ej.»

»Hvarföre behöfver ni dem, då fordringarna äro öfveråriga», frågade kassören.

»Det angår er icke», svarade direktören, »emellertid får ni uttaga 150 riksdaler ur kassan, utgörande eder lön för tre månader och reversen skall ni återfå.» Direktören framletade papperet och gaf det åt kassören. Derpå lemnade han kontoret.

VII.

På utsatt timma inträdde Axel Rehnjelm i hotellet, der Allen bodde och insläpptes af Selim. Han hade haft en lång öfverläggning med modren och blifvit öfverraskad af Allens förslager. Han var ej ännu ense med sig sjelf, huru han skulle uppträda hos fröken van der Maase, men hade klädt sig i svarta kläder och hvit halsduk, såsom brukligt är vid högtidliga tillfällen. Då dörren öppnades och Selim anmälte löjtnant Rehnjelm, skyndade Allen mot sin kusin, fattade hans hand och välkomnade honom med följande ord:

»Kusin Axel, du må tro, att jag riktigt längtat efter ditt besök hos mig i dag, då vi skola strida mot lejonet.»

»Du kunde gerna säga draken eller tigern», inföll Axel, som var något blek på kinderna, »ty min far har allt utom lejonnatur.» De bägge herrarna slogo sig ned och Allen fortsatte samtalet med att fråga, hur Axels moder befann sig i dag.

»Åh jo! någorlunda», svarade Axel, »men hon är orolig öfver utgången af mitt frieri.»

»Du ämnar således följa mitt råd?»

»Ja, jag skall fria och hoppas på en korg.»

»Tänker du tillstå, att du älskar en annan qvinna?»

»Naturligtvis!»

»Och ämnar du namngifva henne?»

»Ja, äfven det», svarade Axel rodnande något vid tanken

på, att kusinen fått del af hans ungdomsfel, »jag skjuter af alla mina skott på en gång om, så behöfves.»

»Bravo, Axel», utropade kusinen, »du är en man och jag tror, att du har ärft en portion af din faders envishet, som nu skall behöfvas.»

»Det skall blifva angenämt att strida för egandet af Anna, min första och enda kärlek,» bedyrade Axel, »och medvetandet, att jag uppfyller min pligt mot den olyckliga flickan, skall stålsätta mig mot min faders vrede. Jag har i dag att gå till två bataljer, en för att blifva af med ett frieri och en för att vinna en älskad flicka.»

»Bravissimo», utropade Henry med strålande anlete, »du talar som det anstår en man af mod och ära. Vi måste dricka ett glas vin för den stora bataljens vinnande.» Han klappade i händerna och Aschan visade sig.

»Champagne och cigarretter, min trogne neger», befal de Allen. Då drufvan inkom fattade herrarna sina glas och kringlade, hvarefter cigarretter tändes. Allen öppnade en låda på skrifbordet och framtog reverserna, som inlösts hos Zwicken, yttrande:

»Här, min kusin och vän, har jag nöjet lemna dig alla dina reverser, du haft utelöpande hos herr Jonas Zwicken. Håll dem till godo såsom lysningspresent på den dag, vår gemensamma kusin, den vackra och ädla Anna Rehnjelm, lägger sin hand i din.»

»Henry, Henry», sade Axel med vek stämmä, »du är för mig som en broder och jag kan ej nog tacka dig.»

»Lappri, kusin Axel, jag skulle vilja obemärkt höra hvad Aurore säger», utropade Allen, »ty hon kommer i en svår knipa.»

»När jag kommer från frieriet, skall jag besöka dig», sade Axel, »ifall du är hemma om en timma ungefär.»

»Skönt, Axel, och nu friskt mod. Du har alltid i mig en vän, som står vid din sida.» Löjtnanten skakade hand med sin kusin och begaf sig ut på den mindre angenäma friarefärden. På sådana företag, som att söka vinna en flickas hand, eftersträfvats först af allt att höra ett litet 'ja' från den skönas läppar, men härvidlag önskade friaren att få ett 'nej' på sitt frieri.

VIII.

Kommerserådet van der Maase var nu ensam på kontoret såsom chef, ty konsul Charles hade följt med skeppet Elin på en långtur. Kassör Kill klagade ofta på kassabrist, hvarför kommerserådet beslöt att sälja egendomen Fläckebo med underlydande samt i värsta fall till och med jernbruket Stockhamra.

Häri genom kunde krediten uppehållas, tills bättre tider randades. Fröken Aurore var underrättad om Axels snara visitt i friareväg och hade tillrådts af föräldrarna att gifva ett gynnsamt svar. Hon ansåg Axel för en gentil man, med rang och utseende, och af ett mildt lynne, som hon ej behöfde frukta för. Det kändes dessutom bittert att hafva mistat den rike Allen, hvarför en ersättning borde snarligen uppstå. Hon visste redan, att svärfadren tillsläppte 50,000 riksdaler och hennes egen far 100,000 riksdaler, så att respengar fattades ej till den utländska »trippen», som alltid är början af ett förnämt giftermål.

Slutligen fann hon det ej oäfvvet att få tituleras för friherrinna och hafva en militär till man. Aurore trodde sig veta, att friaren skulle komma just denna dag på middagen och hade derföre gjort smakfull toilett i skär sidenklädning med uringadt lif, på halsen och bröstet en genomskinlig spetsmantilj och håret väl friseradt efter modets regler. Hon var vacker och hvilken qvinna vill ej vara vacker, då en friare kommer. Hon satt vid pianot i förmaket, då intendenten Lopez anmälde löjtnant baron Rehnjelm. Aurore lemnade instrumentet och bad löjtnanten vara välkommen.

Man satte sig, Aurore i en liten soffa och Axel i en fåtölj. Ögonblicket var tryckande, synnerligast för Axel, som naturligtvis måste börja samtalet. Han grep sig dock an och yttrade:

»Min far har anmodat mig att begära fröken Aurores hand och jag har derföre inställt mig här.»

Aurore tyckte ej om denna kalla inledning och hade svårt att besvara dem, hvarför hon kringgick frågan.

»Såväl mina som edra föräldrar hafva en tid bortåt sys-
selsatt sig med giftermålsplaner mellan mig och er, herr löjtnant»,
svarade Aurore med lugn stämma, »men man borde väl äfven
tillåta oss unga att rådfråga hvarandra, om vi harmoniera.»

»Alldeles min fröken», medgaf Axel, »och jag anser äkten-
skapet böra byggas på ömsesidig kärlek, såvida det skall blifva
lyckligt.»

»Kärleken är naturligtvis den viktigaste delen i ett äkten-
skap», svarade Aurore, »men man påstår, att aktning och för-
troende är likaså nödvändiga.»

»Måhända», medgaf Axel, »men för att fattas af kärlekens
heliga låga måste man hafva varit bekanta en längre tid,
under hvilken en tycke så småningom uppstått. Vi bägge
hafva lärt känna hvarandra i societén egentligen och nu är
fråga, om vi hafva något tycke för hvarandra.»

»Herr löjtnanten, såsom friare, skall väl först yttra sig»,
menade Aurore, som var förlägen öfver sjelfva början af
frieriet.

»Nåväl, fröken Aurore», sade Axel, »jag skall framställa
mig såsom jag är och tala af upprigtigaste hjerta. Min far
anser alldeles såsom fröken Aurore, att aktning och förtroende
äro lika nödvändiga som kärlek i ett äktenskap, ja, han går
så långt, att han anser kärleken kunna komma framdeles
ifall den ej förefanns vid äktenskapets ingående. Är fröken
af den åsigten?»

Aurore såg sig nu satt på hal is och visste ej, hur hon
skulle reda sig. Emellertid svarade hon sålunda:

»Generalmajoren har väl sjelf erfarenhet, eftersom han
kan gifva ett sådant omdöme, och jag kan ju ej döma, då
jag ej varit gift.»

»Visserligen», medgaf Axel, men skulle fröken Aurore
kunna gifva bifall till ett äktenskap, baseradt blott på aktning
och tillgifvenhet.»

»Hvarför icke, såvida ekonomiskt oberoende äfven ga-
ranterades». svarade Aurore, »jag tror, att den romantiska
kärleken liknar en sprakande låga, som snart slocknar, då
deremot aktning och förtroende åstadkomma en stadigvarande
värme makar emellan.»

»Men om någon 'äldre' bøjelse skulle förefinnas», yttrade

Axel med en viss osäkerhet i rösten, »då vore ju aktningen och förtroendet rubbadt redan före äktenskapet.»

»Naturligtvis fordrar väl en flicka, att hennes friare skall vara så hederlig karl, att han ej vill dela sitt tycke mellan två qvinnor», utlät sig Aurore, »och då löjtnant Rehnhjelm gjort framställning om 'äldre' böjelse, vågar jag fråga, om det gäller mig eller löjtnanten sjelf?»

Axel var nu i tillfälle att skjuta af sin sista kula, genom att bekänna sin fordna kärlek till Anna, och gjorde det, för att få höra Aurores tanke derom. Han yttrade:

»Just derföre, att jag är en hederlig man, vill jag tillstå, att en äldre böjelse ännu råder i mitt hjerta.»

»Hvarföre då ej fria på det hållet, dit hjertat manar», frågade Aurore med en lätt rodnad kinderna.

»Omöjligt, emedan min far hatar den qvinnan och aldrig skulle tillåta en sådan förbindelse.»

»Bøjelsen måste således dödas, eller är kanske redan död», frågade Aurore med intresse.

»Ingendera delen, fröken Aurore. Tycket sitter qvar i mitt hjerta och skall sitta der.»

»Kan ni ej öfvertala er far, eller gifta er utan hans samtycke», frågade ånyo Aurore, som ville hafva reda på Axels besynnerliga frieri.

»Då skulle han förbanna mig och göra mig arflös samt förbittra min mors återstående dagar», utropade Axel med sorgsen ton.

»Hu sådan tablå på ett giftermål», svarade Aurore, »jag vill ej hafva föräldrars förbannelse till brudgåfva, hellre lyder jag deras vilja, ty hederliga föräldrar måste ju önska att se sina barn lyckliga och derföre anförtror jag mig åt deras val af blifvande make.»

Axel fann, att Aurore hade öfvertaget och han måste framtvinga andra argumenter.

»Våra åsigter, fröken Aurore», fortsatte nu Axel, »öfverensstämma ej, ty jag anser det för en stor synd att lofva sin tro och huldhet åt en ny qvinna, då den gamla förbindelsen fordrar upprättelse.»

»Hvarför friar ni då i dag till mig», frågade Aurore

med nära nog förargad ton, »då ni sjelf anser er bunden af gamla löften?»

»Ack, fröken Aurore», svarade Axel, »jag är ju af min far befalld dertill.»

»Nåväl», förklarade Aurore med bestämd ton, »om jag säger, att löjtnant Axel Rehnhjelm är en hederlig man, med hvilken jag anser mig blifva lycklig, hvad svarar ni derpå?»

»Hvad skall jag svara», utbrast Axel med tydlig sorg i hela anletet, »jag måste antingen uppoffra mig för min fars vilja eller också utsätta mig för hans förbannelse.»

Aurore blef orolig och sårad, ty hon såg, att friarn ville hafva en korg, då hon nyss gifvit ja.

Hon beslöt att gå löjtnanten på lifvet med denna förklaring:

»Jag har ärligt sagt min mening och med mitt svar på edert frieri sökt tillfredsställa *allas* önskan och nu må ni herr löjtnant, afgifva er förklaring, om ni är nöjd.»

Axel svettades, då han skulle rakt af begära ett nej på sitt frieri, ty derigenom kunde åtminstone detta frieri gå öfver ända.

Men att så fegt behandla fröken Aurore, att hon skulle af stolthet eller medlidande gifva honom ordet *nej*, öfverensstämde ej med Axel Rehnhjelm's karaktär. Han svarade emellertid:

»Jag hyser för er, fröken Aurore, den största högaktning och anser er för en högsinnad qvinna, som ej vill dela känslor och tycke, utan fordrar af sin man *hela* hans hjerta, men då jag ej kan gifva *hela* hjertat, hvad säger ni då, min fröken?»

»Jag säger», utropade Aurore med hetta, »att jag ej kan hafva två tungor i en mun och den ena stunden gifva bifall och den andra stunden tvärtom. Äfven jag, herr löjtnant, har ära och heder i bröstet, fastän jag blott är en qvinna, och detta frieri måste af er avslutas, ty jag har ej flera förklaringar att afgifva.»

Axel blef så djupt träffad af Aurores sista ord, att han ej kunde tigga ett nej från hennes läppar, utan helt

hastigt fattade sin hatt, bugade sig djupt och lemnade rummet.

Aurore kände sina kinder brinna af förtrytelse, då hon blifvit så behandlad af den, som kommit för att anhålla om hennes hand.

NITTONDE KAPITLET.

I.

Den lilla våningen hos fruntimren Nanny Rehn och Hulda von Smitterberg var denna afton rikt eklärerad. Allen hade gifvit tillkänna, att han ville presentera friherrinnan Heloise Rehnhjelm, fröken Anna Rehnhjelm och enkefru Ericsson, som troligen medtog lilla Elin van der Maase.

Då det dessutom var societetsafton, kunde det nog hända, att flera personer infunno sig. Nanny och Hulda voro klädda i ljusa, smakfulla kostymer, och buro blommor i håret, tagna ur Selims morgonbukett. Lina hade utverkat, att Sam fick hjälpa till med serveringen. Han var uppsträckt i ny kavajkostym och hvit halsduk. Lina koketterade i en skär klädning och hade en guldbrosch på bröstet, present af herr Sam. Efter hand kommo gästerna och blefvo presenterade. Fru Ericsson bar svart sidenklädning och såg siratlig ut. Anna Rehnhjelm hade en grå klädning och svart sidenmantilj. Lilla Elin hade man måst medtaga, emedan hon ej kunde lemnas ensam med jungfru Karin.

Allen presenterade och de bägge värdinnorna välkomnade af hjertans grund.

Snart inträdde äfven friherrinnan Heloise och presenterades för Nanny och Hulda.

Då hon kom till Anna och såg den hulda flickan blekna, öppnade hon sina armar och slöt henne till sitt hjerta. Det var en dyrbar stund för dessa bägge med många både glada och sorgliga minnen. Allen kunde ej hindra, att en tår smög sig ur hans ögon.

»O, min goda tant Heloise», utropade Anna med fuktiga ögon, som dock strålade af den renaste fröjd, »hvad denna stund är dyrbar för mitt hjerta.»

»Du lilla goda Anna», svarade friherrinnan, »jag har längtat mycket efter dig och har nu vår slägtning Henry att tacka för detta kära återseende.»

»Nå än jag då», ropade Elin och kom framspringande till friherrinnan, »skall tant ej smeka lilla Elin.»

»Se, lilla Elin», utropade friherrinnan, »du skall få en kyss af mig, du lilla söta flicka.»

»Ack så roligt att få se tant Heloise», sade den lilla flickan, »vet tant, att herr Allen skänkt mig en hel notbok med små stycken. Anna och jag skola i afton spela två aquatre mains. Så roligt kära tant! Se der kommer Sam, jag skall bedja honom skaffa mig en karamell.» Den söta flickan ilade efter Sam, som försvann i serveringsrummet.

»Den lilla engeln är ännu i din och fru Ericssons trogna vård», frågade friherrinnan.

»Ja, kära tant, barnet vill på inga vilkor hem och fru Ericsson vill aldrig mista henne.»

»Nej minsann», inföll gumman Ericsson, som närmat sig friherrinnan och Anna, »jag älskar den lilla engeln och vill ej, att hon skall komma tillbaka i den kalla jordmån, der hennes hjerta skulle förfrysa.»

»Ni är alltid lika god, fru Ericsson», sade friherrinnan, »hvad säger ni om Henry Allen?»

»Han är lik sin far, svarade den goda frun, »rask i vändningarna och håller af sin släkt.»

»Ja, så underbart», menade friherrinnan Rehnghjelm,

»Claes Magnus är en rik plantageegare och har en sådan praktig son.»

»Motgångar böjde Claes Magnus och gjorde honom till karl», yttrade gumman, »och då kom lyckan på en gång.»

»Ni höll mycket af honom, fru Ericsson», sade friherrinnan.

»Åhja», svarade hon med en svag rodnad på kinderna, »jag var alltid hans trofasta vän.»

Sam kom med tebrickan och Lina med småbrödsbrickan. Sam var vacker, fastän hyn var svart, och då Lina hörde flera af sällskapet yttra dessa ord, rodnade hon, ty hon tyckte om att Sam berömdes för såväl det ena som det andra. Allen var den artigaste värd och tog friherrinnan med sig till fästmön, som i salen gaf ordes åt Lina,

»Här, min lilla Nanny», sade Allen, »har du framför dig den äldste bland kvinnor och den ömmaste bland mödrar friherrinnan Heloise Rehnjelm.»

»Sådan smickrare», svarade friherrinnan småleende, »jag är blott en stackars kvinna och eftersom jag nu fått nöjet att se Henrys goda fästmö, vill jag bedja Nanny kalla mig tant, så komma vi ännu närmare hvarandra.»

»Tack, min älskade tant», utropade fästmön och kysste friherrinnan på handen.»

»Icke så, min älskade släkting, utan på munnen», föreslog friherrinnan och omfamnade Nanny. Henry var belåten, ty han kände dessa bägge kvinnors hjertelag och visste, att de skulle blifva goda vänner. Nu kom Elin med sin notbok. Pianot slogs upp. Ljus framsattes och Anna satte sig bredvid Elin, hvarefter ett stycke för fyra händer föredrogs. Allen drog sig med tant Heloise in i sängkammaren och meddelade utgången af Axels frieri.

»Han stridde som en man», sade Allen »men Aurore var en farlig motståndarinna. Hon kullslog med verklig skicklighet alla hans argumenter och friade nästan af sig sjelf, men Axel flydde hellre än att tigga om ett afslag. Emellertid är nu Aurore så sårad, att hon ej mera tror på någon förlofning med Axel.»

»Nämnde Axel namnet på sin fordna älskarinna», frågade

friherrinnan, som med ångest afhört hela berättelsen om frieriet.

»Nej! Aurore frågade ej efter sin rival och derföre behöfde Axel ej nämna hennes namn.»

»Nu kommer efterspelet», utropade friherrinnan, »min man skall flyga på Axel såsom ett vilddjur, emedan partiet är förstördt och Axel har skymfat såväl familjen van der Maase som sin egen fader.»

»Jag har tillrådt Axel att för fadren bekänna sin kärlek till Anna och vädja till hans hederkänsla och skulle alla föreställningar kullkastas, då gifver Axel tillkänna, att hans heder bjuder honom såsom adelsman och menniska att upprätta sitt fel samt att i den nya verlden söka sin lycka.»

»O, jag bäfvar för denna stund», sade friherrinnan, »och kan blott bedja Gud att stå min arme son bi.»

»Friskt mod, tant», svarade Allen, »Axel har ärft mycket af sin faders envishet och skall nog strida som en käck soldat. Vill tant i afton meddela Anna detta frieri. Hon får då veta att Axel ännu älskar henne och sent omsider kommer tillbaka till sin trogna barndomsvän. Hvad tycker tant om min fästmö?»

»Hon är skön och god och du får en älskvärd maka», sade friherrinnan.

»Tack för omdömet, goda tant, och hvad säges om Hulda von Smitterberg», fortfor Allen.

»Hon är lika skön och god som Nanny. De äro två systrar och hafva samma goda hjertan!»

»Nå än gumman Ericsson då, tant Heloise, hvad säges om henne?»

»Skulle jag ej känna hennes goda hjerta», sade friherrinnan »hon uppoffrade sig för din far och är värd allas vår aktning.»

»Ja, tant talar sanning. Nu måste vi åstad och tacka för den vackra musiken.»

»Elin spelar så snällt», utropade friherrinnan och klappade flickan på hufvudet, »Anna har stor heder af sin discipel.»

»Lilla Elin är också en fitig elev», upplyste fru Ericsson.

»Nästa gång jag kommer till Elin», sade Allen, »skall

jag hafva med mig två dalkarlar och två kullor i kostymer.»

»Åh så roligt», ropade Elin och klappade i händerna, »du är snällast af alla, lilla Henry.»

Medan bordet dukades af Sam med tillhjälp af Nanny och Hulda, drog sig friherrinnan Heloise med Anna in i förmaket och meddelade henne såväl sonens bikt för modren som ock hans frieri. Under tiden sysselsatte sig fru Ericsson med lilla Elin och Allen ordnade diverse vinsorter. Hvilka känslor uppördes icke hos Anna, då hon nu af Axels moder erhöll viss-het om, att hennes kärleksförhållande var bekant och vidare, då friherrinnan meddelade henne Axels frieri och dess omöj-liggörande. Den stackars flickan både rodnade, och bleknade men Axels moder ingaf henne både tröst och hopp om fram-tida lycka.

Sam bjöd omkring konfekt och alla möjliga goda saker och Elin fick plocka så mycket hon behagade. Efteråt kom Lina med apelsiner, fikon och dadlar. Öfverallt visade sig den sköna Nanny och lifvade med sitt älskvärda väsende. I dag satt den glänsande diamanten på den vackra fästmöns klädning i form af brosch.

Den påminte om första stunden, då den graciösa dansö-sen bemärktes och hedrades af den rike plantageegaren:

Bordet var nu i ordning. Krokanen ett väldigt torn. Servisen fin och vinflaskorna fyllda med god nektar. Man satte sig.

Allen hade på sin högra sida fru Ericsson och på sin venstra friherrinnan. Midt emot Allen satt fästmön och på hennes högra sida Hulda samt på den venstra Elin. Sam serverade med takt och elegans och fick beröm i skänkrummet af Lina, som lemnade honom faten och tallrickarna. Gästerna voro muntra och språksamma, så att måltiden blef angenäm. Drufvans safter gjorde äfven sitt dertill och då desserten ändtligen, efter de många rätternas förtärande, visade sig, dracks en skål i champagne för fru Ericsson, och Allen framhöll i valda ord-lag den vänskap, som rådt emellan hans fader och nämnda fru samt de stora tjänster, hon gjort honom under hans be-tryckta tid i Sverige.

Gumman Ericsson blef rörd af dessa vackra ord och denna storartade hyllning.

Vidare tackade Allen friherrinnan Rehnhjelm för hennes artighet att hafva velat gästa de väna fruntimren Nanny och Hulda.

Friherrinnan höjde sitt glas för fästmannen och fästmön och tackade för en trefflig afton. För öfrigt klingade grannarna med hvarande, uttryckande den välbehagliga sinnesstämning, i hvilken de voro försatta. Till sist fattade äfven Anna sitt glas, reste sig från stolen och yttrade med behaglig stämning under det att den skäraste purpur lade sig på hennes friska kinder: »Vågar jag föreslå en skål för Henry Allens vördnadsvärde fader, som säkerligen skulle fröjda sig öfver vår glädje i denna stund, om han vore här. Men snart börjar för honom sanna festdagar, då hans son återkommer med sin älskvärda brud.»

Dessa hjertliga ord gjorde godt intryck öfver allt, men mest hos Allen, som var så djupt fästad vid sin fader genom den innerligaste vördnad och kärlek.

Då kaffe druckits skedde uppbrott under de hjertligaste afskedshälsningar. Lina var mycket belåten med Sam denna afton och förebrådde honom ej, då han stal en kyss af den »hvita flickan» vid afskedet. Hon hade börjat att försona sig med de tjocka läpparne, ty gossen hade ju så vackra ögon.

II.

Grefvinnan Eleonora Lefwengraup satt som vanligt i sin lilla våning och rispade sidenlappar. Hennes trotjenarinna Ulla Granberg hade sin strumpstickning i gång och satt nära kakelugnen, ty hon var ledig, och brukade då titta in i rummen, ifall grefvinnan ville språka.

»Sådana stora nyheter Thure förtäljde vid sitt sista besök, sade grefvinnan, »den eleganta utlänningen, Henry Allen,

skall vara kär i dansösen Nanny Rehn, som haft till älskare konsul Charles van der Maase.»

»Dansöser äro ej att lita på», menade Ulla.

»Och sedan skall Axel Rehnhjelm och Aurore van der Maase blifva ett par», berättade grefvinnan, »men Aurore är en högfärdig flicka, så att det äktenskapet blir ej lyckligt.»

»Nå än den lilla fröken Elin, som ännu bor hos fröken Anna Rehnhjelm, som varit guvernant hos kommerserådets, men flyttat derifrån», meddelade jungfru Ulla.

Det ringde på tamburdörren. Ingen mer och ingen mindre än fru Hulda von Smitterberg visade sig i elegant toilette.

»Här bor ju grefvinnan Eleonora Lefwengraup», frågade Hulda.

»Ja», svarade Ulla.

»Tar hon emot?»

»Ja!»

»Var god och anmäl enkefru von Smitterberg.»

»Frun kan stiga in utan anmälning», sade Ulla, och öppnade salsdörren: Ulla gick in i förmaket och sade: »Här är en fru, som vill tala med grefvinnan.»

»Bed henne stiga in.»

Hulda framgick några steg på förmaksgolfvet och gjorde en djup bugning. Grefvinnan reste sig ur stolen och böjde på hufvudet.

»Mitt namn är Hulda von Smitterberg och jag kommer till fru grefvinnan i en affär», sade Hulda i den mildaste tonart och med ett ljuft småleende på sina sköna läppar.

»Var god och tag plats, min fru», yttrade grefvinnan, som fann behag i Huldans eleganta uppträdande och framstående skönhet.

»Saken är i korthet den», började Hulda, »att jag har en liten förmögenhet efter min man och att jag insatt den på riksbanken, men får der blott fyra procent på sex månaders uppsägning. Nu har man tillrådt mig att köpa ett hus, hvars räntor stiga till 9 à 10 procent, då jag kan hafva 6 procent på mina pengar.»

»Ah ja!» inföll grefvinnan, »riksbanken gifver låg ränta, men är säker. Husaffärer äro mycket farliga saker, min bästa fru.»

»Visserligen», medgaf Hulda, »men jag har ärliga rådgifvare och därför vågar jag kuppen. Jag har två på förslag, ett af edra hus, som lärer vara till salu.»

»Alldeles, min fru», utropade grefvinnan med liflig ton, ty det gällde nu hennes egen person och då såg hon ej ogerna om vinst kunde erhållas, »huset ligger på Drottninggatan n:r 40 och kostar 80,000 riksdaler. Inteckningarne bestå i premielån i stadens kassor mot 3 procent och stiga till 30,000 riksdaler.»

»Jag har talat vid eder vice värd, notarien Hammar, och han har förklarat, att medelst en reparation skulle hyrorna kunna uppdrifvas.»

»Att Hammar kan råda till så vanskliga saker som reparationer och hyrornas uppdyrkande ogillar jag», förklarade grefvinnan, »ty jag brukar nästan aldrig reparera, men höjer ej heller hyrorna.»

»Emellertid, min vördade fru grefvinna», utlät sig Hulda, »eger jag blott 20,000 riksdaler disponibla och ville, att fru grefvinnan toge en inteckning på 30 000 riksdaler, om det convenerar?»

»Åhja», förklarade grefvinnan, småleende och belåten, »det passar bra och jag kan väl ej hafva större säkerhet än i mitt eget hus. Jag skall säga, min utmärkta fru Smitterberg, att jag har en son, löjtnant och en rustibus, som ej förstår sig på affärer, tror jag, och därför vill jag fördelaktigt sälja mina egendomar, innan jag dör, så att Thure blott har penningar på banken.»

»Kanske att herr grefve Thure Lefwengraup löjtnant vid Kongl. Artilleriet, är en son, fru grefvinnan», frågade Hulda med en viss liflighet.

»Ni gissar rätt, min fru», svarade grefvinnan, »känner ni honom kanske?»

»Jaha! Han umgås i mamsell Nanny Rehns societé, der jag är värdinna», tillkännagaf Hulda, »eder son är en ståtlig militär och har goda grundsatser, helt visst ej olika edra egna,

fru grefvinna», bedyrade Hulda och gjorde en bøjning på sitt sköna hufvud.

»Ni smickrar med behag, min fru», svarade grefvinnan, som man bäst eröfrade, om man prisade sonen, ty alla mödrar äro sig deri lika, »men hur kan ni vara värdinna, som själf är så ung.»

»Åh jo! det måste gå för sig, ty mamsell Nanny Rehn är 19 år och jag 20 år. Men jag ser ut att vara 25 à 30 år och Nanny ser ut som ett barn emot mig. Grefvinnan smålog och bad Hulda lyfta på hatten och dricka en kopp kaffe på gammalt manér kl. 11. Hulda var smakfullt klädd i håret och en stor fläta var virad kring hufvudet. Sidenklädningen formade sig väl efter hennes smidiga kropp och de små vackra händerna måste man beundra.

»Thure har berättat om en dansös vid namn Rehn, som skall vara en artist af första rangen och dessutom ett aktningvärdt fruntimmer», sade grefvinnan, »han har sagt sig haft mycket angenämt de aftnar, han besökt den firade dansösens lilla societé.»

»Nåå, då har grefve Lefwengraup kanske äfven bemärkt värdinnan i huset, den stackars 20-åriga Hulda», frågade den skålmska enkan med ett lätt och ungdomligt skratt.»

»Jaha», svarade grefvinnan, »nu påminner jag mig, att han talat mycket om denna unga värdinna, som han kallade Hulda. Är detta ert namn, min fru?»

»Alldeles», svarade fru von Smitterberg, »herrarne i vår societé taga sig friheten och säga förnamnen utan tillnamnen ibland.»

Grefvinnan kastade en forskande blick på Hulda och yttrade sedan:

»Ni har något, som tilltalar mig i eder blick, min unga fru», yttrade grefvinnan, »tillåt mig fråga, hvad eder man var och huru länge har ni varit gift?»

»Min man var ingenjör, men dog efter ett halft års äktenskap», svarade Hulda med rörelse, »han älskade mig ofantligt och jag erhöll efter hans död 30,000 riksdaler genom en liffförsäkring, som han tagit på sig själf.»

»Hederligt handladt», försäkrade grefvinnan.

Ulla hade nu framsatt kaffe i salen, dit de bägge fruntimren begåfvo sig. Hulda erbjöd sig att slå i och grefvinnan följde hennes behagfulla rörelse med förnöjelse.

»Ah! Se fru grefvinnan har ju piano», utropade Hulda som fått sigte på instrumentet.

»Ja, det är gammalt, men håller bra stämning», upplyste den gamla frun, »jag älskar musik, men är nu för gammal att sköta tangenterna. Spelar ni piano, fru von Smitterberg?»

»Åh ja», svarade Hulda, »om fru grefvinnan vill höra mig, skall jag hafva nöjet slå några toner.»

»Åh, så förekommande ni är», utropade grefvinnan, »det skall högeligen glädja mig.» När kaffet var drucket, slog Hulda upp instrumentet och gjorde några granna löpningar, som tillkännagaf skicklighet. Derpå fantiserade hon med känsla och smak, så att grefvinnan fann henne vara en verklig musiker. Den gamla frun mumlade för sig sjelf: »En ståtlig kvinna, som förstår sig på räntors betydelse, spelar piano som en mästarinna, är vacker, elegant, tilldragande och blygsam. En sådan maka skulle Thure hafva, men han tänker bara på hästar, kortspel och en hel mängd andra dumheter. Jag måste bjuda hit denna lilla sirén, som dessutom har 30,000 riksdaler i hemgift. Thure behöfde en sådan hustru, som kunde sköta hans arf med fördel. Jag vill invitera äfven dansösen, som nu är en rik mans fästnö. Kanske denna unga flicka kunde hjälpa mig på väg med herr Thure, ifall han finner enkan vara behaglig.» När Hulda slutat, tog grefvinnan Hulda i handen och tackade henne, sägande:

»Ni spelar väl, min fru, och fantiserar, som är min förtjusning. Skulle ni vilja tillsammans med herr Allen och hans fästnö göra mig den äran en afton i min tarfliga bostad?»

»Oändligt gerna, fru grefvinna», svarade Hulda och gjorde en djup bugning, »men nu måste vi hafva klart med husaffären.»

»Rätt så, jag är nöjd med anbudet och ni får uppgöra med notarien Hammar, som är en rättskaffens man. Lycka

till att få god ränta och att snart få en ny man, ty så unga enkör böra ej länge gå ensamma.»

»Det finnes ingen, som vill ha mej», utropade Hulda skrattande och med en min, som motsade hennes ord. Grefvinnan smålog och tog ett hjertligt farväl af den behagliga enkan.

Hon gick ånyo till sina sidenlappar och Ulla tog sin strumpsticka i handen, undrande, om ej grefvinnan ville språka litet.

Ullas undran var ej omotiverad, ty nu var grefvinnan vid briljant lynne och ville gerna meddela sig.

»Hvilket behagligt fruntimmer, denna unga och vackra enka», utropade grefvinnan, »såg Ulla henne?»

»Skulle jag ej se menniskan, då jag hjälpte henne både af och på med kappan», svarade Ulla, »det var en kvinna med goda lämpor och så hon spelade.»

»Hon köpte ett hus af mig för 80,000 riksdaler», berättade grefvinnan, »och prutade ej ett öre, fastän jag nog gifvit med mig 5,000 i värsta fall.»

»Det passar bra, att fru grefvinnan förtjenade 5,000 riksdaler», inföll Ulla, som märkte, att matmodren var vid godt lynne, »ty den gemena Zwicken har varit här, medan fruntimret spelade på pianot, och förklarar, att löjtnant Thure icke inbetalat sina reverser, som äro förfallna och i morgon skola beläggas med bysättningsutslag. Emellertid ville han komma tillbaka om en timma, för att höra, om grefvinnan ville inlösa lapparna.»

Denna jobbspost kom olägligt, men grefvinnan hade fått en tankegång med sin Thure, nemligen att få honom bortgift med något passande fruntimmer och då borde friaren ej hafva affärer med procentarkommissionärer.

»Jaså, kära Ulla», utlät sig frun helt saktmodigt till Ullas stora förvåning, ty grefvinnan blef alltid uppretad, då hon skulle betala 'syndapengar' för sonen, »jag blir väl aldrig af med honom, förrän jag betalar, men nog borde Thure hafva bedt mig derom.»

»Han fick ju det beskedet för en tid sedan», djerfdes Thures trogna försvararinna svara, »att grefvinnan aldrig mer

skulle betala för honom. Det är ej så godt för en stor militär att tigga om styfrarne. Det är mycket sämre, om herr Thure kastar sig i nya procentararmar, för att få dessa lån. Räntorna äro ohyggliga att tala om.»

»Du har rätt, Ulla, räntor äro alltid sugande», sade grefvinnan, »släpp in karlen, då han kommer, så skola vi infria Thures lappar.»

»Gud signe, nådig grefvinnan, som så talar», utropade nu Ulla med förklädet för ögat, ty hon grät alltid, då Thures skulder betalades, »han är ju enda barnet och snart nog får man väl höra talas om, att grefve Thure skaffar sig en maka.»

»Tror hon det, Ulla?»

»Ja visst tror jag det. Han är nog trött redan på knektarnes dobbel och spel», menade Ulla, »och vill hafva en maka, som drar honom från detta usla lif.»

»Ja väl vore det, om detta skedde, innan jag går hädan», sade grefvinnan, han skulle hafva till hustru en sådan kvinna som fru von Smitterberg. Hon syntes mig glad och enkel i sitt väsende samt med 30,000 riksdaler i förmögenhet.»

»Kors, hade hon så mycket penningar, då blir hon snart bortknipen», yttrade Ulla. Det ringde på tamburdörren och den lille puckelryggige, fule, kommissionären Jonas Zwicken hoppade in i tamburen yttrande:

»Nu är jag ånyo här och *måste* tala med grefvinnan, men har brådtom, ty Jonas Zwickens tid är hårdt upptagen och . . .»

»Tyst, han, skräflare, då han är hos en nådig grefvinna», tillrättavisade Ulla med barsk ton, »jag har talat vid min höga matmoder och han får sina penningar, men skall akta sig för att skrodera, ljuga och väsnas, ty då kan hända, att han blir utvisad.»

Jonas Zwicken blef ödmjuk lik en smilande ål, då han kom in i salen, der grefvinnan mottog honom.

»Allra ödmjukaste tjenare», utropade han och bugade sig så djupt, att han var nära att med puckeln taga öfverbalans, »min nådiga grefvinna må tro, att det svider i mitt hjerta, då jag skall komma med dessa obehagliga papper, på

hvilka dessa ockrare förtjena stora summor, men jag blott två procent.»

»Tag fram reverserna, herre, min tid tillåter mig icke att länge sysselsätta mig med er.»

Kommissionären presenterade först en revers på 3000, riksdaler, utgifven af Thure Lefwengraup, vidare en af samma man på 4,500 riksdaler, summa 7,500 riksdaler.

»Ergo har jag den äran att få 7,500 riksdaler och vill jag ej göra påstående att utbekomma de sex procent, med hvilka reverserna löpa, ty Jonas Zwicken står likaväl på låntagarens som långgifvarens bästa.»

»Här skall finnas en revers på 6,000 riksdaler, utgifven af min son och försedd med borgen af löjtnant Axel Rehnghjelm», frågade grefvinnan.

»Alldeles riktigt», medgaf kommissionären, »men den är inlöst af Rehnghjelm genom ombud.»

»Jaså, känner ni ombudet?»

»Nej, han uppgaf ej sitt namn». Grefvinnan gick in och skref en anvisning på riksbanken å 7,500 riksdaler och lemnade densamma till kommissionären samt tog reverserna. Zwicken granskade noga blanketten, som var undertecknad af Eleonora Lewengraup, men visste ej om han vågade tro på dess äkthet, det vill säga att grefvinnan verkligen hade penningar på riksbanken. Han gjorde derföre en djerf fråga: »Kanhända fru grefvinnan har kontanta penningar, ty jag brukar sällan af princip mottaga annat i likvid.»

»Tror ni, att en klok menniska ligger inne med stora summor räntelösa? Ni är oförskämd och jag skall låta min son likvidera, så kanske ni blir behandlad som ni tjänar.»

Ulla inföll: »Att ni ej skäms oförskämnda blodsugare att misstänka hennes nåd, fru grefvinnan Lefwengraup, för något slag af sådana knep, som ni och edra gelikar göra. Packa er genast ut.»

»Tyst Ulla», befallte grefvinnan, »tag hit min anvisning, så får ni reverserna tillbaka och kan söka min son i morgon kl. 7, då han är tjenstgörande på artillerigården.»

»Åh nej, jag anser anvisningen god och har äran rekommendera mig», sade kommissionären, som ej hade lust att möta den hetlefrade herr Thure.

III.

Intendenten Jules Lopéz var ensam i sina små rum. Han talade för sig sjelf, medan han höll ett bref i handen. Hittills har allt gått efter mina beräkningar. Firman anstränger sig för att hålla sig uppe. Egendomen Fläckebo är såld till underpris och inteckning ånyo sökt i Stockhamra bruk. Men att partiet mellan löjtnant Rehnghjelm och fröken Aurore gick sönder var ej alldeles efter min beräkning. Konsuln är borta och hela bördan ligger nu på gubben. Konsuln förstör pengar utomlands och skall sälja skeppet Elin med last, men innan det är verkställt, har firman stoppat. Kommeraserådinnan är vid ett retligt lynne och plågar sin make dagligen med förfrågningar, hvarföre Elin ej tages hem, utan bor hos en klädståndskärring och njuter undervisning af en nära nog afskedad guvernant. Kommeraserådet svarar, att doktor Svedberg förbjudit Elins hemtagande, förrän han tillstyrkt det, ty flickan får då recidiv, som slutar med död eller vansinne.

Emellertid har societén fått samtalsämne. Jag vill nu läsa om Stefanos bref, ty det var intressant.

Högädle herr Intendent Jules Lopéz!

Edra befallningar äro verkställda. Skutan ligger 'skenbart' på sjöbotten. Mina raska sjögastar, som jag utvalt af mina fordna bussar, sedan svenska besättningen afskedats, gingo ed derpå, men vi hade ej hjerta att sänka ett så godt fartyg, utan målade om det svart och bestyckade det med 8 kanoner och ämna nu resa ut på slafhandel, som är bäst lönande af allt. Lasten afyttrades med fördel och jag har nu en god handpenning på fickan. I Madrid gjorde jag på eder befallning en visit till eder systems graf och gaf munkarna ett fat

vin och 100 pesetas till messor. Detta var ju hyggligt af en sjöröfware. När detta bref träffar er, är jag troligen i Havanna och skall försöka göra en mästerkupp hos firman Robert Schelton & C:o, men måste då skaffa mig en skuta till eller ånyo ommåla Aurore, ty i mina skeppspapper är hon nämnd. Om ni behöfver mig, så telegrafera till Stefanus, Hamburg, Königstrasse 9, Familjen Barrhalt.

Ödmjukeligen
S—o.

Intendenten läste noga igenom brefvet och brände sedan upp det, efter att hafva antecknat kapten Stefanos adress. Detta var knappast gjordt, förrän det knackade på yttre rummets dörr till farstun. Lopéz öppnade och Jonas Zwicken inträdde. Man hälsade på hvarandra och gick in i det inre rummet.

»Ni har kallat mig, herr intendent, hvad önskar ni?»

»Jo, jag vill höra, hur reverserna på Rehnghjelm och Lefwengraup ingå?»

»De äro infriade och jag har penningarne med mig åt er», svarade kommissionären och framtog en bundt med penningar. Här äro 19,500 riksdaler.»

»Det var ej min mening, att de skulle ingå», utropade Lopéz med missnöjd ton.

»Hur menar ni, herr intendent? När låntagaren ej vill omsätta, måste långgifvaren återlemna papperet mot erhållen likvid.»

Lopéz besvarade ej frågan, utan öfvergick till andra ämnen.

»Hvad tror ni, herr Zwicken, om generalmajor Rehnghjelms solidité», frågade Lopéz, »var partiet mellan löjtnant Rehnghjelm och fröken van der Maase afsedt för att stödja bägge familjernas kredit?»

»Helt visst», bejakade Zwicken, »ty generalmajoren har ju egentligen bara sitt fideikommiss, som är illa skött, och sedan sin lön. Han ärfde efter fadren fideikommisset, men måste lösa sina två bröder med 20,000 riksdaler vardera. Ergo har han måst skuldsätta sig och det sista procentarlånet på 50,000 riksdaler bevisar bäst, huru hans affärer stå. Sonens lappar hos mig inlöstes ej af fadren utan af ombud.»

»Hvem kunde vara den hjälpsamme, tror ni?»

»Jo, jag misstänker högeligen, att den rike herr Allen har sin hand med i spelet, ty löjtnant Rehnjelm och herr Allen äro goda vänner och slägt med hvarandra. De äro kusiner, ty Allens far är bror med generalmajoren.»

»Skuldsedeln å 50,000 riksdaler är i dagarne förfallen», sade Lopéz, »den får icke omsättas, utan måste indrifvas. Gör en visit hos generalmajoren eller sänd två slottskansli betjenter, som kunna intyga, att han blifvit delgifven lagsökning med bysättnings tvång. Verkställ sedan bysättningen, ifall tillgångarna ej räcka till.»

»Hvarför skall det förfaras med sådan stränghet», frågade kommissionären, som hellre velat, att en omsättning skett.

»Det är en sak, som ej rör er, min herre», svarade Lopéz, »jag skall lemna er reversen, ifall ni gifver mig receptis.» Kommissionären skref receptiset och erhöll reversen samt llemnade intendents bostad. Då Lopéz blifvit ensam, satte han sig i gungstolen och mumlade för sig sjelf: »Det kan nu ej dröja länge, förrän min mina springer. Kommerrådet synes tackla af. Han har ingen sömn om nätterna och grubblar på affärsställningen.

Kommerserådinnan och fröken Aurore hafva nu återigen förlikts, sedan Rehnjelmiska partiet gick sönder. De ämna resa ut till Stockhamra och förströ sig, ty societén härstädes synes blifva något ljum emot dem. Så mycket bättre. Jag blir ensam med förföraren, den gamle gråhåriga syndaren. När firman van der Maase är satt i konkurs, skall den aldrig mera kunna repa sig. Då är min stund kommen, *hämndens ljufva stund*. Jag skall få plåga förföraren med gamla minnen, som han tror vara döda. Jag skall blifva hans vaknande samvete, som skall sarga sönder hans inre och jag skall visa honom att jag varit och är min arma systems Nemesis, den der bit för bit plockat sönder rikedomen, anseendet, vällefnaden, ty nu skola fattigdomen och föraktet blifva dagliga gäster i den stolta familjen van der Maase. Men det måste snart ske, ty jag är ej mera säker på min post. Den minsta tillfällighet kunde väcka kommerserådets misstankar på min redlighet och då vore jag förlorad och min hämnd tillintetgjord. Blott en enda

timma behöfver jag för att nära nog krossa den högfärdiga och demaskera hans djefvulska bedrägeri mot min syster, sedan lemna jag Sverige och går att dö vid Cunchas graf. Lopéz tog fram medaljongen med systemens porträtt, betraktade det länge, tills tårar kommo ur hans ögon. Derpå inlade han det ånyo, fattade sitt radband från dess ställning, läste flera böner och släppte ned många kulor.

IV.

Friherrinnan Rehnghjelm och hennes son voro i ständig oro, ty de anade, att kommerserådet van der Maase skulle meddela generalmajoren den oväntade utgången af Axels frieri och måhända begära en förklaring, om löjtnanteu ämnade ånyo infinna sig eller det hela borde anses för en skymf, tillfogad såväl fröken Aurore van der Maase som hennes föräldrar. Aningen var riktig, ty en dag kom hofmästar Wibelius till löjtnant Axel och kallade honom till fadren. Axel ville ej oroa modren med denna underrättelse, utan gick direkt till fadren, der han visste att en storm skulle möta honom. Generalmajoren var ytterst blek och syntes illamående, hvarför sonen, sedan han hälsat, frågade om fadren var sjuk, då han var så blek.

»Hvad skulle du fråga efter, om jag vore sjuk, då det just är genom dig, jag lider och kanske skall taga min död. Se här, läs detta bref och förklara dig sedan.»

Axel satte sig och fadren promenerade på golfvet.

Brefvet var ifrån kommerserådet van der Maase och lydte sålunda:

Generalmajoren och Riddaren, Högvälb. herr C. F. Rehnghjelm!

Till min ledsnad får jag anmäla, att er herr son gjort visit i mitt hus och inledt ett slags frieri af så besynnerlig art, att det velat se ut, som eder son blott lydt eder befallning att inställa sig såsom friare, men ej framställt något ärligt frieri, utan kringgått saken så vidlyftigt, att min dotter nödgats

tillstå sitt ja till frieriet, utan att hafva frågats derom. Eder son har skyltt på en äldre böjelse, som han ämnade fullfölja och förklarade således, att han ej kunde begära, det fröken Aurore skulle uppoffra sig o. s. v. Jag begriper ej dessa slingringar och min heder bjuder mig ett begära förklaring såväl för min stackars dotters skull som äfven för min egen.

Ödmjukeligen,

Louis van der Maase.

Då Axel genomläste brevet, lade han det på skrifbordet och återtog sin plats. Fadren satte sig äfven och yttrade: »Nu kommer din förklaring icke så?»

»Jo, min far, jag skall förklara mig, men måste först relatera en episod ur min ungdom, huru smärtsamt det än är . . .»

»Du vill berätta», afbröt fadren, »att du förfört din kusin Anna, och nu vill gifva henne upprättelse.»

Axel blef blek och orolig, då han hörde, att fadren kände till denna olycksaliga händelse och kunde ej yttra något, hvarför generalmajoren fortfor att tala: »Denna handling är just ej hedrande för en militär och en adelsman, men jag har blundat därför, ithy att jag ej erkänner den gren af släkten, till hvilken Anna hör. Hon må finna sig i det öde, hon sjelf skapat åt sig. Nu deremot är det fråga om en hederlig flicka af rang och anseende och till hvilken du skulle fria ärligt och ditt namn värdigt. Hur har du verkställt detta?»

»Jag har sagt, att jag ej gillar äktenskap, baserade på blott anseende och aktning, utan kärlek, samt att jag ej kan tycka om någon kvinna, då mitt hjerta redan är eröfradt.»

»Du har således hållit din far såsom en sköld framför dig och påstått, att du friade på befallning af mig. Blygs du ej för en sådan handling, då du var öfverens med mig om att söka vinna en förbindelse med familjen van der Maase.»

»Jag har aldrig lofvat att fria till fröken van der Maase.»

»Hvilket språk du förer mot mig. Mins du vilkoret för min benägenhet att inlösa dina procentarlappar?»

»De äro redan inlösta», berättade Axel.»

»Troligen genom nya lån af samma natur», frågade fadren.

»Nej, de äro infriade af min vän, Henry Allen», svarade sonen. Denna underrättelse öfverraskade generalmajoren, som inföll:

»När skall du kunna återbetala en sådan summa?»

»Lifvet är långt och jag är ung. Allen är dessutom så rik, att han gerna väntar.»

»Du inser väl, att familjen van der Maase är sårad, du har fegt flytt undan, då fröken Aurore afbidade din begäran af hennes hand, och du måste reparera ditt fel och ännu en gång . . .»

»Skulle jag ånyo tigga om afslag ifrån en kvinnas läppar», afbröt Axel, »aldrig. Fröken Aurore har af mig erhållit tydliga skäl, som hindra mig att begära hennes hand.»

»Hon synes ej fästa sig vid dessa skäl, då hon förklarar sig nöjd med en förbindelse med dig, trots ditt besynnerliga uppförande emot henne.»

»Om hon anser gamla löften af intet värde och halkar förbi dem, emedan hon sjelf ville hafva sina önsknningar uppfyllda, så har därför ej jag samma åsigter. Hvad en hederlig man brutit skall han ock upprätta, såvida hederskänsla bor i hans bröst», sade Axel med fasthet i tonen.

»Du skulle möjligen vilja trotsa mig, din fader, och skymfa ditt namn genom att vägra uppfylla hederns lagar», frågade fadren och kastade en uppretad blick på sonen.

»Våra begrepp om heder äro i denna sak olika. Ni min far, vill att jag skall uppoffra hela min jordiska lycka genom att gifta mig med en kvinna, som jag ej älskar och med det samma vanära mitt namn genom att öfvergifva den, som har mitt löfte och för min skull redan lidit mer, än jag kan beskrifva.»

»Kanske du i din galenskap tänker att förena dina öden med den af mig förkastade, ovärdiga telningen, som du förfört, och måhända du inbillar dig, att jag skall stå färdig att acceptera en sådan skandal?»

»Anna Rehnjelm är dotter af en hederlig man, som bar epåletter liksom ni och jag och af en aktad moder, den alla värderade. Deras dotter är således ingen *förkastad* varelse, ingen *ovärdig* telning af namnet Rehnjelm, utan det är *jag*

som är den ovärdige och skall rentvå mig i hennes och egna ögon.»

»Förr än du skall förenas med denna kvinna, hvars namn jag ej erkänner, förr skall jag förkasta äfven dig och förbanna den stund, då du föddes. Emellertid vill jag öfverse med dina öfverspända begrepp om hederns fordringar och förlåta dig den skymf du under denna stund tillfogat mig, då du vågat framkalla mina förhatligaste minnen af en släktgren, som jag aldrig erkänner. Du känner min karaktär, min son, att den ej rubbar hvad den beslutar och derföre befaller jag dig att åter upptaga ditt frieri till fröken van der Maase eller också att blifva arflös.»

Generalmajorens inre var nu i stark rörelse genom sonens motstånd och han använde de skarpaste medel för att blifva åtlydd, men Axel hade nu kommit till det beslutet, att han skulle strida med fadren till det yttersta. Han besvarade fadrens skarpa ord sålunda:

»Ni har makten att kasta mig på dörren och att göra mig arflös, men jag är en fri människa och anser hedern mera värd än alla världens skatter och då mitt samvete befäller mig att upprätta hvad jag brutit mot en stackars oskyldig flicka, som dessutom är min nära anförvandt, kan ingen mänsklig makt hindra mig att uppfylla hvad jag är skyldig samhället och mitt adliga namn.»

»Du vill således trotsa din far och ej mera lyda», frågade fadren, som blef allt blekare och blekare af sinnesrörelse.

»Mitt beslut är fattadt», svarade sonen, »jag bestiger aldrig mer tröskeln till kommerserådet van der Masse boning. Dit hedern manar, vill jag gå, om också förbannelsen skall följa sonen ur fadershemmet», yttrade Axel med så fast och högtidlig ton, som det fattade beslutet inom honom kräfde.

»Gå din väg, vanartige», sade generalmajoren med matt stämma, »du har gifvit din far ett sår, som kanske aldrig kan läkas.» Utan att bevärdiga sonen med en afskedsblick lemnade fadren skrifrummet och gick att luta sig på soffan i sin sängkammare. Axel var upprörd och missbelåten med sig sjelf, fastän han stridt så värdeligen för sin sak, ty det var hans fader, som han angripit på hans ömmaste sidor, då han talat

om sin kärlek till den stackars Anna, som ej var tåld af generalmajoren därför, att hon hette Rehnhjelm. Barnet skall lida för föräldrarnes skull! Axel begaf sig till sitt rum och vågade ej nedlägga sina bekymmer hos modren, ty han visste, huru nedslagen hon förut var.

TOLFTE KAPITLET.

I.

Den lille kommissionären och direktören Jonas Zwicken hade uttagit stämning i öfverståhållarembetets kansli å 50,000 riksdaler enligt revers utgifven af generalmajor C. F. Rehnjelm till sedelhafvaren, förfallen och således färdig till indrifning.

Zwicken hade förut underrättat generalmajoren genom bref, att långgifvaren ej tillät omsättning, utan ovilkorligen ville hafva sina penningar åter och kunde Zwicken blott gifva några dagars anstånd, hvarefter lagsökning vid utmätnings och bysättningstvång genast skulle vidtagas.

Detta oförseglade meddelande hade Zwicken en dag, då han ej träffade generalmajoren, lemnat åt hofmästar Wibelius som blef ytterst förskräckt vid genomläsandet och skyndade till friherrinnan med skrifvelsen, ty generalmajoren var sjuk och låg till sängs. Han hade blifvit mycket upprörd af samtalet med sonen och kände sig afmattas för hvarje dag, tills feber inställde sig och sängen måste intagas. Friherrinnan var hans trogna vårdarinna. Wibelius påträffade friherrinnan i salen, der hon och Axel åto frukost.

»Här är ett papper, som herr direktör Zwicken lemnade mig i går. Han ville tala med generalmajoren, men jag sade honom, att generalmajoren låg sjuk och ej kunde taga emot någon. Då lemnade han papperet.» Axel genomläste promemorian hvars innehåll vi känna.

»Sådant elände», utropade Axel. »det är ett tillkännagifvande från den eländige Zwicken, att han har en revers i sin ego på 50,000 riksdaler, utfärdad af generalmajor Rehnghjelm och att nämnde revers är förfallen samt skall lagföras vid utmättnings och bysättningstvång oförtöfvadt.»

»O min skapare», sade friherrinnan, »den ena olyckan efter den andra. Mannen sjuk och så lagsökningar.»

Wibelius inträdde ånyo och rapporterade:

»Nyss voro här två stämmingsmän med lagsökning från öfverståthållarembetet. De lemnade afskrift af stämningen. Axel läste ånyo och meddelade modren, att utmätningen kunde ske efter tre dagars förlopp, om ej likvid ingick. Friherrinnan bleknade och började gråta. Hon trodde ej att hennes man var skuldsatt så djupt och hvarifrån taga denna stora summa. Axel klappade sin mor och bad henne ej förtvifla.

»Min far» sade han, »är sjuk och har glömt bort denna skuld, men jag skall skynda till Allen och bedja honom hjälpa oss.»

»Äck, ja» instämde modren, »du har rätt. Allen är vår vän och skall ej öfvergifva oss. Hälsa honom, att jag skall välsigna honom, om han kan rädda oss.»

»Farväl min goda mor», sade Axel och kysste henne, »om ett par timmar är jag åter. Skulle min far tala om denna sak, så säg, att ingen sökt honom.» Axel skyndade till Allen, men denne var ej hemma utan promenerade i vagn på Djurgården tillsammans med sin fästmö och fru von Smitterberg. Selim var ensam hemma och Aschan åtföljde husbonden.

»Vill herr baron dröja, så kommer herr Allen hem om en halftimme, ty han har en affär med spanska ministern vid den tiden», sade Selim på franska, hvilket språk Axel förstod.

»Må göra, Selim», svarade Axel, »men kanske hans fruntimmer äfven komma hit?»

»Nej, herr baron.» Axel var just ej i passande sinnesstämning att sitta och vänta, men nöden hade ingen lag.

Hans tankar voro i föräldrahemmet der fadren låg sjuk och modren satt sörjande vid sängen. Han hade ej sett fadren sedan den olyckliga dagen, då han måste blifva olydig och nu förebrådde han sig fadrens sjukdom och modrens sorg. Deremot, om han lydt sin far, hade nu glädje rådt i fadrens hjerta, men sjelf hade han fått uppoffra hela sitt lifs lycka och den kära flickan hade aldrig fått erfara en solglimt i sin sorg. Helt hastigt inträdde Allen, upprymd och strålande af glädje.

»Se, min vän Axel», utropade Allen, »du ser blek ut. Hur är det fatt. Hur mår din far och moder?»

»Pappa yrar stundtals och doktorn yttrar, att en ovanlig mattighet inträffat, som ej bebådar godt. Mamma är ständigt vid hans sida.»

»Den goda qvinnan», sade Allen, »hon är ett mönster af qvinnor och en engel till hustru.»

»Hon sände denna hälsning till dig: 'om min kära Henry kan rädda oss, skall jag välsigna honom.»

»Hvad står på, kära Axel», sporde Allen och klappade med händerna, då Selim visade sig och fick befallning att att taga in cognac och seltervatten. Axel framlemnade afskriften af stämningen. Allen läste och syntes förvånad.

»Hade generalmajoren affärer med Zwicken, en eländig procentarkommissionär», frågade Allen.

»Aldrig har jag vetat af dylikt», svarade Axel, »min mor inbillar sig att man skall taga hennes man ur sängen och föra honom till bysättningshäktet. Hon skulle dö af ett sådant slag.»

»Stackars lilla tant, som så oroar sig», utlät sig Allen, »en sjuk menniska skyddas af läkarebetyg från bysättningshäktet och af cession från utmätning, men så länge min far och jag finnas, skall ingen Rehnjelm behöfva göra cession. Min mission är att se efter, huru Rehnjelmiska släkten befinner sig i Sverige. Ergo, min raske Axel, som så tappert bekrigade den sköna och krigslistiga amazonen Aurore, du skall ila hem till din ädla moder och säga henne, att en välsignelse från så öm moder och maka är mig dyrbarare än allt på jorden. Om några timmar skall reversen vara infriad, men jag måste till någon bankir och draga vaxel på firman Robert

Schelton & C:o i Havanna och det passar förträffligt att taga spanska ministern med, ty han kan bestyrka mitt namn. Låt oss nu dricka cognac. Den är prima vara. Skål Axel.»

»Huru skall jag kunna tacka dig för denna stora hjälp», sade Axel och klingade med vännen.

»Firman Robert Schelton är rik och har beslutat att göra sin släkt lycklig, om penningar kunna bidraga dertill», förklarade Allen med högtidlig ton, »och just denna penningeaffär skall uppmjuka din faders hårda hjerta, ty hans ära anser han nu vara räddad. Du skall få se, att han kallar mig till sig, då han får höra, att jag infriat reversen och måhända jag då kan inverka för dig. Farväl nu emellertid och skynda hem, så att tant Heloise blifver lugnad.»

Axel kände sig betydligt nöjdare då han gick ifrån kusinen än då han gick till honom. Allt liknade ju ett trolleri. Först räddas sonen från stora bekymmer, så fadren från ännu farligare belägenhet. Då Axel meddelat sin moder Allens sköna svar och hans löfte att inom några timmar hafva infriat den farliga reversen, utropade hon, rörd i djupet af sitt hjerta: »måtte Gud göra den ädle mannen lycklig i hans äktenskap en gång med den goda Nanny. Jag var förtviflad och bad Gud, och hjälpen kom. Lofvad vare Gud i evighet.»

Axel omfamnade den kära modren, som fick genomgå så många pröfningar i lifvet.

II.

Hulda von Smitterberg hade nu köpt huset af grefvinnan Lefwengraup och ämnade sjelf bebo en våning i detsamma, hvarför tapetserare och målare voro i full gång. Bref hade anländt från herr Robert Schelton i Havanna med uppmaning till sonen att om en månad lemna Stockholm och resa hem, ty den gamla längtade efter sitt enda barn. Detta bref hade den verkan med sig, att Allen ämnade hålla bröllop i Stockholm.

Det skulle derföre lysas i rappet och omedelbart derefter

firmas bröllop. Hulda skulle efter Nannys afresa flytta in i sin nya våning. Fru Lefwengraup var förtjust öfver hus-affären och hade af Hulda genom sin vice värd bekommit 20,000 riksdaler jemte en in-teckning på återstoden af köpeskillingen.

Under det att allt detta verkställdes, hade Hulda besökt grefvinnan, som allt mer och mer fäst sig vid hennes intagande väsende och föreslagit den vackra enkan att säga tant, hvarigenom förtroligheten blef ännu varmare. Äfven herr Thure hade varit hos modren ett par gånger, då Hulda varit der, och grefvinnan tyckte sig märka, att den vackre artilleriofficeren trufdes väl i sällskap med den glada och sköna enkan.

Allen och hans fästmö hade en afton varit inviterad hos grefvinnan, som var en utmärkt värdinna, och Hulda började ana, att grefvinnan hade något i tankarna, som gällde henne och Thure.

Nyssnämnda afton hade Hulda varit mycket glad, musicerat med smak och fått sjelfva Thure att spela ett par stycken. Nanny började misstänka, att kärleken drog den ståtliga artilleriofficeren allt närmare till hennes väninna och meddelade sina gissningar åt Allen, som blef förtjust och utropade:

»Charmant parti för vår lilla älskvärda Hulda. Grefvinnan blir en präktig svärmoder. Löjtnanten är en man af värde och Hulda kommer att tjusa honom. Men vi måste hjälpa till, så att det snart blifver en förklaring, ty jag vill, att min Nanny och hennes väninna skola vigas på samma dag.»

»O, du älskvärde Henry», utropade Nanny och kysste honom, »hvad du öfverraskar mig med denna angenäma plan. Jag skall nog veta att sätta lif i Hulda och äfven i grefvinnan och då tre fruntimmer angripa en stackars karl, är han snart eröfrad.»

Allen skrattade åt sin fästmöes naiva omdöme om de stackars karlarna. Gamla Ulla var särdeles betagen i den vackra enkan och prisade henne dagligen hos sin matmoder. Grefvinnan blef ung på nytt och beslöt att höra sig för hos Hulda, om sonen kunde hafva något hopp. Just i dag väntade hon enkan till sig och ämnade då operera.

Ulla hade tydligt sett i kaffesumpen flera dagar å rad, att

herr Thure hade ett ungt, vackert och rikt fruntimmer helt nära sig, så att det var solklart, att enkan var detta fruntimmer. Grefvinnan smålog åt gamla Ullas spådomar men önskade, att de skulle gå i fullbordan. Helt oförmodadt öfververraskades Ulla af en ringning och enkan inträdde.

»God dag, snälla Ulla, hur mår vår goda grefvinna?»

»Hon mår bra och känner en riktig glädje, då frun kommer hit», sade Ulla och hjälpte af med hatt och kappa, »så rödblommig frun är i dag och så glad.»

Hulda ilade öfver salsgolfvet och ända fram till den gamla länstolen i förmaket, der grefvinnan satt med sina sidenlappar. Här gjorde Hulda en ceremoniös djup bugning à la Gustaf III och utropade:

»Hulda, en liten varmhjertad fé, hälsar högvälborna fru grefvinnan Eleonora Lefwengraup sitt god dag och anhåller att få kysa hennes vackra hand.»

Grefvinnan blef gladt öfverraskad och öppnade sin famn för den ungdomliga gestalten samt kysste henne, sägande:

»Du riktigt förtrollar mig på mina gamla dagar. Sätt dig nu här bredvid mig, så att jag får riktigt njuta af ditt ungdomliga väsende.» Hulda tog en pall och satte sig nära den gamla frun.

»Vet, min älskade tant, hvarifrån jag nu kommer», sade Hulda och höjde sin blick upp till grefvinnan.

»Nej, min sköna Hulda, hvem kan gissa en sådan gåta.»

»Jag kommer från mitt nya hus. En familj har afflyttat till annan ort, så att jag fått en våning på fyra rum ledig nu genast. Målare och tapetserare äro redan i gång, så att inom en månad äro rummen i ordning. Allen skall resa hem ungefär vid den tiden och då vill jag ej längre bo på Storgatan, utan flytta in i mitt palats. Den lilla våningen skall blifva ett paradis. ty jag har smak.»

»Det tror jag nog», menade grefvinnan, »men Adam var ej lycklig, förrän han fick en Eva i paradiset och nu kunna vi vända om namnen och säga: Eva måste hafva en Adam.»

»Tant talar som en gudinna» utropade den vackra enkan med en lätt rodnad på kinderna, »men hvar skall jag få en gentil Adam, ingen grand kurtisös, ingen pedant, ingen romanhjelte, utan en stadig karl med heder i bröstet och aktning i

samhället, så att jag kan älska honom och narra honom att älska mig tillbaka.»

»Du är charmant, Hulda», utropade grefvinnan och betraktade med välbehag den lifliga enkan, »du behöfver ej vänta länge, förrän friarnes trupp anländer. Men af hvad slags stånd skall den lycklige vara?»

»Helst militär, ty de hålla sig raka, och kunna föra an sin hustru i societén», tillkännagaf Hulda, leende.

»Ack, om min Thure kunde få vara med ibland dina friare», sade grefvinnan i skämtsam ton, »men han är tafatt och blyg, då det gäller frieri. Jag har många gånger bedt honom skaffa sig en hustru, men han svarar alltid: 'kära mamma, jag kan aldrig fria och ännu har jag ej funnit något fruntimmer, som jag kunnat tycka om. Aurore van der Maase var en gång nära att förbrylla min hjerna, men jag upptäckte, att hon var kokett och sådana qvinnor sakna merändels hjerta.»

»Grefve Lefwengraups omdöme om qvinnor synes mig vara riktigt», inföll Hulda, »men då han aldrig vågar att fria, kan han aldrig få någon hustru.»

»Det ser mörkt ut», menade grefvinnan, »och han är dock en man i ordets sanna betydelse, hederlig, rättskaffens och afhållen af kamrater. Om det gällde att storma en skyhög skans, skulle Thure ej vara den sist framkomne, men att begära en flickas hand, kan han ej, ty han är alltid rädd för ett afslag, emedan han anser sig sjelf så obetydlig inför det vackra könet. Jag skall tala om en historia, kära Hulda, så får du klarhet i denna sak. Min man var en hedersman, aktad af alla, hedrad af sin konung, dekorerad med medalj för tapperhet i fält, men så blyg, då det gälde fruntimmer, att jag nära nog hjälpte honom att fria.»

»Således har denna blyghet gått i arf på herr Thure», skämtade Hulda, »och man måste hjälpa honom att fria.»

»Du lilla förtjusande varelse», inföll grefvinnan, »men hvem skall hjälpa honom?»

»Jag», sade den lifliga enkan, skrattande, »och då måste jag sjelf blifva subjektet, på hvilket han skall lära sig att fria.»

»Du skulle möjligen hafva ett litet tycke för min son»

frågade grefvinnan med en mild ton och betraktade den vackra enkan med en ljuf blick.

»Kanhända», svarade Hulda, medan rodnaden tilltog på kinderna, »han är en karl för sin hatt, son af en hederlig adlig familj, en ståtlig militär, en öm son mot sin vördnadsvärda moder, som äfven jag innerligt älskar. Hvad kan jag begära mera? Han torde redan älska mig litet och nu kan det väl ej vara någon synd om jag blåser eld i den lilla lågan.»

»Ack hvad dina ord glädja mig, Hulda», förklarade grefvinnan, »jag är gammal och skall snart gå till mina fäder. Men dessförinnan ville jag bra gerna se min son lycklig vid en god makas sida. Thure är blyg i att fria, men han skall blifva en god äkta man.»

»Ej kan jag finna», inföll Hulda, »någon storhet i att med djerfhet eröfra en stackars qvinna. Hvarför kan ej blygsamhet hos mannen vara en dygd likasom hos qvinnan? Nanny och jag skola hjälpas åt att skaffa herr Thure en god hustru. Hvad tycker tant om denna plan?»

»Du lilla tjuserska», bejakade grefvinnan med strålande anlete, »du värmer mitt gamla hjerta med dina ädla tankar och Gud skall välsigna det arbete, du nu går att företaga dig.» Hulda lemnade pallen och gick till pianot. Grefvinnan följde den vackra enkan med förnöjd blick.

Gamla Ulla var lika förtjust som hennes matmoder i fru von Smitterberg, ty hon ansåg spådomen i kaffesumpen grundsäker, då den nu ytterligare tre gånger visat samma figurer, en ståtlig karl och en ståtlig qvinna, närmande sig hvarandra. Det var ju herr Thure och den vackra enkan.

III.

Allen hade infriat den stora reversen å 50,000 riksdaler vid ett besök i Slottskansliet och man hade qvitterat den i hans namn. Han skyndade nu till generalmajorens familj och träffade i salen Axel, som var mycket nedslagen.

»God dag, Axel», hälsade Allen, »hur mår din far i dag?»

»Han tynar af dagligen», svarade Axel, »doktor'n anser tillståndet betänkligt.» Friherrinnan inträdde med förgråtna ögon och sträckte handen mot Allen, sägande:

»Min älskade Henry, du är vår räddare nu igen. Min man har i dag frågat efter direktör Zwicken och varit mycket orolig. Han yrar ej mera, men krafterna synas aftaga.»

»Här är den olycksaliga reversen, lilla tant», sade Allen, »kanske det är bäst att framlemna den, så blir generalmajoren lugnare.»

»Men om han frågar, hvem som inlöst den, hvad skall jag då svara», frågade friherrinnan, och tackade Allen för hans godhet.»

»Det står på reversen, att jag inlöst den», upplyste Allen, »kanhända att han kallar mig till sig. Jag vill därför dröja här en stund och afbida hvad som kan ske.»

Grefvinnan gick ånyo in i mannens sängkammare. Baron Rehnjelm var betydligt afmagrad och aftacklad. Han syntes närma sig grafven. Ögonen voro insjunkna och hyn gulaktig. Då grefvinnan inträdde och satte sig på sin vanliga stol bredvid sängen, yttrade den sjuke:

»Heloise, du tröttar ut dig med att vaka öfver mig. Du måste sända efter en diakonissa.»

»Vill du hellre se en främmande människa vid ditt sjukläger, än din trogna maka», frågade hustrun och betraktade sin man med en deltagande blick.»

»Ack nej!» svarade mannen och fattade hustruns hand, »du är min bästa vän på jorden, du har varit en ädel maka, och jag hoppas, att du är vid min sida, då döden nalkas.»

»Tala ej om döden, Carl Filip, du blir nog frisk igen», tröstade hustrun.

»Jag känner bäst sjelf min kropp», sade generalmajoren, »organismen är utarbetad och då är det slut. Döden är för mig ingen fasa. Jag är kristen och tror på Kristi löften. Men jag måste ordna mitt hus, innan jag går bort. Har denne Zwicken ännu ej visat sig?»

»Nej, men detta papper skulle tillställas dig.» Reversen framlemnades. Generalmajoren läste den tyst, tills han kom till orden: inbetalad af herr Henry Allen, som härmed qvit-

teras. J. A. Johansson. Stämmingsman. Denna mening lästes högt två gånger. Generalmajoren släppte reversen på täcket och fästade en besynnerlig blick på hustrun. Efter några ögonblicks förlopp sade han:

»Jag var nära förlorad, men är räddad. Heloise, säg åt Wibelius, att han uppsöker herr Henry Allen och beder honom besöka mig i morgon kl. 11 förmiddagen i en angelägen sak. Nu vill jag slumra en stund, ty äfven glädjen kan lägga sig tung på människan. Hvilken ädel man, denne Allen, som utbetalade för min son 12,000 och för mig 50,000 riksdaler. Lägg in syndapapperet i en låda. Det har bittra minnen med sig, Heloise. Kommerserådet lofvade sin dotter 100,000 riksdaler i hemgift och jag 50,000 riksdaler åt min son, men det skulle hastigt blifva bröllop och derföre förnedrade sig Carl Filip Rehnghjelm och tog lån hos en procentare.» Friherrinnan afhörde med sorg denna mannens bekännelse, som upplyste henne om orsaken till den olyckliga reversens tillvaro.

»Slumra nu en stund, min älskade man», sade hustrun och klappade den infallna kinden, »glöm hvad som passerat, så får du snart dina krafter åter.»

»Tack, älskade maka», svarade generalmajoren och slöt igen de matta ögonen. Friherrinnan gick ånyo till salen och meddelade hvad som passerat. Allen lofvade att komma dagen derpå kl. 11 och trodde att då någon brytning skulle kunna åstadkommas i den stolta och högmodiga generalmajorens hjerta.»

»Ack, om så väl vore», utbrast friherrinnan, »ty det anar mig, att min man ej stiger upp från denna sjukbädd.»

»Jag har en medaljong med min faders porträtt, som jag i morgon skall taga med mig», sade Allen »det kunde hända, att han frågar efter min far och då visar jag porträttet. En kris blir häraf följd, då han igenkänner sin broders anletsdrag, antingen till godt eller ondt. Han är nu vänligt stämd emot Henry Allen och kanhända att en brytning uppstår i själen. Jag skall nog passa på och tala efter stundens kraf. Således i morgon kl. 11, farväl min goda tant. Kom Axel, så göra vi en promenad. Du ser så blek ut, min stackars vän, du behöfver luft framför allt annat.»

»Farväl, älskade Henry», yttrade friherrinnan, »tusen

tack för din hjälpsamhet. Har ännu ej något bref kommit ifrån din gode fader.»

»Åh! en sådan slarfver jag är», utropade Allen, »härmedagen kom ett bref med de hjertligaste hälsningar till tant Heloise, Axel, kaptenskan Renhjelm, som han ej visste vara död, lilla Anna och fru Kristina Ericsson. Pappa är frisk, men längtar efter mig och befäller mig att lemna Stockholm om cirka en månad och hafva en hustru med mig till Vestindien.»

»Tack för den hjertliga hälsningen till alla dem, som han älskade och ännu älskar», yttrade friherrinnan.

»Han vill bara höra ordet *försoning*, innan han dör, och derföre skola vi hoppas, att morgondagen bär någon förändring i sitt sköte», sade Allen.

»Mätte himlen stå oss bi», yttrade friherrinnan och tryckte Allens hand till afsked.

IV.

Direktör Jonas Zwicken satt på sitt kontor och öfversåg sin ställning i lifvet. Han hade skrapat ihop på procenteri en ej obetydlig summa och hade nu från öfverståhållarembetets kansli inhändigat redovisning för generalmajor Renhjelms revers med 50,000 riksdaler utom ränta och lagsökningskostnad. Den väldiga penningbundten låg tjock och frestande som en varm fläskpannkaka och nu skulle den öfverflyttas till den svarta Spanjoren, som redan förtjenat så mycket på ocker genom Zwickens talanger.

Den lille puckelryggige kommissionären betraktade penningbuntens med giriga ögon och mumlade för sig sjelf: »Jag skulle kunna sjelf behålla denna bundt och resa till Amerika, innan någon hade aning om min flykt. 50,000 riksdaler är en bra reskassa, synnerligast jag har af egna medel 20,000 riksdaler, jemte dyrbara panter, som få följa med . . . möblerna på kontoret tager nog Malmberg, då han ser att Jonas ej kommer åter, herr Allen får ej redovisning för sina 15 à

18,000 riksdaler Jag hade nog kunnat presentera falska qvitton men kärringen Ericsson och fröken Anna Rehnbjelm lefva samt kunde bestrida qvittonas äkthet, de voro visserligen öfver 10 år gamla dessa Allens fordringar, men hvem vet, hur det kunde gestalta sig, om den unge herrn kallade mig till undersökning i detektiva polisen. Gammalt syndaskrot kunde påträffas och dessutom blefve mitt anseende såsom advokat och kommissionär totalt störtadt, om Allen kunde bevisa, att att jag bedragit firman Robert Shelton på åtskilliga tusenlappar. Ergo: Jonas måste knalla sig i väg genast, ty Lopéz kan när som helst komma och återfordra sina 50,000 riksdaler.

Den lille skurken packade in sina panter och penningar samt ett par skjortor i en mindre nattsäck och ropade på Malmberg, som kom in och tilltalades sålunda:

»Jag har en process i Malmö vid rådstufvurätten om måndag och måste personligen infinna mig der. Jag kommer åter om 8 dagar och här har herrn 50 riksdaler till lösen och protokoller och ytterligare 50 riksdaler i förskott på er lön, ifall jag skulle dröja något längre än 8 dagar.» Malmberg mottog 100 riksdaler och bockade sig.

Jonas Zwicken begaf sig ombord på en ångare, som var destinerad till Hamburg och derifrån New York.

Kassör Malmberg, som var fullt öfvertygad om, att direktören aldrig skulle återvända, infann sig de åtta dagarna på kontoret, mottog de få kronor som inflöto, men utbetalade ej en enda skilling. Efter mycket letande återfann han de falska qvittona, som nöden tvingat honom att författa. Herr Allen, som hade tillönskat den falske kommissionären att få smaka på bamburören, kom för sent, och intendenten Lopéz blef lurad på sina 50,000 riksdaler. När kassör Malmberg tröttnat att emottaga flera personer, transporterade han dag för dag bort den ena möbeln efter den andra, tills rummen voro tomma, och spikade sedan på ytterdörren: »Direktör Jonas Zwicken har dött i smittkoppor. Kontoret är stängdt.»

Om den underbare kommissionärens vidare öden kunna vi blott berätta, att han köpte ett menageri af vilda djur och lärde sig att tämja dem, men en dag blef han ihjelbiten af

en hyena och fick således ett sorgligt slut, liksom hans bana i fosterlandet vanhedrats af många skurkstreck och bedrägerier.

V.

Hulda von Smitterberg hade meddelat Nanny hvad som passerat hos grefvinnan Lefwengraup och bad nu väninnan hjälpa sig i denna viktiga affär.»

»Du kan väl förstå, Nanny», utropade Hulda med låtsadt allvar, »att när jag köpt hus, måste jag hafva en man, som sköter mitt hus, som promenerar med mig, grälar litet ibland och så försonar sig, för att få smeka mig.»

»Alldeles», medgaf Nanny, »och denne äkta man skall vara en militär till häst med vackra mustacher och elegant hållning ej olik den ståtliga artilleriofficeren, som nästan dagligen rider förbi våra fönster och stannar en liten stund, tills en ung förtjusande enka ilar till fönstret och nickar åt officeren, som gör honnör för den sköna damen, sänder henne en smäktande blick och får en tillbaka, hvarefter ryttaren plågar den stackars hästen med sporrarna och sätter af i galopp.»

»Du elaka varelse», klagar Hulda med rodnande kinder, »du har spionerat på din stackars väninna, som väl kan få titta ut genom fönstret en liten smula och ej rår för, att en officer i samma stund rider förbi och hälsar, troligen af miss-tag.»

»Stackars Hulda», ömkade Nanny med förställd ton, »du har träffat ut för en oförskämd kurtisör, som du ej känner, men jag tycker mig finna honom bra lik högvälborna herr grefven och löjtnanten Thure Lefwengraup.»

»Verkligen», utropade Hulda med låtsad förvånad ton, »kan den vackre Lefwengraup spekulera på mig. Det vore ej så dumt parti. Grefvinnan Lefwengraups gamla trotjenarinna, jungfru Ulla, en typ af forntidens tjenarinnor, berättade häromdagen, då hon satte på mig kappan, att grefvinnan hade närmare 400,000 riksdalers förmögenhet, och då jag nu

har ett hus att bjuda på, så synes mig herr Thure ej vara att förakta. För resten hvar skall jag begrafva mig med min sorg, då min hjertevän med sin make reser till Vestindien.»

Nanny såg, hur sorgsen Hulda blef vid denna vändning i talet, och hastade derföre fram till väninnan och omfamnade henne, sägande:

»Tala ej om denna bittra stund, då vi skola skiljas, utan låt oss nu skyndsamt arbeta på att få den vackre Martissonen för dina fötter. Då kan jag skiljas lugnare från dig. När tror du, att herr Thure visar sig.»

»I dag», svarade Hulda, småleende, »är en af hans upp-vaktningsdagar.»

»Nåväl, jag skall börja bataljen», utropade Nanny med munter ton, »och öppna ögonen på honom.»

»Detta blir svårt», menade Hulda, »ty när man talar med honom om giftermål, brukar han nedslå ögonen. Så berättar åtminstone hans moder.»

»En sådan pultron», utbrast Nanny skrattande, »som ej törs tala om giftermål eller fria, fastän han är klädd i spor-rar, mustacher, sabel, kask och epåletter. Hur kan du vilja hafva en sådan blyg gosse till din äkta man.»

»Han blir nog bättre, då jag fått taga hand om honom», svarade Hulda med en ton och en blick, ej svåra att tyda.

Jungfru Lina inträdde och anmälte: »grefve Lefwen-graup.»

De bägge konspiratriserna sågo på hvarandra och smålogo. Hulda försvann in i sin sängkammare och Nanny bad Lina släppa in löjtnanten. Han hälsade på Nanny och frågade, om han kom olägligt.

»Visst icke», svarade Nanny, »grefve Lefwengraup är ju en vän till både mig, Hulda och Henry, och kan derföre al-drig komma olägligt.»

»Mamsell Rehn är alltid så artig och god i sitt väsende, att man drages hit af välbehag», yttrade Thure och gjorde en bugning med hufvudet för den vackra qvinnan.

»Nå, det var väl, att ni var nöjd med mitt sällskap, ty min man är borta och jag har ej sett till Hulda på några timmar.»

»Jag hoppas, att Henry och fru von Smitterberg må väl?» frågade löjtnanten.

»Friska som nätkärnor båda två», svarade Nanny »men snart kommer sorgen, då jag reser med min man till Vestindien. Kanske vore bäst, om Hulda följde med.»

»Hvad befalls», utropade Thure med oro i rösten, »skulle fru von Smitterberg öfvergifva Sverige.»

»Ja, min goda herr grefve, hvad skall hon göra här, ensam utan skydd, hon, som är god och kärleksfull mot alla.»

»Det är sant», medgaf grefven, »hon är ett präktigt fruntimmer och min mor är förtjust i henne.»

»Ja, det tror jag nog, ty hvem älskar ej en sådan huld varelse», sade Nanny, »eller hvad tycker ni, herr grefve om vår lilla vackra Hulda?»

»Jag», svarade Thure förläget, »är bara en ryttare som förstår sig på hästar, men ej på fruntimmer.»

»Men ni har väl ögon att se med och öron att höra med», sporde den inmariga Nanny, »är hon ej söt, då hon kommer emot oss med sina varma blickar, är hon ej underhållande, då hon musicerar och lägger i tonerna hela sin själ?»

»Visserligen»; medgaf Thure med ännu större förlägenhet, »är fru von Smitterberg en rikt begåfvad qvinna och...»

»Fortsätt meningen, herr grefve», bad Nanny.

»Åh nej, det var just ingenting mera jag hade att tillägga», förklarade löjtnanten och tummade mustacherna.

»Jag har tillrådt henne att gifta sig», fortfor Nanny, »och få en duktig man, ingen snobb, ingen rumlare, ingen pedant, ingen svirare, utan en frisk och rask karl i goda ekonomiska förhållanden.»

»Nå hvad säger fru von Smitterberg derom», frågade grefven lifligare än man i allmänhet brukar i en vanlig konversation.

»Hon säger, att ingen vill ha henne, utan derföre tänker hon annonsera efter en man», berättade Nanny och var full af skratt, då hon såg, hur grefven oroades.

»Annonsera är farligt», tyckte grefven, »man kunde få en bedragare till äkta man.»

»Visserligen», medgaf Nanny, »men Hulda har bestämt sig att vara förlofvad i rappet och hålla bröllop tillsammans

med oss inom en månad. Hvilken skön brud hon blifver. Om ej Henry älskade mig så innerligt, kunde jag blifva svartsjuk.»

»Ah nej», utropade grefven, »fru von Smitterberg har för ädel karaktär för att så kunna misstänkas.»

»Jag tror bestämdt, att grefven har en liten klockarkärlek till den lilla söta Hulda», utropade Nanny djerft, för att få herr Thure inom skotthåll, »blif ej förlägen, herr grefve, jag skall ej förråda en sådan vacker känsla.»

»Jag», sade Thure och rodnade, »har aldrig älskat, och kommer troligen aldrig att få en hustru, ty jag har just inga egenskaper, som tala för mig hos det vackra könet, utan jag är fåordig och tillbakadragen, och detta kallar man för dumbhet.»

»Skulle ni vilja hafva en söt hustru», fortfor Nanny i skämtsam ton.

»Hvarför icke», svarade Thure, »men då tror jag, att hon får fria sjelf, ty hellre än jag får en korg, hellre tiger min mun.»

I detsamma inkom Hulda och hälsade med en viss hjertlighet på grefven och tryckte hans hand litet varmare än vanligt. Hon hade afhört hela samtalet och ansåg sig nu böra affösa väninnan.

»Hur mår er älskvärda fru moder», frågade Hulda och satte sig mellan grefven och Nanny.

»Bra», svarade grefven, »hon bara längtar efter er.»

»Ack så skönt, att någon längtar efter mig», sade Hulda, »och jag är alldeles förtjust i grefvinnan.»

»Vet du, Hulda, hvad vi talade om, då du kom in», frågade Nanny, som ville, att det skulle smidas, medan jernet var varmt, »vi talade om att du tänkte annonsera efter en hygglig man, som kunde passa dig.»

»Ja», medgaf Hulda, »att vara ensam, när Nanny och Henry resa, uthärdar jag ej. Jag kan väl ej sitta ensam i mitt hus, alldeles som en gammal nucka.»

Nanny blef nu utkallad af Lina. Hulda fortfor:

»Ni må tro, att jag får en treffig våning. En vacker sal, ett soligt förmak, en stilig sängkammare och så ett skrifrum åt min man, der han får röka och husera, hur han vill.»

»Lycklig den man, som får en sådan hustru», sade gref-

ven, nästan förvånad öfver sina egna ord, »men han måste hafva stora egenskaper.»

»Åh nej, Hulda begär ej så mycket, bara jag blir älskad och afhållen. Min man skall vara en hederlig och rättskaffens människa, af god familj, i goda ekonomiska omständigheter, rask och hurtig i sitt väsende, hafva ett godt utseende och af mildt sinnelag. Kanske ni känner någon, som eger dessa egenskaper», frågade Hulda och vände sina sköna ögon mot löjtnanten, som syntes orolig, och ej besvarade den vackra enkans fråga. Hulda fortfor därför: »men jag känner verkligen en man, som jag tror älskar mig, fastän hans blygsamhet förbjuder honom att bekänna sin känsla. Han är en aktad militär, har en god moder, som så gerna vill se en maka vid hans sida, är omtyckt af sina kamrater och håller litet af den skälmaktiga Hulda von Smitterberg, vill ej att hon skall resa med sina vänner till Vestindien, ej heller att hon skall annonsera efter en man, ty han vill sjelf hafva henne till brud, bara han är säker på, att han ej får en korg. Talar jag sanning, Thure Lefwengraup? Hvarför ilar en ung qvinna till ett fönster, då hon ser en officer rida förbi, hvarför nickar hon och småler mot denne officer, jo därför att han vunnit hennes hjerta och hon skulle anse det för en stor glädje, om hon visste, att han älskade henne.»

Hulda sänkte sina ögon och kände, hur de varma känslorna inom henne brunno på hennes kinder. Grefven hade med sinnesrörelse afhört den unga qvinnans bekännelse af hennes kärlek till honom, Thure Lefwengraup, som älskat henne, utan att veta det. Nu fick han mod, ty han fattade med sina händer den sköna enkans hufvud, såg den hulda förvirring, som låg utbredd öfver hennes anlete och utan att säga ett ord, lyftade han Hulda med sina starka armar, upp i luften och svängde rundt ikring rummet, ropande: »nu är hon min, denna engel, som jag håller i mina armar; förlåt min vildhet,» sade han och ställde den ljufva bördan på golvet, »är det sant, att jag är älskad? vill Hulda blifva min maka?»

»Ja», svarade den sköna enkan, »och i detsamma tryckte grefven en kyss på hennes läppar. Nanny hade hört litet af samtalet, och då hon förnam ett svagt rop vid Nannys lyftande

upp i höjden, förstod hon, att frieriet var verkställdt och blef ännu mera öfvertygad derom, då den 'blyge' herr Thure tog en kyss af Hulda. Hon skyndade nu in och slog ihop händerna liksom af förvåning och utropade:

»Nej kan man se hvad som händer, då man en stund är ute i köket. Den sköna enkan skaffar sig en man utan att annonsera och...»

»Tyst, lilla Nanny», utropade Hulda, som var något brydd öfver sitt djerfva frieri, »kom hit och gratulera oss, ty du håller ju af din lilla Hulda och vill se henne lycklig, innan du lemnar Sverige?»

»O du mitt hjertas vän», svarade Nanny med glädjestrålande ögon, »skulle jag ej hålla af dig. Nu skall jag gratulera ur djupet af mitt hjerta såväl dig, som får en hederlig make, som ock er, herr grefve, som får en maka, hvilken skall förljufva eder lefnad.» Hon tryckte grefvens hand och kysste sin väninna. Grefven var utom sig af glädje. Han trodde ej, att han fått denna vackra enka till fästmö. Han yttrade ej så många ord, men man kunde se på hans förnöjda anlete, att han var lycklig, och Hulda var sjelf belåten. Nu kom äfven Allen hem och deltog i den allmänna glädjen, yttrande:

»Min käre Thure, du är en lycklig ost, som knipit en sådan vacker enka, nu är du väl nöjd?»

»Ack ja, bror Henry,» svarade grefven, »Hulda är den ledstjerna, som jag hädanefter skall följa, bara jag kan göra henne lycklig. Jag är ju en pultron, då det gäller att behaga fruntimmer, men gällde det att anfälla i ett krig, skulle jag visa att jag har armar och händer som duga.»

»Armarna», utropade Nanny, skrattande, »fick Hulda känna på, då friarn lyfte henne i luften och dansade om på golfvet.»

»Ja, Thure är en egen slags friare», förklarade Allen, »han liknar de gamla vikingarna, som togo sig brudar med näfrätten i stället för med kärleksprat, och den tidens damer ogillade ej sådant frieri.»

»Varen ej elaka mot min riddare», inföll Hulda med ett ljuft småleende på sina läppar, »han höjde mig i luften för

att uttrycka sin glädje. Men nu föreslår jag att vi åka ner till Thures moder, som skall fröjda sig, eller hur Thure?»

Hon vände sina sköna ögon till den betagne älskarn, som fattade och kysste hennes lilla hand, samt yttrande med glad ton:

»Du gissar min innersta önskan, Hulda, då du vill bereda min gamla moder en sådan kär öfverraskning.»

»Topp», sade Allen, »jag och Nanny följa med, för att njuta af en sådan stund. Jag har vagn utanför porten och mina svarta slafvar med mig.»

Nanny ilade till fönstret och fick sigte på de svarta lakejerna i sin österländska kostym.

Hon slog ihop sina små händer, blef glad som ett barn och utropade:

»Skynda dig hit, Hulda, så får du se Selim och Aschan, mina trogna bukettbärare, se hur de hälsa med att slå sig för sitt bröst och böja sina hufvuden.»

»De äro nu dig lika tillgifna som mig», upplyste Allen, ty de veta, att du skall snart blifva herskarinna öfver allå slafvarna på våra plantager.»

»Jag skall blifva en fridens härold bland dem», sade Nanny och kastade en kärleksfull blick på sin Henry.

»Åh så roligt att få åka ut i Stockholm med dessa svarta gentlemän», skämtade Hulda, »men se den kloka Lina, hur hon kommer med champagne och vill, att vi skola fröjda oss, eller hur?»

»Vågar jag, en ringa tjenarinna», utbrast den raska smålandsflickan, djupt nigande, »att få gratulera min goda matmoder och herr grefven?»

»Tack lilla Lina», svarade både grefven och Hulda.

Allen hade nu slagit upp buteljen och sedan glaset voro kringbjudna yttrade han:

»Å egna och min fästmö's vägnar har jag äran i drufvans gnistrande perlor dricka en välgångsskål för löjtnanten vid kungliga Svea artilleriregemente, grefven, högvälborne herr Thure Lefwengraup och hans sköna fästmö, välborna enkefru Hulda von Smitterberg, samt anhålla att mitt och deras bröllop må stå på samma dag.»

»Bravo!» utropade grefven, »du förekommer min och Huldask önskan.»

»Bravissimo», ropade de blifvande brudarna och kysste hvarandra under stormande glädje.

En stund derefter begaf man sig till enkefriherrinnan Lefwengraup.

TJUGOFÖRSTA KAPITLET.

I.

D generalmajorens hus hade sorgen slagit ned sina bopålar. Den sjuke var ännu sjukare. Han hade haft en slag-attack, som oroadde läkaren mycket och friherrinnan anade, att hennes man snart skulle gå ifrån henne. Den vördnadsfulle doktor Telenius hade flera gånger besökt generalmajoren och talat tröstens ord samt uppmjukat den högmordiga mannens hjerta.

Dessutom hade den värde kyrkoherden yttrat sig om det afbrutna partiet mellan Axel och Aurore på ett sätt, som tydligen lutade åt Axels sida, emedan Aurores stolta karaktär ingalunda kunde borga om lycka i ett äktenskap. Kyrkoherden Telenius var ju en gammal vän till bägge familjerna och kände således till såväl Axels som Aurores sinnelag och kunde på den grund öfvertyga generalmajoren, att detta äktenskap aldrig kunnat medföra lycka.

Dessutom hade friherrinnan meddelat kyrkoherden Axels tycke för Anna och att sonen der voro fästad med hederliga löften.

Den andlige mannen hade väl ej kunnat röra vid den

strängen, men åtminstone kommit derhän, att fadren såg sonen vid sin sjukbädd med milda ögon.

Generalmajoren hade till och med frågat hvar Anna befann sig, och då han erhållit kunskap om, att hon var hos fru Kristina Ericsson och hade med sig lilla Elin, som blifvit nästan från sina sinnen, då Anna flyttade, och på doktor Svedbergs befallning måst föras till sin fordna lärarinna, syntes den sjuke blifva orolig och mumlade för sig sjelf:

»Man har kört bort den stackars lärarinnan och till tack därför upptar hon barnet och vårdar det.»

En dag frågade den sjuke sin hustru, om hon visste, hvem som var orsaken till Annas upphörande med platsen.

»Nej, käre Carl Filip», svarade friherrinnan.

»Det var jag, som misskrediterade fröken Rehnghjelm», sade den sjuke, »man hade anonymt underrättat mig om Axels och Annas förhållande till hvarandra, samt att flickan var guvernant hos familjen van der Maase och du kan förstå, att dylika underrättelser skulle tvinga mig att aflägsna henne. Jag hör nu, att hon räddat den lilla Elin. Herrans vägar äro underbara. Har Axel underhållit bekantskap med Anna på sednare tiden?»

»Nej», upplyste friherrinnan, »Anna har bestämt nekat att se honom, men förlåtit honom.»

»Hvarmed föder sig nu den stackars flickan», frågade den sjuke med deltagande röst.

»Hon är hos en välbergad fru, som heter Kristina Ericsson», förtäljde friherrinnan.

»Kristina Ericsson», utropade den sjuke, kanske samma qvinna, som utarmade sig för min olycklige broder Claes Magnus.» Friherrinnan tordes ej besvara den frågan utan yttrade:

»Anna har i dessa dagar erhållit af herr Henry Allen eller rättare af hans fader, den rike plantageegaren Robert Shelton i Vestindien, 50,000 riksdaler som äro insatta i härvarande riksbank.»

»Underbart», sade den sjuke, »denne Allen omhuldar alla som bära namnet Rehnghjelm. Han skulle ju komma till mig, så att jag finge tacka honom för reversens infriande åt mig och hans rangerande af Axels skulder. När kommer han, Heloise?»

»Han var här en dag, som du bestämt, men då var du för dålig att tala med honom. Han är händelsevis nu hos Axel, ty de unga männen äro goda vänner.»

»Bed honom komma in, kära Heloise, jag skall blifva glad att få tacka honom för hans stora tjänster mot mig och min son.»

Friherrinnan var orolig öfver utgången af Allens besök hos den sjuke, men ansåg bäst att det skedde snart, ty hvem visste, när döden kunde komma och hindra all försoning. Den stackars hustrun gick nu att söka upp den ädle Henry, den ende, som möjligtvis skulle kunna åstadkomma en förändring i den sjukas inre, synnerligast jordmånen var väl upparbetad af kyrkoherden Telenius. Då friherrinnan inkom i salen, skyndade de bägge männen emot henne och frågade efter den sjukas befinnande.

Friherrinnan upplyste, att han för stunden var intresserad att fråga efter ett och annat samt att han längtat efter herr Allen. Derföre hade friherrinnan berättat, att herr Allen just vore hos sin vän Axel. Den sjuke hade då bedt henne gå efter herr Allen.

»Förträffligt, kära tant», utbrast Henry, »jag är redo att utföra mitt stora värf, försoning mellan två bröder, och lyckas detta, då blir äfven Axels och Annas lycka grundlagd.»

»Mätte himlen bistå dig, Henry, då du nu går i Guds ärende på jorden», sade friherrinnan, »jag skall stå dig bi, ty det gäller att få samvetsro i min makes inre och välsignelse öfver de unga två, som längta derefter.»

Henry ingaf Axel godt hopp om framgång af sin mission och följde friherrinnan till sin sjuke farbroder, Carl Filip Rehnjelm.

II.

Generalmajoren slog upp ögonen, då Allen presenterades af friherrinnan, och betraktade honom ej utan sinnesrörelse. Det var liksom någonting rörde sig inom honom, ehuru min-

net ej ville räcka till att klargöra hvad som fordom tilldragit sig.

»Var god och sitt en stund hos en stackars gubbe, som är sjuk och snart skall gå till sina fäder», sade baronen. Henry satte sig bredvid sängen och den sjuke fortfor: »Ni är en ädel man, herr Allen, och ni har bevisat det med de stora tjänster, ni gjort mig och min son. Jag tackar er därför och skall nu söka bestämma tiden, då ni kan återfå edra penningar.»

»Tala ej om penningeaffärer, herr generalmajor», utlät sig Henry, ni är dertill för sjuk. Det är min fader, som gjort en tillfällig tjänst, ej jag.»

»Hvad kan beveka honom dertill», frågade den sjuke och betraktade ånyo Allen med en oro, som gaf tillkänna, att han ansträngde sitt minne, »han har ju också skänkt fröken Anna Rehnjelm 50,000 riksdaler, i sanning en furstlig gåfva.»

»Ja, min far har beslutat att göra alla med namnet Rehnjelm lyckliga, så mycket penningar kunna bidra dertill. Jag har oinskränkt fullmakt att depensera hur jag vill i den vägen, och då jag fick underrättelse om, att den ädla fröken Anna Rehnjelm måste tjena såsom simpel guvernant och illa behandlades af de högmodiga fruntimren, kommerserådinnan van der Maase och hennes dotter, fröken Aurore, samt att hon nödgats uppsäga sin plats, emedan man förtalat henne och velat påstå, att hennes seder ej voro rena, då uppsökte jag fröken Anna Rehnjelm och tillkännagaf hvem jag var samt förklarade, att min far, som varit god vän med hennes föräldrar, deponerat för hennes räkning 50,000 riksdaler i riksbanken, emedan han ansåg, att en fröken Rehnjelm ej behöfde tjena för sitt bröd.»

Friherrinnan satt som på nålar, då hon hörde Allen beskriiva orsaken till Annas uppsägande af guvernantsplatsen. Det var ju hennes egen man, som var orsaken till Annas flykt ur van der Maaseska huset. Hon tordes ej betrakta sin man i detta ögonblick. Baronen syntes lugn, men hans samvete var vidrört. Han frågade:

»Känner man den person, som skadat med falskt rykte den unga flickan?»

»Nej, hans namn är fördoldt, men man anar, att det varit

en af flickans egna släktingar.» Verkan af dessa ord var synbar. Baronens blef likblek och begärde vatten. Han drack sakta och blef lugnare.

»Eder fader, herr Allen, måste vara mycket rik», frågade den sjuke, eftersom han kan depensera så stora summor blott för sitt nöje. Ni reser ju incognito under namnet Henry Allen, men hur heter er far.»

»Han heter Robert Shelton, är den störste af alla plantageegare på Cuba. Han kom fattig till New York och fick plats på Robert Sheltons kontor, blef omtyckt af sin chef, som äfven hade kontor i Havanna och blott en fosterdotter. När Robert Shelton dog, testamenterade han hela sin kolossala förmögenhet till min far med villkor, att han skulle äkta hans fosterdotter.»

»Är er far lik er, herr Allen, eller rättare sagt, är ni lik er far», frågade den sjuke ånyo med samma oro.

»Jag är en afbild af min far», svarade Allen, »om det roar er, kan jag visa hans porträtt?»

»Jag tackar», bejakade baronen. Allen framtog medaljongen. Friherrinnan kunde knappast andas, ty nu skulle krisen komma. Allen lemnade medaljongen åt den sjuke. Han betraktade den länge, först med oro, sedan med ångest och slutligen föll den på täcket, medan dödens blekhet lade sig på baronens anlete och en frossa skakade hela hans kropp.

»Hur i Herrans namn är det med dig, älskade make», utropade friherrinnan, »jag tror du går ifrån mig. Hon kunde ej längre hindra sina tårar att rinna.

»Gråt ej, trofasta maka», sade baronen, »ännu måste jag dröja hos dig en tid, tills försoningen gifver mitt hjerta ro. Henry Allen, du är son af min broder Claes Magnus. Välkommen till din farbrors hus, der du utströdt idel välsignelser.» Allen föll på knä och farbrodern lade sin hand på hans hufvud. Stunden var högtidlig. Baronens tog nu återigen medaljongen i sin hand och yttrade: »Samma milda drag har sonen. Ser du, Heleoise, hur Claes Magnus, ler emot mig. Nu vill jag vara ensam en stund och söka lugna mina upprörda sinnen. Jag behåller medaljongen, Henry, och har mycket att tala med dig om denne min yngste broder, som jag hatat, men nu välsignar.»

»O min Gud», utropade Henry och kysste farbroderns magra hand, »min mission är lyckad, tvenne bröder äro försonade.»

»Ja, din mission var ett Guds verk och har därför lyckats», sade farbrodern med mild stämma, »frid och salighet draga in i mitt hjerta och hatets demoner vika. Henry, du ädle man, sök upp din kusin, fröken Anna Rehnjelm, och när jag hvilat en stund, så skall du föra henne hit och taga min son Axel med dig. Claes Magnus Rehnjelm verkar i denna stund med sin fridsamma anda.»

Friherrinnan kunde blott gråta, men nu var det glädjens tårar, ty hennes man var försonad med sin broder och Axel skulle få återse sin blifvande brud. Friherrinnan och Allen lemnade sjukrummet. Baronens tillslöt ögonen.

Axels glädje var stor, då han hörde, att försoning inträffat och att Anna skulle kallas till hans faders boning.

III.

Hos fru Ericsson var allt sig likt. Anna undervisade sin elev och Elin gjorde goda framsteg. Sam besökte ofta lilla Elin och hade mycket att berätta utifrån.

Kommerserådet var krasslig och missbelåten öfver affärernas klena tillstånd. Kommerserådinnan och Aurore hade begifvit sig till Stockhamra, för att friska upp sig med landtluft och undvika att höra åtskilliga anmärkningar från societéns sida. Lopéz hade afskedat flera tjenare på grund af dåliga affärstider.

Sam var ännu boende hos kommerserådet, men uppehöll sig mycket hos Lina och hos fru Ericsson. Han hade börjat underhandla med gumman om att få arrendera klädståndet och tänkte blifva klädståndsmåglare. Fru Ericsson skrattade till en början åt negerns förslag, ty han var ju en svarting och hvem vågade sig in i klädståndet till en sådan, men Sam var envis och visade, att han redan kommersade med litet silfver med god förtjenst. Gumman lofvade att tänka på

saken. Hon tyckte ej illa om Sam, ty han var en liflig yngling, nykter och städad, afhållen af både Anna och Elin, samt hade en god förhoppning att med tiden få jungfru Lina till hustru. Elin var på gården med jungfru Karin och Anna satt vid pianot, då det ringde på tamburdörren och Allen insläpptes af fru Ericsson.

»God dag, min snälla moster», utropade Henry »hur mår moster och ungdomen.»

»Tackar, som frågar», svarade gumman, »vi må alla Gudi vare lof väl. Hur mår Henry sjelf?»

»Åh jo, kroppen befinner sig väl, men själen är i rörelse dagligen. Han steg i salen och välkomnades af Anna med följande ord:

»Se Henry, vår gode vän, som tittar till oss. Hur mår din söta fästmö och hennes goda väninna?»

»Min fästmö liknar rosen, som knoppas för hvarje dag, och Hulda är förlofvad med Thure Lefwengraup och således i sjunde himlen.»

»Hulda, den snälla enkan, förlofvad», utropade Anna.

»Grefve Thure har en dugtig mor», inföll fru Ericsson, »och äppet faller ej långt ifrån trädet.»

»Nu till en annan sak», sade Allen, »ni veten att generalmajoren är sämre, sedan han haft en slagattack. Det ser ut som han skulle dö, hvarför jag använt många medel för att få honom försonad med sin släkt. I går fick han veta hvem jag var och jag visade honom ett porträtt af min far. Krisen var skarp, men lyckades. Han talar nu med välvilja om sina bröder och vill genast se dig, Anna.»

»Mig, arma varelse», utropade den förskräckta flickan, »hur skall jag våga att framträda inför hans stränga blick?»

»Han vill samtidigt se Axel», berättade Allen, »så att ni snart måste infinna er.» Anna gick in i sin sängkammare och gjorde toilett.

»Äfven om moster, har baronen talat», upplyste Allen, »han sade, att fru Ericsson utarmade sig för Claes Magnus och var hans bästa vän.»

»Gudi vare lof, att hans högmodiga hjerta blifvit försonligt, då han nu skall gå hädan», sade fru Ericsson, »hur be-

finner sig den stackars friherrinnan. Hon är en perla bland hustrur och en krona bland mödrar.»

»Tant Heloise har vakat och gråtit mycket, men är nu förnöjd öfver mannens omvändelse och hoppas få se Axel och Anna lyckliga.»

»Detta allt är ett verk af Claes Magnus, genom hans hederlige son, Henry», utbrast gumman och klappade honom på axeln. När Carl Filip dött, blifver porträttet ledigt och då vill jag se de kära dragen af eder gode fader.»

»Medaljongen är af guld», sade Allen, »när den sjuke ej mera behöfver den, skall den för alltid stanna i mosters ägo.»

»Tack, tack, gode Henry», svarade gumman, »kärare minne kunde jag ej få.» Anna var nu i ordning och de unga begåfvo sig i väg.

»Frid vare med den sjuke, ifall hans stund är kommen»; sade fru Ericsson med högtidlig stämma.

IV.

Anna hade aldrig varit i generalmajorens hus och derföre var det ej underligt, om hennes hjerta klappade, då hon nu skulle se den hårdhjertade farbrodern vid hans dödsläger och Axel sedan. Friherrinnan mottog den kära flickan med öppen famn och kysste henne samt önskade henne välkommen i farbroderns hus. Allen drog Axel med sig fram till fruntimren och sade:

»Här får jag presentera min goda vän, Axel, och rekommendera honom till det bästa hos kusin Anna.»

Den unga qvinnan måste nu slå upp sina ögon emot Axels, fastän hennes kinder voro bleka. Hon såg, att han var nedslagen och lidande och kunde ej uraktlåta att säga:

»God dag, kusin Axel.»

»God dag, min lilla hulda kusin Anna», svarade Axel och fattade hennes hand, den han kysste, innan hon tänkte på att hindra det. Glädjen började lysa i hans anlete och en

svag rodnadens strimma bröt sig igenom blekheten på flickans kinder. Kärleken kan ej dödas!

»Nu måste vi gå in», sade friherrinnan, »jag går först och sedan kommer du efter Henry med Anna och Axel.»

Den sjuke var vaken och höll medaljongen i sin hand. All bitterhet var nu borta. Han smålog emot sin broders bild och yttrade, sedan han hälsat på Henry:

»Ser du, Henry, hvad du uträttat. Jag har medaljongen troget i min hand och skulle vilja ha min broder Claes Magnus här. Men du får säga honom, att jag bittert ångrar den tid, då mitt hat skiljde oss åt. Nu har kärleken till mina bägge bröder vaknat i mitt bröst och jag vill derföre upprätta hvad jag felat. Är det icke Anna, dotter af min affidne broder, Axel Gottfrid Rehnjelm, som står derborta bredvid sin kusin, Axel?»

»Jo, min älskade farbror», svarade Allen, »hon är här på er kallelse.»

»Hon är välkommen. Blif ej förskräckt, mitt barn, för din gamle farbror, som varit elak emot dig under så många år, men nu har elakheten förvandlats i kärlek. Kom fram, unga fröken Rehnjelm och tag er farbror i handen.»

Anna, den goda, kärleksfulla och förlåtande qvinnan skyndade fram och böjde knä vid sängen samt fattade den sjukes framsträckta hand, och kysste den, medan tårar runno utför hennes kinder. Generalmajoren klappade Anna på hufvudet och sade:

»Du är en god flicka, ett värdigt barn af dina hederliga föräldrar. Säg mig, Anna, om du är ond på farbror Carl Filip, din sjuke och snart döende farbror?»

Anna fästade sina sköna ögon på farbrodern med en blick så ljuf och mild, att den sjuke smålog, fattade flickans hufvud med sina händer och kysste henne på pannan.

»Huru skulle jag kunna vara ond på dig, älskade farbror», framstammade Anna, »då du kallat mig till dig i kärlekens och försoningens namn. Oädla känslor hafva aldrig funnits i min själ och när jag förstod vigten af en bön till Gud, bad min mor mig att bedja för farbröderna Carl Filip och Claes Magnus.»

Ett skimmer af välbehag lägrade sig på den sjukes an-

lete. Han blickade med ömhet på den knäböjande Anna och sade:

»Gråt ej, mitt stackars barn, utan låt mig nu få gifva dig den belöning, du förtjenar. Min sön, Axel, har berättat mig, att han älskar dig. Säg mig, Anna Rehnjelm, gillar du denna min sons böjelse?»

»Ja», svarade Anna, »om hans faders välsignelse hvilar deröfver. Den sjuke vinkade nu åt Axel att komma fram och böja knä vid sidan af Anna. Derpå sade han:

»Axel Rhenjelm fatta din trolofvades hand. Jag välsignar er, mina älskade barn.» Axel fattade Annas hand och deras blickar möttes, nu fulla af sällhet, ty deras kärlek var nu helgad af föräldrars bifall.

»Är du nöjd, hulda maka», frågade den sjuke och vände sig till friherrinnan.

»Ack ja, min älskade make», svarade hon, »du har gjort dessa barn lyckliga och dermed äfven mig.»

»Ni skall berätta allt detta för er far, Henry, när ni kommer hem och säga honom, att jag älskar honom.»

»O, hvad mitt hjerta fröjdar sig öfver dessa rika stunder, jag upplefvat i edert hem, älskade farbror», sade Henry, »jag ser, hur lycklig Axel är och skall blifva med denna ädla flicka.»

Sälunda tillbragtes många timmar af fröjd den dagen i generalmajor Rehnjelm's hus. Axel tackade sin far för hans kärlek och godhet och man turade om att sitta vid den sjukas bädd, tills han inslumrade, och då den trogna makan ånyo gick in för att omhulda honom, var han död. Heloise Rehnjelm föll på knä och bad länge till Gud för sin mans själ och den bönen förde himlens goda englar fram till allfadrens tron.

Derpå kysste hon sin make på hans kalla läppar och gick ut i salen att förkunna dödens ankomst.

V.

Kommersrådet van der Maase var alldeles allena numera i sitt hem. Hustrun och Aurore uppehöll sig på Stockhamra och Elin var hos fru Ericsson.

Från sonen Charles hade visserligen bref ingått, men någon försäljning af skepp eller last var ännu ej verkställd. Kommerserådet var ej van att vara ensam utan brukade tillbringa flera timmar om dagen i sin familj, dit främmande gerna drogo sig. Denna ensamhet verkade skadligt på lynnet och dessutom voro affärerna ej goda på kontoret.

Dagligen uttogos insatta penningar och nya uppsägningar skedde. Kassör Käll var anmodad att denna afton besöka chefen i privata våningen. Det skulle rådgöras, om ställningen kunde uppehållas längre eller firman borde stoppa. Kommerserådet var en hederlig och stolt köpman, som ej var van att vingla utan ansåg för sin pligt att inställa sina betalningar, medan ännu tillgångar funnos. Bekymmer tära på både kropp och själ. Louis van der Maase kände sig olustig, nedslagen, modfärdig och öfvergifven.

Kassör Käll inträdde och bugade sig.

»Tag plats, herr Käll», sade chefen, »så skola vi resonera om firmans ställning. Hafva vi resurcer att vidare stå emot dessa rusningar om dagarna af personer som uttaga insatta penningar?»

»Jag har adderat ihop summan på uppsägningar, som äro gjorda och skola dag för dag utbetalas. Den bestiger sig till 350,000 riksdaler. Sedermera tillkomma några vaxlar på 10 och 15,000 riksdaler, förfallna i dagarna och hitskickade från utländska firmor.»

»Hvilka tillgångar hafva vi», frågade chefen.

»I magasinerna finnas nog varor för några hundra tusen riksdaler, men de kunna ej i hast realiseras», svarade kassören.

»Huru stora äro kontanta tillgångarna», sporde chefen vidare.

»På kreditiverna har firman inne ungefär 150,000 riksdaler och på andra goda papper omkring 75,000 riksdaler, men dessa fordringar måste indrifvas, ifall de ej i godo inbetalas. Firman van der Maase har ogera velat anstränga sina gäldenärer, utan lemnat lång kredit.»

»Jag har i dag på kontoret sökt att få reda på, när vår otur började och jag tycker mig finna den i förlusten af de

många skeppen med sina dyrbara laster. Hvad tror herr Käll?»

»Besynnerligt ser det ut med skeppen Ebbas och Aurores undergång på så kort tid», sade kassören, »och de stora summor, dessa skepp kostat, fastän de ligga på sjöbotten. Kaptenerna hafva dragit vexlar på huset van der Maase än här, än der, till olika utgifter, och inga verifikationer finnas. Kaptenen Broomsen förliste och omkom med både skepp och folk, men hade förut hunnit göra stora skulder hos våra redare i främmande hamnar och kapten Stefano, som varit ute på kort tid, har redan förlit med skeppet Aurore och skuldsatt sig i Madrid för 20,000 riksdaler, dem vi måst inbetala. Är kommerserådet säker på, att dessa kaptenar voro ärliga människor», frågade kassören.

»De äro ju rekommenderade af Lopéz, som varit i min tjenst så många år», svarade kommerserådet.

»Kanske herr Lopéz sjelf ej är att lita på», inföll herr Käll, »det vore skäl att undersöka, ty jag har mina tvifvel.»

»Ni misstar er, herr Käll, Lopéz är mig och mitt hus tillgifven, så att vi få ej kasta någon skugga på honom.»

»Framtiden må utvisa, om ni har rätt. Jag har varnat», sade kassören, »hvilket beslut fattas nu. Skall firman stoppa eller söka hålla sig uppe?»

»Vi måste stoppa, medan ännu tillgångar finnas, så att jag må anses för en hederlig köpman, som råkat ut för obegripliga förluster. Konkursmassan, eller rättare gode männen, kunna kanske bättre än vi utreda härfvan. Dessa rusningar äro obehagliga. Slå en lapp i afton på kontorets yttersta dörr af innehåll: *Firman van der Maase har inställt sina betalningar.* I morgon torde ni komma hit, så få vi vidare rådgöra om de mått och steg, som blifva en följd af firmans fallissement. God natt, herr Käll, jag känner mig illamående och feberfull.»

Kassören aflägsnade sig och äfven en annan människa, nemligen Lopéz, som, lyssnande bakom en gardin, afhört hela samtalet.

Kommerserådet gick in i sin sängkammare och ringde. Lopéz visade sig.

»Skaffa mig kognak, ty jag fryser», sade kommerserådet.

»Genast», svarade hofmästaren och inom kort stod en ka-

rafin på bordet. Om kommerserådet hade betraktat sin hofmästare, den 'trogne' Lopéz, skulle han studsat för den blick, spanjorens ögon kastade ifrån sig, men kommerserådet selsatte sig med att slå i kognak och Lopéz aflägsnade sig.

VI.

Alla sofvo i van der Maaseska huset utom intendenten. Han packade in sina penningar, sina angelägna papper och några få klädespersedlar i en liten nattsäck och då han påträffade medaljongen med systemns porträtt, betraktade han det länge och mumlade för sig sjelf:

»Cuncha, Cuncha, min olyckliga syster, du har länge väntat på hämnd öfver den eländige förföraren, men i denna natt skall Jules Lopéz väcka upp hans slumrande samvete och hämnadens furier skola sarga hans inre.»

Han inlade porträttet, satte sig i gungstolen och talade sakta för sig sjelf:

»I afton skulle det skrivas på kontorsdörren, att firman van der Maase inställt sina fordringar. I morgon skall en ohygglig rusning ske, då hungriga fordringsegare se kassakistan stängd, ja, skränet skall snart höras äfven i detta hus, ty man söker nog upp den, som har nyckeln till kassan. Den stolte Louis van der Maase måste göra cession och lefva af nådebröd. Men sjelf är jag ej mera säker i detta hus. Den svarte Sam betraktar mig med misstänkta blickar och tigger oupphörligt penningar af mig. Den skurken Zwicken har rymt och bestulit mig på 50,000 riksdaler, men så är jag också af med honom och han visste att jag hatade kommerserådet van der Maase. Den gamle kassören har i afton öppnat ögonen på sin chef och varnat honom för mig, men den gamle narren trodde på min heder, alldeles som jag vore ett helgon.

Ha, Jules Lopéz ett helgon! Hvilken djefvulsk ironi! Jag är hämnadens mörka ande, som ej vill vänta, tills förföraren på domens dag får sitt straff af den rättvise Guden, utan jag straffar sjelf. Jag skall för hans inre framhålla hela

bragden han utfört mot en stackars värnlös qvinna, som älskade honom. Hans samvete skall vakna och börja gnaga, så länge han lefver. Men tyst, pendylen slår tolf. Nu är han insomnad, men jag skall väcka honom. Skulle han göra motstånd, då stöter jag ner honom med min dolk, ehuru det är värre att pinas år ifrån år med fattigdom och samvetsqual.»

Den förfärlige spanjoren stack en dolk i sin kavajficka, släckte ljuset och tände på en liten blindlykta. Derpå gick han att söka upp den man, som förfört hans syster, den sköna Cuncha, en engel bland qvinnor, en syster som afgudade sin broder Jules. Nu skulle denne broder hämnas på förföraren, den gamle mannen kommerserådet Louis van der Maase, som troligen bortglömt Cuncha, sedan hon många år legat i grafven. Lopéz gick igenom flera rum, innan han kom till sängkammardörren, som han ljudlöst öppnade. Han ställde blindlyktan ifrån sig och påtände två ljus, som funnos på nattduksbordet, och ställde sig sedan midt framför sängen, med ögonen fästade på den sofvande. Ändtligen vaknade kommerserådet och blef förvånad öfver att ljusen voro tända midt i natten och slutligen upptäckte han Lopéz, men förskräcktes för den hotfulla blick, spanjoren fästade på honom.

»Hvad vill du, Lopéz», frågade kommerserådet, som började oroas öfver hofmästarns sena besök och vilda blickar.

»Jag är *Nemesis*», svarade spanjoren, »som kommer för att straffa Louis van der Maase, som förförde min syster Cuncha Lopéz, kastade hennes kläder kring sjöstranden, på det att man skulle tro henne hafva dränkt sig, lät henne framföda ett barn i en usel fiskarkoja och öfvergaf henne, då hon kallade dig.» Kommerserådet kände sig besynnerlig, då denna tablå af mörka minnen upprullades för hans inre och samvetet började röra sig. Han vred sig i sängen och visste ej, hvad han skulle göra. Spanjoren fortfor: »Medan Cuncha led skammens och förnedringens qual, gifte du dig med den rika holländskan och erhöill millioner, men du gaf ej den förförda en brödbit, utan lät henne försmäkta, tills döden var i annalkande. Då kom jag hem, fick höra af Cunchas läppar, hvilken eländig bedragare du varit, och lofvade att hämnas. Jag tog plats i ditt hus, för att kunna småningom ruinera dig, ty vet, att det är jag, Jules Lopéz, som skaffat dig bedrägliga

skeppare, de der borrat dina fartyg, sålt lasten och sjelfva blifvit rika, medan du blef fattig.»

»Vik hädan, djefvul», ropade den gamle mannen med darrande röst, »och njut frukterna af din låga hämnd.» Spanjoren tycktes ej hafva hört kommerserådets ord, utan fortsatte:

»Jag kunde hafva stuckit ned dig med dolken för 20 år sedan, men jag har väntat, tills min hämnd var mogen. En död, orsakad af ett dolkstygn, är en lindrig hämnd, men ett helt lif i fattigdom, elände och samvetsqual är en verklig hämnd, som du nu går att känna, och nu tror jag, att min syster blifvit rätt hämnad. Louis van der Maase, jag kallar dig vid din dödsstund att inför domens Herre stå till ansvar för ditt gemena handlingssätt mot en oskyldig qvinna. Du är en niding, en qvinnoröfvere, en djefvul i människohand, jag föraktar dig och förbannar dig.»

Kommerserådet vändades under spanjorens förfärliga utgjutelse och fick i hast tag i en revolver, som låg på nattduksbordet, spände hanen och skjöt af.

Lopéz hånskrattade och sade:

»Kulan var utkratsad och klocksträngen är afskuren, så att du är i mitt våld och om du rör dig, stöter jag ned dig med dolken.»

Kommerserådet insåg, att Lopéz handlade efter ingifvelse af ett länge närdt hat, och han fruktade för sitt lif. Emellertid yttrade han:

»Om du har ruinerat mig, eländige, fastän jag gaf dig mitt fulla förtroende, så har du väl hämnats nog.»

»Du ljuger Louis van der Maase, ty du låtsade vara min vän, på det jag skulle tro, att ej du förfört Cuncha, och du inbillade dig, att jag var i okunnighet derom. Således var du en *falsk* vän, liksom du var en simpel *förförare*.»

Kommerserådet insåg, att han måste våga det yttersta till sjelfförsvaret. Han erinrade sig att i nattduksbordets låda måste finnas ännu en revolver, ty han ägde två. Kanske kulan i den fanns kvar. Han ryckte hastigt till sig vapnet, spände hanen och skjöt af. Kulan träffade Lopéz i venstra armen, så att han ryggade tillbaka ett par steg. Kommerserådet sökte nu att komma ur sängen, men spanjoren hade redan fått dol-

ken ur kavajfickan, rusade fram och stötte ned sin husbonde. Kommerserådet föll tillbaka i sängen och ropade med stark stämma:

»Mördare, hjälp, hjälp.»

Lopéz tog sin blindlykta rusade genom baktrappor till sina rum, fattade sin lilla nattsäck och försvann genom en bakport, till hvilken blott han hade nyckel. Kommerserådets sängkammare låg blott en trappa upp åt gården, så att portiern hörde nödropet och skottet samt skyndade att väcka upp en betjent och Sam, hvilka lågo i samma rum. Snart voro de i ordning och skyndade upp till kommerserådets sängkammare. Här funno de husbonden, blödande ur ett sår, som han sjelf sökt tilltäppa med lakanet. Han var vid sans och sade:

»Mördären är Lopéz.»

Man hjälptes åt att hindra blodflödet och doktor Svedberg efterskickades. Då han kom, undersöktes såret och ett ordentligt förband pålades. Doktorn stannade hos den sjuke öfver natten. Kommerserådet började att få feber, hvarför Sam sändes med recept till apoteket.

Ingen hade sett Lopéz försvinna ur huset. Anmälan gjordes hos detektiva polisen om mordförsöket och spanjoren Jules Lopéz efterspanades, men han hade fått ett par timmars försprång och mera behöfdes ej, synnerligast han var oigenkänlig i den förklädnad han anlagt.

Kassör Käll hade på aftonen, då han lemnade kontoret, spikat upp på ytterdörren underrättelsen: 'att firman van der Maase inställt sina betalningar.'

Många eder fälldes den dagen vid läsandet af denna nyhet och ryktet om firmans fallisemang var snart ute i staden jemte den hemska underrättelsen, att kommerserådes Louis van der Maase blifvit mördad af sin egen intendent och hofmästare, spanjoren Jules Lopéz

VII.

Hos den gamla, vördnadsvärda grefvinnan Lefwengraup var numera en enda tanke herskande, nämligen hoppet att den älskvärda enkan skulle kunna förmå sig att fria sjelf, ty an-

nars blef intet frieri af. Sonens lycka låg modren djupt på hjertat och hon tyckte, att Hulda skulle passa till maka åt Thure, ty hon var ej blott en älsklig qvinna, utan äfven en förständig och praktisk, hvilket ej var att förakta med hänseende till den stora förmögenhet, som en gång tillföлле grefven. Grefvinnan lefde nu i fantasiens verld, medan hon rispade på sina sidenlappar. Jungfru Ulla kom nu in med stickstrumpan och slog sig ned vid kakelugnen.

»Jag undrar, när vi nu skola få se den vackra enkan och höra hennes sköna musik,» sade grefvinnan, »Thure har ej heller varit här på länge.»

»Han har sin krigstjenst att sköta», menade Ulla, men enkan kunde väl qvista hit och glädja grefvinnan.»

»Ja, Ulla, jag riktigt älskar detta fruntimmer och finner stort behag i hennes sällskap.»

»Vet fru grefvinnan», upplyste Ulla, »att jag har varit uppe i hennes nyköpta hus och sett våningen, der hon skall bo i höst.»

»Nå minsann, kära Ulla», inföll grefvinnan, »du är då bra tilltagsen.»

»Åh strunt», förklarade trotjenarinnan, »jag hade ett ärende i trakten och då föll lusten på mej.»

»Nå, hur såg det ut», frågade grefvinnan, som ej kunde dölja en liten nyfikenhet.

»Sådana tjocka och dyrbara tapeter öfverallt och smakfulla gardiner, dubbla naturligtvis, hvita under och gula öfver, med granna draperingar», berättade Ulla för sin trogna åhörarinna, »i salen var en stor ljuskrona redan uppsatt. I förmaket lades öfver hela golfvet en brysselmatta och i sängkammaren likaså. I herrns skrifrum var en annan matta och ett massivt skrifbord hade redan anländt.»

»Hvilken herre talar du om», sporde grefvinnan med en viss ifver.

»Om den blifvande äkta mannen naturligtvis», sade Ulla med ett skälmaktigt leende.

»Hon skall väl först få en fästman, innan hon kan säga sig få en man». yttrade grefvinnan småskrattande, »du pratar bara tok.»

»Vi få väl se, om ej min spådom slår in och herr Thure

snart har en fästmö», profeterade Ulla, »ideligen hvarje dag ser jag samma figurer i kaffesumpen.»

»Om du spådde sant, Ulla, skulle jag blifva glad, ty Thures lycka är min högsta önskan», sade grefvinnan, »men han är en stackare som ej kan tala ur skägget, då det gäller fruntimmer. Jag tyckte att en vagn stannade vid vår port. Se efter Ulla.» Trotjenarinnan skyndade till fönstret och utropade:

»Herre jemine, en så'n grann vagn och bakpå stå två svarta negrer i granna rockar och turbaner på hufvudet.»

Grefvinnan, som sett Allens slafvar, anade, att det var hans ekipage och att han ämnade göra visit. Det ringde på tamburdörren och Ulla öppnade för Nanny, Hulda, Henry och Thure.

Hon ville gå in och underrätta grefvinnan, men hindrades af Allen, som ville öfverraska den goda frun.

Grefvinnan satt i sin länsstol och rispade sina lappar, då sällskapet inträdde och Allen med hög stämma yttrade:

»Tillåt mig för enkegrefvinnan fru Eleonora Lefwengraup presentera utnämnde *kaptenen* vid kungliga artilleriregementet, herr grefve Thure Lefwengraup och hans *fästmö*, välborna enkefru Hulda von Smitterberg.»

Grefvinnan hade blifvit öfverraskad vid de främmandes hastiga inträdande, oanmälda, så att hon ej hunnit stiga upp ur länstolen, och då hon hörde att hennes son kom med en fästmö, då förmådde hon ej af sinnesrörelse att resa sig, utan sträckte ut sina armar till omfamning, hvarvid Hulda skyndade fram och knäböjde, lutande sitt hufvud i den gamlas sköte. Grefvinnan omfattade Huldans hufvud med sina händer, upplyftade det och fästade på den unga fästmön en blick, så varm, så skön, så hänförande, att man kunde vara öfvertygad om att den kom från djupet af hjertat. Derpå kysste hon Hulda på pannan och sade:

»Välsignad vare du, hulda qvinna, som kommer såsom brud till en gammal moder. Thure, min älskade son, böj ditt knä bredvid din blifvande maka, så att jag får lägga mina händer på edra hufvuden. Då detta var gjort, kysste hon äfven sonen på pannan och steg derefter upp.

Denna modrens kära hälsning var rörande och grefvinnan

hälsade nu på Allen och hans fästmö samt fattade derefter de förlofvades händer och tryckte dem varmt.

Äfven Ulla kom fram och gratulerade, görande en siratlig bugning, hvarefter hon försvann för att bära in champagne och bakelser, som hon, tillfölje af kaffesumpens klara orakel, flera dagar haft i beredskap. Thure slog upp korkarna och man klingade under varma lyckönskningar, hvarefter sällskapet satte sig rundt ikring den vördnadsvärda grefvinnan.

»Nå hvad sägs nu, min älskade tant», sade Hulda, »då vi fått herr löjtnanten till kapten.»

»Åh! jag hörde, att herr Allen nämnde någonting sådant», svarade grefvinnan småleende, »men mina tankar stodo på det, som var ännu viktigare.»

»Jag tycker att fru kaptenskan är lättare att säga, än fru löjtnantskan», skämtade Hulda.

»När lilla Hulda blifvit gift med min son», förklarade grefvinnan, »så kallas du fru grefvinnan, ty det är din rättighet och brukas bland adeln.

»Du stackars Nanny», inföll Allen skrattande. »får bara heta fru, men du kommer att hyllas som en drottning bland våra tusentals negrer, och må du blifva värdig denna hyllning.»

»Ack ja, det skall blifva en skön tid, då jag får sprida glädje ibland dessa stackars svarta», utropade Nanny och betraktade sin fästman med kärleksfull blick.»

»Nu, fru grefvinna», sade Allen, komma jag och Nanny med en anhållan, att Thures och mitt bröllop få stå samtidigt, men då min far väntar mig snart hem, måste lysning ske nästa söndag.»

»Åh, så älskvärdt, att dessa goda väninnor få fira bröllop på samma dag», tillkännagaf grefvinnan, »i dag beredas mig många kära öfverraskningar. Apropos förlofning, Thure, du skyndar dig väl snart att köpa ringar, så att jag, eder kära moder, får fästa dem på edra fingrar?»

»Kära mamma», svarade Thure, »de ligga i min västficka.»

»Förträffligt», utropade grefvinnan, »då skall jag framtaga förlofningspresenter, som få gälla såsom lysningspresenter.» Den gamla frun gick in i sin sängkammare. Thure såg sär-

deles belåten ut och Hulda äfvenså. Grefvinnan återkom snart och hade i handen ett antikt skrin, hvars lock var af perlemo med fina figurer.

»Detta skrin är mycket gammalt, gjordt i ett kloster af flitiga munkhänder. Det öppnades och innehöll åtskilliga dyrbarheter, såsom ett diadém, infattadt med äkta perlor, ett armband, en halskedja, samt åtskilliga ringar med dyrbara stenar.

Diamanterna kastade ett sken ifrån sig och alla smyckena voro rigtiga konstverk. Åskådarne skänkte också dyrbarheterna sin beundran.

Grefvinnan tog fram två små ringar, passande för lill-fingret och försedda med hvar sin diamant af strålande glans och af högt värde.

»Tillåt mig», sade den nobla gumman, »att förära dessa två ringar de älskvärda väninnorna, Nanny och Hulda.»

Hon satte sjelf ringarna på deras lillfinger och lät gåfvan åtföljas af ett ljuft och kärleksfullt småleende, mera värdt än de gnistrande diamanterna.

»Här har du det diadem, Hulda, som alla grefvinnor Lefwengraup burit på sin bröllopsdag», förklarade grefvinnan, »och här i asken ligga armband, kedjor och ringar, med hvilka du kan pryda dig, då du klädes till brud. Om snitten är för gammalmodig, kan den ändras, men hittills har ingen grefvinna Lefwengraup funnit det nödvändigt. Af varmt hjerta erhåller du dessa gåfvor. Tag skrinet med dig hem i dag, så är den affären klar, och nu Thure, hit med ringarna.»

Med darrande hand satte grefvinnan förlofningsringarna på de ungas fingrar och kunde ej hindra att tårar af glädje runno utför de gamla kinderna. Men Hulda var ej sen att torka bort dem, att smeka, kyssa och jollra med kärleksfulla ord, så att ånyo den gamla frun blef lugn. Thure sade just ingenting, men han klappade modren på hufvudet och gaf henne en varm blick, ur sina vackra ögon, och detta var nog.

Ulla, den gamla trotjenarinnan, alltid mån om husets värdighet, bar ned vin och bakelser till kusken och de granna negrerna, som grinade af välbehag, visande sina hvita och bastanta tänder. När hon derpå kom upp, dukade hon fram en lunch, bestående af chokolad, kallmat, tårta och scherry, hvilken högeligen behagade grefvinnan.

Det konverserades under måltiden sålunda:

»Har grefvinnan hört, att firman van der Maase inställt sina betalningar», frågade Allen.

»O, min skapare», svarade grefvinnan, »huru har det kunnat tillgå, då firman ansågs bottenrik.»

»Ryktet förmäler», upplyste Allen, »att kommerserådets intendent, Jules Lopéz, skulle hyst hat till sin husbonde och derföre underminerat firmans ställning genom att skaffa falska skeppare af sina landsmän, som borrar fartygen.

»Ännu rysligare», tillade Thure, »att spanjoren Jules Lopéz samma natt, han rymde, öfverföll sin husbonde och stack honom med en dolk.»

»Hu då», utropade grefvinnan, »hvilken hatfull menniska denna spanjor måste vara.»

»Fruentimren van der Maase äro i sanning att beklaga», sade Nanny, »de voro på landet, då mordet skedde, men äro nu inkomna till staden.»

»Hur befinner sig kommerserådet», frågade grefvinnan, »han är väl ej dödad?»

»Nej, dolken träffade mindre ömtåliga delar, men han är liksom svagsint ibland», meddelade Allen, »och doktorn har föga hopp om, att han återfår sitt fulla förstånd.»

»En annan stor nyhet är», berättade Thure, »att generalmajor Rehnghjelm nu är begrafven med mycken ståt. Många militärer voro naturligtvis synliga i processionen och ibland dem äfven jag.»

»I tidningarna har jag läst om den ståtliga begrafningen», upplyste grefvinnan, »hur mår den goda Heloise? Hon var en ädel maka till den sträfve baronen?»

»Friherrinnan är lugn och särdeles belåten, att hennes man på dödsbädden försonades med sin släkt», förtäljde Allen »ja, förlofning åstadkoms af baronen sjelf mellan Axel och Anna, dotter af aflidne kapten Rehnghjelm.»

»Den lilla söta flickan», utropade grefvinnan, »såg jag hos herrskapet van der Maase, der hon illa behandlades, och jag kände både hennes far och mor, bägge aktningssvärda menniskor.»

»Nå, kände fru grefvinnan Claes Magnus Rehnghjelm», frågade helt hastigt Allen med en viss oro i rösten.

»Ja, minsann, han var den vackraste af alla tre sönerna, ytterst elegant i hela sitt väsende, stor beundrare af det täcka könet och ridderlig i tänkesätt. Men han var tillbakasatt af fadren och äldsta brodern, hade otrefligt i hemmet och måste skaffa sig hem på andra håll, som ofta medförer skadliga följder. Han emigrerade till Amerika och anses död.»

»Nej, han är icke död», utropade Allen, »han lefver och jag är hans son.»

»Ni, en Rehnghjelm», sade den gamla frun och betraktade noga Allen, »ja, minsann, är ni ej en afbild af Claes Magnus, men hur skall jag förklara allt detta?»

Nu måste Allen berätta sin faders öden och tillika om sin mission till Sverige samt huru han lyckats väcka generalmajorens hårda samvete, försona honom med sin släkt, samt slutligen hur han funnit sin skatt, den förtjusande Nanny.

»Underbara äro Herrans vägar», utbrast grefvinnan, »ni har väl fyllt er mission, herr Allen, och när ni kommer hem, så framför till er fader min hjertliga helsning. Han erinrar sig nog Eleonora Lefwengraup.»

»Oändligt tack, min vördade grefvinna, för det milda ödmö, ni fällde om min älskade fader», sade Allen och kysste grefvinnans hand.

»Hur skall jag tacka, min kära tant, för det dyrbara skrinet», utbrast Hulda med liflig ton.

»Du har gjort mig så lycklig i dag, kära barn, att jag ville gifva dig flera skrin, om jag hade», sade gamla frun småleende, »när du träffar friherrinnan Heloise Rehnghjelm och de nyförlofvade, så hälsa dem hjertligt från mig. Om söndag skall jag vara i kyrkan och afhöra lysningarna, och nu farväl! Gud vare med eder.» Ekipaget rullade bort och fyra unga menniskor kastade varma blickar upp till grefvinnan Lefwengraup, som viftade med handen och nickade med hufvudet. Äfven Ulla stod vid ett fönster och höll förklädet för ögonen, ty hon grät af glädje, då hon såg herr Thure hafva fått en så präktig fästmö.

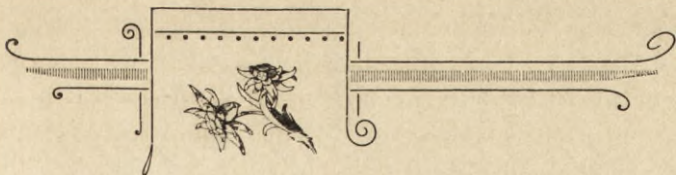
»Jag tror, att dina spådomar slogo in, Ulla», sade grefvinnan småleende.

»Åhja, man kan ju roa sig med sådant strunt, som kaffe-

sump», menade Ulla, »med den gode Guden hörer nog bö-
nerna från moder, som beder för barnets väl.»

»Rätt så, min trogna tjenarinna», sade grefvinnan, klap-
pande Ulla på hufvudet, »du har lika stor glädje som jag i
dag, ty äfven du älskar min son, Thure».

TJUGUANDRA KAPITLET.

I.

En stor förändring hade inträdt efter generalmajor Rehn-hjelms död. Den stackars friherrinnan hade nu ej mera hans hårda lynne att frukta, utan hon fick i stilla frid njuta af Axels och Annas angenäma umgänge. När hon eftertänkte, hvilken oro, hon haft för sonens framtida väl och huru underbart allt förändrat sig från idel mörker till solsken, var hon i första rummet försynen tacksam för dess nådefulla skydd och i andra rummet Henry, den kraftfulle mannen, som i allt varit familjens stöd. Visserligen sörjde hon sin man, såsom det anstod en ärbär hustru, men det kunde ej förnekas, att svåra och bittra lidanden hade förestått för såväl henne som ock Axel och Anna, om ej döden kommit och klappat på mannens hårda hjerta. Nu fick sonen upprätta sitt ungdoms fel och den stackars Anna sola sig i kärlekens underbara verld. Anna kom hvarje dag till friherrinnan och hon å sin sida med Axel voro ofta gäster hos den redbara fru Ericsson. Anna var nu ej mera sorgbunden utan en glad flicka, som förtrollade med sin älskvärdhet både fruarne och fästmannen. Lilla Elin var lik en elfva, som uppfriskade med barnslig glädje och älskades af alla. Hon kom mången dag ledsagad af jungfru Karin, till tant Heloise, jollrade och pratade så barnsligt vackert

samt spelade på flygeln med förtjusning sina småstycken. När aftonen kom beledsagades hon hem af den snälle hofmästar Wibelius och hälsade tusen gånger till moster Ericsson och lilla Anna från den kära tant Heloise, som bad att allesammans skulle komma snart och hälsa på. De voro en dag tillhopa och sutto samspråkande med hvarandra i ett kabinet, som var friherrinnans arbetsrum, och Elin satt vid flygeln.

»Jag var i går hos Allen eller rättare hos mamsell Rehn, ty Allen är hos henne nästan hela dagen», berättade Axel, »och der träffade jag äfven Thure Lefwengraup, min gamle vän, och hans fästmö.»

»Nå, käre Axel», frågade friherrinnan, »din vän Thure var väl belåten.

»Jo, jo, men», sade Axel, »han dansade kring golfvet med den vackra enkan och var yr som en pojke. Nanny och Henry voro lika tokiga och snart blef också jag lifvad.»

»Ack så roligt att höra», utropade Anna, »de äro kära i hvarandra.»

»Hvad den vördnadsvärda grefvinnan Lefwengraup skall vara glad öfver sonens lyckliga val af maka», inföll fru Ericsson.

»Det skall lysas för första gången om söndag för bägge paren», berättade Axel, »Hulda hade fått af grefvinnan ett dyrbart skrin, fullt med smycken och den gamla frun hade själf satt förlofningsringarna på de ungas fingrar.»

»Komma de ej snart hit till oss, så att vi få njuta af deras glädje», frågade friherrinnan, »de äro så goda och älskvärda människor och derföre värda sin lycka.»

»Äfven jag», sade fru Ericsson, har nyheter att berätta. Jag har noga öfvertänkt, huru det skulle blifva möjligt att få behålla Elin, som nu mera än förut bör vara aflägsnad ifrån sitt fädernehem, der bara sorg och elände dragit in. Min person är för ringa att kunna utverka en sådan sak och derföre har jag besökt den fromma hofpredikanten Tellenius och för honom beskrifvit barnets förskräckelse för fädernehemmet. Han insåg genast, att barnet behöfde stanna der det var och lofvade att med doktor Svedberg besöka kommerserådinnan, ty kommerserådet lärer ännu vara sjuk.»

»Hvilken kärleksfull omtanke, ni alltid visar», sade friherrinnan.

»Ingenting att tala om», menade den anspråkslösa klädståndsfrun, »Elin är så kär både för mig och Anna, att vi svårligen skulle kunna undvara henne».

»O ja!» inföll Anna, »jag älskar Elin så högt, att jag aldrig vill mista henne. Dessutom får hon nu grundlig undervisning, som kanske ej erhållits i fädernehemmet.»

»Ännu en nyhet har jag att förkunna», sade fru Ericsson med skämtsam ton, »jag har utarrenderat mitt klädstånd åt ingen mer och mindre än sjelfva den svarte Sam.»

Alla skrattade så hjertligt åt denna nyhet, att Elin kom inspringande och deltog i glädjen.

»Skall negern blifva köpman», utbrast Axel.

»Ja, han skall kursa såsom jag gjort», upplyste fru Ericsson »och han är ingen dumbom, samt ytterst sparsam. Jag var till en början ej med om affären, men herr Allen blef hans förespråkare, emedan ynglingen vill gifta sig med jungfru Lina som är hos Allens fästmö.»

»Så besynnerligt», tyckte friherrinnan, »att Lina vill hafva negern till man.»

»Det har länge figurerats af Sam, innan han kunnat beveka »hvita flickan», som han kallar henne», berättade fru Ericsson, »men Lina fordrade, att Sam ovillkorligen skulle hafva ett lönande yrke, och då påfann han att arrendera mitt klädstånd. Till en början går väl handeln lamt, ty en neger brukar ej hafva klädstånd, men med tiden tager sig nog handeln. Han får börja, när han vill, men Lina har bestämt, att giftermålet ej skall ske förrän Sam fyllt 21 år och till dess stannar hon hos fru von Smitterberg. Dessutom beredes nu Sam till dop och konfirmation af den hederlige hofpredikanten Tellenius, ty Lina vill, att hennes man skall vara ordentligt döpt, konfirmerad och svensk medborgare, innan giftermål kan komma i fråga. Utstyrsel har lofvats af såväl Allens som Lefwengraups fästmö.»

»Det låter ju förståndigt», utropade Anna, »Sam älskar nog sin 'hvita flicka'.»

»Ja, han är galen i henne», sade fru Ericsson, leende,

»och Lina afundas redan af många jungfrur, som finna negern vara vacker.»

»Överallt spårar man Allens omtanke och deltagande», inföll friherrinnan, »han lefver blott för att göra andra menniskor lyckliga.»

»Lilla tant Heloise», sade Anna med blygsam ton, »jag tänker erbjuda Henry de 50,000 riksdaler, hans fader skänkt mig, såsom betalning för den revers, han infriat åt farbror Carl Filip.»

»Du är storsinnad, lilla Anna», utlät sig friherrinnan, »men Axel och jag skola väl sjelfva försöka att återbetala lånet efter en viss tid.»

»För resten, kära Anna», förklarade fru Ericsson, »tager Allen hvarken af dig eller af friherrinnan några penningar, derpå kunnen I lita. I hans heliga mission, som nu är verkställd, ingår ej något återbetalande. Claes Magnus Rehn-hjelm är nu millionär och lefver blott för att göra sin slägt lycklig.»

II.

Allting är förgängligt under solen. Den ena dagen blomstrar en familj i rikedom, hälsa, anseende, makt och ära, den andra dagen kommer fattigdomen, sjukdomen och förakt af medmenniskor in genom dörren och glädjen flyr sin kos. Så var förhållandet med familjen van der Maase. Den stod på tinnarna af jordiskt anseende och man böjde knän för dess rikedom, prakt och lysande fester. Den trodde ej på möjligheten att kunna störtas ned till motsats af hvad den varit. Kommerserådet hade börjat med millioner och ansett en sådan grundval säker, men vedergällningen är en allvarlig gudomlighet, som aldrig sofver utan ständigt vakar och skipar rättvisa för hög och låg, rik och fattig. Om köpmannen Louis van der Maase hållit sina eder till den sköna spanska signoran, Cuncha Lopéz och tagit henne till maka, så hade grundvalen för blifvande existens kanske blifvit säkrare, ty heder och ära äro

säkra pelare för byggandet af äktenskaplig lycka, men falskhet och lögn äro motsatsen. Den stackars spanska flickan blef förförd och lemnad åt förtviflan och den rika holländskan med sina millioner nedtystade samvetet hos den eleganta köpmannen Louis van der Maase. Men vedergällningens gudomlighet vredgades vid åsynen af Cunchas lidande och befallde hennes broder att hämnas. Kommerserådet smekte Lopéz med sitt förtroende för att insöfva honom i den tron, att han djupt sörjde Cuncha och deröfver hade behof af att uttrycka sin välvilja på brodern. Kanske det äfven var ett medel till samvetets döfvande. Aldrig kunde Louis van der Maase inbilla sig, att Lopéz arbetade på hans undergång, synnerligast förtroendet till spanjoren ökades för hvarje år. Derföre blef nu katastrofen förfärlig. Om en fattig människa blifver litet fattigare betyder föga emot en rik, som ej mera kan frossa af rikedomens håfvor. Han ser dagligen, hur hans fordna vänner vänder honom ryggen, förtala honom och glömma honom. Detta är en gräslig tortyr och undergräfvor all glädje och trefnad. Den solide köpmannen, som erhållit titeln 'kommer-seråd', är en stor matador, som går med högburet hufvud och föreskrifver lagar med sina guldhögar och penningbundtar, men en cessionant, som varit kommerseråd, får ryggen hastigt krökt och måste se främlingar regera på det kontor, der han förut var konung. Sådana slag splittra snart krafterna i hvarje jordisk hydda, vare sig mans eller kvinnas. Lopéz hade arbetat sakta men väl på sitt infernaliska förstöringsverk. Familjen van der Maase var krossad, tillintetgjord och oförmögen att resa sig ur sitt elände. Kommerserådet var visserligen återställd från dolkens framfart, men hans hjerna var angripen och visade tillstymmelse af fånighet och nära nog vansinne. Döden hade varit bättre än ett sådant uselt tillstånd, men Lopéz riktade kanske dolken åt delar af kroppen, som ej äro så ömtåliga. Han ville att offret skulle lefva och han hade troligen aldrig nyttjat dolk, om ej han sjelf blifvit anfallen af revolvern. Kommerserådinnan var i ett ständigt retligt lynne och var nära att svimma, då hon hörde, att firman stoppat. Om sin mans vårdande brydde hon sig föga ty sjukbädden afskydde hon, och kunde dessutom ej fatta nödvändigheten af en hustrus sittande vid mannens sjukbädd, då

diakonissor kunde erhållas mot betalning. Någon nöd kunde ej gerna träffa den stolta frun, ty undantag fanns i boet för hennes räkning, men hon ansåg sig dock fattig, ty hästar och ekipage funnos ej mera, det stora huset skulle säljas och äfven Stockhamra bruk. Ergo måste familjen hyra sig en våning liksom annat beskedligt folk, och krypa ned ifrån den högre societeten till en mindre, som visserligen kunde vara passabel, men ej i hennes stil. Fröken Aurore var också medtagen af det stora fallet, men hon hade ännu sin ungdom och skönhet att hoppas på och var dessutom så fallen för maklighet, att hon kunde dagen ut vara nöjd med sina romaner. Konsuln Charles hade varit hemma en tid och biträdt administratörerna med utredandet af de vidsträckta affärerna. Man hoppades att kunna möjligen undvika cession, ifall kreditorerna ville vänta, men om firmans uppstigande ånyo fanns ingen förhoppning, synnerligast kommerserådets själsförmögenheter voro skadade och Charles förklarar sig vara engagerad i Berlin. Handelshuset Robert Shelton & Co i Havanna hade stora fordingar i vexlar utgifna af firman van der Maases fordna skeppare, men då Allen hörde, att kommerserådet blifvit bedragen af Lopéz, som lejt dessa skeppare och befallt dem draga vexlar, hvar de kunde, afstod han ifrån fordringsanspråk och inskickade vexlarne korsade. Konsul Charles var tystlåten och den ende, som bar olyckan med hållning. Han sörjde mycket öfver fadrens sinnessjukdom och satt ofta vid hans sjukläger, beklagande inom sig modrens och systemens liknöjdhet. Äfven lilla Elin hade han besökt och velat betala för hennes vistande hos fru Ericsson och Anna, men man ville ej emottaga penningar. Fru Ericsson tog blott ett löfte af honom, att han skulle, såsom familjens öfverhufvud, bifalla det förslag, som komme att framställas af hofpredikanten Tellenius och doktor Svedberg, rörande Elins uppfostran. Detta lofvade konsuln och tackade de bägge fruntimren för deras välvilja mot Elin. Att konsuln kände obehag inom sig, då han hörde, att Nanny skulle blifva Allens maka, var naturligt, men han umgicks med ingen och bar sin smärta inom sig sjelf.

Vi göra nu ett besök i kommerserådets sängkammare.

Den gamle mannen var betydligt aftacklad. Han satt i en länstol och fantiserade sålunda: »Skeppet Aurore förliste och

skeppet Ebba likaså . . . skepparne voro skurkar, lejda af Lopéz att bestjåla mig . . . hu så jag ryser, då jag tänker på den Lopéz . . . han ville mörda mig, derföre att jag öfvergaf Cuncha, hans vackra syster . . . hon älskade mig ofantligt och jag bedrog henne . . . Nemesis har träffat mig . . . mitt samvete slår hårdt . . .»

Så ungefär fantiserade han, och namnet Cuncha nämnde han alltid liksom namnet Lopéz. Det var ett hårdt straff för ett ungdomsfel och hans sjukdom snarare tilltog än förbättrades. När hustrun eller Aurore någon gång besökte honom tycktes han ej känna igen dem och diakonissan fick sköta honom som ett barn. Sin egen son kunde fadren ej påminna sig, utan var slö för allt, som var ikring honom, och lefde blott i fantasiens verld. Lopez hade träffat väl med sin hämnd!

III.

Den stora högtidsdagen var inne. Två intima väninnor skulle fira sina bröllop tillsammans. De hade äfven öfverenskommit att vara klädda bägge i hvita sidensarsklädningar med långa släp. Hulda nyttjade sina antika smycken och Nanny moderna, present af hennes brudgum. De åtta brudtärnorna presenterade sig i hvita klädningar och de åtta marskalkarna, officerare, i sina uniformer. Nanny hade med svårighet förmått Henry att bära sin dyrbara österländska klädnad och pryda sig med den diamant, han skickade till henne i baletten Flora. Hon ville påminna sig denna afton då hennes första tycke för Allen vaknade i hennes hjerta, och dessutom ville hon kanhända skryta litet med sin vackra brudgum inför gräddan af societén. Hon, den unga dansösen, hade eröfrat sonen till den rikaste plantageegaren i Westindien, oaktadt Stockholm hade så många skönheter att erbjuda. Hon hade aldrig kunna drömma om att få en sådan älskvärd make, utan trodde sig få släpa vid baletten tills ålderdom nalkades. Men liksom genom ett trollslag hade allt förändrat sig. Nu gick

hon att intaga plats bland den societé, som förut aldrig skulle emottagit en dansös, äfven om hon vore en stor artist. Bjudningskort voro i talrik mängd utskickade. Thure hade inbjudit alla sina kamrater vid regementet. Åtskilliga personer ur den högre societén voro inviterade såsom spanska ministern med fru, amerikanska ministern med fru, stadsrådinnan von Liwen med döttrar, professor Hiller med fru, öfverste Stjernberg med fru och dotter, stallmästar Happe. Vidare grefvinnan Lefwengraup, friherrinnan Rehnghjelm med son, fröken Anna Rehnghjelm, enkefru Ericsson och lilla Elin van der Maase. Hofpredikanten, doktor Johan Tellenius skulle förätta vigseln i kyrkan kl. 7 e. m. Tidningarna hade redan ordat om denna sällsynta tilldragelse, att en rik plantageegare rest från Westindien till Stockholm för att välja sig en brud och tagit henne ur folkets leder, en skön flicka och celeber dansös. Denna notis intresserade naturligtvis och ännu mera stegrades nyfikenheten, då två brudar, de intimaste väninnor, skulle knäböja samma dag vid altaret. Man undrade, hvilken den andra bruden kunde vara och hvilken brudgum der blefve att skåda. Redan klockan 6 var kyrkan full med folk, som hade god tid att betrakta det i grönt och blommor prydda altaret. Klockan 7 började vagnarna komma och trängseln vid kyrkporten var stor, ty de, som ej fingo rum i kyrkan, ville åtminstone utanför taga i betraktande bröllopgästerna. Marskalkarna och brudtärnorna kommo på samma gång. Deretter spanska ministern med fru, grefvinnan Lefwengraup, friherrinnan Rehnghjelm med fröken Anna Rehnghjelm, fru Ericsson med fröken Elin van der Maase, officerare från kungl. Svea artilleriregementet, hofpredikanten, doktor Johan Tellenius. Statsrådinnan von Liwen med döttrar, professor Hiller med fru, öfverste Stjernberg med fru och dotter, stallmästar Happe m. fl. Sist anlände brudparen. Då Allen trädde ur vagnen i sin rika, juvelprydda, österländska drägt och bredvid honom den sköna Nanny, rikt smyckad, hördes ett jubel i massan ock då Hulda visade sig i sitt greffliga diadem, skön äfven hon, hade man tagit henne för en furstinna, men den vackra kaptenen i artilleriuniform upplyste om hvem brudgummen var. Marskalkarna förde sina tärnor, derpå kommo brudgummarne med sina brudar, och så vidare de andra bröllopgästerna.

Orgeln hade börjat med en marsch och tog derpå upp en psalmvers. Doktor Tellenius, iklädd messornat, gick för altaret. Då orgeln tystnat knäböjde de bägge bröllopparen vid altaret, omgifven af marskalkarna och brudtärnorna. När vigseln var slutad, talade doktor Tellenius några hjertliga ord till brudparen och derefter började gratulationer från bröllopgästerna. Orgeln spelade derefter en utgångsmarsch, hvarvid samma ordning iaktogs, som vid ingäendet.

Publiken kunde ej slita sina ögon från dessa ståtliga brölloppar, den praktfullt klädde, sköne utländningen och vid hans sida den fagra Nanny, strålande i siden och diamanter, samt den ståtliga militären i artilleriets uniform och bredvid honom den mörkhyade skönheten med de svarta blixtrande ögonen, äfven hon i hvitt siden med diadem i sina mörka lockar. Dessutom voro brudtärnorna angenäma att skåda i sina hvita klädningar och med lefvande blommor i håret, och vidare de öfriga bröllopgästerna i rika toiletter och praktfulla uniformer. Vid hotellet var lika stor folkmassa, som ville fägna sina ögon. Öfverallt hördes ropen: Så vackra brudar och ståtliga brudgummar! Se den söta Nanny Rehn, som dansade så väl i baletten Flora, hon är nu brud åt den rike österländningen, som skall vara plantageegare i Westindien och ega tusendetals med slafvar. Den andra bruden är en enka från Tyskland, som bott en tid hos mamsell Rehn. Hon är ståtlig i sin hållning och lika vacker som mamsell Rehn, fastän hon är brunett. Fästmannen hennes är kapten vid artilleriet och heter grefve Thure Lefwengraup. Han är son till den rika och ekonomiska enkegrefvinnan Lefwengraup.

IV.

GI hotellets många rum voro gästerna spridda. Allens bägge negrer serverade de nygifta paren och sjelfva Sam hade fått lof att passa upp, till stor glädje för honom sjelf och lilla Elin, som derigenom fick många karameller och annat godt. Samlingen af gäster var ganska stor. Grefvinnan Lefwengraup

väckte allmän uppmärksamhet för sin magnefika hållning och nobla paryr i svart silkessammet och en smakfull negligé med hängande band. De bäge brudarna spatserade med sina männer i alla rummen och stannade för att konversera än med den ena och än med den andra af sällskapet, men längst dröjde de hos grefvinnan Lefwengraup och friherrinnan Heloise Rehnghjelm. Äfven hos fru Ericsson, som var väl klädd i grått siden stannade de och växlade några hjertliga ord. Fruntimmerna Rehnghjelm voro naturligtvis i djup sorg och lilla Elin i hvit klädning. Öfverallt syntes uniformer, ordnar, eleganta toiletter dyrbara solfjedar, juveler och perlor. Förfriskningar bjödos ikring af alla möjliga sorter och konversationen var i full gång. Thure släppte sin brud för en stund och bjöd sin moder armen.

»Nå, min käre Thure», frågade modren, medan de gjorde en promenad i rummen, »hvem är nu lyckligast, du eller jag.»

»Jag tror, min goda moder», svarade Thure, »att vi äro lika lyckliga bägge två, jag af kärlek till min moder och min moder af kärlek till mig.

»Du talar sant, min son», medgaf grefvinnan, »vi hafva bägge vunnit vårt mål, och erhållit en klenod i vår familj ty Hulda är för mig dyrbarare, än ord kunna beskrifva.»

»När nu mamma är så förtjust, hvad skall icke jag då vara», utropade kaptenen, »Hulda och jag hafva under flera dagar ordnat vår lilla våning. I mitt skrifrum hänga alla mina vapen och der skall jag trifvas, när kamrater hälsa på mig, ty der få vi bråka och husera efter behag.»

»Du blir alldeles bortskämd, Thure», sade modren, som var förtjust öfver sonens beskrifvande af våningen, »jag blir väl välkommen till eder?»

»Ack kära mamma», bedyrade Thure med den hjertligaste ton, »vår högsta önskan är, att alltid kunna bereda vår käraste vän på jorden trefnad och glädje.»

»Tack, min son, för dessa ord», sade grefvinnan, »låtom oss stanna några ögonblick, hos friherrinnan Heloise Rehnghjelm, som sitter derborta och har lilla Elin van der Maase hos sig.»

De uppsökte friherrinnan och togo plats bredvid henne.

»Det är i dag en riktig glädjedag, fru friherrinna, åt-

minstone för mig», yttrade grefvinnan, »och vore nu sorgedagen slut, så hade baron Axel äfven kunnat fira bröllop. Är icke denna lilla flicka Elin van der Maase?»

»Jo, jag heter Elin van der Maase och är också bjuden på bröllopet», förmälte den söta flickan, »jag känner nog igen grefvinnan, ty vi ha träffats hemma hos pappa, då han var frisk, men nu är han sjuk och derföre säger doktor Svedberg att jag skall vara hos den snälla moster Ericsson och hos lilla Annä, som håller så mycket af mig.»

»De bägge fruarna betraktade hvarandra vid barnets framsgada mening, i hvilken låg både sanning och bitterhet, utan att det förstod sina egna ord.

»Jag får gratulera till befordran, herr grefve», sade friherrinnan.

»Tackar, fru friherrinna», bejakade kaptenen och gjorde honnör med handen.

»Se här kommer baron Axel med sin fästmö», utropade grefvinnan, »det skall högeligen glädja mig att få språka med dessa nyförlovade.»

Axel och Anna hade också gjort en promenad. De voro ett vackert par, han i sin uniform med sorgflor på armen och hon i svart, utan andra smycken, än dem naturen skänker åt sina gunstlingar bland Evas döttrar.

»Det är för mig en glädje att få lyckönska de bägge kusinerna till deras förlofning», yttrade den goda grefvinnan och tryckte de nyförlofvades händer, »fröken Anna är bra lik sina föräldrar, hvilka jag bägge hade äran känna. Fru kaptenskan var ett särdeles bildadt fruntimmer och kaptenen en man af ära.»

»Ack, hvad det gläder mig att höra dessa ord», sade Anna, »fru grefvinnan Lefwengraup sprider glädje hvart hon kommer.»

»Tack, mitt kära barn, för dessa ord», genmälde grefvinnan, det är alltid en prydnad för ungdomen, att de hedra de gamla.»

Axel och Thure voro inne i en liflig konversation, som roade dem.

»Grefvinnans sonhustru», sade fru Rehnghjelm, »är för-tjusande.»

»Ja, jag är lycklig», svarade grefvinnan, »som fått en sådan förståndig hustru åt min son.»

»Han synes också vara belåten», inföll Anna, »jag har haft nöjet att vara inviterad hos bägge brudarna och funnit dem lika behagliga.»

»Se der kommer farbror Allen och tant Nanny», utropade Elin och klappade i sina små händer af glädje, »så grann han är. Det blixtrar af hans juveler.» Allen och Nanny hälsade på de bägge fruarna och Anna. Thure skaffade stolar och brudparet slog sig ned. Allen var ståtlig i sin dyrbara kostym och liknade en österländsk prins. Nanny var skönheten sjelf. Glädjen strålade på bägges anleten och lilla Elin gick rundt ikring dem, betraktade deras dyrbara kostymer.

»Herrar brudgummar äro i afton afundsvärda», sade friherrinnan.

»Alldeles, min goda tant, Heloise», inföll Allen, »och med detsamma äro också våra brudar afundsvärda, eller hur, Thure?»

»Du talar väl, vise österländning», svarade Thure, »och mången suck skall pressas fram, då du och den sköna Nanny lemnar Sverige.»

»Ack ja», tillade friherrinnan, »Henry Allen har eröfrat allas hjertan och hans brud skall blifva lika älskvärd i Westindien.»

»Ja, mina goda fruar», utropade Nanny, »jag längtar redan efter den stund, då jag får omfamnas af Allens gode fader. Han skall blifva min fader och jag skall söka att förljufva hans ålderdom.»

»Fru Allens ord lockar glädjetårar ur mina ögon», sade grefvinnan. Allen gaf sin fru en blick af den innerligaste kärlek, som spred purpur öfver hennes kinder.

I ett annat rum återfinna vi stadsrådinnan von Liwen, professorskan Hiller, fröken Stjernberg och stallmästar Happe i liflig konversation.

»Hvilken charmant fest dessa bröllop äro», utropade statsrådinnan von Liwen, »man tror sig läsa boken, 'tusen och en natt.»

»Här skulle nog kommerserådinnan van der Maase vilja

vara med», inföll fröken Stjernberg, »hon ansåg sig alltid vara den förnämsta i societén.»

»Nå än fröken Aurore då», tillade stallmästaren, »hennes skönhet skulle i dag fått tillfälle att utmärka sig.»

»Stackars Aurore, hon har ej tur med sina tillbedjare, sade fröken Stjernberg, som ej var så vacker och därför aldrig föredragit Aurore, »herr Allen var nära att fastna, men han var klok och drog sig undan, då han upptäckte hennes anlag för koketteri.»

»Ännu besynnerligare var baron Rehnhjelm's frieri till fröken Aurore van der Maase», yttrade professorskan Hiller, »man påstår, att baronen gaf Aurore en korg.»

Man skrattade åt detta egna frieri.

»Hur står det till med dem, stackars familj», frågade statsrådinnan von Liwen med en medlidsam ton, »det är ju en diakonissa, som sköter mannen.»

»Ja, fru van der Maase kan ej förlika sig med sjuka menniskor», berättade fröken Stjernberg, »och hennes man lär fantisera saker, som ej äro angenäma att höra.

»Hur förhöll det sig med den der spanjoren, som stack dolken i kommerserådet», frågade professorskan Hiller, »man talar om, att han hatade sin husbonde.»

»Ja, det påstås», berättade stallmästaren, »att Lopéz och kommerserådet i unga dagar varit kamrater på ett kontor i Madrid, att Lopéz haft en vacker syster, som blifvit förförd och öfvergifven af kommerserådet, hvilken gift sig med en rik holländska. Då beslöt Lopéz att hämnas och låtsade sig vara okunnig om kommerserådets bedrifter och följde med honom till Sverige såsom intendent, för att ruinera honom.»

»Det måste vara sorgligt hos dem nu», sade professorskan Hiller, »diakonissan säger, att blott konsuln besöker fadren, men att den sjuka ej känner igen någon.»

Så resonnerades det i societén om det bräckta huset van der Maase.

Hofpredikanten Tellenius stannade hos fru Ericsson, som steg upp från stolen och neg.

»God afton, fru Ericsson», sade den vördnadsvärde kyrko-

herden och fattade gummans hand, »nu kan jag glädja frun med den underrättelsen, att jag och doktor Svedberg besökt kommerserådinnan och konsuln Charles van der Maase samt erhållit deras benägna tillåtelse för Elin att tillsvidare stanna hos fru Ericsson och åtnjuta uppfostran af fröken Rehn-hjelm.

Således är den saken i ordning. Det är mycket hedersamt af fru Ericsson och fröken Rehn-hjelm att hafva vård om den lilla flickan.»

»Ja, herr hofpredikant», svarade fru Ericsson, under nuvarande förhållanden hos familjen van der Maase, skulle Elin ovilkorligen blifva försummad. Törs jag fråga, om Sam artar sig väl i sin läsning, då hofpredikanten varit så god och åtagit sig hans konfirmation?»

»Jo, Sam är en läraaktig yngling och blir nog en bra karl med tiden», tillkännagaf kyrkoherden.

»Tackar allra ödmjukast för underrättelserna», sade fru Ericsson och gjorde en djup nigning, då den fromme mannen aflägsnade sig. Den unga grefvinnan Hulda Lefwengraup underhöll på tyska språket samtal med spanska ministern och hans fru.

»Jag har äran känna plantagegaren Robert Schelton i Havanna», sade ministern, »han skall nog öfverraskas, då hans son hemkommer med en sådan behaglig maka.»

»Ja», tillade ministerns fru, »hon är förtjusande.»

»Man kan ej nog värdera hennes inre egenskaper», meddelade Hulda, »jag har haft tillfälle att njuta af hennes älsk-värda umgänge.»

»Herr Henry Allen är också värd en sådan maka, ty han är en förträfflig ung man», försäkrade ministern.

»Huru länge få vi behålla dem i Stockholm», frågade ministerns fru.

»Om några dagar gå de ombord på sin ångare till Köpenhamn och dröja der en vecka, hvarefter resan ställes till Vestindien», berättade Hulda, »de vilja ovilkorligen hafva mig och min man med sig till Köpenhamn.»

»Ah! charmant, fru grefvinna Lefwengraup», utropade ministern, »Orestes kan ej så hastigt släppa Pylades.»

»En liten tripp», tillade ministerns fru, småleende, tillhörer ju alltid nygifta ur den högre societén.»

Ändtligen var det dukadt i den andra salongen. Med musiken i spetsen promenerades det till matsalen.

Först gingo marskalkarna med brudtärnorna, derpå de nygifta paren, vidare ministrarna med sina fruar, officerare, konvojerande damer, öfriga gäster samt allra sist lilla Elin van der Masse, som hölls i handen af sjelfva hofpredikanten Tellenius. Supén var stående, så att man efter behag kunde placera sig.

Marskalkarna voro goda värdar och de fina vinerna åstadkommo en liflig sinnesstämning. Då desserten serverades, höll hofpredikanten Telenius ett tal till de nygifta paren ungefär af följande innehåll:

»Han hade i dag haft glädjen att viga tvenne brudar, som voro de innerligaste väninnor och derföre önskat att få samtidigt knäböja vid altarets fot. Dessa fromma brudar hade till stöd i lifvet fått två aktningvärdas makar. Den ene en ung man från Södern, som hitkommit för att söka sig en maka i Norden, emedan hans faders vagga stått i Sverige. Den andre en tapper officer af gammal adlig släkt, hade eröfrat sin brud från Tyskland. Vi bröllopgäster, äro öfvertygade, att lycka, sällhet och glädje skola trifvas i deras hem. Dessutom hoppas vi, att herr Henry Shelton med sin goda maka ännu en gång ångar öfver Atlanten, ty vi vilja alla återse dessa kära personer. Mätte dessa tvenne brudar, som i dag invigts till lifvets både allvar och glädje, välsignas af Herrans nåd och frid. Vi höja våra glas för herr Shelton med fru samt kaptan Lefwengraup med fru!»

Öfverallt ropades på de kära namnen, hvarefter man gick in i smårummen för att dricka kaffe och likörer.

Derefter framkom en bål med dragonpunsch och många tal utbringades på både prosa och vers. Ändtligen skiljdes gästerna åt Shelton med sin maka stannade kvar på hotellet och Lefwengraup åkte med sin fru till deras nyköpta hus, der den lilla våningen var festligt upplyst. Här stod den

trogna jungfru Lina nigande och bredvid henne Sam, som var antagen i kaptenens tjänst. Deras ansigten lyste af glädje, då de sågo sitt herrskap så lyckligt, och deras välkomst-hälsning blef derföre också värderad af såväl kaptenen som kapten-skan.

V.

Den ena festen efter den andra följde till de nygiftas ära. Den gamla grefvinnan Lefwengraup hade en stor middag och friherrinnan Rehnghjelm likaså. Marskalkarna tillställde en lysande bal och öfverallt firades de nygifva. Nanny hade i sin fordna, lilla våning en treffig aftonbjudning för de närmaste vänner och släktingar och Hulda på samma sätt i sitt nya hem.

Men äntligen måste det rustas till affärd, ty en resa till Vestindien medtager tid och Henrys gamle fader satt ensam på plantagen och väntade. Selim och Aschans anleten strålade af glädje, då de fingo ordres af husbonden att rusta allt i ordning till afresa. Det blef ett vådligt fejande på ångaren, då två nygifva par skulle göra sällskap till Köpenhamn. Nanny hade ej släppt Hulda, förrän denna lofvat att följa med, och Thure fann behag i denna sjötripp. Sjelfva gamla grefvinnan Lefwengraup tillstyrkte den och då kunde ej Hulda neka. Emellertid gjordes afskedsvisiter på flera håll, innan man var färdig till afresa. På Sheltons tillstyrkan skänkte Nanny sitt vackra bohag till Lina för trogen tjänstgöring. Allen ansåg sig ej kunna personligen taga afsked af familjen van der Maase, utan han tackade skriftligen för den gästfrihet, man bevisat honom. Då friherrinnan Rehnghjelm och Axel ville inleda ett samtal med Allen om återbetalandet af de summor, Allen försträckt, yttrade han, småleende: »min älskade tant huset Robert Shelton behöfver ej dessa penningar, men Axel skall snart gifva sig och då komma de till godo.»

»Lilla Anna, din kusin, Henry», inföll friherrinnan, »bad mig en dag att få gifva Axel de 50,000 riksdaler, hon fått

Afresan.

af sin farbror Claes Magnus, så kunde han dermed betala den olycksaliga vexeln.»

»Denna storsinthet af Anna», svarade Allen, »skall min fader troligen anse så vacker, att han sänder ytterligare 50,000 riksdaler såsom bröllopsgåfva till den präktiga flickan. Gumman Ericssons profetia gick i fullbordan!

VI.

Afresans dag var inne. Tidningarne hade berättat, att den vestindiska ångaren, tillhörig plantageegaren, Henry Allen, skulle afgå vid middagstiden och därför hade mycket folk samlat sig vid kajen. På akterdäcket skedde afskedstagandet och Nanny var mycket upprörd, oaktadt Hulda och Thure försökte med glada anleten och uppfriskande ord förmildra stundens sorgbundenhet.

Då de vänskapsfulla fruarna Lefwengraup och Rehnjelm samt Anna omfamnade och kysste Allens maka, började hennes tårar rinna, ty hon lemnade kanske för evigt dessa kära vänner. Äfven Allen kände sig upprörd, då friherrinnan yttrade: »framför till din vördnadsvärde fader, Henry, min, Annas och Axels djupaste tacksamhet för hans godhet emot oss, ty utan din mellankomst käre Henry hade kanske ännu hatet varit obesegradt. Jag kan blott innesluta eder alla i mina varmaste böner till himmelen.» Nanny och Hulda fingo ofantligt med blommor. Gästerna från bröllopet voro talrikt samlade, ty alla ville trycka händerna på dessa älskvärda resenärer.

Allen skänkte sin fars medaljong till fru Ericsson, yttrande:

»Då moster ej vill hafva igen sina penningar, skall denna gåfva kanske blifva angenäm.»

Gumman blef mycket glad, då hon mottog medaljongen och sade: »Hälsa baron Claes Magnus Rehnjelm från Kristina Ericsson, som välsignar honom för den mission, hans son utfört.»

Ändtligen ringdes det i klockan. Kaptenen stiger upp på

kommandobryggan. Det kommenderas: »Främmande från bord in med landgångarna.» Ångaren varpas ut. På akterdäck står Nanny med sin arm sluten kring den kärleksfulla Huldask lif och bakom dessa sköna kvinnogestalter ser man deras hurtiga männer. Det viftas med näsdukar, sålänge båten synes och på kajen stämmes upp ett trefaldigt hurra för Henry Shelton och hans maka. Alla afskedsstunder äro bittra, ty man vet ej om man ännu en gång får återse de kära vänner, som lemnas.

VII

Fem år hafva förflutet sedan Henry Shelton och hans fru lemnade Sverige. Baron Axel Rehnghjelm har sedan fyra år tillbaka varit gift med sin älskvärda kusin, Anna, och detta äktenskap är välsignadt med en dotter, som bär namnet Heloise. Axel är nu befördrad till ryttmästare och bor under sommaren på fideikommisset, men om vintern i hufvudstaden. Lilla Elin vistas alltjemnt hos Anna, som hon nu kallar tant. Hennes uppfostran har Anna sjelf skött och den fjortonåriga Elin är vacker och prydd med de dygder, en god uppfostran åstadkommer. Hon betraktar Anna som sin moder och älskar henne djupt. På den lilla Heloise, som är en liten cherub, har Elin öfverflyttat all sin ungdomliga tillgifvenhet. Dessa två varelser, den ena 14 och den andra 3 år, leka tillsammans och jollra såsom barn bruka, till föräldrarnes stora glädje. Fru Ericsson är ofta hos Rehnghjelms och gumman har sina kafferep nu som förr. Hennes största njutning är att taga fram medaljongen och betrakta de kära dragen af den man, hon älskat så troget och för hvilken hon uppoffrat så mycket. Sam och Lina äro äfven gifta och hade en son, ej fullt så svart som fadren, utan med mulattfärg. Lina älskade sin son Sam ofantligt och då den lille ibland var i klädståndet, blef han omklappad af många fruntimmer för sin skönhet. Handeln gick bra och fru Ericsson fick sitt arrende ordentligt.

VIII.

Gamla grefvinnan Lefwengraup var särdeles omhuldad af Thure och Hulda. De trufdes såväl i sin lilla våning och kaptenen hade i sitt skrifrum hela väggarna fulla med vapen och der samlades ibland hans kamrater, då var det den sköna Hulda som kredensade deras glas. Äfven dessa makar hade två barn, en son, bärande namnet Henry och en dotter, kallad Hulda.

Dessa små ville gerna besöka farmor och jungfru Ulla, ty de fingo der så sköna kakor och vackra leksaker. Grefvinnan Eleonora lefde upp på nytt i dessa sina barnbarn och kunde ej nog värdera sin ädla sonhustru, som gjort moder och son så lyckliga. Från Henry Shelton och hans maka kommo ofta bref. Nanny var afgudad af den gamle Robert Shelton, Henrys fader. Han lefde blott för sin son och sin sonhustrus lycka.

Nanny och Henry måste bit för bit berätta om allt, som till dragit sig under sonens vistande i Stockholm, och den gamle afhörde med djupt deltagande. Förrän han slutat sina dagar kunde Henry ej tänka på någon resa till Sverige, ty fadren behöfde ständigt deras kärlek, men han försäkrade sina vänner i Stockholm, att han nog i sinom tid kom med sin älskade Nanny och hade med sig sonen Robert och kanske än flera små plantageegare. Nanny berättade i bref till Hulda, att hon af negrerna kallades för 'engeln', emedan hon var mycket klädd i hvitt tyg. De buro henne så gerna i palantin och hon besökte dem ofta i deras lerhyddor. Då hon for till Havanna åkte hon i volantes, förspänd med två mulåsnor, på hvilka sutto två negergossar, klädda i sammetsjackor, knäbyxor och ridspön. De raska negergossarne grinade af välbehag, då de sågo Nanny och lille Robert stiga i volantes. Det bär af i carriére och mulåsorna få känna på ridspöna. Nanny hade

sändt till Hulda en anvisning på 5000 riksdaler, som hon skulle tillstålla de svagast aflönade dansöserna vid kungliga teatern, och Robert Shelton hade skrivit till Heloise Rehnheim ett varmt bref och bifogat 50,000 riksdaler i vexelform till den blifvande friherrinnan Anna Rehnheim såsom bröllopsgåfva. Hans slägtkärlek slocknade aldrig. De varmaste hälsningar till de kära vännerna stodo i alla bref, som kommo från Westindien och svaren andades af samma heliga låga.

IX.

Kommerserådet van der Maase måste i 3 år kämpa med sitt lidande, innan döden förbarmade sig öfver honom. Han fick ej mera åter sitt förnuft och igenkände ingen af de sina. Efter hans begrafning flyttade kommerserådinnan och fröken Aurore till Berlin. Firman van der Maase var nu utredd och gaf 25 procent i utdelning åt kreditorerna. Kommerserådinnan fick öfver genom pactum 50,000 riksdaler. Detta var ej stort kapital för henne, men Charles van der Maase var nu gift med den rike bankiren Kristian Frändels enda dotter, fröken Frida, och hade lofvat sköta styfmoderns och systemns ekonomi. Huruvida den vackra Aurore i Berlin kunde hafva hopp att få träda fram till hymens altare, veta vi ej. Lilla Elin hade de alldeles glömt bort och syntes vara belättna med hennes fortfarande vistelse i Sverige.

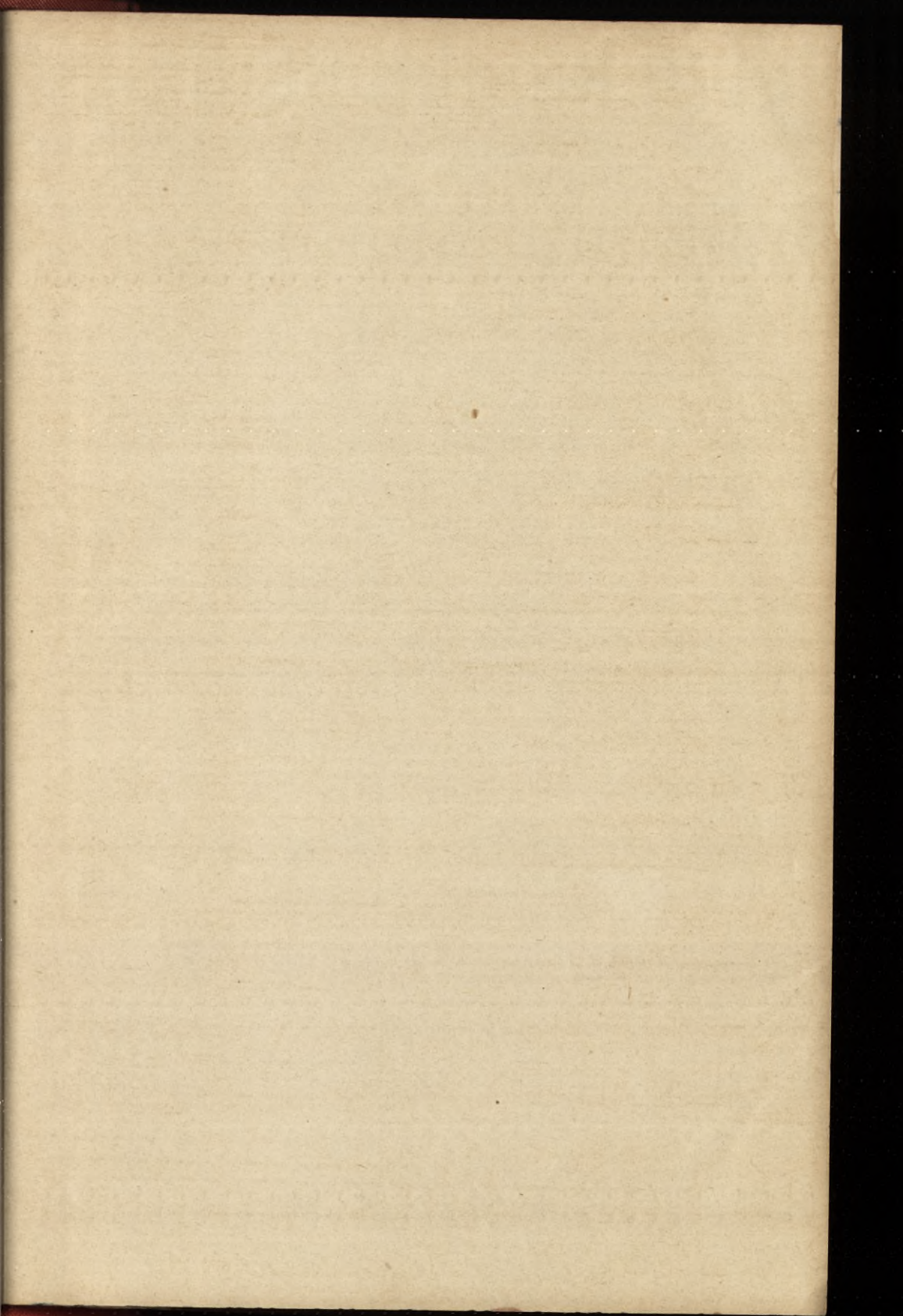
X.

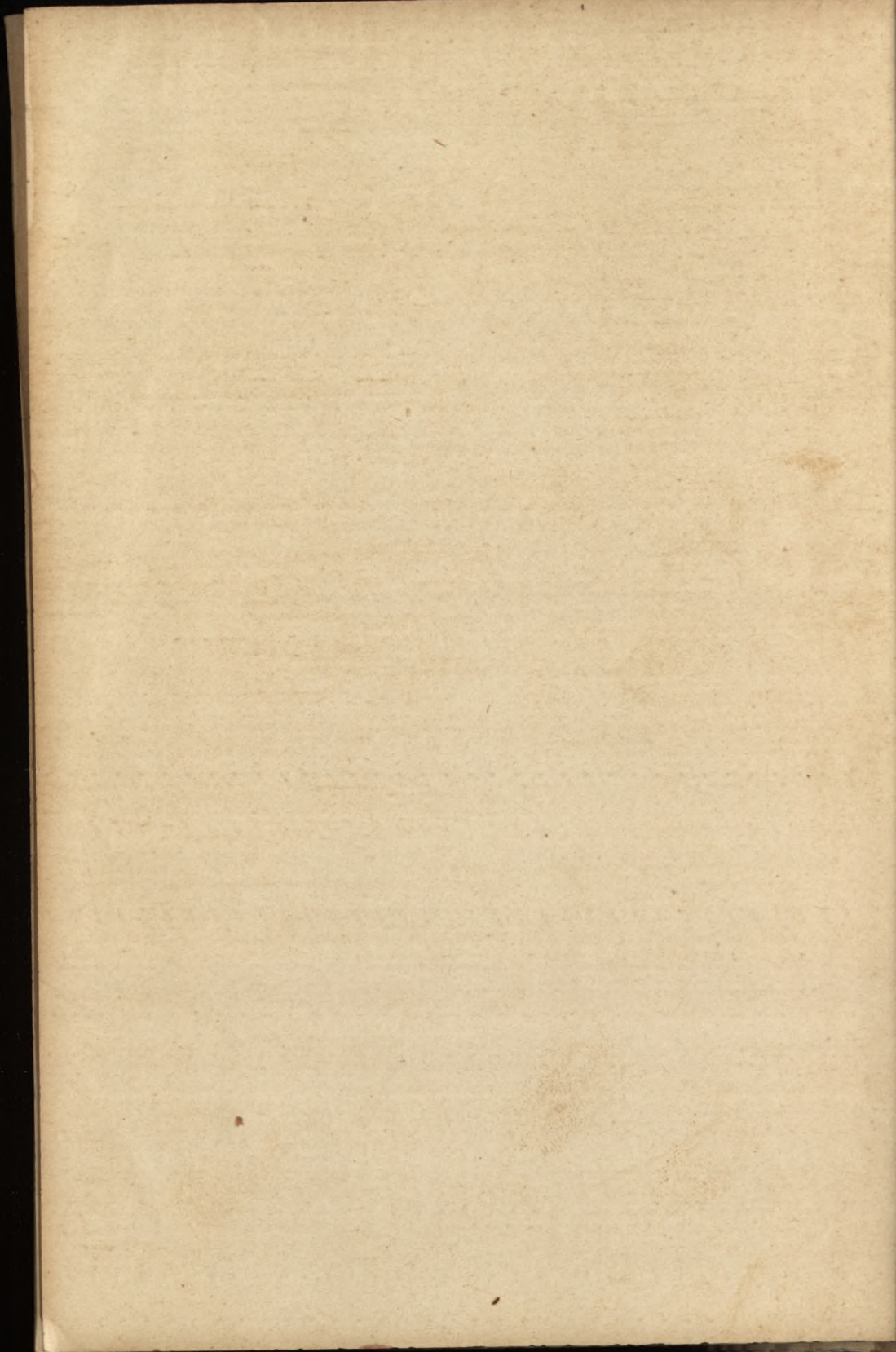
Jules Lopéz fanns bittida en morgon liggande död på sin systers graf i ett litet kloster nära Madrid. Munkarne buro den döde mannen in i klostret och hans lilla kappsäck lemnade de till priorn, som öppnade den. Deri fanns en skrifvelse till detta klosters prior, af innehåll, att den döde burit namnet Jules Lopéz och var broder till signora Cuncha Lopéz samt

önskade blifva begrafven bredvid sin syster. Till själamessor öfver dem bägge bifogades en summa penningar. Priorn tog penningarne, gaf Lopéz en anständig begrafning och befalle sina munkar att läsa själamessor, öfver syskonen Jules och Cuncha Lopéz.

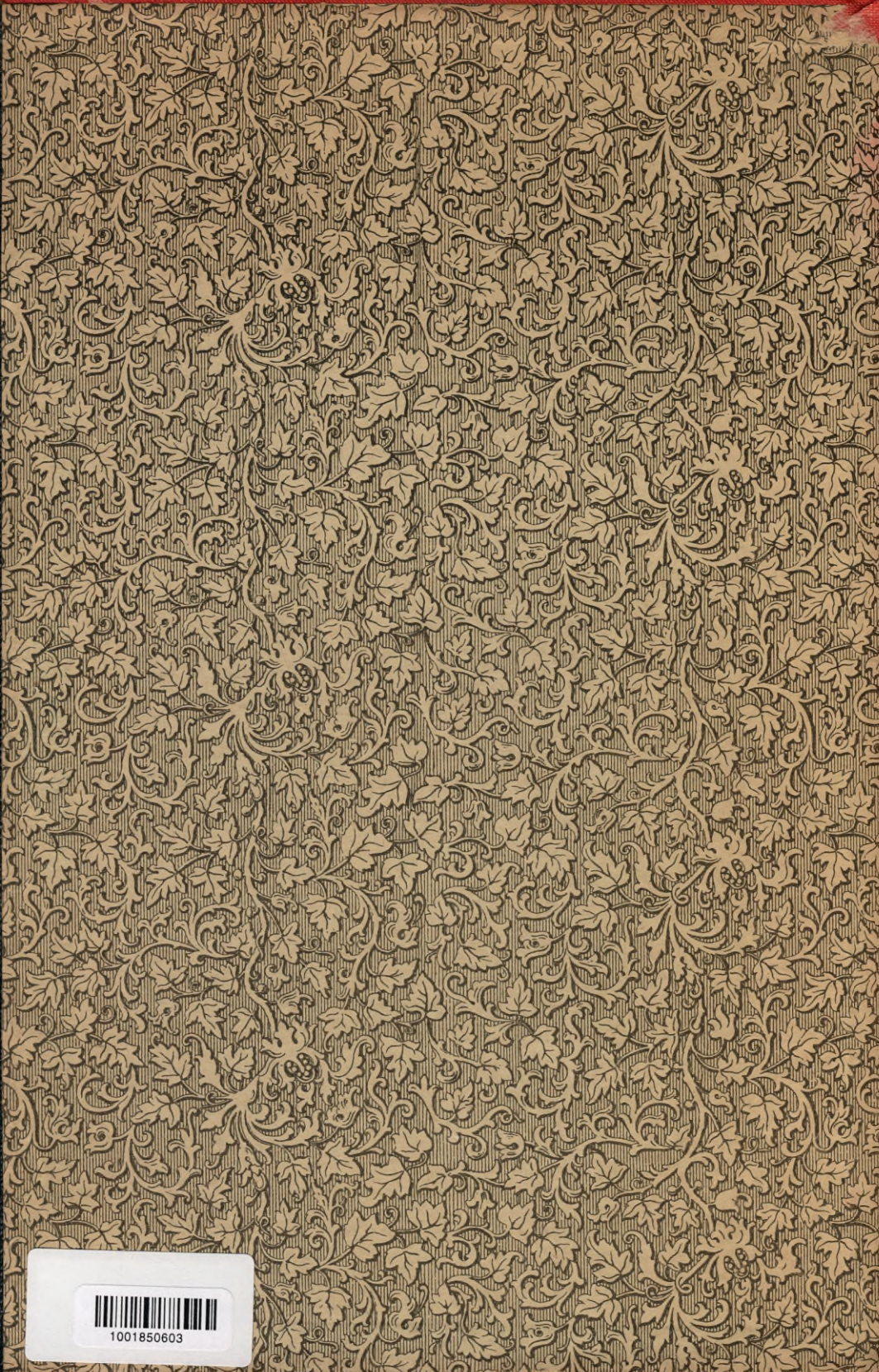
SLUT.

1001850603

